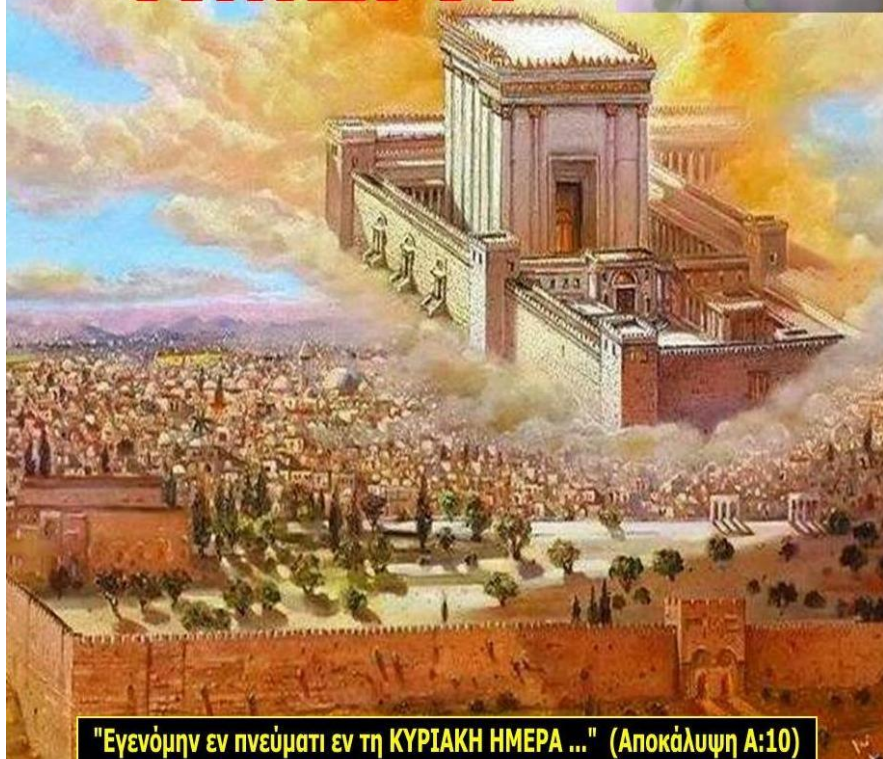

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ

"Εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ ..." (Αποκάλυψη Α:10)

"η ημέρα του Κυρίου"

Είναι το Σάββατο ή η Κυριακή; Είναι κάποια άλλη ημέρα ή καμία; Τι μας αποκαλύπτει η Βίβλος;

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ
η ημέρα του Κυρίου

1^η έκδοση - έτος 2018 μ.Χ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ

η ημέρα του Κυρίου

έκδοση 2018

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 2018

για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:

ALKIVIADIS TZELEPIS

www.facebook.com/groups/filadelfos

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 05/2018

Αρχική έκδοση: 1993

ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 08/2022

Επιμέλεια έκδοσης, κειμένων

ΗΥ, Μοντάζ, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τηλ. - Viber - WhatsApp: 694 - 49 21 318

SITE: www.AlkiviadisFiladelfos.com

FACEBOOK

Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)

Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

Groups 2: «Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

E - MAIL

filadelfos02@hotmail.com

alkiviadistzelepis@yahoo.gr

YOUTUBE (5 κανάλια):

Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2

FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS

Filadelfos Holy Bible

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: GRAFIMA ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ Α.Ε.

www.grafimaprint.gr

Λ.Ελευθερίας 29 - Τ.Κ. 17455 ΑΛΙΜΟΣ

Τηλ. 210 72 51 600

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,

χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,

και με την αναγραφή του ονόματος

του συγγραφέα ή του εκδότη

(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 30-2

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	09
Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ	
Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΗΣ «ΗΜΕΡΑ»	13
Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ	
ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ ή ΣΑΒΒΑΤΟ:	
«ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»	21
1. Η έβδομη ημέρα της ανάπαυσης	21
2. Το έτος της αφέσεως - Το Ιωβηλαίον έτος	31
3. Η παρακοή του Ισραήλ για τα σάββατα ετών	34
Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ	
ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ και Ο ΙΗΣΟΥΣ	
«ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ»	37
1. Ο Ιησούς Κύριος του Σαββάτου	37
2. Ανθρώπινες απαγορευτικές διατάξεις	41
Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ	
Η ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ	
ΕΡΜΗΝΕΙΑ "ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ"	45
1. Ο "τύπος" της Π.Δ. και το "αντίτυπο" της Κ.Δ.	45
2. Ερμηνεία "οπτόν εν πυρί"	49
3. Όλη η Βίβλος είναι θεόπνευστη	52
Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ	
Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ και Η ΤΗΡΗΣΗ	
ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ	55
1. Οι περιοδείες του Παύλου και το Σάββατο	55
2. Τα "δύο" Σάββατα	60

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ	
Η «ΠΡΩΤΗ» ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ	65
Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ	
Η ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ....	77
1. Τα χριστιανικά δόγματα & η ημέρα του Κυρίου ...	77
2. Η χιλιετηρίδα της ανάπαυσης του Θεού.....	79
Κεφάλαιο ΟΓΔΩΟ	
ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.....	89
1. Οι εορτές που ο Θεός καθιέρωσε	89
2. Οι προσφορές και ο συμβολισμός τους.....	92
3. Η τυπολογία και ο συμβολισμός των εορτών.....	94
4. Η όγδοη ημέρα και ο συμβολισμός της	110
Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ	
Ο «ΣΑΒΒΑΤΙΣΜΟΣ» ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ.....	113
1. Η θαυμαστή προφητεία του Ησαΐα ΚΗ:9-13	113
2. Το σημείο της υπόσχεσης του Θεού	118
3. Η πνευματική κατάπαυση	122
4. Επιχειρήματα για το Ιουδαϊκό Σάββατο	131
5. Η αγιότητα των ημερών της Καινής Διαθήκης	136
6. Ο αριθμός 7 στην τυπολογία	138
Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ	
ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ και Η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗ	
ΕΠΙΔΡΑΣΗ	141
1. Κυριακή: Η σεβαστή ημέρα του Ήλιου	141
2. Γνώμες και Σχόλια για την Κυριακή	149
Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ	
«ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» ή «ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ»....	157
1. Η ερμηνεία για την "Κυριακή" ημέρα	157
2. Ο προφητικός Λόγος του Θεού	165

Κεφάλαιο ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Η ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

ΑΝΑΠΑΥΣΗ: ΓΗΣ - ΑΝΘΡΩΠΟΥ - ΘΕΟΥ 175

1. Η τυπολογία της "μίας ημέρας" 175
2. Η ενθρόνιση του Βασιλιά των βασιλιάδων 179
3. Η χιλιετής βασιλεία του Ιησού 181

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ 197

1. Η ελευθερία από το ζυγό της δουλείας 197
2. Είναι καλό να τηρούμε την ημέρα της Κυριακής σαν "αγία;" 201
3. Η σωματική ανάπαυση της Κυριακής 204

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ.... 211

1. Συνοπτική επισκόπηση των κεφαλαίων..... 211
2. Κυριακή ημέρα: Παραστατική παρουσίαση..... 218
3. Ψαλμός 92: Ωδή εις το "Σάββατον" 224

ΠΙΝΑΚΕΣ - ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ (20) 225

01. Η αρχή της δημιουργίας του Θεού 227
02. Η 7 ημέρες της δημιουργίας 228
03. Η Εβραϊκή εβδομάδα στην τυπολογία..... 229
04. Οι 7 εορτές του Κυρίου 230
05. Ιωβηλαίον έτος - Έτος αφέσεως 231
06. Η ιστορία του κόσμου, από Βιβλική άποψη 232
07. Οι 4 παγκόσμιες αυτοκρατορίες 233
08. Οι οράσεις του Δανιήλ και του Ιωάννη 234
09. Οι 70 εβδομάδες του Δανιήλ 235
10. Οικονομίες Νόμου - Χάρης - Βασιλείας 236

11. Η αρπαγή της εκκλησίας	237
12. Εμφάνιση και βασιλεία του Αντίχριστου	238
13. Η Μεγάλη Θλίψη - Μέρος Α'	239
14. Η Μεγάλη Θλίψη - Μέρος Β'	240
15. Η μάχη του Αρμαγεδδώνα	241
16. Η βασιλεία του Ιησού Χριστού.....	242
17. Η κρίση στο Λευκό Θρόνο	243
18. Ιεραποστολικά ταξίδια του απ. Παύλου	244
19. Βίβλος - Ισραήλ - Χρονολογίες	245
20. Η γενεαλογία του Αδάμ	246
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ	247
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ: Εκδόσεις "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"	257

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

1. Οι μεγαλύτερες χριστιανικές ομολογίες, σε ολόκληρο τον κόσμο, πιστεύουν και διδάσκουν ότι, κατά την περίοδο της Καινής Διαθήκης στην οποία βρισκόμαστε (από την ημέρα της Πεντηκοστής και μετά), η **«πρώτη ημέρα»** της εβδομάδας, η οποία μετονομάστηκε σε **«Κυριακή»** είναι ενώπιον του Θεού **«άγια»** (ξεχωριστή), γι' αυτό οι χριστιανοί κατά την ημέρα αυτή θα πρέπει να απέχουν από κάθε εγκόσμια εργασία και να αφιερώνουν την ημέρα αυτή στον Κύριο. Κατά την άποψη αυτή **Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ**, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, είναι **Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**. Η όρος "Κυριακή" πρωτοεμφανίστηκε κατά τον 2ο μ.Χ αιώνα από τον Ιουστίνου τον Μάρτυρα και αργότερα, τον 4ο μ.Χ. αιώνα, καθιερώθηκε επίσημα από τον Μέγα Κωνσταντίνο με μια σειρά διαταγμάτων.

Την άποψη αυτή, τη «στηρίζουν» σε διάφορα εδάφια της Καινής Διαθήκης, προτάσσοντας κυρίως δύο περιπτώσεις, που τις θεωρούν χαρακτηριστικές: **Πρώτον** το γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός αναστήθηκε το πρωί της πρώτης ημέρας της Εβραϊκής εβδομάδας και **δεύτερον** την αναφορά του απόστολου Ιωάννη στην Αποκάλυψη Α:10, λαμβάνοντας υπόψη, όχι το πρωτότυπο (θεόπνευστο) αρχαίο Ελληνικό κείμενο, αλλά το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμανδρίτη Νεόφυτου Βάμβα, στο οποίο γράφει: **«Κατά την ΚΥΡΙΑΚΗΝ ημέραν ήλθον εις (έκστασιν) πνευματικήν...»**.

2. Το εύλογο ερώτημα που γεννιέται σε κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας είναι: «Εννοεί πράγματι ο Λόγος του Θεού ότι η ΚΥΡΙΑΚΗ ημέρα, είναι μία από τις επτά ημέρες της εβδομάδας, την οποία πρέπει να ξεχωρίζουμε ή υπάρχει κάποια άλλη αποκάλυψη της Βίβλου για το θέμα αυτό;» Για να δώσουμε σαφή απάντηση στο ερώτημα αυτό, αλλά και ορθή ερμηνεία του Λόγου του Θεού, ώστε να αποφύγουμε να πέσουμε σε λάθη και να βγάλουμε εσφαλμένα συμπεράσματα, θα πρέπει να εξετάσουμε, **τι** γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, **ποια** ήταν η ημέρα του Κυ-

ρίου στην περίοδο εκείνη, **γιατί** ο Θεός την έδωσε και **ποια** ήταν η σημασία της, **εάν** καταργήθηκε ή όχι η ημέρα αυτή στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, ή **εάν** μεταφέρθηκε σε κάποια άλλη ημέρα της εβδομάδας.

3. Αξίζει να αναφερθεί, ότι το θέμα που εξετάζουμε είναι σοβαρό και θα πρέπει να ερμηνεύουμε τον Λόγο του Θεού «πνευματικά» και όχι «κατά γράμμα». Για τον λόγο αυτό, σχετικά με το θέμα της "Κυριακής ημέρας", θα πρέπει να λάβουμε υπόψη τα παρακάτω, τα οποία θα αναλύσουμε με λεπτομέρειες στα κεφάλαια που ακολουθούν:

- (α) Η φράση «Κυριακή ημέρα» αναφέρεται μόνο **μία φορά** μέσα στην Βίβλο και αυτό έχει μεγάλη σημασία, γιατί ο Κύριος πάντοτε επιβεβαιώνει ένα γεγονός μέσα στον Λόγο Του και με δεύτερη ή τρίτη, ή περισσότερες αναφορές.
- (β) Στο πρωτότυπο αρχαίο Ελληνικό κείμενο, που είναι και θεόπνευστο (γιατί καμιά μετάφραση, όσο και αξιόπιστη και αν είναι, δεν θεωρείται θεόπνευστη), το παραπάνω εδάφιο (βλ. Αποκάλυψη Α:10), όπως είναι διατυπωμένο, παραπέμπει σε ένα άλλο συγκλονιστικό μελλοντικό γεγονός. Σημειωτέον ότι το βιβλίο της Αποκάλυψης είναι ένα προφητικό βιβλίο και τα γεγονότα που περιγράφει, κυρίως από το Δ' κεφάλαιο και μετά δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί. Το αρχαίο κείμενο γράφει: *«Εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ και ήκουσα φωνήν...»*.
- (γ) Ο Ιωάννης δεν είδε τις οράσεις **«κατά την Κυριακήν ημέρα»**, όπως λάθος αναγράφουν διάφορες μεταφράσεις του αρχαίου Ελληνικού κειμένου, αλλά ήρθε πνευματικά σε όραση **«εις την Κυριακήν ημέρα»**, μπήκε δηλαδή μέσα στην «ημέρα του Κυρίου» και περιγράφει τα γεγονότα που αφορούν τη χρονική αυτή περίοδο, η οποία αρχίζει με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας του Ιησού και θα τελειώσει με την καταστροφή του κόσμου και τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης.
- (δ) Ο Ιωάννης έγραψε το βιβλίο της Αποκάλυψης περίπου το **95 μ.Χ.**, περίοδο κατά την οποία ήταν άγνωστος ο όρος «Κυριακή» για την πρώτη ημέρα εβδομάδας. Ο όρος όμως αυτός ήταν γνωστός στον ειδωλολατρικό κόσμο, γιατί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας λάτρευαν τον **θεό Ήλιο** και τον Περσικό θεό **Μίθρα**

και την ονόμαζαν «**Die Dominica**», που σημαίνει «**ΗΜΕΡΑ ΚΥ- ΡΙΟΥ**» (Dominicus =Κύριος). Οι Ρωμαίοι επίσης την 25η Δεκεμ- βρίου την ονόμαζαν «**Σεβαστή ημέρα του αήτητου Ήλιου**» (Λατ. Diers Natalis Invicti).

4. Στο βιβλίο αυτό δίνονται **ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ** για όλα τα θέματα που έχουν άμεση σχέση με την «Κυριακή ημέρα», όπως:

- **Ποιος** ήταν ο τύπος και ο συμβολισμός του Ιουδαϊκού «σαββάτου».
- **Ποια** ήταν η αγιότητα και το «σημείον» της έβδομης ημέρας του Σαββάτου.
- **Εάν** καταργήθηκε ή όχι ο **νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης.
- **Πως ο Ιησούς** τηρούσε το Σάββατο.
- **Τι εφάρμοξε** η πρώτη αποστολική εκκλησία για την έβδομη ημέρα του Σαββάτου και για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας.
- **Πως και πότε** ιστορικά καθιερώθηκε η πρώτη ημέρα της εβδομά- δας να ονομάζεται «Κυριακή», να θεωρείται «αγία» και να θεσπίζο- νται νόμοι για την παύση εργασίας.
- **Ποια** είναι η πραγματική «Κυριακή ημέρα» (ημέρα του Κυρίου) και **ποια** γεγονότα περιλαμβάνει κατά χρονολογική σειρά.
- **Ποιο** είναι το «σάββατο» (=ανάπαυση) του πιστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης.
- **Ποιος** είναι ο τυπολογικός συμβολισμός των επτά ετήσιων εορτών, που ο Θεός είχε καθιερώσει στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης.
- **Ποια** σχέση υπάρχει ανάμεσα στην «**έβδομη ΗΜΕΡΑ**», στο «**έβδο- μο ΕΤΟΣ**» και στην «**έβδομη ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ**».
- **Τι κοινό** υπάρχει στην ανάπαυση του «σαββάτου» της Παλαιάς Δια- θήκης και στην ανάπαυση του «βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα του Θεού» στην Καινή Διαθήκη.

5. Για την εύκολη κατανόηση της γλώσσας της Αγίας Γραφής στη μελέτη μας αυτή, έχει χρησιμοποιηθεί το κείμενο της μετάφρα- σης του αρχιμανδρίτη Ν.Βάμβα (έκδοση "ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ"). Πολλά εδάφια έχουν τεθεί όπως αναφέρονται στο πρωτότυπο αρχαίο κρι- τικό κείμενο και υπάρχει η ανάλογη ένδειξη. Όσες λέξεις βρίσκο- νται μέσα σε παρένθεση, δεν υπάρχουν στο αρχαίο κείμενο.

Το βιβλίο αυτό είχε κυκλοφορήσει σε πρώτη έκδοση το έτος **1993** και σε δεύτερη έκδοση το **2013**, με περιορισμένη ύλη (80 σελίδων) και με πολλές κατά καιρούς ανατυπώσεις. Η **παρούσα έκδοση**, που η ύλη του τριπλασιάστηκε (270 σελίδων), δεν έχει καμιά σχέση με τις προηγούμενες, καθόσον έχει εμπλουτισθεί με νέα ύλη, καλύπτοντας πολλά θέματα, που έχουν άμεση ή έμμεση σχέση με το θέμα που εξετάζουμε και που δεν είχαν συμπεριληφθεί στις προηγούμενες εκδόσεις.

6. Στη μελέτη μας συχνά θα συναντάμε τις λέξεις "**σάββατο**" και "**Σάββατο**". Δεν είναι διαφορετικές ημέρες ή έννοιες, ούτε πρόκειται για ορθογραφικό λάθος, όταν γράφεται άλλοτε με μικρό "**σ**" και άλλοτε με κεφαλαίο "**Σ**". Επειδή «**Σ(σ)άββατο**» σημαίνει «**ανάπαυση**» (και στις 2 περιπτώσεις, με "**σ**" ή με "**Σ**"), **όταν** χρησιμοποιείται ειδικά με την έννοια της 24ωρης ημέρας, συνήθως θα αναγράφεται με κεφαλαίο "**Σ**" και **όταν** χρησιμοποιείται με την καθαρή έννοια της ανάπαυσης θα αναγράφεται με μικρό "**σ**".

Επίσης, υπάρχουν περιπτώσεις, όπου σε μερικά κεφάλαια επαναλαμβάνονται με πολύ συνοπτικό τρόπο θέματα, που ήδη έχουν αναφερθεί σε άλλα κεφάλαια. Αυτό γίνεται για διευκόλυνση του αναγνώστη, ώστε να έχει σφαιρική εικόνα του θέματος που αναλύεται και να μην αναγκάζεται να ανατρέχει σε προηγούμενα κεφάλαια, για επιβεβαίωση των γεγονότων.

7. Στο τέλος του βιβλίου υπάρχει **ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ**, στο οποίο παρατίθενται συνολικά **20 ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΠΙΝΑΚΕΣ**, που έχουν σχέση με τα θέματα των κεφαλαίων που αναλύονται.

8. Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στον Κύριο Ιησού με την προσδοκία και την προσευχή ότι θα γίνει ένα μικρό και ταπεινό εργαλείο για την αναζωπύρωση, τον αγιασμό και τον καθαρισμό των πιστών των εσχάτων καιρών από κάθε πλάνη και ψευδοδιδασκαλία του εχθρού της ψυχής μας, για τη δόξα Του. ΑΜΗΝ.

Μάιος 2018

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΗΣ «ΗΜΕΡΑ»

Ο απόστολος Ιωάννης είναι ο μόνος από τους θεόπνευστους συγγραφείς ολόκληρης της Καινής Διαθήκης, που χρησιμοποιεί στο πρωτότυπο Ελληνικό κείμενο τη φράση «**Κυριακή ημέρα**» (Αποκάλυψη Α:10) και για να έχουμε μια σαφή απάντηση για τη σημασία της, θα πρέπει να εξετάσουμε το όλο θέμα σφαιρικά, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις πιθανές περιπτώσεις που μπορεί να σημαίνει η λέξη «**ημέρα**». Ξεκινώντας από την καθαρά **γραμματική** της έννοια και ακολουθώντας όλες τις λοιπές έννοιές της (ετυμολογικά, ιστορικά, κλπ) να φθάσουμε και στην **πνευματική** της έννοια:

01. ΝΕΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (Γ.Ζ.Κωνσταντινίδη, σελ. 311)

- (1) Ημέρα είναι το χρονικό διάστημα που περιλαμβάνεται από την ανατολή μέχρι τη δύση του ήλιου.
- (2) Είναι η περίοδος, κατά την οποία εναλλάσσεται το φως με το σκοτάδι, δηλαδή μία πλήρης περιστροφή της Γης γύρω από τον άξονά της (ημερονύκτιο).
- (3) Η ημέρα (Εβρ. "Γιομ") διαιρείται «εις πρωίαν, μεσημβρίαν και εσπέρας» (Ψαλμός ΝΕ:17, Δανιήλ ζ':10). Οι Ιουδαίοι, έχοντας επηρεασθεί προφανώς από τους Μήδο-Πέρσες, διαιρούσαν την ημέρα σε 12 ώρες (βλ. Ιωάννης ΙΑ:9). Η πρωία αρχίζει με την 1η ώρα και η 6η ώρα ήταν η μεσημβρία.
- (4) Η ημέρα σημαίνει ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα (Κριταί ΙΗ:30, Οβδιού εδ.12, Ιώβ ΙΗ:20), ή τη χρονική περίοδο της ζωής κάποιου, για παράδειγμα του Αδάμ και του Μαθουσάλα (Γένεση Ε:5,27, κλπ).
- (5) Μεταφορικά η λέξη "ημέρα" χρησιμοποιείται για να δείξει το

χρόνο της «**ημέρας της κρίσης**» (βλ. Ησαΐας Β:12, Ιωήλ Α:15, Αμώς Ε:18, Ρωμαίους ΙΓ:12, κλπ).

- (6) Στην Αγία Γραφή αναφέρονται ως «ημέρα» οι εξής περιπτώσεις: **Ημέρα ΣΑΒΒΑΤΟΥ ή ΣΑΒΒΑΤΩΝ** (Λευιτικό ΚΔ:8, Αριθμοί ΙΕ:32, Λουκάς Δ:16, ΙΓ:14, Πράξεις ΙΓ:14), **ημέρα ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ** (Λευιτικό ΚΓ:27-28), **ημέρα ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ** (Ιεζεκιήλ Μζ:1), **ημέρα ΘΛΙΨΗΣ** (Γένεση ΛΕ:3, Ψαλμός Κ:1), **ημέρα ΟΡΓΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** (Ιώβ Κ:28, Ψαλμός ΡΙ:5), **ημέρα ΘΑΝΑΤΟΥ** (Κριταί ΙΓ:7) και **ημέρα ΝΗΣΤΕΙΑΣ** (Ησαΐας ΝΗ:3).

02. ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

(Ιωάννου Σταματάκου, σελ. 434)

«**ΗΜΕΡΑ**, ιων. **ήμερη**, ὄωρ. **αμέρα**, η ὄ,τι και νυν, το φως της ημέρας, **ἀμ' ημέρα** ή **άμα τη ημέρα** =μόλις ξημερώση, "με τα χαράγματα", "με το σκάσιμο" της ημέρας **ἴδι' ημέρας** =καθ' ὅλην την ημέραν **ἴδιὰ τρίτης ημέρας** = κάθε τρίτην ημέραν, κατά πάσαν τρίτην ημέραν (Λατινικά TERTIO QUOQUE DIE), **ἴεφ' ημέραν** =αρκετά διὰ μίαν ημέραν ή καθημερινώς, **ἴμεθ' ημέραν** =εν καιρῷ ημέρα (αντί. **τω νυκτός, νύκτωρ**, Λατινικά INTERDIU, **ἴοπέ της ημέρας** =αργά το βράδυ **ἴπρος ημέραν** =προς τα ξημερώματα, όταν επλησίαζε να ξημερώση **ἴμφρ. ζωή, βίος: παλαιά ημέρα** =το γήρας, **νέα ημέρα** =νεότης».

03. Εβραϊκό Λεξικό ΓΕΣΕΝΙΟΥ

Η Εβραϊκή λέξη "**Γιομ**" (ημέρα), κατά το Λεξικό του Γεσένιου, σημαίνει:

- (1) Γενικά την ημέρα κάποιου, την ημέρα της εορτής του, ή την (μοιραία) ημέρα της καταστροφής του.
- (2) Την ημέρα του πολέμου και του φόνου.
- (3) Την ημέρα του «Γιάχβε».
- (4) Τη χρονική περίοδο, όπως «σήμερα» ή «αύριο», καθώς και τη χρονική διάρκεια της ημέρας.
- (5) Αρκετούς μήνες (αόριστα ή συγκεκριμένα).
- (6) Τις ημέρες των ετών της ζωής κάποιου (προσώπου), για παράδειγμα του Αβραάμ.

04. ΜΕΓΑΛΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ **Εγκυκλοπαίδεια "ΠΑΙΔΕΙΑ"** (Τόμος Β' - σελ. 446)

- (1) Πρόκειται για το χρονικό διάστημα από την ανατολή του ήλιου μέχρι τη δύση του (η ημέρα το καλοκαίρι , διαρκεί περισσότερο, απ' ότι διαρκεί το χειμώνα).
- (2) Ημέρα είναι ο χρόνος που χρειάζεται η Γη για να κάνει μια περιστροφή γύρω από τον άξονά της, εικοσιτετράωρο.
- (3) Ορισμένη ημέρα που συνδέεται με κάποιο ιστορικό γεγονός, ή είναι αφιερωμένη σε εκδηλώσεις, ή που πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για κάποιο ιδιαίτερο σκοπό (ημέρα νίκης, ημέρα πένθους, ημέρα του παιδιού, ημέρα αργίας).
- (4) Καιρική κατάσταση (ψυχρή ημέρα, βροχερές ημέρες).
- (5) πληθ. (η)μέρες, οι -ών, μία χρονική περίοδος, εποχή, ή ζωή (πέρασε στη ζωή του δύσκολες (η)μέρες. Στις μέρες μας οι νέοι είναι αλλοπρόσαλλοι. Σώθηκαν οι μέρες του).
- (6) επίρ. εκφράσεις: Κάθε μέρα. Μέρα παρά μέρα. Μέρα νύχτα. Από μέρα σε μέρα. Μέρα με τη μέρα.

05. ΛΕΞΙΚΟΝ του ΣΤΡΟΓΚ

«**ΓΙΟΜ**, προέρχεται από μία αχρησιμοποίητη ρίζα, που σημαίνει "θερμός, ζεστός", και σημαίνει, **είτε** την πραγματική διάρκεια της ημέρας από την ανατολή μέχρι τη δύση του ήλιου, ή από τη δύση της μιας ημέρας μέχρι την επόμενη δύση του ήλιου, **είτε** έχει αλληγορική σημασία και σημαίνει το χρονικό διάστημα που ορίζεται από κάποιο συνδετικό όρο».

06. ΓΕΝΕΣΗ, κεφ. Α'

Στο Α' κεφάλαιο του βιβλίου της Γένεσης, βλέπουμε ότι η λέξη «ημέρα» δεν έχει την έννοια της «**24ωρης ημέρας**». Ειδικότερα παρατηρούμε τα ακόλουθα:

Ο Θεός την "**πρώτη**" ημέρα δημιούργησε το **ΦΩΣ** και όταν τελείωσε διαβάζουμε στην Αγία Γραφή «**και έγεινεν ΕΣΠΕΡΑ, και έγεινε ΠΡΩΪ, ημέρα ΠΡΩΤΗ**» (Γένεση Α:5). Το ίδιο ακριβώς βλέπουμε να συμβαίνει και με τις υπόλοιπες ημέρες της δημιουργίας,

πλην της έβδομης ημέρας και παρατηρούμε ότι, όταν ο Θεός τελείωνε αυτό που δημιουργούσε, η Αγία Γραφή αναφέρει σε όλες τις περιπτώσεις «και έγεινεν ΕΣΠΕΡΑ, και έγεινε ΠΡΩΪ, ημέρα ΔΕΥΤΕΡΑ ...ημέρα ΤΡΙΤΗ ...ημέρα ΤΕΤΑΡΤΗ ...ημέρα ΠΕΜΠΤΗ ...ημέρα ΕΚΤΗ» (βλ. Γένεση Α:8, 13,19,23,31).

Την "τετάρτη" ημέρα (Γένεση Α:14-19) ο Θεός δημιούργησε τον ΗΛΙΟ, την ΣΕΛΗΝΗ και τους ΑΣΤΕΡΕΣ, τους οποίους έθεσε στο στερέωμα του ουρανού «δια να φέγγωσιν επί της γης, και να εξουσιάζωσιν επί της ΗΜΕΡΑΣ, και επί της ΝΥΚΤΟΣ, και να διαχωρίσωσι το ΦΩΣ από του ΣΚΟΤΟΥΣ» (Γένεση Α:17-18).

Εάν υποθέσουμε (σύμφωνα με τα σημερινά δεδομένα) ότι η κάθε «ΜΙΑ ημέρα δημιουργίας» ήταν «ΜΙΑ 24ωρη ημέρα», τότε πως η Βίβλος γράφει για τις τρεις πρώτες ημέρες «και έγεινεν ΕΣΠΕΡΑ, και έγεινε ΠΡΩΪ, ...ημέρα πρώτη ...ημέρα δευτέρα ... τρίτη;» Το ερώτημα είναι: Πως έγινε ΕΣΠΕΡΑ και ΠΡΩΪ (δηλαδή νύκτα και ημέρα), αφού ακόμα δεν είχαν δημιουργηθεί ο ΗΛΙΟΣ και η ΣΕΛΗΝΗ, ώστε να υπάρχει ο σημερινός 24ωρος διαχωρισμός "ημέρας" και "νύκτας", πως μπορούσε να γίνει αυτό; Φαίνεται λοιπόν με σαφήνεια ότι η χρησιμοποίηση της λέξης "ημέρα" στη δημιουργία, δεν έχει την έννοια της ημέρας των "24 ωρών". Αυτό βέβαια δίνει (για μερικούς) ίσως κάποια εξήγηση στη φράση "κυριακή ημέρα" που αναφέρεται στην Αποκάλυψη, αλλά όμως αυτή δεν είναι η σωστή απάντηση και ερμηνεία, όπως θα δούμε εκτενέστερα στα επόμενα κεφάλαια.

07. ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓ. ΓΡΑΦΗΣ (HALLEY - Εκδόσεις "Ο ΛΟΓΟΣ" - σελ. 970)

«Κατά την Κυριακήν ημέραν». Η φράση αυτή δύσκολα θα μπορούσε να αναφέρεται σε οτιδήποτε άλλο, εκτός από την «πρώτην ημέραν της εβδομάδος» (Πράξεις Κ:7, Α' Κορινθίους Ις':2). Την ημέρα που συνέρχονται οι χριστιανοί σε ανάμνηση της αναστάσεως του Κυρίου, μία ημέρα που την αγίασε για πάντα το πιο σημαντικό γεγονός ολόκληρης της ιστορίας. Όπως την **έβδομη ημέρα** την τηρούσαν σε ανάμνηση της Δημιουργίας, την **πρώτη ημέρα** γιορτάζουμε τη Λύτρωση.

08. ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ "δομή"

(Τόμος 10, σελ. 307 - 308)

Χρονική μονάδα που αντιστοιχεί στη διάρκεια **μιας πλήρους περιστροφής της Γης γύρω από τον άξονά της**. Για τον προσδιορισμό της χρησιμοποιούνται διάφορα φαινόμενα, που κάνουν αντιληπτή την περιστροφική κίνηση της Γης. Ένα από τα φαινόμενα αυτά είναι και η "φαινομενική κίνηση" του ήλιου στην ουράνια σφαίρα.

- **Αστρική ημέρα:** Ο χρόνος που παρεμβάλλεται μεταξύ δύο διαδοχικών άνω μεσουρανήσεων του εαρινού σημείου **Υ'** ή ενός και του αυτού απλανούς αστέρα. Η αστρική ημέρα είναι μικρότερη από την **ηλιακή ημέρα** κατά 3 λεπτά και 56 δευτερόλεπτα.
- **Αστρονομική ημέρα:** Είναι ίση με την ηλιακή ημέρα, αρχίζει όμως 12 ώρες αργότερα, δηλαδή τη μεσημβρία. Τη χρησιμοποιούσαν μόνο οι αστρονόμοι και καταργήθηκε την 1η Ιανουαρίου 1925.
- **Ιουλιανή ημέρα:** Χρησιμοποιείται μόνο για τον προσδιορισμό του χρόνου κατά τον οποίο έγινε κάποιο αστρονομικό γεγονός. Ισούται προς μία ηλιακή ημέρα και αρχίζει από τη μεσημβρία.

09. ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

(Γ.Μπαμπινιώτη - έκδοση 1998, σελ.733 - 734)

Ο καθηγητής Γ.Μπαμπινιώτης έχει μεγάλο λήμμα σχετικά με τη λέξη ημέρα. Εδώ θα αναφερθεί μόνο το σχόλιο σχετικά με την αρχαία ετυμολογία της λέξης, με την οποία δεν ασχολούνται οι λοιπές πηγές που έχουμε αναφέρει. «**ημέραν κ. μέρα (η)μερών**». Ετυμολογικά προέρχεται από την αρχαία λέξη "ημέρα" (*με δασεία στο αρχικό γράμμα "η", που οφείλεται σε αναλογία προς το ουσιαστικό "εσπέρα", με δασεία στο αρχικό γράμμα "ε"*) που είναι προέκταση του ουσ. "**ήμαρ**". Ο Όμηρος αναφέρεται σε δύο χαρακτηριστικές περιπτώσεις, στο «**νόστιμον ήμαρ**», η μέρα δηλαδή επιστροφής στην πατρίδα και στο «**έσσετ' ήμαρ, όταν ποτ' ολώλη Ίλιος**», δηλαδή θα έρθει η μέρα που θα χαθεί η ιερή Τροία.

10. ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ **Νέο Λεξικό Χρήστου ΓΙΟΒΑΝΗ / σελ.714 - 715)**

Η λέξη ΗΜΕΡΑ στον Ιωνικό τύπο είναι "ημέρη" (μόνο με δασεία στο "η") και στο Δωρικό τύπο είναι "αμέρα" (και με φιλή και με δασεία το αρχικό άλφα). /**Ημέρα ηλιακή αληθινή**, το χρονικό διάστημα ανάμεσα σε δύο διαδοχικές διαβάσεις του πραγματικού ήλιου από τον ίδιο μεσημβρινό, δεν έχει σταθερό μήκος. /**Ημέρα ηλιακή μέση**, το χρονικό διάστημα ανάμεσα σε δύο διαδοχικές διαβάσεις του μέσου, δηλαδή ενός νοητού σημείου που διατρέχει ισοταχώς τον ισημερινό και συμπίπτει με τον πραγματικό ήλιο κατά τη διάρκεια της εαρινής ισημερίας, έχει σταθερή διάρκεια. /**Ημέρα φυσική**, ο χρόνος κατά τον οποίο ο ήλιος παραμένει πάνω από τον ορίζοντα. /**Ημέρες ευκολίας** (οικονομικός όρος) /**Ημέρες υπέρ-αναμονής** (ναυτιλιακός όρος). /**Ανθρώπινη ημέρα** (εκκλησιαστικός όρος), η ημέρα της κρίσης του ανθρώπου από τον Θεό /**Ανθρωπος (ή γεγονός) της ημέρας**, αυτός για τον οποίο γίνεται πολύς λόγος. /**άμα τη ημέρα**: μόλις ξημέρωσε, /**δι' ημέρας**: κατά τη διάρκεια όλης της ημέρας, /**εν ημέρα**: μέσα σε μία ημέρα, /**εξ ημέρας**: σε καιρό ημέρας, /**ημέραν εξ ημέρας**: από μέρα σε μέρα, /**καθ' ημέραν**: σε καιρό ημέρας, /**μεθ' ημέρας**: μετά από λίγες ημέρες, /**προς ημέραν**: προς το ξημέρωμα.

11. ΠΑΠΥΡΟΣ: ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ **Αρχαίαις - Νέας /Τόμος 4, σελ. 248 - 249)**

1. Το χρονικό διάστημα από την ανατολή μέχρι τη δύση του ήλιου (**α.** «μέρα μεσημέρι» **β.** «όσσαι γαρ νύκτες τε και ημέραι εκ Διός εισίν», *Ομήρου Οδ.*), **2.** Το χρονικό διάστημα κατά το οποίο έδρασε κάποιος, καιρός, εποχή, ζωή (**α.** «περάσαμε δύσκολες ημέρες» **β.** «εν ταις ημέραις Ηρώδου», *ΚΔ*) **3.** Γιορτή ή επέτειος (**α.** «ημέρα Χριστουγέννων», **β.** «ημέρα του ΟΧΙ») **4.** Χρονικό διάστημα πραγματοποίησης γεγονότος ή φαινομένου (**α.** «ημέρα κρίσεως», *η Δευτέρα Παρουσία β.* «ημέρα καύσωνος», **γ.** «ημέρα αναπαύσεως», **δ.** «αποφράς ημέρα», *ημέρα που συνέβη κάτι κακό, ε.* «τακτή ημέρα ή ρητή ημέρα»). ΝΕΟΕΛΛ. **1.** Ολόκληρο το ημερονύκτιο, χρονικό διάστημα εικοσιτεσσάρων ωρών, **2.** ο ορισμένος χρόνος για την ημερήσια εργασία.

12. ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΙΕΡΗ ΗΜΕΡΑ (θεότητα)

Για να είναι αντικειμενική η μελέτη μας, θα πρέπει να αναφερθεί και η ΗΜΕΡΑ, σαν αρχαία θεότητα, σημειωτέον ότι στον αρχαίο κόσμο σε όλες τις εποχές και σε όλους τους λαούς είχαν θεοποιήσει ολόκληρη την κτίση (Γη, ουρανό, ζώα, δέντρα, καιρικά φαινόμενα, αστρικά φαινόμενα, κλπ). Είναι απαραίτητο να γίνει μνεία και στη λατρεία της "ημέρας", ως θεότητας, γιατί σήμερα μέσα στο χριστιανισμό έχουν διεισδύσει και υιοθετηθεί πλήθος αρχαίων δοξασιών και μεταξύ αυτών των λατρειών είναι "**Η ημέρα**" και "**Οι ημέρες**", τις οποίες ο άνθρωπος έχει ξεχωρίσει, τις θεωρεί "**άγιες**" και "**ιερές**" και έχει επιβάλει πλήθος νόμων και διατάξεων που έχουν καταστήσει τον άνθρωπο όχι να χαίρεται τη συγκεκριμένη ημέρα, αλλά να γίνεται "ο δούλος της ημέρας" αυτής, σε σημείο που να την θεωρεί ένα πολύ δυσβάσταχτο βάρος.

Στη μυθολογία η «**Ημέρα**» είναι αρχαιοελληνική θεότητα, προσωποποίηση του φωτεινού τμήματος του εικοσιτετραώρου. Ήταν κόρη της Νύκτας και του Ερέβους και αδελφή του Αιθέρα. Κατά μία άλλη εκδοχή ήταν κόρη του θεού Ήλιου και σύζυγος του Αιθέρα, ή ήταν μητέρα του Ερμή από τον Ουρανό, ή σύζυγος του Αστροαία, του πατέρα του άστρων. Μεταγενέστεροι ταύτισαν τη θεότητα αυτή με την Ηώ. Στην Κρήτη την ονόμαζαν Αία. Παραστάσεις της υπάρχουν στο βωμό του Δία στην Πέργαμο και στη θριαμβευτική πομπή του Αντίοχου του Επιφανούς.

❖ Μετά από όλες τις παραπάνω αναφορές από τα πιο αξιόπιστα λεξικά και εγκυκλοπαίδειες για την προέλευση και τη σημασία της λέξης "ημέρα", καθώς και τις εκάστοτε επικρατούσες αντιλήψεις, θα συνοψίσουμε παρακάτω την έννοιά της:

(1) Ημέρα είναι το χρονικό διάστημα που περιλαμβάνεται μεταξύ της **ανατολής και δύσης του ήλιου** (πρόκειται μόνο για το φωτεινό μέρος της ημέρας), ή το **χρονικό διάστημα των 24 ωρών**, κατά το οποίο η Γη ολοκληρώνει μια πλήρη περιφορά γύρω από τον άξονά της (ημερονύκτιο).

(2) Η χρονική περίοδος της ημέρας που αφιερώνεται **για εργασία**, για παράδειγμα η ημέρα των οκτώ ωρών (εργατική ημέρα), ή

που αφιερώνεται για κάποια δραστηριότητα ή μη, για παράδειγμα **η ημέρα της ανάπαυσης** από την εργασία.

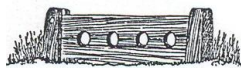
(3) Η χρονική περίοδος **που αναφέρεται** στη δραστηριότητα της ζωής κάποιου προσώπου, επώνυμου και μη, για παράδειγμα «οι εκατό ημέρες του Ναπολέοντα», ή **που συνδέεται** με κάποιο ειδικό ή σημαντικό γεγονός, όπως για παράδειγμα η ημέρα (γιορτή) της μητέρας.

(4) Ως "ημέρα" μεταφορικά είναι η χρονική περίοδος, ή εποχή, ή αιώνας, που χαρακτηρίζει ένα σημαντικό γεγονός, για παράδειγμα οι ημέρες των Βαλκανικών πολέμων, ή η εποχή του Χαρίλαου Τρικούπη, ή οι παλιές ημέρες του χριστιανισμού.

Από τις αναφορές όμως που εξετάσαμε παραπάνω, στα παρατιθέμενα λεξικά και τις λοιπές πηγές, δεν γίνεται καμιά αναφορά στη φράση «**Κυριακήν ημέραν**», που αναφέρεται στην Αποκάλυψη Α:10. Εξάιρεση αποτελεί το λεξικό του Halley, που κάνει αναφορά για την Κυριακήν ημέραν, με την επισήμανση ότι «**δύσκολα θα μπορούσε να αναφέρεται σε οτιδήποτε άλλο, εκτός από την πρώτην ημέραν της εβδομάδος**», αλλά δεν αναλύει που το στηρίζει αυτό. Στο βιβλίο όμως αυτό, θα γίνει λεπτομερή ανάλυση το όλου θέματος στα επόμενα κεφάλαια.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 1ο

Η έννοια της λέξης "ημέρα" δεν αναφέρεται αποκλειστικά σε κάποιο **συγκεκριμένο χρονικό διάστημα**, μικρό ή μεγάλο, αλλά σε εκείνο που την χαρακτηρίζει. Η λέξη "ημέρα" αναφέρεται εξίσου, **άλλοτε** στην 24ωρη ημέρα (ημερονύκτιο), **άλλοτε** στην 12ωρη ημέρα (φωτεινό μέρος της ημέρας), **άλλοτε** σε μεγάλη χρονική περίοδο και **άλλοτε** σε κάποιο γεγονός που έχει ξεχωρίσει, είτε στη ζωή κάποιου, είτε και σε λαό ολόκληρο (ιστορικό, κοινωνικό, επετειακό, πολιτικό, επιστημονικό, κλπ.).

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ ή ΣΑΒΒΑΤΟ

«ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

01. Η ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ

Μία ημέρα που αναφέρεται περισσότερο από κάθε άλλη ημέρα μέσα στην Αγία Γραφή είναι η **«ημέρα του Σαββάτου»**. Γι' αυτό, θα πρέπει να εξετασθεί και η περίπτωση μήπως η **«Κυριακή ημέρα»** στην Αποκάλυψη Α:10 αναφέρεται ή σχετίζεται με την ημέρα του Σαββάτου. Στο Μάρκος Β:28 γράφει ότι ο Ιησούς είναι ο **«κύριος του Σαββάτου»**, που σημαίνει ότι την ημέρα αυτή ο Ιησούς μπορεί να την κάνει ότι θέλει, πλην όμως ο Ιησούς δεν είναι ο **ΥΠΗΡΕΤΗΣ του Νόμου**, αλλά είναι ο **ΑΡΧΩΝ του Νόμου**. Κατά συνέπεια, το εδάφιο αυτό δεν αποτελεί καθαρή απόδειξη ότι ο απόστολος Ιωάννης αναφερόταν ειδικά στο Σάββατο όταν είπε *«εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ»* (αρχ. κείμενο).

Δεν πρέπει να κάνουμε υποθέσεις για το τι εννοεί ο Λόγος του Θεού, ούτε μπορούμε να βασίζουμε τα συμπεράσματά μας σε λάθος σκέψεις και σε δικές μας εικασίες. Χρειαζόμαστε δύο και περισσότερες διαφορετικές μαρτυρίες για το ίδιο θέμα, ώστε να βεβαιωθεί ο λόγος *«επί στόματος δύο μαρτύρων και τριών»* (Β' Κορινθίους ΙΓ:1 **Ιβλ.** Ιωάννης Η:17, Αριθμοί ΛΕ:30, Δευτερονόμιο ΙΖ:6, ΙΘ:15, Ματθαίος ΙΗ:16, κλπ). Πρέπει το όλο θέμα να συμφωνεί απόλυτα με όλη τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής και να λάβουμε το ισχυρότερο επιχείρημα με την βαρύτερη απόδειξη, αντί να δεχτούμε απλώς την πρώτη πιθανή λύση και άποψη, που ίσως σε μερικές περιπτώσεις να μας βολεύει, λόγω της δογματικής μας θέσης.

Ο Θεός στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης είχε θεσπίσει **ΕΠΤΑ ΕΤΗΣΙΕΣ ΕΟΡΤΕΣ** (βλ. Λευιτικό ΚΓ') και **ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΟΡΤΗ**, την έβδομη ημέρα, την ονομαζόμενη **ημέρα του Σαββάτου**, την οποία ο Θεός την "ξεχώρισε" από όλες τις υπόλοιπες

ημέρες. Το Σάββατο από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου δεν ήταν μια κοινή ημέρα, αλλά ήταν μια ξεχωριστή ημέρα **και** για τον Θεό **και** για τον άνθρωπο, για τον λόγο αυτό θα πρέπει να εξετάσουμε, γιατί ο Θεός την θέσπισε και ποια ήταν η σπουδαιότητά της κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Εάν το γνωρίζουμε αυτό, τότε θα μπορούμε να δώσουμε και τη σωστή ερμηνεία και απάντηση ποια είναι η θέση του "Σαββάτου" και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης:

(1) ΓΕΝΕΣΙΣ Β:2-3 *«Και είχε συντελεσμένα ο Θεός εν τη ημέρα τη ΕΒΔΟΜΗ τα έργα αυτού, τα οποία έκαμε· και ανεπαύθη την ημέραν την ΕΒΔΟΜΗΝ από πάντων των έργων αυτού, τα οποία έκαμε. Και ευλόγησεν ο Θεός την ημέραν την ΕΒΔΟΜΗΝ και ηγίασεν αυτήν· διότι εν αυτή ανεπαύθη από πάντων των έργων αυτού, τα οποία έκτισε και έκαμεν ο Θεός».*

Εδώ η Βίβλος λέγει ότι ο Θεός την έβδομη ημέρα αναπαύθηκε από όλα τα έργα Του και την ημέρα αυτή την **αγίασε**, δηλαδή την **ξεχώρισε** ("αγιάζω" σημαίνει "ξεχωρίζω"). Στην περίπτωση αυτή, παρατηρούμε δύο στοιχεία: **(α)** Ο Θεός εδώ αναφέρεται τι έκανε ειδικά για τον εαυτό Του, *«ανεπαύθη»*, χωρίς να δώσει κάποια εντολή για να την τηρήσει ο άνθρωπος. **(β)** Η έβδομη ημέρα δεν είχε ακόμα λάβει την ονομασία "σάββατο", αλλά στην Εβραϊκή γλώσσα υπάρχει ταύτιση των εννοιών "σάββατο" και "ανάπαυση", η ρίζα από την οποία προέρχονται οι δύο αυτές λέξεις είναι η ίδια.

(2) ΕΞΟΔΟΣ Κ:8-11 (τέταρτη εντολή): *«Ενθυμού την ημέραν του ΣΑΒΒΑΤΟΥ, διά να αγιάζης αυτήν· εξ ημέρας εργάζου και κάμνε πάντα τα έργα σου· η ημέρα όμως η εβδόμη (είναι) σάββατον Κυρίου του Θεού σου· μη κάμης (εν ταύτη) ουδέν έργον, μήτε συδιότι εις εξ ημέρας εποίησεν ο Κύριος τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς· εν δε τη ημέρα τη ΕΒΔΟΜΗ κατέπαυσε· διά τούτο ευλόγησε Κύριος την ημέραν του ΣΑΒΒΑΤΟΥ και ηγίασεν αυτήν».*

Ο Θεός εδώ δίνει σαφείς εντολές για την τήρηση της έβδομης ημέρας, γιατί η ημέρα αυτή είναι *«σάββατον Κυρίου του Θεού σου»* και δίνεται η ερμηνεία ότι αποκαλείται "σάββατον" επειδή ο Θεός την ευλόγησε και την αγίασε και επειδή την ημέρα αυτή αναπαύθηκε. **Άρα "σάββατο" σημαίνει "ανάπαυση"**. Την ημέρα αυτή, την

ξεχώρισε ο Θεός και για έναν ακόμα λόγο, για να βάλει το "σημάδι" της δημιουργίας Του, που θα ήταν και η θεία σφραγίδα Του.

Η εντολή του Θεού είναι «μη κάμης (εν ταύτη) ουδέν έργον», που σημαίνει ότι, εκτός από την ιερότητα της ημέρας, έπρεπε να μην γίνονται βιοτικές εργασίες. Πολλά χρόνια αργότερα, στην εποχή του Νεεμιά, πολλοί Ιουδαίοι έκαναν εμπορικές συναλλαγές την ημέρα του Σαββάτου, είτε μεταξύ τους, είτε με εμπόρους από τα γύρω έθνη: «*Εν εκείναις ταις ημέραις είδόν τινάς εν Ιούδα ληνοπατούντας εν ΣΑΒΒΑΤΩ και εισφέροντας δράγματα και επιφορτίζοντας επί όνους, και οίνον, σταφύλια και σύκα και παν είδος φορτίων, τα οποία έφερον εις Ιερουσαλήμ την ημέραν του ΣΑΒΒΑΤΟΥ· και διεμαρτορήθην εν τη ημέρα, καθ' ην επώλον τρόφιμα*» (Νεεμίας ΙΓ:15). Επίσης έμποροι από την Τύρο που κατοικούσαν στην Ιερουσαλήμ έφεραν ψάρια και διάφορα άλλα είδη και την ημέρα του Σαββάτου τα πουλούσαν σε Ιουδαίους, γεγονός που είχε συνέπειες στην πόλη αυτή.

(3) ΕΞΟΔΟΣ ΛΑ:13-17 «*Προσέχετε να φυλάττητε τα ΣΑΒΒΑΤΑ μου· διότι τούτο (είναι) ΣΗΜΕΙΟΝ μεταξύ Εμού και υμών εις τας γενεάς υμών, διά να γνωρίζητε ότι εγώ (είμαι) Κύριος, ο αγιάζων υμάς· και θέλετε φυλάττει το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, διότι είναι ΑΓΙΟΝ εις εσάς· όστις βεβηλώση αυτό, θέλει εξάπαντος θανατωθή*

Εξ ημέρας θέλει γίνεσθαι εργασία· εν δε τη εβδόμη ημέρα ΣΑΒΒΑΤΟΝ θέλει είσθαι, ανάπαυσις αγία εις τον Κύριον· και όστις κάμη εργασίαν εν τη ημέρα του σαββάτου θέλει εξάπαντος θανατωθή. Και θέλουσι φυλάττει οι υιοί Ισραήλ το σάββατον, διά να εορτάζωσιν αυτό εις τας γενεάς αυτών εις ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ ...Τούτο (είναι) ΣΗΜΕΙΟΝ μεταξύ Εμού και των υιών Ισραήλ διαπαντός...».

Εδώ φαίνεται ακόμα με περισσότερη σαφήνεια ότι ΣΑΒΒΑΤΟ σημαίνει ΑΝΑΠΑΥΣΗ και δόθηκε στον άνθρωπο για ΣΗΜΕΙΟ για να γνωρίζει ότι «*ο Κύριος είναι ο αγιάζων αυτόν*». Ήσαν πολύ αυστηρές οι διατάξεις που ο Θεός είχε δώσει για την τήρηση του Σαββάτου. Όποιος έκανε εργασία την ημέρα του Σαββάτου η ποινή ήταν θάνατος. Στο βιβλίο των Αριθμών ΙΕ:32-36 περιγράφεται ένα γεγονός, το οποίο συνέβηκε, όταν οι Ισραηλίτες είχαν φύγει από την Αίγυπτο και περιπλανιόντουσαν μέσα στην έρημο. **Κάποιοι βρήκαν έναν άνθρωπο να μαζεύει ξύλα την ημέρα του Σαββάτου.** Έφε-

ραν τον άνθρωπο αυτό ενώπιον του Μωυσή, του Ααρών και σε ολόκληρη τη συναγωγή και επειδή δεν γνώριζαν τι έπρεπε να κάνουν, τον είχαν σε φύλαξη μέχρι να αποφασίσει ο Μωυσής. Όταν προσευχήθηκε ο Μωυσής, ο Κύριος του είπε: *«Ο άνθρωπος εξάπαντος θέλει θανατωθή· πάσα η συναγωγή θέλει λιθοβολήσει αυτόν με λίθους έξω του στρατοπέδου»*. Τότε έφεραν τον άνθρωπο έξω του στρατοπέδου και ολόκληρη η συναγωγή τον λιθοβόλησε, μέχρι που πέθανε. Το γεγονός αυτό δείχνει, το πόσο αυστηρή ήταν η τιμωρία σε περίπτωση βεβήλωσης της ημέρας του Σαββάτου.

Εφόσον ο λαός Ισραήλ τηρούσε το "σάββατο" του Κυρίου, τότε θα υπήρχε μεγάλη ευλογία επάνω στο λαό Του, ο θρόνος του Δαβίδ και η Ιερουσαλήμ θα έμεναν στον αιώνα: *«Εάν υπακούσητε εις εμέ, λέγει Κύριος, ώστε να μη εμβιβάζετε φορτίον διά των πωλών της πόλεως ταύτης την ημέραν του σαββάτου, αλλά να αγιάζετε την ημέραν του σαββάτου μη κάμνοντες εν αυτή μηδεμίαν εργασίαν· τότε θέλουσιν εισέλθει διά των πωλών της πόλεως ταύτης βασιλείς και άρχοντες καθήμενοι επί του θρόνου του Δαβίδ, εποχούμενοι επί αμάξας και ίππους, αυτοί και οι άρχοντες αυτών, οι άνδρες Ιούδα και οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ· και η πόλις αύτη θέλει κατοικείσθαι εις τον αιώνα»* (Ιερεμίας ΙΖ:24-25). Είναι συγκλονιστική η υπόσχεση του Θεού εάν οι Ιουδαίοι εξακολουθούσαν να τηρούν την ημέρα του Σαββάτου, η Ιερουσαλήμ θα κατοικείτο στον αιώνα.

Οι Ιουδαίοι όμως εξέλεξαν το δρόμο της ανυπακοής, γεγονός που είχε τραγικές συνέπειες γι' αυτούς. Όταν καταστράφηκε η ωραία πόλη τους, τότε θυμήθηκαν την προειδοποίηση του Θεού: *«Αλλ' εάν δεν μου υπακούσητε, ώστε να αγιάζετε την ημέραν του σαββάτου και να μη βαστάζετε φορτίον και εμβιβάζετε εις τας πύλας της Ιερουσαλήμ την ημέραν του σαββάτου, τότε θέλω ανάγει πυρ εν ταις πύλαις αυτής και θέλει καταφάγει τα παλάτια της Ιερουσαλήμ και δεν θέλει σβεσθή»* (Ιερεμίας ΙΖ:27). Αργότερα, όταν μεταφέρθηκαν αιχμάλωτοι στην Βαβυλώνα, θυμήθηκαν την αγία πόλη τους, έκλαψαν γι' αυτήν και κρέμασαν τις κιθάρες τους στις ιπές, δεν ήταν καιρός πλέον για τραγούδια, αλλά ήταν καιρός για πένθος και θρήνο: *«Επί των ποταμών Βαβυλώνος, εκεί εκαθήσαμεν και εκλαύσαμεν, ότε ενεθυμήθημεν την Σιών. Επί τας ιτέας εν μέσω αυτής εκρεμάσαμεν*

τας κιθάρας ημών» (Ψαλμός ΡΛΖ:1-2).

«**Τούτο** (είναι) **ΣΗΜΕΙΟΝ** μεταξύ Εμού και των υιών Ισραήλ διαπαντός» (Εξοδος ΛΑ:17). Ο Θεός σε κάθε περίπτωση σφραγίζει τον Λόγο Του με τον άνθρωπο κάνοντας μαζί του **διαθήκη**, που σημαίνει ότι κάνει μαζί του μία συμφωνία και το "**σάββατο**" είναι η σφραγίδα της υπόσχεσης του Θεού προς τον άνθρωπο, είναι το ΣΗΜΕΙΟ της διαθήκης Του ότι μας αγιάζει: «*ΔΕΞΟΝ την μαρτυρίαν, ΣΦΡΑΓΙΣΟΝ τον νόμον μεταξύ των μαθητών μου*» (Ησαΐας Η:16). Ο Θεός συνέχεια κάνει διαθήκες με τον άνθρωπο, έκανε με τον **Νώε** (Γένεση Θ:14-17), με τον **Αβραάμ** (Γένεση ΙΒ:1-3, ΙΓ:14-17, ΙΖ:2-10, κλπ), με το **λαό Ισραήλ** επάνω στο όρος Σινά, δια μέσου του Μωυσή και τέλος έκανε νέα διαθήκη με τον **άνθρωπο** επάνω στο λόφο του Γολγοθά, όπου τη σφράγισε με το τίμιο αίμα του Ιησού, του αναμάρτητου Υιού Του.

Το "σάββατο" στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης δεν ήταν απλά μια ημέρα για **σωματική ανάπαυση** και ξεκούραση, αυτό θα μπορούσε να γίνει και οποιαδήποτε άλλη ημέρα της εβδομάδας. Ούτε ήταν μια ημέρα για **πνευματική αναψυχή**, όσο και αυτή να είναι αναγκαία καθημερινά για τον άνθρωπο. Το σάββατο ήταν το σημείο, η σφραγίδα του Θεού ως δημιουργού, ήταν το σύμβολο της εξουσίας και της κυριαρχίας Του, ήταν η "σημαία" του δημιουργού του σύμπαντος, ήταν η σφραγίδα του άγιου νόμου Του, ήταν σφραγίδα ότι αγιάζει τον άνθρωπο, γι' αυτό ακριβώς τον λόγο ήταν ημέρα και για σωματική ανάπαυση και για πνευματική αναψυχή, έπρεπε την ημέρα του Σαββάτου ο άνθρωπος να μην κάνει «*ουδέν δουλεντικόν έργον*» και όφειλε υπακοή για να μη βεβηλώνει το "σημείο" της διαθήκης του Θεού, που ήταν σημείο «*εις ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ*», ήταν σημείο «*ΔΙΑΠΑΝΤΟΣ*».

(4) ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ Ε:15 «*Και ενθυμού, ότι ήσο δούλος εν τη γη της Αιγύπτου· και Κύριος ο Θεός σου σε εξήγαγεν εκείθεν εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι εξηπλωμένω· ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ Κύριος ο Θεός σου προσέταξεν εις σε να φυλάττης την ημέραν του σαββάτου*».

Στο Ε' κεφάλαιο ο Μωυσής επαναλαμβάνει στο λαό Ισραήλ τις δέκα εντολές και όταν αναφερόταν στην 4η εντολή για την έβδο-

μη ημέρα του Σαββάτου, πρόσθεσε και το γεγονός ότι πρέπει να θυμούνται που ήσαν δούλοι στην Αίγυπτο και ο Θεός με θαυμαστό τρόπο τους ελευθέρωσε, γι' αυτό τους πρόσταξε να φυλάσσουν την ημέρα του Σαββάτου. "Δουλεία και ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ", "Αίγυπτος και ΣΑΒΒΑΤΟ", είναι δύο παράλληλα γεγονότα, που πρέπει πάντα να θυμάται ο λαός του Θεού: **Δουλεία** σημαίνει σκλαβιά στην Αίγυπτο με όλες τις πνευματικές συνέπειες που έχει μια υποδούλωση, που κύριο στοιχείο της είναι η στέρση του λαού να λατρεύει τον Θεό του. **Ελευθερία** σημαίνει μεταφορικά "σάββατο", δηλαδή ημέρα λατρείας και ευγνωμοσύνης προ τον Θεό για την πνευματική ανάπαυση που δίνει στο λαό Του.

Όταν ο Θεός ελευθέρωσε το λαό Ισραήλ από τη σκλαβιά της Αιγύπτου, η ημέρα του Σαββάτου, η οποία ήταν το σημείο της δημιουργικής κυριαρχίας Του και σημείο ότι αγιάζει τον άνθρωπο, έγινε και **σημείο λύτρωσης του λαού Του**, έγινε σύμβολο απελευθέρωσης. Η πρόθεση του Θεού ήταν, εάν ο λαός Του τηρούσε την ανάπαυση του εβδομαδιαίου Σαββάτου, θα τον απελευθέρωνε συνέχεια από τη σκλαβιά και τη δυναστεία του Διαβόλου και αυτό δεν θα περιοριζόταν σε κάποια χώρα ή σε κάποιον αιώνα, αλλά θα περιλάμβανε κάθε χώρα και κάθε εποχή. Ο άνθρωπος σήμερα, που δεν ζει κάτω από το δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά κάτω από τη χάρη του Ιησού, **σημείο λύτρωσης** από τη σκλαβιά της αμαρτίας είναι η ανάπαυση που προσφέρει το τέλει έργο του Ιησού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, είναι το **αναμνηστικό σύμβολο** της απελευθέρωσής του από τη σκλαβιά του "Φαραώ" του κόσμου τούτου, του Διαβόλου, που είναι ο *«θεός του κόσμου τούτου»* (βλ. Β' Κορινθίους Δ:4, Ιωάννης ΙΒ:31, Εφεσίους Β:2) και αυτό για τον πιστό είναι ένας από τους τύπους του "σαββάτου" στη ζωή του, είναι η έκφραση λατρείας και δοξολογίας, είναι η καθημερινή ανάπαυση στη ζωή του πιστού (ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Στο "7ο κεφάλαιο", θα αναφερθούμε για τον κατεξοχήν τύπο του Σαββάτου).

(5) ΙΕΖΕΚΙΗΛ Κ:18-21 *«18. Αλλ' είπα προς τα τέκνα αυτών εν τη ερήμω, Μη περιπατείτε εν τοις διατάγμασι των πατέρων σας και μη φυλάττετε τας κρίσεις αυτών και μη μιαίνεσθε με τα ειδωλα αυτών· 19. εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας· εν τοις διατάγμασί Μου περιπατείτε·*

και τας κρίσεις Μου φυλάττετε και εκτελείτε αυτάς· 20. και αγιάζετε τα ΣΑΒΒΑΤΑ μου, και ας ήναι μεταξύ εμού και υμών ΣΗΜΕΙΟΝ, ώστε να γνωρίζητε ότι Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας.

21. Τα τέκνα όμως απεστάτησαν απ' Εμού· εν τοις διατάγμασί μου δεν περιπάτησαν και τας κρίσεις μου δεν εφύλαξαν, ώστε να εκτελώσιν αυτάς, τας οποίας κάμνων ο άνθρωπος θέλει ζήσει δι' αυτών· τα ΣΑΒΒΑΤΑ μου εβεβήλωσαν· τότε είπα να εκχέω τον θυμόν μου επ' αυτούς, διά να συντελέσω την οργήν μου εναντίον αυτών εν τη ερήμω».

Εδώ ο Λόγος του Θεού έχει μια θαυμαστή αποκάλυψη, την οποία κάθε αληθινό παιδί του Θεού, θα πρέπει να την προσέξει και να δώσει ιδιαίτερη βαρύτητα στην προσωπική πνευματική του πορεία. Ο Θεός στο **εδ.18** βάζει τρία απαγορευτικά "ΜΗ" προς το λαό Του: **(1) Μη** περιπατείτε στα διατάγματα των πατέρων σας, **(2) Μη** φυλάσσετε τις κρίσεις των πατέρων σας και **(3) Μη** μιαίνεστε με τα είδωλα των πατέρων σας. Στο αμέσως επόμενο **εδ.19** λέγει ποιο είναι το δικό Του θέλημα για τα δύο πρώτα "μη": **(α)** Εις τα διατάγματά Μου να περιπατείτε, και **(β)** Να φυλάσσετε τις κρίσεις Μου και να τις εκτελείτε. Στην τρίτη περίπτωση που τους λέγει «*μη μιαίνεσθε με τα είδωλα*» των πατέρων σας, στο **εδ.20**, **εξισώνει** την μη τήρηση της εντολής Του να τηρούν τα "σάββατά" Του με την ειδωλολατρεία. Με απλά λόγια τους λέγει: «Μη μιαίνεστε με τα είδωλα των πατέρων σας, είναι κάτι που Εγώ βδελύσσομαι και για να μην το κάνετε αυτό, αγιάζετε τα "σάββατά" Μου, που είναι το ΣΗΜΕΙΟ μεταξύ Εμένα και εσάς, για να γνωρίζετε ότι Εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σας».

Στο επόμενο **εδ.21** ο Λόγος του Θεού περιγράφει την αποστασία του λαού του Θεού από το θέλημα Του, καθόσον δεν περιπάτησαν στα διατάγματα του Θεού, δεν φύλαξαν τις κρίσεις Του και βεβήλωσαν τα ΣΑΒΒΑΤΑ Του, με αποτέλεσμα να θερίσουν τις συνέπειες της ανυπακοής τους.

Ο Θεός εδώ λέγει στο λαό Του να **αγιάζουν** τα "σάββατά" Του, γιατί είναι το ΣΗΜΕΙΟ που έχει θέσει, ώστε να γνωρίζουν οι Ισραηλίτες ότι τους **αγιάζει**, είναι ένα σύμβολο αγιασμού. Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης ο πιστός αγιάζεται με το αίμα της θυσίας του Ιησού: «*Οθεν και ο Ιησούς, διά να αγιάση τον λαόν διά του*

ιδίου Αυτού αίματος, έξω της πύλης έπαθεν» (Εβραίους ΙΓ:12). Όπως ο Θεός αγίασε το "σάββατο", το ίδιο αγίασε και το λαό Του, για να είναι μάρτυρές Του.

(6) ΗΣΑΪΑΣ ΝΣ':1-2, 6-7 *«1. Ούτω λέγει Κύριος· Φυλάττετε κρίσιν και κάμνετε δικαιοσύνην· διότι η σωτηρία μου πλησιάζει να έλθη και η δικαιοσύνη μου να αποκαλυφθή. 2.Μακάριος ο άνθρωπος όστις κάμνει τούτο, και ο υιός του ανθρώπου όστις κρατεί αυτό· όστις φυλάττει το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ώστε ΝΑ ΜΗ ΒΕΒΗΛΩΣΗ αυτό, και κρατεί την χείρα αυτού, ώστε να μη πράξη μηδέν κακόν.....*

.....6. όσοι φυλάττουσι το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ώστε να μη βεβηλώσωσιν αυτό και κρατούσι την ΔΙΑΘΗΚΗ μου· 7. και τούτους θέλω φέρει εις το άγιόν μου όρος και θέλω ευφράνει αυτούς εν τω ΟΙΚΩ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΜΟΥ· τα ολοκαυτώματα αυτών και αι θυσίαι αυτών θέλουσιν είσθαι δεκταί επί το θυσιαστήριόν μου· διότι ο οίκός μου θέλει ονομάζεσθαι, οίκος προσευχής διά πάντας τους λαούς».

Στην περικοπή Ιεζεκιήλ Κ:18-19, που ήδη αναφερθήκαμε, ο Θεός ζητεί από το λαό Του να περπατά στα διατάγματά Του και να φυλάσσει τις κρίσεις Του. Εδώ ζητά πάλι το ίδιο από το λαό Του, λέγοντας **«φυλάττετε κρίσιν και κάμνετε δικαιοσύνην»** και αυτό το ζητεί γιατί η **«σωτηρία Του πλησιάζει να έρθει και η δικαιοσύνη Του να αποκαλυφθεί»**. Υπάρχει μεγάλη ευλογία σε όποιον τηρεί τον Λόγο του Θεού, είναι **μακάριος** (ευτυχισμένος) όποιος φυλάσσει την κρίση και κάνει δικαιοσύνη, είναι **μακάριος** όποιος φυλάσσει το "σάββατο" του Κυρίου και δεν το βεβηλώνει, είναι **μακάριος** όποιος κρατεί τη διαθήκη του Θεού, τηρώντας την ανάπαυσή Του. Ο Ησαΐας που περιγράφει όλα αυτά, είχε καταλάβει τη χαρά της λατρείας του "σαββάτου" του Θεού, γιατί όσοι τηρούν την ανάπαυση του "σαββάτου" ο Θεός θα τους φέρει μέσα στην άγια παρουσία Του, θα τους φέρει μέσα στο άγιο όρος Του, όπου θα ευφραίνονται στον "οίκο της προσευχής" Του.

(7) ΗΣΑΪΑΣ ΝΗ:12-14 *«Θέλεις ανεγείρει τα θεμέλια πολλών γενεών· και θέλεις ονομασθή, ο επιδιορθωτής των χαλασμάτων, ο ανορθωτής των οδών διά τον κατοικισμόν. Εάν αποστρέψης τον πόδα σου από του ΣΑΒΒΑΤΟΥ, από του να κάμνης τα θελήματα σου εν τη ΑΓΙΑ μου ημέρα, και ονομάζης το σάββατον τρυφήν, αγίαν ημέραν*

του Κυρίου, έντιμον, και τιμάς αυτό, μη ακολουθών τας οδούς σου μηδέ ευρίσκων εν αυτώ το θέλημά σου μηδέ λαλών τους λόγους σου, τότε θέλεις εντρυφά εν Κυρίω...».

Ο Ησαΐας αναφέρει τα ευεργετήματα του λαού Ισραήλ από την τήρηση του Σαββάτου. Ο νόμος του Θεού υπέστη χαλάσματα, που ήταν αποτέλεσμα της παρακοής του ανθρώπου στις εντολές Του. Η τήρηση όμως του Σαββάτου είναι "τρυφήν", δηλαδή "απόλαυση" και σε αυτό καλείται ο λαός του Θεού τότε και τώρα. **Σήμερα η εκκλησία του Κυρίου Ιησού, ο πνευματικός Ισραήλ, έχει παράλληλη πορεία με τον κατά σάρκα λαό Ισραήλ.** Η εκκλησία καλείται να γίνει ο "επιδιορθωτής" των χαλασμάτων, όταν ονομάζει το "σάββατο" του Θεού *«τρυφήν, αγίαν ημέραν του Κυρίου, έντιμον»* και τιμά την "ανάπαυση" του Κυρίου. Ο Ησαΐας που αναφέρει αυτά τα λόγια, είναι ο ίδιος που, στο κεφ.ΚΗ:9-13 αναφέρει πολύ χαρακτηριστικά ποια είναι η αληθινή ανάπαυση του Κυρίου μέσα στη ζωή της εκκλησίας: *«...Διότι με χείλη ψελλίζοντα και με άλλην γλώσσαν θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν· προς τον οποίον είπεν, **Αυτή είναι η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ, με την οποίαν δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιασμένον, και αυτή είναι η ΑΝΕΣΙΣ· αλλ' αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσωσι**»* (εδ.ΚΗ:11-12). Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στο 7ο κεφάλαιο.

❖ **"Σάββατο"** σημαίνει **"κατάπαυση"** και αυτό επιβεβαιώνεται και στην επιστολή προς Εβραίους, όπου ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να μπορούμε μέσα στην κατάπαυση του Θεού, η οποία στο πρωτότυπο αρχαίο θεόπνευστο κείμενο ονομάζεται **σαββατισμός**: *«Ας φοβηθώμεν λοιπόν μήποτε, ενώ μένει εις ημάς επαγγελία να εισέλθωμεν εις την ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΝ Αυτού, φανή τις εξ υμών ότι υστερήθη αυτήςάρα απολείπεται ΣΑΒΒΑΤΙΣΜΟΣ τω λαώ του Θεού....»* (βλ. Εβραίους Δ:1-9). Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρεται για τον πνευματικό σαββατισμό, την πνευματική κατάπαυση του πιστού, κάνοντας και τον παραλληλισμό ότι ο λαός του Θεού, οι Ιουδαίοι, δεν εισήλθαν στην πνευματική κατάπαυση του Θεού, καθόσον ο Ιησούς του Ναυή δεν μπορούσε να τους οδηγήσει στην κατάπαυση, απλά μπόρεσε να τους οδηγήσει μόνο στη γη Χαναάν. Γι' αυτό ο Θεός καλεί τους ανθρώπους να μη σκληρύνουν τις καρδιές τους, αλλά να επιστρέ-

ψουν και να βρουν την αληθινή κατάπαυση (σαββατισμό). Για το θέμα αυτό, θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες στα επόμενα κεφάλαια, όταν ασχοληθούμε με την "κατάπαυση" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, στην περίοδο της χάρης του Θεού.

Η σφραγίδα ενός νόμου αποκαλύπτει 3 βασικά πράγματα: **Το όνομα** του νομοθέτη, **την ιδιότητά του** ή τον τίτλο του και **την έκταση** της εξουσίας του και της κυριαρχίας του. Θα δώσω ένα παράδειγμα για να γίνει αυτό πιο κατανοητό. Στην Ελλάδα κάποτε είχαμε ως ανώτατο άρχοντα βασιλιά, που σημαίνει: Κωνσταντίνος Β' (το όνομα), βασιλεύς (τίτλος, ιδιότητα), της Ελλάδος (έκταση της κυριαρχίας του). Το ίδιο ακριβώς μπορούμε να παραλληλίσουμε και με τον σημερινό ανώτατο άρχοντα, τον πρόεδρο της δημοκρατίας, απλά εδώ γίνεται χρήση κυρίως του επωνύμου του και όχι του μικρού ονόματος, όπως γίνεται συνήθως με τους βασιλιάδες, γι' αυτό και χρησιμοποιήθηκε το παράδειγμα με τους βασιλείς.

Ο Θεός στο όρος Σινά έδωσε το νόμο Του στον Μωυσή, τον οποίο ο ίδιος είχε χαράξει με τον "δάκτυλό Του" επάνω στις λίθινες πλάκες: *«Και έδωκεν εις τον Μωυσήν, αφού ετελείωσε λαλών προς αυτόν επί του όρους Σινά, δύο πλάκας του μαρτυρίου, πλάκας λιθίνας γεγραμμένας με τον ΔΑΚΤΥΛΟΝ του Θεού»* (Εξοδος ΛΑ:18). Η πρώτη εντολή Του ήταν μία αποκάλυψη της μοναδικότητάς Του, μία διακήρυξη κατά των ειδώλων: *«Μη έχης άλλους θεούς πλην Εμού»* (Εξοδος Κ:3-5). Στο κέντρο των εντολών Του, είναι η εντολή για την ημέρα του "σαββάτου", είναι η μόνη εντολή, που περιέχει τα χαρακτηριστικά της σφραγίδας του Θεού, μία διακήρυξη ότι *«εις έξ ημέρας εποίησεν ο Κύριος τον ουρανόν και την γην»*. Εδώ υπάρχει το τρίπτυχο της σφραγίδας του Θεού: *«Κύριος ο Θεός (το όνομα) ποιητής (ο τίτλος) του ουρανού και της γης (η έκταση της εξουσίας)...»*. Ο Θεός έγραψε το νόμο Του επάνω στις λίθινες πλάκες και μέσα στο δικό Του νόμο, έθεσε τη δική Του σφραγίδα, το δικό Του "σημείο". Το ΟΝΟΜΑ Του είναι *«Κύριος ο Θεός σου»*, ο ΤΙΤΛΟΣ Του είναι *«ποιητής»* και η ΕΞΟΥΣΙΑ Του είναι *«ο ουρανός και η γη»*.

Επειδή ο Θεός έκτισε τον κόσμο από το μηδέν (βλ. Εβραίους ΙΑ:3), κρέμασε τη γη επί το μηδέν (Ιώβ Κς:6), βαστάζει τα πάντα με τον λόγο της δύναμής Του (Εβραίους Α:3) και σ' αυτόν τον κόσμο

ζούμε και υπάρχουμε (Πράξεις 17:28), γι' αυτό ο Θεός έχει το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα στην κυριαρχία και εξουσία των πάντων. Το σάββατο είναι το σημείο της δημιουργικής ιδιότητάς Του και του κυριαρχικού Του δικαιώματος, είναι το σημείο ότι αγιάζει την κορωνίδα της δημιουργίας Του, τον άνθρωπο.

Ερευνώντας μέσα στον Λόγο του Θεού για άλλες χρήσεις της ημέρας του Σαββάτου, θα διαπιστώσουμε ότι σε κανένα σημείο δεν αναφέρεται σαν Κυριακή ημέρα, όπως και το αντίθετο, δηλαδή η **«ΚΥΡΙΑΚΗ ημέρα»** (της Καινής Διαθήκης) δεν φαίνεται να έχει καμιά σχέση με την **«ΕΒΔΟΜΗ ημέρα»** την ημέρα του ΣΑΒΒΑΤΟΥ, της Παλαιάς Διαθήκης) δεν υπάρχει καμιά σύνδεση μεταξύ των "δύο" ημερών και αυτό θα το καταδείξουμε με σαφήνεια και καθαρότητα και στο τέλος ο αναγνώστης δεν θα έχει απορίες και ερωτηματικά για το θέμα αυτό. Βέβαια και η «Κυριακή ημέρα» και η «έβδομη ημέρα» χαρακτηρίζονται ως **"ημέρα του Κυρίου"**, αλλά στην πορεία της μελέτης θα καταδείξουμε ποια είναι η **ειδοποιός διαφορά** μεταξύ τους και τι είναι αυτό που χαρακτηρίζει την κάθε περίπτωση.

Η ημέρα του Σαββάτου αναφέρεται μέσα στην Αγία Γραφή 180 φορές σαν **"σάββατο"** και 25 φορές σαν **"έβδομη ημέρα"**. Η αναφερόμενη στην Αποκάλυψη "Κυριακή ημέρα", δεν μπορεί να έχει καμιά σχέση με την ημέρα του Σαββάτου της Παλαιάς Διαθήκης, η οποία για τους Ιουδαίους ήταν σαφώς μια ημέρα ανάπαυσης, ημέρα εορτής, ημέρα άγια για τον Ισραήλ. Ο απ. Ιωάννης που συνέγραψε και το ομώνυμο Ευαγγέλιο, χρησιμοποιεί δέκα φορές τον όρο **"ημέρα του Σαββάτου"**, αλλά σε κανένα σημείο δεν την συσχετίζει με την **"Κυριακή ημέρα"**, που ο ίδιος αναφέρει στην Αποκάλυψη.

02. ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΑΦΕΣΕΩΣ - ΤΟ ΙΩΒΗΛΑΙΟΝ ΕΤΟΣ

Οι εντολές του Θεού προς το λαό Ισραήλ για την τήρηση της έβδομης ημέρας του Σαββάτου ήταν πολύ αυστηρές. Όποιος βεβήλωνε την ημέρα αυτή και έκανε εργασία η τιμωρία ήταν θάνατος (Εξοδος Κ:8-11, ΛΑ:13-17). Ο Θεός έδινε πολύ μεγάλη σημασία και έμφαση στον λόγο Του για την τήρηση της ημέρας που είχε ξεχωρίσει και είχε αγιάσει, γιατί αυτή η ημέρα ήταν "τύπος" ενός θαυμα-

στού γεγονότος, που ο Θεός είχε σχεδιάσει για τον άνθρωπο προ καταβολής κόσμου. Τα έργα του Θεού "τελείωσαν", πριν ακόμα τα κάνει, πριν δημιουργήσει τον κόσμο. Τι είχε σχεδιάσει ο Θεός και ποιος ήταν ο τύπος της εβδομης ημέρας;

Μέσα στην Βίβλο βλέπουμε ότι ο Θεός αναφέρεται στην «**έβδομη ΗΜΕΡΑ**», στο «**έβδομο ΕΤΟΣ**» και στην «**έβδομη ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΑΔΑ**», που μεταξύ τους ταυτίζονται και αναφέρονται σε ένα και μόνο γεγονός που είναι η **ΑΝΑΠΑΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** και επειδή ο Κύριος αναπαύθηκε πρέπει και εμείς να αναπαυθούμε μέσα στη δική Του ανάπαυση.

Όπως ο Θεός είχε δώσει εντολές στο λαό Ισραήλ να τηρεί την έβδομη ημέρα, είχε δώσει και εντολές να τηρούν και το έβδομο έτος, μετά την είσοδό τους στη γη Χαναάν. Για έξι χρόνια θα έσπερναν τους αγρούς τους, θα έκαναν όλες τις γεωργικές εργασίες (κλάδεμα, κλπ) και στο τέλος θα μάζευαν τους καρπούς, αλλά το έβδομο έτος θα ήταν για τη γη "σάββατο", θα ήταν ανάπαυση για όλη τη γη: *«Όταν εισέλθητε εις την γην, την οποίαν εγώ δίδω εις εσάς, τότε η γη θέλει φυλάξει ΣΑΒΒΑΤΟΝ εις τον Κύριον. ΕΞ ΕΤΗ θέλεις σπείρει τον αγρόν σου και ΕΞ ΕΤΗ θέλεις κλαδεύει την άμπελόν σου και θέλεις συνάγει τον καρπόν αυτής· το δε ΕΒΔΟΜΟΝ ΕΤΟΣ θέλει είσθαι σάββατον αναπαύσεως εις την γην, σάββατον διά τον Κύριον· τον αγρόν σου δεν θέλεις σπείρει και την άμπελόν σου δεν θέλεις κλαδεύσει»* (Λευιτικό ΚΕ:2-4). Η εφαρμογή της εντολής του Θεού θα άρχιζε από την κατάκτηση της γης Χαναάν, οπότε το έβδομο έτος μετά την είσοδο των Ισραηλιτών στη Χαναάν ήταν το πρώτο έτος ανάπαυσης της γης, ήταν το πρώτο ετήσιο σάββατο της γης. Αυτό σήμαινε ότι στο έκτο έτος ο Θεός θα ευλογούσε το λαό Του και **θα θέριζε σοδειά για δύο έτη** (για το έκτο και το έβδομο). Κατά το έβδομο έτος καμία εργασία δεν θα έκαναν στους αγρούς, θα έτρωγαν από τη σοδειά του είχαν μαζέψει τον προηγούμενο χρόνο, ή ότι έβγαζε η γη από μόνη της, χωρίς οι ίδιοι να έχουν κάνει κάτι γι' αυτό, θα έτρωγαν δηλαδή ότι ήταν **αυτοφυές**, ότι φύτρωνε στη γη από μόνο του ή ότι καρπούς έδιναν τα δέντρα από μόνα τους.

Ο Θεός όμως δεν έμεινε μόνο σε αυτό, δηλαδή στην ανάπαυση της γης κάθε έβδομο έτος, αλλά δίνει εντολή μετά το τέλος

των **επτά εβδομάδων ετών** να έχουν ένα ακόμα έτος ανάπαυσης της γης, δηλαδή μετά από 49 έτη να έχουν και το πεντηκοστό έτος (50ό) της ανάπαυσης: *«Και θέλεις αριθμήσει εις σεαυτόν ΕΠΤΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΕΤΩΝ, επτάκις επτά έτη· και αι ημέραι των επτά εβδομάδων των ετών θέλουσιν είσθαι εις σε τεσσαράκοντα εννέα έτη. Τότε θέλεις κάμει να ηχήση ο αλαλαγμός της σάλπιγγος την δεκάτην του εβδόμου μηνός· την ημέραν του εξιλασμού θέλετε κάμει να ηχήση η σάλπιγξ καθ' όλην την γην σας»* (Λευιτικό ΚΕ:8-9). Το πεντηκοστό έτος είναι γνωστό ως **"Ιωβηλαίον έτος"** ή **"έτος αφέσεως"**. Το 49ο έτος ήταν το 7ο έτος της τελευταίας επταετίας, της έβδομης εβδομάδας ετών, κατά συνέπεια ήταν για τη γη σάββατο, ήταν έτος ανάπαυσης. Αυτό σημαίνει ότι ήταν δύο συνεχόμενα έτη ανάπαυσης για τη γη, το 49ο και το 50ό, είχαμε δύο συνεχόμενα σάββατα (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο5). Αυτό σημαίνει ότι το 48ο έτος ο Θεός θα έδινε στο λαό τριπλή σοδειά για να έχουν και για τα τρία έτη (48ο - 49ο - 50ό). Το Ιωβηλαίον έτος άρχιζε και με μία ακόμα εορτή, του εξιλασμού που ήταν την 10η του 7ου μήνα Τισιρί.

Το πεντηκοστό έτος, το Ιωβηλαίον έτος, ονομάζεται έτος αφέσεως, γιατί το έτος εκείνο υπήρχε άφεση, συγχώρεση ή παραγραφή σε διάφορους τομείς της καθημερινότητας, όπως για παράδειγμα, εάν κάποιος είχε χρέη, του χαρίζονταν, εάν λόγω χρεών κάποιος είχε πωληθεί ως δούλος αποκτούσε την ελευθερία του, εάν επίσης λόγω χρεών κάποιος είχε χάσει τη γη του, την έπαιρνε πάλι. Το έτος της αφέσεως ήταν έτος άγιο, έτος ευφροσύνης, χα-

ράς και ανάπαυσης: *«Και θέλετε ΑΓΙΑΣΕΙ το πεντηκοστόν έτος και θέλετε διακηρύξει άφεσιν εις την γην προς πάντας τους κατοίκους αυτής· ούτος θέλει είσθαι ενιαυτός αφέσεως εις εσάς· και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις το κτήμα αυτού και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την οικογένειαν αυτού. Ενιαυτός αφέσεως θέλει είσθαι εις εσάς το πεντηκοστόν έτος· ΔΕΝ θέλετε σπείρει ουδέ θέλετε θερίσει το βλαστάνον αφ' εαυτού εν αυτό και ΔΕΝ θέλετε τρυγήσει την ακλάδεντον άμπελον αυτού· διότι ενιαυτός αφέσεως είναι ΑΓΙΟΣ θέλει είσθαι εις εσάς· από της πεδιάδος θέλετε τρώγει το προϊόν αυτής. Εις το έτος τούτο της αφέσεως θέλετε επιστρέψει έκαστος εις το κτήμα αυτού»* (Λευιτικό ΚΕ:10-13).

03. Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΓΙΑ ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΑ ΕΤΩΝ

Οι Ισραηλίτες με την πάροδο του χρόνου άρχισαν να ξεκλίνουν από τις εντολές του Θεού και **να μην τηρούν** τα σάββατα της γης. Από την περίοδο του βασιλιά Σαούλ και όταν στον Ισραήλ αρχιερέας ήταν ο Ηλεί, άρχισαν **να μην τηρούν** το έβδομο έτος της ανάπαυσης της γης. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ο Κύριος να τους στείλει σε αιχμαλωσία για εβδομήντα χρόνια ώστε η γη να αναπληρώσει τα σάββατα αυτής. Αγγελιοφόρος της κρίσης του Θεού ήταν ο προφήτης Ιερεμίας: *«Και θέλω αφαιρέσει απ' αυτών την φωνήν της χαράς και την φωνήν της ευφροσύνης, την φωνήν του νυμφίου και την φωνήν της νύμφης, τον ήχον των μυλοπετρών και το φως του λύχνου. Και πάσα αύτη η γη θέλει είσθαι εις ερήμωσιν και θάμβος, και τα έθνη ταύτα θέλουσι δουλεύσει τον βασιλέα της Βαβυλώνας **ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΕΤΗ**. Και όταν συμπληρωθώσι τα εβδομήκοντα έτη, θέλω ανταποδώσει επί τον βασιλέα της Βαβυλώνας και επί το έθνος εκείνο, λέγει Κύριος, την ανομίαν αυτών, και επί την γην των Χαλδαιών, και θέλω καταστήσει αυτήν ερήμωσιν αιώνιον»* (Ιερεμίας ΚΕ: 10-12). Ο Θεός διήγειρε την καρδιά του Βαβυλώνιου βασιλιά Ναβουχοδονόσορα, ο οποίος έφερε στην αιχμαλωσία τον Ισραήλ.

Ο Θεός είχε θέσει χρονικό όριο για την αιχμαλωσία του λαού Του και το όριο αυτό είχε να κάνει με την απείθεια των Ισραηλιτών να μην τηρούν τα σάββατα των ετών, κάθε έβδομο έτος. Όσα έτη ανάπαυσης η γη δεν είχε χαρεί, τόσα έτη θα έμενε ο Ισραήλ σε αιχμαλωσία, "**εωσού**" συμπληρωθούν τα έτη αυτά, που ήσαν στον

αριθμό **εβδομήντα έτη** (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ Νο6 και Νο10). Στο Β' Χρονικών Λς':20-21 αυτό το αναφέρει πολύ παραστατικά: *«Και τους εκφυγόντας την μάχαιραν μετώκισεν εις Βαβυλώνα, όπου ήσαν δούλοι εις αυτόν και εις τους υιούς αυτού, μέχρι του καιρού της βασιλείας των Περσών· διά να πληρωθή ο λόγος του Κυρίου διά στόματος Ιερεμίου, **ΕΩΣΟΥ η γη χαρή τα σάββατα αυτής· διότι πάντα τον καιρόν της ερημώσεως αυτής εφύλαττε σάββατον, ΕΩΣΟΥ συμπληρωθώσιν εβδομήκοντα έτη**»*. Ο Λόγος του Θεού είναι καθαρός και διαυγής, το τονίζει "εωσού", θα έμεναν οι Ισραηλίτες στην αιχμαλωσία μέχρι *«η γη χαρή τα σάββατα αυτής»*. Η βάση του θρόνου του Θεού είναι δικαιοσύνη και κρίση (Ψαλμός 89:14, 97:2), ο Θεός δεν εμπαίζεται και θα εκτελέσει τον Λόγο Του, ο οποίος είναι δοκιμασμένος, ο Θεός "είπε και θα γίνει".

Αυτό που συνέβη στους Ισραηλίτες τότε, που βεβήλωσαν τα "σάββατα" του Κυρίου, πρέπει να γίνει σε μας σήμερα **παράδειγμα** προς αποφυγή και να μη βεβηλώσουμε την "ανάπαυσή" Του, αλλά να εκτελούμε τον Λόγο Του. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του Παύλου: *«Ταύτα δε έγειναν ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ημών, διά να μη ήμεθα ημείς επιθυμηταί κακών, καθώς και εκείνοι επεθύμησαν ... Ταύτα δε πάντα έγινον εις εκείνους ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ, και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους τα τέλη των αιώνων έφθασαν»* (Α' Κορινθίους 1':6,11). Όπως ο Θεός απαιτούσε από το λαό Του να τηρεί την έβδομη ημέρα του Σαββάτου και το έβδομο έτος ανάπαυσης της γης, το ίδιο απαιτεί και από μας σήμερα να εκζητήσουμε την ανάπαυσή του και να εισέλθουμε στην κατάπαυσή του.

Ο Ισραήλ βρισκόταν σε αιχμαλωσία επειδή δεν τηρούσε τα σάββατα, αλλά ο Θεός όμως θέλει ο λαός Του να φυλάσσει το Σάββατο. Αυτό το είχε καταλάβει ένας άλλος προφήτης του Θεού, ο Δανιήλ: *«Εν τω πρώτω έτει της βασιλείας αυτού (του Δαρείου), εγώ ο Δανιήλ ενόησα εν τοις βιβλίοις τον αριθμόν των ετών, περί των οποίων ο λόγος του Κυρίου έγεινε προς Ιερεμίαν τον προφήτην, ότι ήθελον συμπληρωθή **εβδομήκοντα έτη** εις τας ερημώσεις της Ιερουσαλήμ»* (Δανιήλ 9:2). Ο Δανιήλ το κατάλαβε αυτό, όταν είχαν συμπληρωθεί το εβδομήντα χρόνια, εννόησε τον Λόγο του Κυρίου και αυτό πρέπει να κάνουμε και εμείς σήμερα, να εννοήσουμε τον Λόγο Του,

που λέγει να τηρούμε τα "σάββατα" του Κυρίου, να ζούμε μέσα στην ανάπαυσή Του, για την οποία θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες, ποια είναι η ανάπαυση του Θεού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 2ο

Η έβδομη ΗΜΕΡΑ & το έβδομο ΕΤΟΣ

1. "Η ΕΒΔΟΜΗ ημέρα" ή "η ημέρα του ΣΑΒΒΑΤΟΥ" είναι αποκλειστικά **Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** σε ολόκληρη την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, είναι η ημέρα που ο Θεός την **ξεχώρισε** και την **αγίασε**. Σάββατο σημαίνει ΚΑΤΑΠΑΥΣΗ και στην ημέρα αυτή **«ουδέν δουλευτικόν έργον»** επιτρεπόταν να γίνει. Ήταν πολύ αυστηρή η τιμωρία του Θεού, σε περίπτωση που κάποιος βεβήλωνε την ημέρα του Σαββάτου. Η έβδομη ημέρα του Σαββάτου είναι το **ΣΗΜΕΙΟΝ** της δημιουργικής κυριαρχίας του Θεού προς τον άνθρωπο, είναι το σημείο ότι ο Θεός **αγιάζει** τον άνθρωπο, είναι η **ΑΙΩΝΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ** που έκανε ο Θεός με τον άνθρωπο, είναι η **ΣΦΡΑΓΙΔΑ** του πνευματικού Του νόμου.

2. Κάθε "ΕΒΔΟΜΟ έτος" μετά την κατάκτηση της γης Χαναάν ήταν έτος ανάπαυσης για τη γη, ήταν "σάββατο" για τον Κύριο. Μετά το τέλος επτά εβδομάδων ετών (49 έτη), το **πεντηκοστό έτος** που ακολουθούσε ήταν "σάββατο" για τον Κύριο και ονομαζόταν **«έτος αφέσεως»** ή **«Ιωβηλαίον έτος»**. Επειδή οι Ισραηλίτες δεν τήρησαν τα έτη της ανάπαυσης της γης, δεν τήρησαν τα σάββατα του Κυρίου, σύρθηκαν αιχμάλωτοι στην Βαβυλώνα για **εβδομήντα (70) έτη**, μέχρι η γη να χαρεί τα σάββατα αυτής.

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ και Ο ΙΗΣΟΥΣ «ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ»

01. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης το "Σάββατο" αναφέρεται 115 φορές. Στο τι ακριβώς έπρεπε να κάνουν οι Ιουδαίοι την ημέρα του Σαββάτου, δεν υπάρχει αμφισβήτηση και απορία, καθόσον ο Θεός είχε δώσει συγκεκριμένες εντολές και οδηγίες που έπρεπε να εφαρμόζονται. Το πρόβλημα είναι στο "**πως**" κατέληξαν να εφαρμόζονται οι εντολές του Θεού. Στην Καινή Διαθήκη η λέξη "σάββατο" με την έννοια της ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ αναφέρεται μόνο μία φορά, εκτός βέβαια από τις περιπτώσεις που αναφέρονται από ιστορική άποψη, σαν γεγονότα στα Ευαγγέλια και στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων.

Θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι τα γεγονότα που εξιστορούν οι θεόπνευστοι συγγραφείς των 4 Ευαγγελίων από τη ζωή του Ιησού Χριστού, ανήκουν στην περίοδο του νόμου, στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, καθόσον η νέα περίοδος της χάρις του Θεού, αρχίζει μετά την Πεντηκοστή και τα γεγονότα που εξιστορούνται στις Πράξεις των Αποστόλων αναφέρονται αποκλειστικά στη νέα οικονομία του Θεού και στη νέα διαθήκη που έκανε με τον άνθρωπο επάνω στον Γολγοθά, σφραγίζοντάς την με το αίμα του Υιού Του. Κατά συνέπεια, ο Ιησούς έζησε υπό το νόμο και όσα περιστατικά θα αναφερθούν στη συνέχεια από τη ζωή Του για την εφαρμογή της ημέρας του Σαββάτου, βρίσκονται στην περίοδο αυτή.

Το κύριο χαρακτηριστικό της εποχής του Ιησού, όπως πολύ γλαφυρά την περιγράφουν οι συγγραφείς των Ευαγγελίων είναι ότι οι Ιουδαίοι είχαν πέσει σε μεγάλο **τυπικισμό**, έχοντας προσθέσει πλήθος ανθρωπίνων διατάξεων, με αποτέλεσμα, αντί η τήρηση της ημέρας του Σαββάτου να είναι γι' αυτούς πνευματική κατάπαυση,

ήταν ένα βαρύ φορτίο. Ζούσαν μόνο για το "σάββατο" και κατέκριναν με το παραμικρό αυτούς, που (κατά τη γνώμη τους) παρέβαιναν την εντολή του Θεού για την ημέρα του Σαββάτου. Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ερχόντουσαν συχνά σε μεγάλη αντιπαράθεση με τον Ιησού και τους μαθητές Του, κατηγορώντας τους ότι παραβίνουν το "σάββατο" του Κυρίου:

(1) ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΒ:1-2 *«Εν εκείνω τω καιρώ επορεύετο ο Ιησούς διά των σπαρτών εν ΣΑΒΒΑΤΩ· οι δε μαθηταί Αυτού επείνασαν και ήρχισαν να ανασπώσιν αστάχια και να τρώωσιν. Οι δε Φαρισαίοι ιδόντες είπον προς αυτόν· Ιδού, οι μαθηταί σου πράττουσιν ό,τι δεν συγχωρείται να πράττηται το σάββατον».*

Εδώ αναφέρεται η περίπτωση που οι μαθητές του Ιησού, κατά την ημέρα του Σαββάτου, όταν κάποια στιγμή πείνασαν, έκοψαν στάχια για να φάνε. Το γεγονός αυτό, οι Φαρισαίοι το κατέκριναν δριμύτατα, αλλά ο Ιησούς τους είπε κάτι πολύ απλό, για να τους δείξει και την πνευματική τους γύμνια, καθόσον οι ίδιοι διδάσκαλοι του νόμου του Θεού, δεν γνώριζαν το νόμο. Τους είπε: *«ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ τι έκανε ο Δαβίδ, όταν πείνασε, αυτός και εκείνοι που ήσαν μαζί του; (ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ) πώς μπήκε μέσα στον οίκο τού Θεού, και έφαγε τους άρτους της προθέσεως, που δεν του επιτρεπόταν να φάει, ούτε και εκείνοι που ήσαν μαζί του, παρά μονάχα οι ιερείς; Ή, ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ στον νόμο, ότι κατά τα σάββατα οι ιερείς βεβηλώνουν το σάββατο μέσα στο ιερό, και είναι αθώοι;»* (Ματθαίος ΙΒ:3-5 /Βλ. Α' Σαμουήλ ΚΑ:6, Έξοδος ΚΕ:30, Λευιτικό ΚΔ:5, Αριθμοί ΚΗ:9). Οι Φαρισαίοι είχαν ξεφύγει από την αληθινή τήρηση του Σαββάτου, είχαν γίνει δούλοι του Σαββάτου, αλλά ο Ιησούς σε κάποια άλλη περίπτωση τους διευκρίνισε ότι *«το σάββατον έγινε διά τον άνθρωπον, ουχί ο άνθρωπος διά το σάββατον»* (Μάρκος Β:27) και ότι *«ο Υιός του ανθρώπου είναι ΚΥΡΙΟΣ και του σαββάτου»* (Ματθαίος ΙΒ:8).

Η φράση "Υιός του ανθρώπου" αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού και "Υιός του Θεού" αναφέρεται στη θεία Του φύση. Όταν ο Ιησούς Χριστός είπε ότι είναι κύριος (εξουσιαστής) του Σαββάτου, δεν κατάλαβαν οι Φαρισαίοι ότι Αυτός που τους μιλούσε ήταν η ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου, ήταν *«ο Θεός εν Χριστώ»* (Β' Κορινθίους Ε:19), ήταν *«ο Εμμανού-ΗΛ»*, δηλαδή ο ΗΛ

μαζί τους (Ματθαίος Α:23), ήταν ο «**Θεός (που) φανερώθηκε εν σαρκί**» (Α' Τιμόθεου Γ:16).

(2) ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΒ:10-12 *«Και ιδού, ήτο άνθρωπος έχων την χείρα ξηράν· και ηρώτησαν αυτόν λέγοντες· Συγχωρείται τάχα να θεραπεύη τις εν τω σαββάτω; διά να κατηγορήσωσιν αυτόν. Ο δε είπε προς αυτούς· Τις άνθρωπος από σας θέλει είσθαι, όστις έχων πρόβατον εν, εάν τούτο πέση εν τω σαββάτω εις λάκκον, δεν θέλει πιάσει και σηκώσσει αυτός; πόσον λοιπόν διαφέρει άνθρωπος προβάτου; ώστε συγχωρείται εν τω σαββάτω να αγαθοποιή τις».*

Η περίπτωση αυτή είναι παρόμοια με την προηγούμενη. Ο Ιησούς θεράπευσε την ημέρα του Σαββάτου κάποιον που είχε "ξηράν χείρα". Στις κατηγορίες των Φαρισαίων, τους είπε κάτι απλό μέσα από την καθημερινότητα: «Εάν σε κάποιον από σας πέσει το πρόβατό του σε λάκκο την ημέρα του Σαββάτου, δεν θα το πιάσετε; Εάν αυτό κάνετε σε ένα πρόβατο, πολύ περισσότερο να αγαθοποιηθεί ένας άνθρωπος την ημέρα του Σαββάτου;» Οι Ιουδαίοι της εποχής του Ιησού ακολουθούσαν ξηρούς τύπους και δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι ο Ιησούς με τις ενέργειές Του μεγάλυνε και λάμπρυνε το Σάββατο, αγίαζε την ημέρα του Σαββάτου.

(3) ΛΟΥΚΑΣ ΙΓ:10-14 *«Εδίδασκε δε εν μιά των συναγωγών το ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Και ιδού, γυνή τις είχε πνεύμα ασθενείας δεκαοκτώ έτη και ήτο συγκύπτουσα και δεν ηδύνατο παντελώς να ανακύψη. Ιδών δε αυτήν ο Ιησούς, εφώνηξε και είπε προς αυτήν· Γύναι, ηλευθερωμένη είσαι από της ασθενείας σου...
...Αποκριθείς δε ο αρχισυνάγωγος, αγανακτών ότι εις το σάββατον εθεράπευσεν ο Ιησούς, έλεγε προς τον όχλον· Εξ ημέραι είναι, εις τας οποίας πρέπει να εργαζήσθε· εν ταύταις λοιπόν ερχόμενοι θεραπεύεσθε, και μη τη ημέρα του σαββάτου».*

Εδώ έχουμε μια ακόμα περίπτωση που ο Ιησούς κατακρίνεται από τον αρχισυνάγωγο, επειδή θεράπευσε μια γυναίκα την ημέρα του Σαββάτου. Ο Ιησούς απάντησε με αυστηρούς λόγους, λέγοντας: «Υποκριτή, καθένας από σας δεν λύνει το βόδι του κατά το Σάββατο ή το γαϊδούρι του από τη φάτνη για να το ποτίζει; Αυτή η γυναίκα, που είναι θυγατέρα τού Αβραάμ και την οποία ο Σατανάς την έδεσε 18 χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί κατά την ημέρα τού Σαββάτου;»

Διδάσκαλοι του νόμου ο αρχισυνάγωγος και οι Φαρισαίοι, δεν είχαν εννοήσει τις Γραφές και καταδίκάζαν αθώους. Το Σάββατο δόθηκε για **"σημείο"** στον άνθρωπο και ο Ιησούς δεν είναι ο υπηρέτης του νόμου, αλλά ο άρχων του νόμου και κύριος του Σαββάτου. Είναι ο "έσχατος αδάμ", που ήρθε "να πληρώσει", να γεμίσει και όχι να καταργήσει το νόμο.

(4) ΛΟΥΚΑΣ Δ:16-17 *«Και ήρθε (ο Ιησούς) στη Ναζαρέτ, όπου είχε ανατραφεί· και, κατά τη συνήθειά του, μπήκε μέσα στη συναγωγή κατά την ημέρα τού ΣΑΒΒΑΤΟΥ, και σηκώθηκε να διαβάσει. Και του δόθηκε το βιβλίο τού προφήτη Ησαΐα...».*

ΜΑΡΚΟΣ Α:21-22 *«21. Και εισέρχονται εις Καπερναούμ· και ευθύς εν τω ΣΑΒΒΑΤΩ εισελθών ο Ιησούς εις την συναγωγήν εδίδασκε. Και εξεπλήττοντο διά την διδαχήν αυτού· διότι εδίδασκεν αυτούς ως έχων εξουσίαν, και ουχί ως οι γραμματείς.».*

Ο Ιησούς αναφέρει ο Λουκάς ότι είχε μια συνήθεια, που αφορούσε την ημέρα του Σαββάτου, που ήταν να πηγαίνει στη συναγωγή, όπου διαβαζόταν ο νόμος του Θεού και να συμμετέχει στη λατρεία. Ο Ιησούς είχε τη συνήθεια να "αγιάζει" το Σάββατο, τηρούσε το Σάββατο κάνοντας τα έργα του Πατέρα, δίνοντας το πραγματικό νόημα του αγιασμού του Σαββάτου, όπου **συναναστρεφόταν** με τους ομοεθνείς Του (Μάρκος Α:29-31, Λουκάς ΙΔ:1), **περνούσε** έξω από την κατοικία Του αρκετές, βρισκόμενος στους αγρούς, δεν ήταν πάντα στο ίδιο μέρος (Μάρκος Β:23), **ευεργετούσε** όσους είχαν ανάγκη, **θεράπευε** τους αρρώστους και τους πάσχοντες (Μάρκος Γ:1-5, Λουκάς ΙΓ:10-17, ΙΔ:2-4, Ιωάννης Ε:1-15, Θ:1-14, κλπ).

Κάνοντας όλα αυτά ο Ιησούς, ούτε παραβίαζε το Σάββατο, ούτε το καταργούσε, αντίθετα με τις δραστηριότητές Του έδινε ένα τέλος στους δυσβάστακτους νόμους που είχαν θέσει κατά καιρούς οι νομοδιδάσκαλοι Ιουδαίοι, καταστρέφοντας και διαστρεβλώνοντας τον αληθινό αγιασμό του Σαββάτου. Η πρόθεση του Θεού για το **"σάββατο"** ήταν ο άνθρωπος να **"αναπαύεται"** στην άγια παρουσία Του. Ο Ιησούς Χριστός, ως "κύριος και άρχοντας του Σαββάτου" καλεί το λαό Του να ακολουθήσουν το παράδειγμα Του και η ανάπαυση του Σαββάτου να είναι η "τρυφή" τους, η πνευματική απόλαυσή τους.

02. ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Η ημέρα του Κυρίου στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ήταν η έβδομη ημέρα, ήταν η ημέρα του Σαββάτου, κατά την οποία ο λαός του Θεού έπρεπε να Τον λατρεύει και να έχει πνευματική επικοινωνία μαζί Του, ήταν ημέρα πνευματικής κατάπαυσης. Δυστυχώς όμως στην εποχή του Ιησού Χριστού η τήρηση του Σαββάτου είχε φορτωθεί με τόσο πολλές ανθρωπίνες διατάξεις, ώστε εκείνοι που τηρούσαν την αργία αυτή, είχαν φορτωθεί ένα δυσβάσταχτο βάρος, με αποτέλεσμα να νιώθουν αποστροφή, έως και μίσος, για την ημέρα αυτή, αλλά και για τον Θεό που την είχε θεσπίσει. Μερικές από αυτές τις διατάξεις αναφέρονται στη Γραφή, αλλά οι περισσότερες υπάρχουν στα αρχαία Ιουδαϊκά συγγράμματα, τα οποία είναι γνωστά ως "**Μίσονα**". Ειδικά, η Καινή Διαθήκη αναφέρει αρκετές τέτοιες διατάξεις και αυτό το γνωρίζουμε, επειδή ο Ιησούς Χριστός αντιτάχθηκε σε αυτές και ήρθε αντιμέτωπος με το Ιουδαϊκό κατεστημένο. Θα αναφερθούν στη συνέχεια πέντε χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

(α) ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΕΙΧΑΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ. Για παράδειγμα έχουμε το περιστατικό που, όταν ο Ιησούς την ημέρα του Σαββάτου θεράπευσε κάποιο τυφλό (Ιωάννης, κεφ.Θ'), οι Φαρισαίοι κάλεσαν τον θεραπευμένο τυφλό **να λογοδοτήσει** στο συνέδριο και **να κατακρίνει** τον Ιησού.

(β) ΕΙΧΑΝ ΘΕΣΠΙΣΕΙ ΚΑΝΟΝΕΣ, ΠΟΥ ΟΡΙΖΑΝ ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ. Στην κολυμβήθρα της Βηθσεσδά οι Ιουδαίοι επέπληξαν έναν θεραπευμένο παραλυτικό από τον Ιησού, επειδή μετέφερε το κρεβάτι του και ήταν ημέρα του Σαββάτου (Ιωάννης, κεφ. Ε'). Οι Ιουδαίοι όμως δεν αρκέστηκαν μόνο στην επίπληξη του θεραπευμένου, γιατί "παρέβη" το νόμο του Σαββάτου, που αυτοί είχαν θεσπίσει και όχι ο Θεός, αλλά ήθελαν να θανατώσουν και τον ίδιο τον Ιησού, γιατί *«όχι μόνον παρέβαινε το Σάββατο, αλλά και δικό του Πατέρα έλεγε τον Θεό, κάνοντας τον εαυτό του ίσον με τον Θεό»* (Ιωάννης Ε:18).

(γ) ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΕΙΧΑΝ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΣ ΚΑΝΟΝΕΣ, ΠΟΥ ΟΡΙΖΑΝ ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΚΑ-

ΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ. Για παράδειγμα, ήταν νόμιμο να περπατήσει κάποιος μέχρι και 900 μέτρα, αλλά δεν επιτρεπόταν περισσότερα μέτρα. Στις Πράξεις Α:12 διαβάζουμε ότι το όρος Ελαιών «είναι πλησίον της Ιερουσαλήμ, ΑΠΕΧΟΝ οδόν σαββάτου», δηλαδή απείχε περίπου 900 μέτρα.

(δ) ΕΙΧΑΝ ΘΕΣΠΙΣΕΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΟΥ ΑΚΥΡΩΝΑΝ ΜΙΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΝΤΟΛΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΥΠΗΡΧΕ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΣΤΟ ΝΟΜΟ. Για παράδειγμα, στο Δευτερονόμιο ΚΓ:25 γράφει: «*Όταν εισέρχησαι εις τα σπαρτά του πλησίον σου, ΔΥΝΑΣΑΙ ΝΑ ΑΠΟΣΠΑΣ διά της χειρός σου αστάχνα...*». Εδώ όμως δεν λέγει ότι αυτό απαγορεύεται να γίνεται το Σάββατο. Αυτή τη διάταξη την πρόσθεσαν εκ των υστέρων οι Ιουδαίοι, με αποτέλεσμα να κατακρίνουν όποιον έκοβε στάχνα κατά την ημέρα του Σαββάτου, γεγονός που συνέβηκε σε μια περίπτωση με τους μαθητές Ιησού Χριστού, που ήδη αναφέραμε παραπάνω, εξετάζοντας το Ματθαίος ΙΒ:1-2 (βλ. Μάρκος Β:23-28).

(ε) ΟΙ ΤΗΡΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΔΕΙΧΝΑΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΛΕΗΜΟΝΕΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΖΩΑ, ΠΑΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ. Θεωρούσαν λάθος οι Ιουδαίοι να θεραπεύσουν το Σάββατο κάποιον άρρωστο, ενώ θεωρούσαν νόμιμο να φέρουν τροφή και νερό στα ζώα ή να σώσουν ένα πρόβατο που είχε πέσει σε λάκκο. Πολλές φορές οι Φαρισαίοι είχαν κατακρίνει έντονα τον Ιησού, επειδή την ημέρα του Σαββάτου είχε θεραπεύσει αρρώστους (βλ. Λουκάς ΙΓ:14-15, Ματθαίος ΙΒ:10-12).

◆ Η "Μίσνα" μας δίνει ένα μεγάλο αριθμό λεπτομερών κανόνων και νόμων με τους οποίους οι Ιουδαίοι ηγέτες επιβάρυναν το λαό του Θεού. Η Μίσνα καταγράφει το πως οι Ιουδαίοι θρησκευτικοί άρχοντες αντιλήφθηκαν την πρακτική εφαρμογή του νόμου του Θεού. Παραθέτουμε στη συνέχεια, ενδεικτικά, μερικές από τις πρακτικές εφαρμογές που αφορούσαν την τήρηση του Σαββάτου και που έπρεπε να τηρούνται με το φόβο της τιμωρίας:

1. Ήταν σωστό να μεταφέρεις **ένα σπόρο** αγγουριού ή κολοκυθίου το Σάββατο, όχι όμως από δύο. Ήταν παράνομο να μεταφέρεις το Σάββατο μία **ακρίδα ζωντανή**, μπορούσες όμως να μεταφέρεις αρκετές νεκρές ακρίδες.

2. Ήταν νόμιμο να γράψεις το Σάββατο μόνο **ένα γράμμα** (ψηφίο), όχι όμως δύο, είτε με το δεξί χέρι, είτε με το αριστερό, είτε με διαφορετικό μελάνι, είτε σε οποιαδήποτε γλώσσα (Μίσινα 12,3).
3. Ένας υγιής μπορούσε να πιεί μεταλλικό νερό όταν διψούσε, αλλά όμως, όταν είχε στομαχόπονο, τότε ήταν αμαρτία να πιει μεταλλικό νερό (Μίσινα 14,3).
4. Υπήρχαν κανόνες που όριζαν πόσες φορές μπορούσες να **διπλώσεις** ένα ρούχο που φορούσες το Σάββατο. Μπορούσες μέχρι 4 ή 5 φορές, όχι παραπάνω (Μίσινα 15,3).
5. Εάν την ημέρα του Σαββάτου κάποιος **σπίτι έπιανε φωτιά**, ήταν παράβαση για τον Ιουδαίο να τρέξει να την σβήσει, εκτός εάν αυτό, το έκανε κάποιος εθνικός **από μόνος του**, γιατί επίσης ήταν παράβαση να ζητήσει από τον εθνικό να σβήσει τη φωτιά για χάρη του (Μίσινα 16,6).
5. Εάν ο εθνικός **άναβε λυχνάρι** το Σάββατο, μπορούσε να το χρησιμοποιήσει και ο Ισραηλίτης, όχι όμως εάν ο εθνικός άναβε το λυχνάρι ειδικά για τον Ισραηλίτη και όχι για δική του ανάγκη.

Πολλές παρόμοιες διατάξεις υπάρχουν καταγεγραμμένες στη Μίσινα, με αποτέλεσμα να παραμορφώνουν την εικόνα του Θεού στα μάτια των ανθρώπων, που έβλεπαν το Σάββατο σαν κατάρα και όχι σαν ευλογία. Στο "Ταλμούδ" είχαν αφιερώσει δύο ολόκληρα (μεγάλα) κεφάλαια με διατάξεις για την τήρηση του Σαββάτου και ειδικά στο ένα κεφάλαιο είχαν συμπεριλάβει 39 απαγορευτικές διατάξεις για την ημέρα του Σαββάτου και κάθε διάταξη είχε υποδιαιρέσεις με πολλές απαγορευτικές περιπτώσεις, που ένας καλοπροαίρετος και νομοταγής Ιουδαίος ήταν αδύνατο να τηρήσει, όχι όλες τις διατάξεις αυτές, αλλά ένα μικρό μέρος τους. Πιστεύω πως, ένας σημερινός νομικός, που γνωρίζει την πολυνομία που υπάρχει στην Ελληνική νομοθεσία, μπορεί εύκολα να κατανοήσει την υπερβολή που υπήρχε στις απαγορευτικές διατάξεις για το Σάββατο. Είναι αυτό που είπε ο Ιησούς ότι *«δένουσι ΦΟΡΤΙΑ βαρέα και δυσβάστακτα και ΕΠΙΘΕΤΟΥΣΙΝ επί τους ώμους των ανθρώπων...»* (Ματθαίος ΚΓ:4). Σε κάποια άλλη περίπτωση, που κατέκρινε τους Γραμματείς

και τους Φαρισαίους για το πλήθος των νομικών απαγορεύσεων που είχαν επινοήσει για την ημέρα του Σαββάτου, τους είπε: «*Και εις εσάς τους νομικούς ουαί, διότι φορτίζετε τους ανθρώπους φορτία δυσβάστακτα, και σεις με ένα των δακτύλων σας δεν εγγίζετε τα φορτίαΟυαί εις εσάς τους νομικούς, διότι αφηρέσατε το κλειδίον της γνώσεως· σεις δεν εισήλθετε και τους εισερχομένους ημποδίσατε*» (Λουκάς ΙΑ:46,52). Από ένα τέτοιο κλίμα κακής εφαρμογής της τήρησης του Σαββάτου και του υπόλοιπου νόμου μας ελευθέρωσε σήμερα ο Ιησούς Χριστός.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 3ο

Ο Ιησούς ήταν **Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ** και **Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ**, τηρούσε το Σάββατο, εφαρμόζοντας το "πνεύμα" του νόμου του Θεού και όχι το "γράμμα", που εφάρμοζαν στην εποχή Του οι ομοεθνείς Του Ιουδαίοι, που είχαν προσθέσει **πλήθος ανθρωπίνων διατάξεων**, οι οποίες ήταν για τον άνθρωπο ένα δυσβάστακτο φορτίο.

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ Π.ΔΙΑΘΗΚΗ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ "ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ"

01. Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ Π.Δ. και ΤΟ ΑΝΤΙΤΥΠΟ ΤΗΣ Κ.Δ.

Ο Ιησούς στην Βίβλο παρουσιάζεται ως **«ο ΚΥΡΙΟΣ του Σαββάτου»** (βλ. Μάρκος Β:27-28, Ματθαίος ΙΒ:8) και "κύριος" σημαίνει αυτός που έχει "κυριότητα - εξουσία" επάνω σε κάτι και ο Ιησούς έχει εξουσία επάνω στην ημέρα του Σαββάτου. Δεν έχει όμως εξουσία μόνο στην ημέρα του Σαββάτου, αλλά έχει εξουσία και επάνω στο νόμο του Θεού, είναι **«ο ΚΥΡΙΟΣ του νόμου»**. Ο ίδιος το διακήρυξε αυτό, λέγοντας: *«Μη νομίσητε ότι ήλθον να καταλύσω τον ΝΟΜΟΝ ή τους ΠΡΟΦΗΤΑΣ· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω (αρχ. "αλλά ΠΛΗΡΩΣΑΙ")»* (Ματθαίος Ε:17). Εφόσον ο Ιησούς είναι ο άρχοντας του Σαββάτου και του νόμου, είναι ο μόνος που μπορεί να εξηγήσει και να δώσει τη σωστή ερμηνεία του νόμου του Θεού. Το ξεκαθάρισε στους ομοεθνείς Του Ιουδαίους όταν τους είπε ότι δεν ήρθε για να καταλύσει το νόμο του Θεού και τους προφήτες, αλλά ήρθε **για να "γεμίσει"** το νόμο. Αυτό σημαίνει ο όρος **"πληρώσαι"** που χρησιμοποιεί ο θεόπνευστος συγγραφέας. Ο Ιησούς δεν ήρθε να εκπληρώσει το νόμο, που λάθος μεταφράζει ο Βάμβας, αλλά ήρθε να τον "γεμίσει", να του δώσει τη σωστή διάσταση μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.

Καταργήθηκε όλος ο **τυπολογικός νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης (θυσίες ζώων, μεσιτεία ιερέων, κλπ), αλλά ο **ηθικός νόμος** παραμένει πάντα φρέσκος και επίκαιρος. Τι σημαίνει με ένα απλό παράδειγμα "γεμίζω" (πληρώνω), μπορούμε να το δούμε στο Ε' κεφάλαιο του Ματθαίου, όπου ο Ιησούς επάνω στο όρος δίδαξε το συγκεντρωμένο πλήθος με τους λεγόμενους **μακαρισμούς**. Όταν τελείωσε τους μακαρισμούς (Ματθαίος Ε:1-16), άρχισε να ερμηνεύει το νόμο του Θεού (Μη φονεύσεις, Μη μοιχεύσεις, Μη επιορκήσεις, κλπ).

Αναφερόμενος για παράδειγμα στην εντολή "Μη μοιχεύσεις" είπε: *«Ηκούσατε ότι ερρέθη εις τους αρχαίους, μη μοιχεύσης. Εγώ όμως σας λέγω ότι πας ο βλέπων γυναίκα διά να επιθυμήση αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδιά αυτού»* (Ματθαίος Ε:27-28). Εδώ δεν εκπλήρωσε, ούτε κατήγγησε αυτή την εντολή, αλλά την **"γέμισε"**, λέγοντας με απλά λόγια «Μοιχεία δεν έχουμε μόνο όταν κάποιος την διέπραξε, αλλά έχουμε και στην περίπτωση που δει μια γυναίκα και την επιθυμήσει με την καρδιά του». Αυτό σημαίνει "γεμίζω το νόμο", δίνω περιεχόμενο και νόημα στο νόμο.

Όταν ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είπε το *«τετέλεσται»* και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίστηκε από πάνω προς τα κάτω (Ματθαίος ΚΖ:51), τότε καταργήθηκε και όλος ο ΤΥΠΟΛΟΓΙΚΟΣ (τελετουργικός) νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, **καταργήθηκαν** οι θυσίες των ζώων, γιατί η θυσία του Ιησού ήταν *«άπαξ»*, πέθανε ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, **καταργήθηκε** η Λευιτική ιεροσύνη, γιατί ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος μεσίτης και ιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ, **καταργήθηκαν** οι εορτές γιατί άρχισε η εκπλήρωσή τους (Πάσχα, Πεντηκοστή, κλπ), **καταργήθηκαν** οι "τύποι" αφού εκπληρώθηκε πλέον το "αντίτυπον", αλλά **δεν καταργήθηκε** ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη, που πολλές χριστιανικές ομάδες σήμερα διακηρύττουν, εκφράζοντας ένα αντι-Ιουδαϊκό πνεύμα, γιατί *«ΟΛΗ η γραφή είναι θεόπνευστος»* (Β' Τιμόθεου Γ:16). Ο Ιησούς Χριστός ήρθε να "γεμίσει" τον θεόπνευστο νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, δεν ήρθε για να τον καταργήσει. Μέσα στον ηθικό ΝΟΜΟ της Παλαιάς Διαθήκης, έβαλε και τη ΧΑΡΗ της αγάπης της Καινής Διαθήκης: *«Ο νόμος του Κυρίου είναι ΑΜΩΜΟΣ, επιστρέφων ψυχήν· η μαρτυρία του Κυρίου πιστή, σοφίζουσα τον απλούν»* (Ψαλμός ΙΘ:7).

Στις Πράξεις ΙΕ:19-21, διαβάζουμε ότι η εκκλησία της Ιερουσαλήμ είχε συνέλθει για να λύσει ένα πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί με τους νέους πιστούς, που προέρχονταν από τα έθνη: *«Απ' αιώνας είναι γνωστά εις τον Θεόν πάντα τα έργα Αυτού. Όθεν εγώ κρίνω να μη παρενοχλώμεν τους από των εθνών επιστρέφοντας εις τον Θεόν, αλλά να γράφωμεν προς αυτούς να απέχωσιν από των μiasμάτων των ειδώλων και από της πορνείας και του πνικτού και του αίμα-*

τος. Διότι ο Μωϋσής από γενεάς αρχαίας έχει εν πάση πόλει τους κηρύττοντας αυτόν εν ταις συναγωγαίς, αναγινωσκόμενος κατά παν ΣΑΒΒΑΤΟΝ». Εδώ μιλάει ο Ιάκωβος, σαν υπεύθυνος της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ και λέγει να ΜΗΝ παρενοχλούμε τους επιστρέφοντες στον Θεό από τα έθνη και εξηγεί για ποιο λόγο το λέγει αυτό: **«ΔΙΟΤΙ ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΟΛΕΙ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΟΝΤΑΣ αυτόν εν ταις συναγωγαίς, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον»**. Έχουν μεγάλη βαρύτητα τα λόγια του Ιακώβου, γιατί έχουν εφαρμογή σε πρώην ειδωλολάτρες (εθνικούς), οι οποίοι "από γενεάς αρχαίας" δεν γνώριζαν τίποτα για τον Μωυσή, αλλά εδώ όμως γίνεται η διευκρίνιση πως, ότι γινόταν στις προηγούμενες γενεές με τους ομοεθνείς τους Ιουδαίους, που διδάσκονταν το νόμο του Μωυσή, το ίδιο θα συνεχιστεί να γίνεται και με τους νέους πιστούς που προέρχονται από τα έθνη, γιατί ο νόμος του Θεού είναι αιώνιος και δεν καταργήθηκε.

Απλή η αλήθεια: Κάθε τοπική εκκλησία που δημιουργείτο τότε, είχε σαν βάση μερικούς Εβραίους οι οποίοι είχαν βγει από κάποια συναγωγή και αυτοί αποτελούσαν τον πυρήνα, τη βάση επάνω στην οποία οικοδομείτο η νέα εκκλησία. **Οι άνθρωποι αυτοί ΓΝΩΡΙΖΑΝ το νόμο του Θεού (που είχε δώσει στο Μωυσή) και τον ΔΙΔΑΣΚΑΝ στους νέους πιστούς.** Γνώριζαν τις δέκα εντολές, γνώριζαν όλους τους ηθικούς νόμους που αναφέρει η Βίβλος. Γι' αυτό ο Ιάκωβος τους επισημαίνει ότι **«έχουν σε κάθε πόλη τους κηρύττοντας τον Μωυσή»** ώστε να διδάσκονται αυτά που έπρεπε να μάθουν. Πρέπει λοιπόν να είμαστε προσεκτικοί και να μην ισχυριζόμαστε αβίαστα και χωρίς εξέταση ότι ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης καταργήθηκε, αλλά θα πρέπει να τον ερμηνεύουμε ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ και όχι ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ, θα πρέπει να αναζητούμε ποιος είναι ο **τύπος** και ποιο είναι το **αντίτυπο** και έτσι θα οδηγηθούμε στην αλήθεια του Λόγου του Θεού.

Εφόσον όμως καταργήθηκε ο τυπολογικός νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, στην περίπτωση αυτή έχουμε την **εκπλήρωσή** του στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, γιατί εδώ έχουμε τον "τύπο" και το "αντίτυπο". **Οι θυσίες των ζώων** στην περίοδο του νόμου ήταν ο ΤΥΠΟΣ, που συμβόλιζαν τη μοναδική θυσία του Αμνού του

Θεού, που θα γινόταν στο μέλλον. **Η θυσία του Ιησού**, που έχυσε το δικό Του άγιο αίμα για τον αμαρτωλό, είναι το ΑΝΤΙΤΥΠΟ, οπότε και **καταργείται ο τύπος**, γιατί πλέον εκπληρώθηκε.

Άλλη περίπτωση "τύπου" και "αντίτυπου" έχουμε με την Κιβωτό της Διαθήκης στην Παλαιά Διαθήκη, μέσα στην οποία ήταν η παρουσία του ίδιου του Θεού. Ήταν κατασκευασμένη από πολύτιμο **ξύλο γοφέρ** και είχε επενδυθεί με **χρυσό**, αυτά τα δύο υλικά είχαν ενωθεί τέλεια μεταξύ τους (ταυτιστεί) και είχαν γίνει **ένα**, δεν μπορούσαν να διαχωριστούν. Εδώ έχουμε τον ΤΥΠΟ, που συμβολίζει το ΑΝΤΙΤΥΠΟ που θα ήταν ο Μεσσίας που θα ερχόταν. Το ξύλο συμβόλιζε την ανθρώπινη φύση του Ιησού και το χρυσάφι τη θεία φύση Του, καθόσον μέσα στον Υιό κατοικούσε με πληρότητα το Πνεύμα του Κυρίου των δυνάμεων, του δημιουργού του σύμπαντος. Το ξύλο με το χρυσάφι είναι ο **τύπος**. Ο Υιός μέσα στον οποίο κατοικεί το Πνεύμα του Πατέρα είναι το **αντίτυπο**, είναι *«ο Πατήρ (χρυσάφι) εν τω Υιώ (ξύλο) ...»* (Ιωάννης ΙΔ:10), *«ο Θεός εν Χριστώ»* (Β' Κορινθίους Ε:19), είναι η ορατή φανέρωση του αόρατου Θεού, *«ο Θεός (χρυσάφι) εφανερώθη εν σαρκί (ξύλο)...»* (Α' Τιμόθεου Γ:16). Πλήρης ταύτισης της ανθρώπινης φύσης του Ιησού με τη θεία φύση του Πατέρα.

Για να μη γίνει παρερμηνεία από όσους δεν έχουν "επίγνωση" της αλήθειας του Λόγου του Θεού, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι, **το να δεχόμαστε το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης**, δεν σημαίνει ότι μπαίνουμε κάτω από τον αυστηρό και δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, ούτε και ο άνθρωπος πλέον μπορεί να δικαιωθεί δια του νόμου, όπως συνέβαινε τότε, ο άνθρωπος σώζεται μόνο με τη χάρη του Θεού και δικαιώνεται "εκ πίστεως" με το αίμα της θυσίας του Ιησού. Ο Παύλος που είναι ο απολογητής της χριστιανικής πίστης συνέχισε τονίζοντας το γεγονός αυτό, για να προφυλάξει τους πιστούς από τυχόν λάθος θέσεις: *«Διότι όσοι είναι εξ έργων νόμου, υπό κατάραν είναι· επειδή είναι γεγραμμένοι· επικατάρατος πας όστις δεν εμμένει εν πάσι τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου, ώστε να πράξη αυτά. Ότι δε ουδείς δικαιούται διά του νόμου ενώπιον του Θεού, είναι φανερόν, διότι ο δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως»* (Γαλάτες Γ:10-11). Και σαν

προτροπή, προσθέτει στην ίδια επιστολή, αλλά σε άλλο κεφάλαιο: *«Απεχωρίσθητε από του Χριστού όσους δικαιώνεσθε διά του νόμου, εξεπέσατε από της χάριτος»* (Γαλάτες Ε:4).

02. ΕΡΜΗΝΕΙΑ "ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ"

Το πώς θα ερμηνεύουμε τη Γραφή υπάρχουν **πνευματικοί κανόνες** που πρέπει να γνωρίζουμε και αυτοί οι κανόνες, όταν χρησιμοποιηθούν σωστά, είναι σαν μια πηγή που δίνει άφθονο καθαρό νερό, το οποίο πλέον ακολουθεί μόνο του την πορεία, χωρίς ανθρώπινες παρεμβάσεις. Όταν κατανοήσουμε τους πνευματικούς ερμηνευτικούς κανόνες, που η ίδια η Βίβλος μας δίνει, τότε θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε και τη σωστή ερμηνεία της "Κυριακής ημέρας" που αναφέρεται στην Αποκάλυψη Α:10, να κατανοήσουμε ποια είναι η "ημέρα του Κυρίου" και ποια είναι η αληθινή ανάπαυση του "σαββάτου" του Θεού.

Επειδή το θέμα είναι μεγάλο και έχει πολλές πλευρές, εδώ θα αναφερθούμε μόνο σε έναν ΒΑΣΙΚΟ πνευματικό κανόνα που είναι ο εξής: Η Βίβλος μας μιλάει με «τύπους» και ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη κρύβει μέσα της με τύπους την Καινή Διαθήκη και αντίστροφα. Η «τυπολογία» είναι βασικό στην ερμηνευτική της Βίβλου, κάτι που πρέπει να έχουμε υπόψη μας και έτσι ποτέ δεν πρόκειται να κάνουμε λάθος στην ερμηνεία του Λόγου του Θεού. **Παρακάτω θα δείξουμε πως ο Λόγος του Θεού ερμηνεύεται πνευματικά (και όχι κατά γράμμα) και θα δώσουμε και χαρακτηριστικά παραδείγματα, στα οποία ο κάθε αναγνώστης θα πρέπει να δώσει ιδιαίτερη προσοχή, ώστε, κατά τον ίδιο τρόπο θα μπορεί να ερμηνεύει και ολόκληρη την Βίβλο με ασφάλεια.**

Στο ΙΒ΄ κεφάλαιο του βιβλίου της Εξόδου, έχουμε πολλές τυπολογίες, αλλά θα αναφερθούμε μόνο σε μία, μέσα στην οποία κρύβονται και οι υπόλοιπες: Είχε διατάξει ο Θεός τους Ισραηλίτες δια μέσου του Μωυσή, για να αποφύγουν την επερχόμενη κρίση, όπου «παν πρωτότοκο» στη γη της Αιγύπτου θα εξολοθρευόταν, να σφάξουν ένα ΑΡΝΙ, το οποίο θα ήταν *«τέλειον, αρσενικόν και ενιαύσιον»* και να βάλουν το αίμα του *«επί τους παραστάτες και επί το ανώφλιον της θύρας των οικιών τους»*, ώστε όταν θα περνούσε

ο εξολοθρευτής άγγελος, να τους προσπερνούσε και δεν θα επέφερε κρίση στα δικά τους πρωτότοκα. Εδώ υπάρχει τυπολογία, που είναι γνωστή, καθόσον το «τέλειον, αρσενικόν και ενιαύσιον» αναφέρεται στον Ιησού και το αίμα «επί τους παραστάτες και επί το ανώφλιον της θύρας» είναι να έχουμε καλύψει τους παραστάτες της καρδιάς μας με το αίμα της θυσίας του Ιησού, αλλά δεν θα αναφερθούμε ειδικά σε αυτή την τυπολογία, αλλά θα αναφερθούμε στην αμέσως επόμενη τυπολογία που αναφέρεται στα εδάφια 8-10 του ίδιου κεφαλαίου του βιβλίου της Εξόδου, καθόσον αυτή η τυπολογία είναι αποκαλυπτική και εξαιρετικής σημασίας για τον πιστό, όταν την εφαρμόζει πνευματικά:

«(8) Και θέλουσι φάγει το κρέας την νύκτα εκείνην, **ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ**· με άζυμα, και με χόρτα πικρά θέλουσι φάγει αυτό· (9) μη φάγητε απ' αυτού **ΩΜΟΝ**, μηδέ **ΒΡΑΣΤΟΝ** εν ύδατι, αλλά **ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ**· την κεφαλήν αυτού μετά των ποδών αυτού και μετά των εντοσθίων αυτού· (10) και μη αφήσητε υπόλοιπον απ' αυτού έως το πρωί· ό,τι δε περισσεύση απ' αυτού έως το πρωί, καύσατε εν πυρί» (Εξοδος 1Β:8-10).

Όλοι γνωρίζουμε τυπολογικά ότι το ΑΡΝΙ εδώ συμβολίζει τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ο οποίος είναι το «αρνίον το εσφαγμένο προ καταβολής κόσμου». Ο Ιησούς όμως είναι **και** ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» («Εν αρχή ήτο ο Λόγος και ο Λόγος ήτο ΠΡΟΣ τον Θεό...» - Ιωάννης Α:1, Βλ. Αποκάλυψη ΙΘ:9), είναι **και** ο ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Εδώ τυπολογικά μας διατάσσει ο Κύριος να «φάμε» τον Λόγο Του (το "Αρνίον"), όχι κατά γράμμα όπως ακριβώς αναγράφεται, αλλά με αποκάλυψη του Λόγου Του, δηλαδή δεν πρέπει να τον «τρώμε» **ωμό** (όπως είναι γραμμένος), ούτε **βραστό** (να δίνουμε ανθρώπινες ερμηνείες, κατά το δοκούν), αλλά να τον τρώμε «**οπτόν εν πυρί**», ψημένο στη φωτιά του Πνεύματος, να έχουμε δηλαδή τον αποκαλυπτικό λόγο.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ 1ο: Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ερμηνείας του Λόγου του Θεού "**οπτόν εν πυρί**" (πνευματικά), μέσα από τη ζωή του Ιησού είναι το εξής: Ο Ιησούς σε κάποια περίπτωση είπε «**εάν έχετε πίστη και πείτε στο βουνό, πέσε στη θάλασσα και αυτό πέσει**» (Μάρκος ΙΑ:22-24). Εδώ έχουμε τρεις ερμηνείες, αλλά ισχύει μόνο η μία, που είναι η τρίτη: **(1)** Εάν για

παράδειγμα, κάποιος πιστός εδώ στην Αττική, αρχίζει να φωνάζει στο βουνό της Πάρνηθας "να πέσει στη θάλασσα", αυτό ΠΟΤΕ, ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ, γιατί εκτελεί τον Λόγο του Θεού «**ωμό**», κατά γράμμα, χωρίς αποκάλυψη. (2) Μπορεί όμως να πετάξει το βουνό στη θάλασσα, εάν υπόγεια βάλει εκρηκτικά και το ανατινάξει, αλλά αυτό όμως είναι καθαρά μία ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ, δεν είναι αυτός ο αποκαλυπτικός λόγος, εδώ παίρνει τον Λόγο του Θεού «**βραστόν**». (3) Όταν ο Κύριος έλεγε να πούμε στο «βουνό» να πέσει στη «θάλασσα» και αυτό θα γίνει, δεν εννοούσε ένα πραγματικό (φυσικό) βουνό, αλλά εννοούσε τα «προβλήματα», τις «δυσκολίες», που είναι μεγάλα σαν "βουνό" και που με ένα λόγο πίστης μπορούμε να τα πετάξουμε στα βάθη των θαλασσών, αυτός είναι ο λόγος που τρώγεται «**οπτός εν πυρί**», είναι λόγος ψημένος με τη φωτιά του Πνεύματος του Θεού, είναι αποκαλυπτικός Λόγος του Θεού.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ 2ο: Όταν στην περίοδο της Καινής Διαθήκης εκπληρώθηκε το "αντίτυπον", τότε καταργήθηκε και ο "τύπος" της Παλαιάς Διαθήκης, δεν υπήρχε πλέον λόγος ύπαρξής του, γι' αυτό έχουν καταργηθεί οι θυσίες των ζώων, το ιερατείο και οι ιερείς, οι εορτές, κλπ.. Παρ' όλο όμως που καταργήθηκαν οι τύποι, στην περίοδο της χάρις που ζούμε τώρα, εφαρμόζουμε και εμείς τύπους, για να θυμόμαστε την εκπλήρωση του αντίτυπου. Ο τύπος της Παλαιάς Διαθήκης είναι ένας συμβολισμός μελλοντικού γεγονότος. Ο τύπος της Καινής Διαθήκης είναι μία ανάμνηση παρελθόντος γεγονότος. Τέτοια περίπτωση έχουμε με την τέλεση του «**Δείπνου του Κυρίου**», που είναι η ανάμνηση του "πάσχα".

Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες «*Και θέλουσι φάγει το κρέας την νύκταν εκείνην, ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ, με ΑΖΥΜΑ (και) με ΠΙΚΡΑ ΧΟΡΤΑ...*» (Εξοδος 10:8). Τα άζυμα που έφτιαχναν για να εορτάσουν το Πάσχα την περίοδο εκείνη ήταν από **αλεύρι, νερό, λάδι** και **αλάτι**, τα οποία όλα συμβολίζουν τον Ιησού Χριστό. Για να μην χαλάει ο τύπος, ο άρτος (το ψωμί) που πρέπει να χρησιμοποιούμε για την τέλεση του Δείπνου του Κυρίου, πρέπει να είναι **ΑΖΥΜΟΣ** και όχι **ΕΝΖΥΜΟΣ**, αλλιώς ο τύπος δεν είναι σύμ-

φωνα με τον Λόγο του Θεού: «Δεν θέλεις προσφέρει το αίμα της θυσίας με άρτον **ENZYMON**» (Εξοδος ΚΓ:18). Το ένζυμο (προζύμι) φουσκώνει το ψωμί, κάτι που συμβολίζει την υπερηφάνεια, αλλά ο Ιησούς Χριστός ήταν ταπεινός και υπάκουος κατά πάντα στο θέλημα του Πατέρα, έγινε «*υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού...*» (Φιλιππησίους Β:8).

Γιατί χαλάει ο τύπος (ο συμβολισμός) όταν χρησιμοποιούμε ένζυμο άρτο; Όταν λαμβάνουμε μέρος στον Δείπνο του Κυρίου καταγγέλλουμε το θάνατο του Ιησού και μαρτυρούμε ότι Αυτός έδωσε το ΣΩΜΑ Του (άρτος) και έχυσε το ΑΙΜΑ Του (ποτήριον) για μένα και για σένα προσωπικά, αυτό είναι πλέον το "πάσχα" του πιστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Όταν όμως δεν ερμηνεύουμε τον Λόγο του Θεού πνευματικά, δεν τον ερμηνεύουμε με την οδηγία του Πνεύματος του Θεού ("οπτόν εν πυρί") και χρησιμοποιούμε "**ένζυμο άρτο**", τότε, την ώρα που απλώνουμε το χέρι μας για να πάρουμε τον άρτο και να τον φάμε, διακηρύττουμε ότι για μας πέθανε ο "**ένζυμος (αμαρτωλός) Ιησούς**". Στην αντίθετη περίπτωση, που ο άρτος είναι "άζυμος", τότε, όταν απλώνουμε το χέρι μας για να τον πάρουμε και να τον φάμε, διακηρύττουμε ότι για μας πέθανε ο "**άζυμος (αναμάρτητος) Ιησούς**".

Αυτή είναι η διαφορά στην τυπολογία μεταξύ ένζυμου και άζυμου άρτου, που σημαίνει ότι με τον ένζυμο άρτο **χαλάει** ο συμβολισμός, **χαλάει** ο τύπος της θυσίας του αναμάρτητου Ιησού, **χαλάει** ο τύπος της διδαχής του Λόγου του Θεού. Το ίδιο θα συμβεί και με τον οίνο εάν χρησιμοποιήσουμε λευκό οίνο (κρασί) και όχι κόκκινο, πάλι χαλάει ο τύπος της διδαχής, γιατί το αίμα μας είναι κόκκινο και το άσπρο χρώμα, ή οποιοδήποτε άλλο δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συμβολίσει το αίμα.

03. ΟΛΗ Η ΒΙΒΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΗ

Εφόσον ο Λόγος του Θεού πρέπει να ερμηνεύεται πνευματικά και να είναι "ψημένος" με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος του Θεού, για να αποφεύγουμε πνευματικά ολισθήματα και παγίδες,

στη μελέτη μας εδώ για την "ημέρα του Κυρίου" (Κυριακή ημέρα), η αρχή αυτή εφαρμόζεται απαρέγκλιτα, καθόσον το θέμα που πραγματευόμαστε έχει μεγάλη σπουδαιότητα για την παραπέρα πνευματική πορεία του πιστού. Πρέπει να εκζητούμε τον αποκαλυπτικό λόγο του Κυρίου **για όλες τις έννοιες** που συναντάμε μέσα στην Βίβλο, οι οποίες δεν πρέπει να εξετάζονται κατά γράμμα, οι πιστοί είναι πλέον "διδασκτοί Θεού", είναι *«διάκονοι της καινής διαθήκης, ουχί του ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, αλλά του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· διότι το γράμμα θανατώνει, το δε πνεύμα ζωοποιεί»* (Β' Κορινθίους Γ:6). Αφιερώθηκε το παρόν κεφάλαιο να καταδείξει τις διαφορές μεταξύ της Παλαιάς Διαθήκης και της Καινής Διαθήκης, διαφορές που δεν οδηγούν σε αντίθετα συμπεράσματα και αποτελέσματα, αλλά οδηγούν σε μια θαυμαστή αρμονία, που αποδεικνύει για μια ακόμα φορά ότι η Βίβλος, ενώ γράφτηκε σε διάστημα 1.600 ετών (1500 π.Χ.- 95 μ.Χ), από διαφορετικούς συγγραφείς και με διαφορετική μόρφωση, στην πραγματικότητα γράφτηκε μόνο από έναν, γράφτηκε από τον ίδιο τον Θεό, που με το Πνεύμα Του *«κινούμενοι ελάλησαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού»* (Β' Πέτρου Α:20-21).

Κάθε λέξη της Βίβλου είναι θεόπνευστη και μέσα της περιέχεται μία θαυμαστή αποκάλυψη. Τέτοιες λέξεις και έννοιες που μας απασχολούν στη μελέτη μας αυτή είναι: **Ημέρα, Κυριακή ημέρα, Σάββατο, έβδομη ημέρα, πρώτη ημέρα, ανάπαυση, χιλιετηρίδα**. Μέσα σε αυτές τις έννοιες, που τις συναντάμε και στην Παλαιά Διαθήκη και στην Καινή Διαθήκη, βλέπουμε τον ΤΥΠΟ και το ΑΝΤΙΤΥΠΟ, βλέπουμε να ξετυλίγεται με θαυμαστό τρόπο το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου και για το ένδοξο μέλλον του. Όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη και *«ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την μετά της δικαιοσύνης, διά να ήναι τέλειος ο άνθρωπος του Θεού, ητοιμασμένος εις παν έργον αγαθόν»* (Β' Τιμόθεου Γ:16-17).

Η Γραφή είναι ωφέλιμη **για ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ**, που σημαίνει ότι κάθε τι που διδάσκεται, να απορρέει αποκλειστικά από αυτήν και να στηρίζεται σε αυτήν. Βέβαια, όσοι διαβάζουν την Βίβλο πιστεύουν ότι "έχουν" την αλήθεια και ότι οι άλλοι έχουν το λάθος.

Είναι ωφέλιμη **για ΕΛΕΓΧΟ**, γιατί μόνο με τον Λόγο του Θεού μπορούμε να ελέγξουμε τις πλάνες και τις ψευδοδιδασκαλίες, αλλά πρέπει εμείς να προσέξουμε να μην τον παρερμηνεύσουμε, αφήνουμε την Βίβλο να μας εξηγήσει η ίδια τα σύμβολα και να μας δώσει τους "τύπους" μέσα στους οποίους κρύβονται αιώνιες πνευματικές αλήθειες. Είναι ωφέλιμη **για ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ**, που σημαίνει ότι μπορεί να μας επαναφέρει στον ορθό δρόμο, εάν εμείς έχουμε παρεκτραπεί και έχουμε ξεφύγει από τις αλήθειες της Βίβλου. Είναι ωφέλιμη **για ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ**, γιατί μόνο ο Λόγος του Θεού είναι ικανός να εκπαιδεύσει τον άνθρωπο στη δικαιοσύνη και στον αγιασμό του Πνεύματός του, ώστε ο άνθρωπος του Θεού να είναι "τέλειος" και "έτοιμος" για κάθε έργο αγαθό.

Με βάση τα παραπάνω, ήδη εξετάσαμε στα προηγούμενα κεφάλαια ποια είναι η έννοια της λέξης "ημέρα" (1ο κεφάλαιο), γιατί ο Θεός ξεχώρισε την έβδομη ημέρα του Σαββάτου (2ο κεφάλαιο), και τι έκανε ο Ιησούς στην ημέρα του Σαββάτου, κατά την επίγεια διακονία Του (3ο κεφάλαιο). Στα επόμενα κεφάλαια θα εξετάσουμε τι εφαρμόζαν οι απόστολοι για την ημέρα του Σαββάτου και τι εφαρμόζαν για την πρώτη ημέρα της εβδομάδος, τι είναι η χιλιετηρίδα της ανάπαυσης του Θεού, τι είναι ο "Σαββατισμός" στην Καινή Διαθήκη, πως επεκράτησε ο όρος "Κυριακή" για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας και ποια είναι η έννοια της "Κυριακής ημέρας".

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 4ο

Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης καταργήθηκε ο **τυπολογικός νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης (θυσίες ζώων, κλπ), ενώ ο **ηθικός νόμος** εξακολουθεί να ισχύει, καθόσον έχουμε τον **τύπο** της οικονομίας του ΝΟΜΟΥ και το **αντίτυπο** της οικονομίας της ΧΑΡΗΣ. Ο Ιησούς δεν ήρθε για να καταργήσει το νόμο, αλλά ήρθε για να τον "γεμίσει", ήρθε για να δώσει το αληθινό νόημα του νόμου και να μην μένουμε στο **γράμμα** του νόμου, όπως έκαναν οι ομοεθνείς Του, αλλά να εκπληρώνουμε το **πνεύμα** του νόμου. Πρέπει να ερμηνεύουμε τον Λόγο του Θεού "**οπτόν εν πυρί**", δηλαδή ψημένο με τη φωτιά του Πνεύματος του Θεού και να γνωρίζουμε ότι ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη, γι' αυτό κάθε λέξη της και έννοιά της έχει μέσα της τον αποκαλυπτικό λόγο.

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ και Η ΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

01. ΟΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ και ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ

Πριν ασχοληθούμε με το **ερμηνευτικό μέρος** του Λόγου του Θεού, θα ήθελα να αναφερθούμε και με το **ιστορικό μέρος** από τις περιοδείες του Παύλου στα έθνη, όπως περιγράφεται στις Πράξεις των Αποστόλων, που είναι το κατεξοχήν βιβλίο που εξιστορεί την πορεία της πρώτης εκκλησίας. Σύμφωνα με τις αφηγήσεις του Παύλου, σε όποια πόλη πήγαινε (Μικρά Ασία, Ελλάδα, κλπ), το πρώτο μέλημά του ήταν να έρθει σε επαφή με τους ομοεθνείς του Ιουδαίους, οι οποίοι μη έχοντας δεχτεί τον Ιησού ως τον υπεσχημένο μεσσία, **ήταν πολύ φυσικό να συναθροίζονται πάντοτε τα Σάββατα**, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Θεού και έχουμε αρκετές τέτοιες περιγραφές στις Πράξεις, όπου ο Παύλος πήγαινε στην τοπική συναγωγή την ημέρα του Σαββάτου (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο18). Αυτό όμως, το καταλαβαίνει κάποιος πολύ καλά ότι πρόκειται για ένα καθαρά **ιστορικό γεγονός** που περιγράφεται και δεν έχει καμιά σχέση με το εάν το Σάββατο, ως η "**ημέρα του Κυρίου**", μετά την Πεντηκοστή, εξακολούθησε να ισχύει, ή καταργήθηκε, ή μεταφέρθηκε ή άλλαξε. Για επιβεβαίωση θα αναφέρουμε μερικές σχετικές περιγραφές, που είναι αποκαλυπτικές:

01. ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ: *«Αυτοί δε περάσαντες από της Πέργης, έφθασαν εις Αντιόχειαν της Πισιδίας, και εισελθόντες εις την συναγωγήν τη ημέρα του ΣΑΒΒΑΤΟΥ εκάθησαν»* (Πράξεις 1Γ:14).

Η Αντιόχεια πρωτεύουσα της Συρίας, κτίστηκε το 301 π.Χ. από τον Σέλευκο Νικάτορα προς τιμή του πατέρα του Αντιόχου. Κατακτήθηκε από τους Ρωμαίους το 65 π.Χ. και ήταν η τρίτη πόλη σε έκταση και πληθυσμό της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Στην εποχή του Παύλου υπήρξε μία από τις πιο εμπορικές πόλεις και ήταν

σημαντικός προορισμός για τους πιστούς της χριστιανικής πίστης και είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στις πνευματικές εξελίξεις. Ένας από τους επτά διακόνους που εξέλεξαν οι απόστολοι ήταν και ο Νικόλαος, προσήλυτος Αντιοχεύς (Πράξεις 5:5). Μετά το λιθοβολισμό του Στέφανου, πολλοί πιστοί διασκορπίστηκαν λόγω του διωγμού εναντίον τους και κατέφυγαν στην Αντιόχεια, όπου κήρυτταν τον Λόγο του Θεού σε Ιουδαίους και Έλληνες (Πράξεις 14:10). Στην Αντιόχεια, για πρώτη φορά οι ακόλουθοι του Ιησού Χριστού πήραν την ονομασία **ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ**: *«Και συνελθόντες (Βαρνάβας και Παύλος) εις την εκκλησίαν εν ολόκληρον έτος εδίδαξαν πλήθος ικανόν, και πρώτον εν Αντιοχεία ωνομάσθησαν οι μαθηταί Χριστιανοί»* (Πράξεις 14:26). Όταν ο Παύλος και οι σύντροφοί του έφθασαν στην Αντιόχεια, πήγαν στη συναγωγή την **ημέρα του Σαββάτου** και κάθισαν. Μετά την ανάγνωση του νόμου και των προφητών οι αρχισυνάγωγοι ζήτησαν από τον Παύλο και τη συνοδεία του να τους μιλήσουν: *«Άνδρες αδελφοί, εάν έχετε λόγον τινά προτροπής εις τον λαόν, λέγετε»*. Ο Παύλος, που έλαβε τον λόγο, έκανε μία ιστορική αναδρομή, πως από το σπέρμα του βασιλιά Δαβίδ γεννήθηκε ο μεσσίας Ιησούς και τους προέτρεψε να Τον δεχτούν, ως σωτήρα τους. Τότε, *«ενώ δε εξήρχοντο εκ της συναγωγής των Ιουδαίων, παρεκάλουν τα έθνη να κηρυχθώσιν εις αυτούς οι λόγοι ούτοι το ακόλουθον ΣΑΒΒΑΤΟΝ...»* (Πράξεις 17:42). Ήταν τέτοια η δύναμη και το χρίσμα του λόγου του Παύλου, που το ερχόμενο Σάββατο **σχεδόν όλη η πόλη** συγκεντρώθηκε για να ακούσει τον Λόγο του Θεού.

02. ΦΙΛΙΠΠΟΙ: *«...Και εκείθεν εις Φιλίππους, ήτις είναι πρώτη πόλις του μέρους εκείνου της Μακεδονίας, αποικία Ρωμαϊκή. Και διετρίβομεν εν τη πόλει ταύτη ημέρας τινάς· και τη ημέρα του ΣΑΒΒΑΤΟΥ εξήλθομεν έξω της πόλεως πλησίον του ποταμού, όπου εσυνειδίξετο να γίνηται προσευχή...»* (Πράξεις 17:12-13).

Ο Παύλος βρέθηκε στους Φιλίππους μετά από καθαρή οδηγία του Πνεύματος του Θεού. Ενώ βρισκόταν μαζί με τον Τιμόθεο στην Τρωάδα, είδε ένα όραμα: *«Ανήρ τις Μακεδόν ίστατο, παρακαλών αυτόν και λέγων· Διάβα εις Μακεδονίαν και βοήθησον ημάς»* (Πράξεις 17:9). Όταν πήγαν στους Φιλίππους ο Παύλος και ο Τιμόθεος, την ημέρα του Σαββάτου βγήκαν έξω από την πόλη και πή-

γαν κοντά στον ποταμό, όπου συνηθιζόταν να γίνεται προσευχή και μίλησαν στις εκεί συγκεντρωμένες γυναίκες. Από το μήνυμά τους πίστεψε μια γυναίκα που την έλεγαν **Λυδία** και ήταν στο επάγγελμα πωλήτρια πορφύρας, όπου στη συνέχεια βαπτίσθηκε στο νερό, η ίδια και όλοι οι οικείοι της (Πράξεις Ις':14-15). Η Λυδία θεωρείται ιστορικά η **πρώτη Ελληνίδα πιστή** (καταγόμενη από τα Θυάτεια) και ταυτόχρονα η **πρώτη Ευρωπαϊά πιστή**.

03. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: *«Διοδεύσαντες δε την Αμφίπολιν και Απολλωνίαν, ήλθαν εις Θεσσαλονικην, όπου ήτο η συναγωγή των Ιουδαίων. Και ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΗΘΕΙΑΝ ΤΟΥ ο Παύλος εισήλθε προς αυτούς, και τρία ΣΑΒΒΑΤΑ διελέγετο μετ' αυτών από των γραφών...»* (Πράξεις ΙΖ:1-2).

Ο Παύλος μετά τους Φιλίππους βρέθηκε μαζί με το συνεργάτη του Σίλα στην Θεσσαλονίκη, στην οποία υπήρχε συναγωγή Ιουδαίων και κατά τη συνήθειά του για τρία συνεχόμενα Σάββατα μίλησε για τον σταυρωθέντα και αναστάντα Ιησού Χριστό, τους εξήγησε και τους αποδείκνυε μέσα από τις Γραφές ότι έπρεπε να πάθει ο Χριστός και να αναστηθεί εκ νεκρών. Ο Παύλος, δεν έκανε καμιά απολύτως αναφορά για το Σάββατο, ή για δημιουργία νέας ημέρας αφιέρωσης και λατρείας στον Θεό. Απλά "κατά τη συνήθειά του" πήγε στους ομοεθνείς του Ιουδαίους, οι οποίοι συγκεντρώνονταν πάντα κάθε Σάββατο. Από το μήνυμά του πίστεψαν *«εκ των θεοσεβών Ελλήνων πολύ πλήθος και εκ των πρώτων γυναικών ουκ ολίγαι»* και επειδή καταδιώχτηκαν από το φθόνο των Ιουδαίων έφυγαν προς νότο και πήγαν στη Βέροια.

04. ΒΕΡΟΙΑ: *«Οι δε αδελφοί ευθύς διά της νυκτός εξέπεμψαν τον τε Παύλον και τον Σίλαν εις Βέροϊαν, οίτινες ελθόντες υπήγον εις την συναγωγήν των Ιουδαίων. Ούτοι δε ήσαν ευγενέστεροι παρά τους εν Θεσσαλονίκη, καθότι εδέχθησαν τον λόγον μετά πάσης προθυμίας, εξετάζοντες καθ' ημέραν τας γραφάς αν ούτως έχωσι ταύτα...»* (Πράξεις ΙΖ:10-11).

Εδώ ο Λόγος του Θεού, αναφέρει ότι ο Παύλος και ο Σίλας πήγαν στη συναγωγή των Ιουδαίων, **αλλά δεν αναφέρει ρητά ποια ημέρα πήγαν**. Φυσικά η ημέρα ήταν Σάββατο και αυτό ήταν αυτονόητο, γιατί οι Ιουδαίοι πάντα συναθροίζονταν την ημέρα αυτή

και αυτός είναι ο λόγος που δεν το επαναλαμβάνει ο θεόπνευστος συγγραφέας Λουκάς. Κατά τη συνήθειά του ο Παύλος πήγε στη συναγωγή των ομοεθνών του, όπου μίλησε για τον μεσσία Ιησού. Από το μήνυμά του πίστεψαν πολλές από τις επίσημες Ελληνίδες γυναίκες και αρκετοί άνδρες, αλλά ο Παύλος αναγκάστηκε να φύγει για την Αθήνα, γιατί ήρθαν από την Θεσσαλονίκη οι Ιουδαίοι που τον καταδίωκαν και άρχισαν να ταράσσουν τους όχλους.

05. ΑΘΗΝΑ: *«Οι δε συνοδεύοντες τον Παύλον έφεραν αυτόν έως Αθηνών, και αφού έλαβον παραγγελίαν προς τον Σίλαν και Τιμόθεον να έλθωσι προς αυτόν όσον τάχιστα, ανεχώρησαν. Ενώ δε περιέμεναν αυτούς ο Παύλος εν ταις Αθήναις, το πνεύμα αυτού παρωξύνετο εν αυτώ, επειδή έβλεπε την πόλιν γέμουσαν ειδώλων. Διελέγετο λοιπόν εν τη συναγωγή μετά των Ιουδαίων & μετά των θεοσεβών και εν τη αγορά καθ'εκάστην ημέραν μετά των τυχόντων»* (Πράξεις ΙΖ:15-17).

Η Αθήνα, ήταν ο επόμενος σταθμός του Παύλου και η Γραφή δεν αναφέρει το χρονικό διάστημα που έμεινε εκεί, εάν έμεινε λίγες ή πολλές ημέρες. Κατά τη συνήθειά του πήγε στη συναγωγή των Ιουδαίων, χωρίς να αναφέρει ρητά η Γραφή ότι πήγε την ημέρα του Σαββάτου, αλλά αυτό είναι αυτονόητο, αφού οι Ιουδαίοι τηρούσαν το νόμο της Παλιάς Διαθήκης και συναθροιζόντουσαν το Σάββατο. Η Αθήνα ήταν η πόλη των φιλοσόφων και των πολλών ειδώλων, κάτι που *«το πνεύμα του Παύλου παρωξύνετο εν αυτώ, επειδή έβλεπε την πόλιν γέμουσαν ειδώλων»*. Οι Επικουρίοι και οι Στωικοί φιλόσοφοι, αποκαλώντας τον Παύλο "σπερμολόγο" και "κήρυκα ξένων θεών", επειδή τον άκουσαν να μιλεί και για ανάσταση νεκρών, τον κάλεσαν να τους μιλήσει στον Άρειο Πάγο. Από το μήνυμά του εκείνο πίστεψαν ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, μία γυναίκα ονόματι Δάμαρις και "άλλοι μετ' αυτών"

06. ΚΟΡΙΝΘΟΣ: *«Μετά δε ταύτα αναχωρήσας ο Παύλος εκ των Αθηνών, ήλθεν εις Κόρινθον· και ευρών τινά Ιουδαίον ονόματι ΑΚΥΛΑΝ, γεγεννημένον εν Πόντῳ, νεωστί ελθόντα από της Ιταλίας, και ΠΡΙΣΚΙΛΛΑΝ την γυναίκα αυτούκαι επειδή ήτο ομότεχνος, έμενε παρ' αυτοίς και ειργάζετο· διότι ήσαν σκηνοποιοί την τέχνην. Διελέγετο δε εν τη συναγωγή κατά παν ΣΑΒΒΑΤΟΝ και έπειθεν Ιουδαίους και Έλληνας»* (Πράξεις ΙΗ:1-4).

Στην Κόρινθο ο Παύλος έμεινε 18 μήνες (εδ. ΙΗ:11) και **κάθε Σάββατο** κήρυττε τον Λόγο του Θεού στη συναγωγή των Ιουδαίων. Ούτε εδώ, γίνεται από τη Γραφή κάποια αναφορά για το Σάββατο, σαν ιδιαίτερη ημέρα για τον Θεό, ή για δημιουργία νέας ημέρας αφιέρωσης στον Θεό. Απλά τα γεγονότα είναι αφηγηματικά, αναφέρονται στην πορεία του Παύλου και των συνεργατών του, ποιο ήταν τα αποτελέσματα και τι προβλήματα αντιμετώπισαν.

07. ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ: *«Όθεν εγώ κρίνω ΝΑ ΜΗ ΠΑΡΕΝΟΧΛΩΜΕΝ τους από των εθνών επιστρέφοντας εις τον Θεόν, αλλά ΝΑ ΓΡΑΦΩΜΕΝ προς αυτούς να απέχωσιν από των μiasμάτων των ειδώλων και από της πορνείας και του πνικτού και του αίματος. Διότι ο Μωϋσής από γενεάς αρχαίας έχει εν πάση πόλει τους κηρύττοντας αυτόν εν ταις συναγωγαίς, αναγιγνωσκόμενος κατά παν ΣΑΒΒΑΤΟΝ»* (Πράξεις ΙΕ:19-21).

Εδώ έχουμε την περίπτωση, που οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν για να συζητήσουν, τι θα πρέπει να διδάσκουν στους νέους πιστούς, που προέρχονται από τα έθνη. Για την περίπτωση αυτή, ήδη έχουμε αναφερθεί. Στα παραπάνω λόγια του Ιακώβου, ο οποίος μιλούσε ως υπεύθυνος της τοπικής εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, θα πρέπει να κάνουμε δύο βασικές επισημάνσεις: **(α) Δεν γίνεται καμιά απολύτως αναφορά για τη σπουδαιότητα ή όχι της ημέρας του Σαββάτου.** Αυτό σημαίνει ότι οι απόστολοι έκριναν ότι δεν υπήρχε κάποιος σοβαρός λόγος να θίξουν το θέμα αυτό, **είτε** γιατί το Σάββατο εξακολουθούσε να ισχύει σαν ημέρα του Κυρίου και δεν είχε αλλάξει τίποτα, **είτε** γιατί άλλαξε και ήταν αυτονόητο να μη το αναφέρουν, επειδή για παράδειγμα εκπληρώθηκε ο τύπος της Παλαιάς Διαθήκης, όπως ακριβώς είχε συμβεί και με την κατάργηση της θυσίας των ζώων, μετά τη μοναδική θυσία του Αμνού του Θεού, του Ιησού. Το κεντρικό θέμα της συζήτησης ήταν εάν θα περιτέμνοντο ή όχι οι προερχόμενοι πιστοί από τα έθνη και τελικά αποφασίστηκε να τους επισημάνουν την προσοχή να απέχουν από 4 βασικά πράγματα (είδωλα, πορνεία, πνικτά, αίμα) και για τα υπόλοιπα υπήρχε ο νόμος του Μωυσή, που μπορούσαν να καταφύγουν και να δουν τι ισχύει και τι δεν ισχύει. **(β) Εκείνο που είναι απολύτως σαφές είναι ότι ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΘΙΕΡΩΘΕΙ κάποια**

άλλη ημέρα (εκτός του Σαββάτου) ως ιδιαίτερη ημέρα του Κυρίου. Εδώ ο Ιάκωβος και οι λοιποί απόστολοι, δεν αναφέρονται σε συναγωγές μη πιστών Ιουδαίων, που εκ των πραγμάτων οι συναγωγές τους λειτουργούσαν μόνο Σάββατο, αλλά σε συναγωγές αναγεννημένων πιστών (εθνικών και Ιουδαίων), στις οποίες ο νόμος του Μωυσή ήταν *«από γενεάς αρχαίας έχει εν πάση πόλει τους κηρύττοντας αυτόν εν ταις συναγωγαίς, αναγινωσκόμενος κατά παν ΣΑΒΒΑΤΟΝ»*. Το ότι αναφέρει **"από αρχαίας γενεάς"**, σημαίνει πως ότι συνέβαινε τότε, πριν έρθει ο Μεσσίας, το ίδιο συμβαίνει και τώρα, μετά που ο Ιησούς έφυγε (αναλήφθηκε σωματικά), δηλαδή ότι ο νόμος του Μωυσή διδασκόταν στις συναγωγές (στις συγκεντρώσεις της εκκλησίας) κάθε Σάββατο.

Άρα οι τοπικές εκκλησίες, που είχαν δημιουργηθεί από τους αποστόλους και τους συνεργάτες τους, κατά την πρώτη αποστολική περίοδο, εξακολουθούσαν να λειτουργούν κάθε Σάββατο, χωρίς όμως από τα μέχρι τώρα αναφερθέντα στοιχεία, να μπορούμε να στηρίξουμε με αξιοπιστία την άποψη ότι η αγία έβδομη ημέρα του Σαββάτου της Παλαιάς Διαθήκης, εξακολούθησε να είναι η ξεχωριστή ημέρα του Κυρίου και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Όλα τα στοιχεία που αναφέρθηκαν ήταν καθαρά ιστορικά (περιγραφικά) και όχι ερμηνευτικά. Βέβαια μέσα από τα αντικειμενικά ιστορικά γεγονότα, μπορούμε να εξαγάγουμε ασφαλή συμπεράσματα και για ερμηνευτικά θέματα, που έχουν άμεση σχέση με το εξεταζόμενο θέμα, αλλά αυτό πρέπει να γίνεται σαν σύνολο και όχι τμηματικά.

02. ΤΑ "ΔΥΟ" ΣΑΒΒΑΤΑ

Ίσως κάποιιοι να θεωρήσουν ότι το θέμα με τα **"δύο Σάββατα"** δεν έχει άμεση σχέση με την **"Κυριακή ημέρα"**, (ημέρα του Κυρίου) που εξετάζουμε στο βιβλίο αυτό. Πιστεύω ότι είναι αναγκαίο να θιχτεί και το θέμα αυτό, ώστε να μη μείνει κανένα ερωτηματικό στον αναγνώστη.

(α) ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΘ:13-14 *«Ο Πιλάτος λοιπόν, ακούσας τούτον τον λόγον, έφερεν έξω τον Ιησούν και εκάθησεν επί του θήματος εις τον τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Εβραϊστί δε Γαθαθθά. Ήτο δε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ του πάσχα και ώρα περίπου έκτη· και λέγει προς τους Ιου-*

δαίους· Ιδού ο βασιλεύς σας».

Εδώ έχουμε την περίπτωση, που ο Πιλάτος ανακρίνει τον Ιησού. Για τους Ιουδαίους ήταν "**παρασκευή**" και δεν ήταν μια απλή ημέρα, όπως θα δούμε και στη συνέχεια.

(β) ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΘ:31 *«Οι δε Ιουδαίοι, διά να μη μείνωσιν επί του σταυρού τα σώματα εν τω ΣΑΒΒΑΤΩ, επειδή ήτο ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ· διότι ΗΤΟ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΕΙΝΗ Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ· παρεκάλεσαν τον Πιλάτον διά να συνθλασθώσιν αυτών τα σκέλη, και να σηκωθώσιν».*

Εδώ έχουμε ταύτιση της "παρασκευής" με το "σάββατο", δηλαδή μια εβδομαδιαία ημέρα, η **παρασκευή**, να αποκαλείται **σάββατο** και μάλιστα με το χαρακτηριστικό γνώρισμα ότι *«ήτο μεγάλη εκείνη η ημέρα»*. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν ήταν ένα κανονικό σάββατο, ούτε μια συνηθισμένη εβδομαδιαία έκτη ημέρα, αλλά ήταν **ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ** (η προηγούμενη ημέρα του κανονικού Σαββάτου) που εορταζόταν σαν **ΣΑΒΒΑΤΟ** και μάλιστα με μεγαλύτερη πνευματική αξία (βλ. Αριθμοί ΚΗ:16-25, Δευτερονόμιο Ις:1-8). Άρα στην περίπτωση αυτή, μια φορά το χρόνο, έχουμε "**δύο Σάββατα**" συνεχόμενα.

Ο Θεός στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης είχε θεσπίσει ΕΠΤΑ ετήσιες εορτές και ΜΙΑ εβδομαδιαία του Σαββάτου. Στο κεφ. ΚΓ/23 του Λευιτικού αναφέρονται λεπτομέρειες για τις εορτές αυτές, οι οποίες κατά σειρά είναι: **Πάσχα** (14 Νισάν), **Αζύμων** (15-21 Νισάν), **Δράγατος** εκ των απαρχών του θερισμού (17 Νισάν), **Πεντηκοστής** (μήνας Σιβάν: 50 ημέρες μετά την 3η εορτή), **Σαλπίγγων** (1η Τισρί) **Εξιλασμού** (10 Τισρί) και **Σκηνοπηγίας** (15-21 Τισρί).

Μιλώντας ο Θεός στο Λευιτικό ΚΓ:3 για την έβδομη ημέρα του Σαββάτου, λέγει: *«Εξ ημέρας θέλεις κάμνει εργασίαν, την δε εβδόμην ημέραν είναι ΣΑΒΒΑΤΟΝ αναπαύσεως, συγκάσεις αγία· ουδεμίαν εργασίαν θέλετε κάμει»*. Τα ίδια ακριβώς λέγει, όταν αναφέρεται στην πρώτη ημέρα της 7ήμερης εορτής των **Αζύμων**, που ήταν την επόμενη ημέρα του **Πάσχα** (14 του μήνα Νισάν), λέγει ότι η ημέρα αυτή *«θέλει είσθαι εις εσάς συγκάσεις αγίαν· ουδέν έργον δουλεντικόν θέλετε κάμει»*. Δηλαδή, η πρώτη ημέρα των **Αζύμων** ήταν "**σάββατο**" (ανάπαυση) και ταυτόχρονα ήταν "**παρασκευή**" (έκτη ημέρα της εβδομάδας). Μια φορά λοιπόν το χρόνο οι Ιουδαίοι είχαν

"δύο σάββατα" συνεχόμενα.

Μετά από τα παραπάνω, εύκολα μπορούμε να εξηγήσουμε το εδάφιο Ματθαίος ΚΗ:1, το οποίο στο αρχαίο κείμενο λέγει: «*Ὁψέ δε ΣΑΒΒΑΤΩΝ, τη επιφωσκούση εις μία ΣΑΒΒΑΤΩΝ, ήλθεν Μαρία η Μαγδαληνή...*». "Ὁψέ" είναι επίρρημα και σημαίνει «προς το τέλος μιας χρονικής περιόδου ή εποχής» (βλ. Λεξικό Ι.Σταματάκου, σελ. 724), όταν λέγει "οψέ δε σαββάτων", σημαίνει «προς το τέλος των δύο Σαββάτων, περί τα χαράματα της πρώτης ημέρας της εβδομάδας». Ο Ιωάννης χρησιμοποιώντας στο κεφ.ΙΘ:31 τον όρο "**παρασκευή**" (ΣΗΜΕΙΩΣΗ: παρασκευή = ημέρα προπαρασκευής για το σάββατο), αναφέρεται στην ημέρα που ήταν πριν από το "πρώτο" από τα "δύο σάββατα".

Άρα, κατά σειρά έχουμε:

- «**πέμπτη**» - 14 Νισάν, Πάσχα,
- «**παρασκευή**» - 15 Νισάν, αρχή Αζύμων, *πρώτο σάββατο*,
- «**σάββατο**» - 16 Νισάν, *δεύτερο σάββατο*, κανονικό, προς το τέλος του οποίου αναστήθηκε ο Ιησούς Χριστός.

Εάν δεχτούμε την άποψη ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία τηρούσε σαν αγία την έβδομη ημέρα του Σαββάτου, όπως ο Θεός είχε διατάξει στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, τότε στην περίπτωση αυτή, η εκκλησία, εκτός από το **εβδομαδιαίο Σάββατο**, θα "έπρεπε" να τηρούσε και ένα **ετήσιο σάββατο**, το οποίο ήταν η πρώτη ημέρα της εορτής των Αζύμων και που συνέπιπτε να είναι την προηγούμενη ημέρα του κανονικού Σαββάτου. Άρα θα τηρούσε δύο "άγια" σάββατα συνεχόμενα. Αυτό όμως ερμηνευτικά δεν μπορεί να συμβαίνει, γιατί η πρώτη αποστολική εκκλησία στη νέα οικονομία της χάρις (περίοδος Καινής Διαθήκης), ποτέ δεν τήρησε τις επτά εορτές της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί ήδη είχαν εκπληρωθεί οι 4 πρώτες, που ήσαν τύποι. Για παράδειγμα με τη θυσία του Ιησού εκπληρώθηκε **η εορτή του Πάσχα**, ή πιο αργότερα με την έκχυση του αγίου Πνεύματος του Θεού επάνω στους 120 συγκεντρωμένους μαθητές την ημέρα της Πεντηκοστής (βλ. Πράξεις Α:15, Β:1-4), εκπληρώθηκε και **η εορτή της Πεντηκοστής**. Με την αρπαγή της εκκλησίας, που πρόκειται να συμβεί στο μέλλον, θα εκπληρωθεί και η 5η κατά σειρά **εορτή των Σαλπίγγων**.

Το εύλογο ερώτημα είναι: «Εφόσον η πρώτη εκκλησία δεν τηρούσε τις επτά ετήσιες εορτές, μήπως συνέβαινε το ίδιο και με την μία εβδομαδιαία εορτή του Σαββάτου; **Η** γιατί να καταργηθούν μόνο οι ετήσιες εορτές και να παραμείνει η μία εβδομαδιαία; Ποια είναι η διαφορά;» Η απάντηση θα δοθεί πολύ καθαρά στη συνέχεια, που θα αναφερθούμε για τον "σαββατισμό" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Αξίζει να διευκρινίσουμε ότι γράφοντας ο Ιωάννης στο ομώνυμο Ευαγγέλιό του «*οψέ δε σαββάτων*» βρισκόμαστε ακόμα στην περίοδο της οικονομίας του νόμου, όπου εξακολουθούσαν να ισχύουν τα δύο συνεχόμενα σάββατα, καθόσον ο Ιωάννης απλά περιγράφει τα γεγονότα που συνέβησαν μετά τη σταύρωση του Ιησού.

Να θυμηθούμε ότι και στην περίπτωση των επτά εβδομάδων ετών, που αναφέρονται στο Λευιτικό ΚΕ:8-9 και έχουν σχέση με το Ιωβηλαίον έτος (το πεντηκοστό κατά σειρά), είχαμε **δύο συνεχόμενα έτη ανάπαυσης της γης**, δύο συνεχόμενα "σάββατα", το 49ο και το 50ό έτος. Άρα ο Θεός είχε καθιερώσει: **(1) Κάθε έτος**, δύο συνεχόμενα σάββατα, διάρκειας μιας ημέρας το καθένα, που αφορούσαν την ανάπαυση του ΑΝΘΡΩΠΟΥ, και **(2) Κάθε πενήντα έτη**, δύο συνεχόμενα σάββατα, διάρκειας ενός έτους το καθένα, που αφορούσαν την ανάπαυση της ΓΗΣ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 5ο

Η πρώτη εκκλησία δεν ασχολήθηκε καθόλου με την αλλαγή ή μη της ημέρας του Σαββάτου, αλλά ακολούθησε το πρόγραμμα του Ιουδαϊκού κατεστημένου, όπως προκύπτει από τις περιοδείες του Παύλου, ο οποίος σε κάθε πόλη που πήγαινε επισκεπτόταν (κατά τη συνήθειά του), τις συναγωγές των ομοεθνών του. Τέλος, η αποστολική εκκλησία δεν τηρούσε τα συνεχόμενα "**δύο σάββατα**", καθόσον οι 4 από τις 7 ετήσιες εορτές έχουν ήδη εκπληρωθεί και δεν έχουν πλέον εφαρμογή στην περίοδο της Καινής Διαθήκης.

... /// ...

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ

Από την ΑΡΡΙΑΓΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣμέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!!

η ΗΜΕΡΑ του ΚΥΡΙΟΥ

ομιλητής:
**ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΤΖΕΛΕΠΗΣ**

Video CD
Δ 06

Video CD
DVD VIDEO
ΜΑΛΕΣΙΝΑ
05.10.1991
19.10.1991

Έκδοση σε CD:
10/2007
Έκδοση σε VCD:
05/2017

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ
FILADEFLOS

Μηνύματα "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" • FACEBOOK: Groups/Filadelfos

"Εγενόμην εν πνεύματι
εν τη κυριακή ημέρα..." (Αποκάλ. Α:10)

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ

διάρκεια:
2.15.38'

ομιλητής:
**ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΤΖΕΛΕΠΗΣ**

η ΗΜΕΡΑ του ΚΥΡΙΟΥ

DVD VIDEO
Μαλεσίνα:
05.10.1991
19.10.1991

Video CD
Επανεκδοση σε VCD: 05/2017

E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com ☎ 694 - 49 21 318

2CD ή 1VideoCD
*Τα μηνύματα έχουν αναρτηθεί σε VideoCD
στο κανάλι "Filadelfos Channel 1"*

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

- «Εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ και ήκουσα φωνήν οπίσω μου...» (Αποκάλυψη Α:10 - αρχαίο κείμενο)
- «Κατά την ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ήλθον εις (έκστασιν) πνευματικήν, και ήκουσα οπίσω μου φωνήν...» (μετάφραση Ν.Βάμβα)

Τα δύο παραπάνω κείμενα από γραμματική και συντακτική ερμηνεία δεν συμφωνούν μεταξύ τους, καθόσον η μετάφραση του Βάμβα είναι λάθος. Η έκφραση «**κατά την Κυριακήν ημέραν**», δείχνει σαφώς ότι ο Ιωάννης ήρθε σε έκσταση μια συγκεκριμένη ημέρα της εβδομάδας, την σημερινή Κυριακή. Εάν έγραφε «**κατά την Δευτέραν ημέραν**», τότε θα είχε έρθει σε έκσταση την ημέρα Δευτέρα, και ούτω καθεξής. Είναι αδύνατον να είναι σωστή η άποψη (ερμηνεία) του Βάμβα, καθόσον ιστορικά η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ονομάστηκε "Κυριακή" τέλη του 2ου μ.Χ. αιώνα και όταν ο Ιωάννης έγραψε την Αποκάλυψη η ονομασία αυτή ήταν άγνωστη (για το θέμα αυτό θα ασχοληθούμε σε επόμενα κεφάλαια). Το πρωτότυπο αρχαίο κείμενο λέγει ότι ο Ιωάννης ήρθε πνευματικά «**εν τη Κυριακή ημέρα**», δηλαδή με το πνεύμα του μπήκε μέσα («**εν τη...**») στην "Κυριακή ημέρα", που σημαίνει ότι μπήκε **μέσα** σε κάποια χρονική περίοδο, που είχε σχέση με την **ημέρα του Κυρίου** (Κυριακή ημέρα) που πολλές φορές αναφέρει η Βίβλος.

Διάφορες χριστιανικές ομολογίες και ομάδες, **στηριζόμενες στο λάθος κείμενο του Βάμβα**, δέχονται ότι ο Ιωάννης στο εδάφιο αυτό, αναφέρεται στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας που αργότερα μετονομάστηκε σε Κυριακή και ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία άλλαξε την ημέρα λατρείας του Κυρίου από Σάββατο σε Κυριακή. Η άποψη αυτή, στερείται αξιοπιστίας και αντικειμενικότητας, καθόσον δεν στηρίζεται στο πρωτότυπο αρχαίο κείμενο, αλλά σε διαφοροποιημένο κείμενο μετάφρασης, το οποίο κατά βάση α-

ποτελεί "δεκανίκι" σε κάποιους για να στηρίξουν τη δογματική τους θέση. Για τον λόγο αυτό, στο παρόν κεφάλαιο, θα ασχοληθούμε με όλες τις περιπτώσεις που η Καινή Διαθήκη αναφέρεται στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, για να διαπιστώσουμε εάν ο ισχυρισμός αυτός συμφωνεί ή όχι με την Βίβλο, εάν δηλαδή η "Κυριακή" είναι μια ειδική ημέρα, που θεσπίστηκε από τον Θεό και αντικατέστησε το Ιουδαϊκό "Σάββατο".

Σε όλες τις περιπτώσεις που ο Βάμβας μεταφράζει «η ΠΡΩΤΗ της εβδομάδος», το αρχαίο Ελληνικό κείμενο αναφέρει πάντοτε «τη μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ» ή «εις μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ», με μοναδική εξαίρεση στο Μάρκος Ιζ':9, όπου γράφει «*πρωί ΠΡΩΤΗ σαββάτου*». Αυτό δεν συμβαίνει μόνο με τους 4 συγγραφείς των ευαγγελίων, που εξιστορούν γεγονότα, που χρονολογικά ανήκουν στην περίοδο του νόμου (προ της Πεντηκοστής), αλλά το ίδιο συμβαίνει στις Πράξεις και στις επιστολές του Παύλου, που γράφτηκαν αρκετά χρόνια μετά την Πεντηκοστή (βλ. Πράξεις Κ:7, Α' Κορινθίους Ιζ':1-2). Αυτό έχει μεγάλη ερμηνευτική σημασία, γιατί, εάν καταργήθηκε η **έβδομη** ημέρα του Σαββάτου και μεταφέρθηκε στην **πρώτη** ημέρα της εβδομάδας, θα έπρεπε αυτό να αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη ρητά και καθαρά και όχι καλυμμένα, όπως συνέβαινε και στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, όπου ο Λόγος του Θεού συνέχεια και με σαφήνεια αναφερόταν για την ξεχωριστή "έβδομη" ημέρα.

Στη συνέχεια θα δούμε όλα τα εδάφια που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη για την "πρώτη" ημέρα της εβδομάδας, σύμφωνα με το κείμενο της μετάφρασης του Βάμβα, χρησιμοποιώντας και το αρχαίο κείμενο, όπου είναι αναγκαίο:

01. ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΗ:1 *«Αφού δε επέρασε το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, περί τα χαράγματα της ΠΡΩΤΗΣ (ημέρας) της εβδομάδος, ήλθε Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, διά να θεωρήσωσι τον τάφον»* (κείμενο Ν.Βάμβα).

ΑΡΧΑΙΟ: «Οψέ δε ΣΑΒΒΑΤΩΝ τη επιφωσκούση εις μίαν ΣΑΒΒΑΤΩΝ ήλθεν Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία θεωρήσαι τον τάφον».

Εδώ έχουμε μία απλή αφήγηση του Ματθαίου για το ζήλο που είχαν οι δύο γυναίκες να πάνε στον τάφο του Ιησού και αναφέρει πότε πήγαν χρονικά. Στη συνέχεια περιγράφει τη συνομιλία των

γυναικών με τον άγγελο και λίγο πιο μετά περιγράφει τη συνάντηση που είχαν με τον αναστημένο Ιησού. Εδώ ο Ματθαίος, που έγραψε το Ευαγγέλιό του αρκετά χρόνια μετά την ανάσταση του Ιησού, δεν κάνει καμιά απολύτως αναφορά για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, σαν μια ξεχωριστή ημέρα.

02. ΜΑΡΚΟΣ Ιζ':1-2 *«Και αφού επέρασε το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η (μήτηρ) του Ιακώβου και η Σαλώμη ηγόρασαν αρώματα, διά να έλθωσι και αλείψωσιν αυτόν. Και πολλά πρωί της ΠΡΩΤΗΣ (ημέρας) της εβδομάδος έρχονται εις το μνημείον, ότε ανέτειλεν ο ήλιος»* (κείμενο Ν.Βάμβας).

Το αρχαίο κείμενο γράφει *«πρωί τη μιá των ΣΑΒΒΑΤΩΝ»*, το οποίο ο Βάμβας μεταφράζει *«πρωί της ΠΡΩΤΗΣ ημέρας της εβδομάδος»*. Εδώ ο Μάρκος κάνει την αντίστοιχη περιγραφή με το Ματθαίο. Αναφέρει και αυτός το περιστατικό των γυναικών που πήραν αρώματα για να αλείψουν το σώμα του Ιησού, αλλά όταν πήγαν στον τάφο συνάντησαν τον άγγελο, που τους είπε ότι Ιησούς αναστήθηκε. Ο Μάρκος είναι πιο λεπτομερής, αναφέροντας αρχικά τις 3 γυναίκες και με τα ονόματά τους και στη συνέχεια το χρόνο που πήγαν στο μνημείο. Πήγαν το πρωί μετά από τα δύο συνεχόμενα Σάββατα, δηλαδή με το χάραγμα της νέας ημέρας. Θα ήταν αυθαίρετο να θεωρήσουμε ότι η εξιστόρηση ενός συγκλονιστικού γεγονότος (όπως είναι η ανάσταση του Ιησού), που συνέβηκε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αυτόματα την καθιστά και μια ημέρα αγία και ξεχωριστή.

03. ΜΑΡΚΟΣ Ιζ':9 *«Αφού δε ανέστη (ο Ιησούς) το πρωί της ΠΡΩΤΗΣ της εβδομάδος, εφάνη πρώτον εις την Μαρίαν την Μαγδαληνήν...»* (Βάμβας).

ΑΡΧΑΙΟ: *«Αναστάς δε πρωί ΠΡΩΤΗ σαββάτου εφάνη πρώτον Μαρία τη Μαγδαληνή, παρ' ής εκβεβλήκει επτά δαιμόνια».*

Εδώ έχουμε την αναφορά του Λόγου του Θεού ότι το πρώτο άτομο που είδε τον αναστημένο Ιησού ήταν η Μαρία Μαγδαληνή, την οποία είχε απελευθερώσει από τις πονηρές δυνάμεις, όταν εξέβαλε από μέσα της επτά δαιμόνια. Το αρχαίο κείμενο γράφει *«πρωί ΠΡΩΤΗ σαββάτου»*, δηλαδή, "το πρωί, πρώτη ημέρα μετά το Σάββατο". Ο Βάμβας το μεταφράζει *«πρωί της ΠΡΩΤΗΣ ημέρας της ε-*

βδομάδος». Είναι η μοναδική φορά που στα 4 Ευαγγέλια (στο αρχαίο κείμενο), η επόμενη ημέρα, μετά από τα δύο συνεχόμενα Σάββατα, αναφέρεται ως "**πρώτη**". Αυτή όμως η αναφορά δεν την καθιστά και ως την **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Εδώ πρόκειται απλά για μια απλή περιγραφή γεγονότων. Άλλωστε, το Ευαγγέλιο του Μάρκου, θεωρείται από τους ιστορικούς ότι είναι το πρώτο που γράφτηκε, κατά το χρονικό διάστημα 55 - 65 μ.Χ., που σημαίνει ότι, εάν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας είχε ξεχωρίσει, τότε θα έκανε κάποια αναφορά για ένα τόσο σοβαρό θέμα, αλλά δεν γίνεται καμιά απολύτως.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Πολλοί μελετητές και ερευνητές της Καινής Διαθήκης αμφισβητούν την αυθεντικότητα των εδαφίων **Μάρκος Ις':9-20**, καθόσον στο Βατικανό και στο Σιναϊτικό κώδικα τα εδάφια αυτά δεν υπάρχουν. Σχεδόν όλες οι λοιπές αρχαίες μεταφράσεις συμπεριλαμβάνουν τα εδάφια αυτά (Λατινική, Συριακή, κλπ). Το 2ο μ.Χ. αιώνα ο Τατιανός και ο Ειρηναίος είχαν κάνει αποδεκτό το απόσπασμα αυτό, ενώ αργότερα, τον 4ο μ.Χ. αιώνα το αμφισβήτησαν ο Ευσέβιος και ο Ιερώνυμος. Η έκδοση U.B.S. του αρχαίου Ελλην. κειμένου της Καινής Διαθήκης, που θεωρείται η πλέον αξιόπιστη έκδοση, συμπεριλαμβάνει το Μάρκος Ις':9-20 ως αυθεντικό.

04. ΛΟΥΚΑΣ ΚΔ:1 *«Και το μεν ΣΑΒΒΑΤΟΝ ησύχασαν κατά την εντολήν, την δε ΠΡΩΤΗΝ (ημέραν) της εβδομάδος, ενώ ήτο όρθρος βαθύς, ήλθον εις το μνήμα φέρουσαι τα οποία ητοίμασαν αρώματα.....»*

Το αρχαίο κείμενο γράφει *«τη δε μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ όρθρου βαθέως»*, το οποίο ο Βάμβας μεταφράζει *«την δε ΠΡΩΤΗΝ ημέραν της εβδομάδος...»*. Ο Λουκάς δεν ήταν από τους αρχικούς μαθητές του Ιησού, γι' αυτό και δεν ήταν αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων που περιγράφει στα ευαγγέλιό του, το οποίο πιθανολογείται ότι γράφτηκε γύρω στο 60 μ.Χ.. Ούτε και ο Μάρκος κάνει κάποια νύξη για ιδιαιτερότητα της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, αντίθετα στην παραπάνω περιγραφή του κάνει μνεία για την έβδομη ημέρα του Σαββάτου: *«Και το μεν ΣΑΒΒΑΤΟΝ ησύχασαν κατά την εντολήν»*. Η φράση "κατά την εντολήν", προφανώς αναφέρεται στην 4η εντολή του Δεκάλογου, καθόσον όπως ήδη αναφέραμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, ο απόστολος Παύλος, σε όποια πόλη εθνικών πήγαινε (Μικρά Ασία, Ελλάδα, κλπ), κατά τη συνήθειά του, πήγαινε κάθε Σάββατο στις συναγωγές των ομοεθνών του.

Ο Λουκάς στο ίδιο κεφάλαιο κάνει ακόμα μία έμμεση αναφορά στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας: «*Και ιδού, δύο εξ αυτών επορεύοντο εν αυτή τη ημέρα* (δηλ. την ΠΡΩΤΗΝ ημέρα) *εις κόμην ονομαζομένην Εμμαούς, απέχουσαν εξήκοντα στάδια από Ιερουσαλήμ*» (Λουκάς ΚΔ:13). Εδώ είναι η περιγραφή που ο Ιησούς συνάντησε τους δύο μαθητές που πήγαιναν προς την πόλη Εμμαούς και το γεγονός αυτό συνέβηκε "εν αυτή τη ημέρα", την ίδια ημέρα με τα γεγονότα που περιγράφει ο ίδιος παραπάνω, δηλαδή την πρώτη ημέρα της εβδομάδας.

05. ΙΩΑΝΝΗΣ Κ:1 «*Την δε ΠΡΩΤΗΝ της εβδομάδος Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται εις το μνημείον το πρωϊ, ενώ έτι ήτο σκότος, και βλέπει τον λίθον σηκωμένον εκ του μνημείου....*» (Ν.Βάμβας).

Το αρχαίο κείμενο γράφει «*τη δε μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ*», ο δε Βάμβας μεταφράζει «*την δε ΠΡΩΤΗΝ της εβδομάδος*». Ο Ιωάννης κάνει την ίδια περιγραφή με τους άλλους θεόπνευστους συγγραφείς, απλά αναφέρει «*ενώ έτι ήτο σκότος*», δηλαδή τα γεγονότα συνέβησαν πολύ νωρίς το πρωί, όταν ήταν ακόμα σκοτάδι. Ο Ιωάννης ήταν από τους πιο στενούς μαθητές του Ιησού και αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων που περιγράφει. Τόσο στο ευαγγέλιό του, όσο και στις 3 καθολικές επιστολές του, που είναι και ερμηνευτικές, δεν ασχολείται καθόλου με την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, σαν μια ξεχωριστή ημέρα, όσες αναφορές κάνει στο ευαγγέλιό του για την ημέρα αυτή είναι καθαρά περιγραφικές.

06. ΙΩΑΝΝΗΣ Κ:19,26 «*19. Το εσπέρας λοιπόν της ημέρας εκείνης της ΠΡΩΤΗΣ της εβδομάδος* (αρχ."τη μια ΣΑΒΒΑΤΩΝ"), *ενώ αι θύραι ήσαν κεκλεισμέναι, όπου οι μαθηταί ήσαν σνηγμένοι διά τον ΦΟΒΟΝ των Ιουδαίων, ήλθεν ο Ιησούς και εστάθη εις το μέσον, και λέγει προς αυτούς: Ειρήνη υμίν».*

«*26. Και μεθ' ημέρας οκτώ* (δηλ. την ΠΡΩΤΗΝ της εβδομάδος) *πάλιν ήσαν έσω οι μαθηταί αυτού και Θωμάς μετ' αυτών. Έρχεται ο Ιησούς, ενώ αι θύραι ήσαν κεκλεισμέναι, και εστάθη εις το μέσον και είπεν: Ειρήνη υμίν....*» (Ν.Βάμβας).

Τα 2 παραπάνω περιστατικά, συνέβησαν με διαφορά μιας εβδομάδας μεταξύ τους. Το πρώτο περιστατικό συνέβηκε το εσπέρας της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, όπου ο Ιησούς είχε ανα-

στηθεί και είχε ήδη παρουσιασθεί στις γυναίκες. Οι μαθητές είχαν συγκεντρωθεί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, όχι για να λατρεύσουν τον Κύριο, άλλωστε δεν γνώριζαν ακόμα ότι είχε αναστηθεί (Ιωάννης Κ:20-25), ούτε πίστεψαν τη Μαρία Μαγδαληνή που τους το είπε (Μάρκος Ις:11), αντίθετα την θεώρησαν "φλύαρη" (Λουκάς ΚΔ: 11). Οι μαθητές είχαν συγκεντρωθεί *«διά τον φόβον των Ιουδαίων»*. Εκεί τους εμφανίστηκε για πρώτη φορά ο Ιησούς, απόντος του Θωμά. Η ίδια σκηνή επαναλαμβάνεται μετά από μία εβδομάδα, πάλι την **πρώτη ημέρα** της εβδομάδας, παρόντος και του Θωμά, η οποία ταυτόχρονα ήταν και η **όγδοη ημέρα**, όπως και όγδοη ήταν η ημέρα που αναστήθηκε ο Ιησούς, για το συμβολισμό της οποίας γίνεται αναφορά στο 8ο κεφάλαιο (σελ.110).

Είναι αυθαίρετος και ερμηνευτικά αντιδεοντολογικός ο ισχυρισμός ότι από τα περιστατικά αυτά, αλλά και από τα προηγούμενα που αναφέρθηκαν, μπορούμε να στηρίξουμε ότι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας την ξεχώρισε ο Κύριος σαν νέο "σάββατο" (ημέρα ανάπαυσης) στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Όλες οι αναφορές των συγγραφέων των ευαγγελίων είναι καθαρά περιγραφικές, ιστορικές. Άλλωστε και αυτό να είχε συμβεί, δηλαδή να είχε μεταφερθεί η ημέρα του Κυρίου από την έβδομη ημέρα στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, οι συγγραφείς των ευαγγελίων δεν θα μπορούσαν να αναφερθούν ειδικά στο θέμα αυτό, καθόσον τα γεγονότα που περιγράφουν χρονικά ανήκουν στην οικονομία του νόμου, στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αφού ο Ιησούς γεννήθηκε, έζησε και διακόνησε υπό νόμο, η νέα οικονομία άρχισε μετά την Πεντηκοστή. Άρα την απάντηση θα πρέπει να την αναζητήσουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, που περιγράφεται η πορεία της πρώτης εκκλησίας και στις ερμηνευτικές επιστολές των αποστόλων.

07. ΠΡΑΞΕΙΣ Κ:7 (ένα μοναδικό εδάφιο στις Πράξεις)

«Και τη ΠΡΩΤΗ (ημέρα) της εβδομάδος ενώ οι μαθηταί ήσαν συνηγμένοι διά την κλάσιν του άρτου, ο Παύλος διελέγετο προς αυτούς, μέλλων να αναχωρήση τη επαύριον, και παρέτεινε τον λόγον μέχρι μεσονυκτίου»

ΑΡΧΑΙΟ: «Εν δε τη **μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ** συνηγμένων ημών κλάσαι άρτον ο Παύλος διελέγετο αυτοίς, μελλων εξιέναι τη επαύριον.... κλπ».

Το παραπάνω εδάφιο, είναι το μοναδικό στις Πράξεις των Αποστόλων που αναφέρεται στην Πρώτη ημέρα της εβδομάδας ("τη μιά των Σαββάτων") και πολλοί το θεωρούν ισχυρό επιχείρημα για να υποστηρίξουν ότι η σημερινή «Κυριακή» είναι η «**ημέρα του Κυρίου**» στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Εκείνο που είναι βέβαιο και που μπορεί να το διαπιστώσει ο κάθε αναγνώστης είναι ότι η ημέρα αυτή αναφέρεται στις Πράξεις σαν ένα καθαρά ιστορικό γεγονός και δεν δίνεται κάποια εντολή, ώστε να τηρείται από τις τοπικές εκκλησίες. Ολόκληρο το Κ'20 κεφάλαιο των Πράξεων έχει ιστορικό χαρακτήρα, περιγράφοντας τις μετακινήσεις και τα διάφορα γεγονότα που αφορούν τον Παύλο και τους ακολούθους του, οι οποίοι από τους Φιλίππους, μετά από πορεία 5 ημερών, έφθασαν στην Τρωάδα, όπου έμειναν για 7 ημέρες (βλ. Πράξεις Κ:6). Εκεί γινόντουσαν καθημερινά συναθροίσεις και την τελευταία ημέρα **που συνέπεσε** να είναι η ΠΡΩΤΗ της εβδομάδας, ο Παύλος πρότεινε να έχουν και "κλάση του άρτου".

Το αρχαίο κείμενο γράφει «*συνηγμένων ΗΜΩΝ κλάσαι άρτον*», που το "ημών" σημαίνει ότι η πρωτοβουλία να έχουν στην τελευταία συνάθροιση και κλάση του άρτου ήταν του Παύλου και των συνεργατών του. Ένας σοβαρός μελετητής, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση, να στηριχθεί στο γεγονός αυτό και να το θεωρήσει σαν ένα ισχυρό επιχείρημα ότι υπήρχε συνήθεια στην τοπική εκκλησία της Τρωάδας να συναθροίζονται και να κόπτον τον άρτο κάθε Πρώτη της εβδομάδας. Άλλωστε ο Παύλος παρέτεινε τον λόγο μέχρι αργά το μεσονύχτιο, με αποτέλεσμα να κόψουν τον άρτο, μετά το περιστατικό που συνέβηκε με τον Εύτυχο, ο οποίος νύσταξε, έπεσε από το 3ο πάτωμα και πέθανε, αλλά κατέβηκε ο Παύλος, προσευχήθηκε και επανήλθε ο νέος στη ζωή. Μετά ο Παύλος «*ανέβη και έκοψεν άρτον και εγεύθη και ώμίλησεν ικανώς μέχρι της αυγής μετά ταύτα ανεχώρησε*» για την Άσσο και από εκεί για Μυτιλήνη (Πράξεις Κ:11-14).

Θα πρέπει, πριν κλείσουμε το θέμα να κάνουμε μια αναγκαία διευκρίνιση για το ποια είναι η ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας, σύμφωνα με το Εβραϊκό ημερολόγιο και σύμφωνα με το σημερινό, που εμείς ακολουθούμε. **Η ημέρα σύμφωνα με το Εβραϊκό ημερολό-**

γιο, αρχίζει από τις 6 το απόγευμα και μετά (το εσπέρας). Κατά συνέπεια, η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ της εβδομάδας, σύμφωνα με τη Γραφή, αρχίζει από το τέλος της έβδομης ημέρας του Σαββάτου, από τις 6 το απόγευμα μέχρι τις 6 το απόγευμα της επόμενης ημέρας. Οπότε την ώρα αυτή, αρχίζει η ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ της Εβραϊκής εβδομάδας. Όταν λοιπόν, στις Πράξεις Κ:7 διαβάζουμε «*τη μιά των σαββάτων*» (αρχαίο), ή «*τη πρώτη ημέρας της εβδομάδος*» (Ν.Βάμβα), αναφερόμαστε στο χρονικό διάστημα, το οποίο σύμφωνα με το **σημερινό ημερολόγιο**, αρχίζει από τις 6 ώρα το απόγευμα του Σαββάτου, συνεχίζει και μετά τις 12 ώρα τα μεσάνυχτα (που για μας σήμερα είναι Κυριακή) και τελειώνει στις 6 το απόγευμα της σημερινής Κυριακής. Δηλαδή, για τους Εβραίους είναι μόνο η "πρώτη" ημέρα της εβδομάδος («*τη μιά των σαββάτων*») και για μας σήμερα είναι και Σάββατο (έβδομη ημέρα - 6 ώρες) και Κυριακή (πρώτη ημέρα -18 ώρες).

Όσοι ακολουθούν την άποψη ότι η σημερινή Κυριακή (πρώτη ημέρα), αντικατέστησε το Ιουδαϊκό Σάββατο (έβδομη ημέρα), θα πρέπει να διευκρινίσουν το εξής: Το περιστατικό στις Πράξεις Κ:7, που είχαν συγκεντρωθεί ο Παύλος και οι λοιποί για την κλάση του άρτου, με βάση ποιο ημερολόγιο το εξηγούν, με της Γραφής (Ιουδαϊκό) ή με το σημερινό; Εάν το εξηγούν με το σημερινό ημερολόγιο, έχουμε ερμηνευτικό απόπημα, γιατί η συνάθροιση ξεκίνησε το απόγευμα της Κυριακής, συνεχίστηκε όλη τη νύχτα και τελείωσε το πρωί της ημέρας Δευτέρας. Είναι αδύνατον όμως να συνέβηκε αυτό, γιατί η Γραφή πολύ καθαρά αναφέρει «*τη μιά των σαββάτων*», δηλαδή έγινε η συνάθροιση το εσπέρας με τη λήξη του δεύτερου Σάββατου, μία ημέρα πριν το απόγευμα της σημερινής Κυριακής, έγινε το εσπέρας του σημερινού Σαββάτου. **Εάν το εξηγούν με το Ιουδαϊκό ημερολόγιο**, στηρίζονται σε λάθος ερμηνευτικό θεμέλιο, γιατί γνωρίζουμε σήμερα ότι και τα 3 μεγάλα δόγματα του χριστιανισμού δεν ακολουθούν το Ιουδαϊκό ημερολόγιο, ενώ στην πλειοψηφία τους δέχονται την Κυριακή σαν αγία ημέρα, η οποία αρχίζει πάντοτε στις 12 τα μεσάνυχτα (και όχι 6 ώρες πριν, το απόγευμα του Σαββάτου).

Είναι πλέον σαφές ότι στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστό-

λων, δεν γίνεται καμιά μνεία για την αγιότητα της πρώτης ημέρας της εβδομάδας. Στην Παλαιά Διαθήκη κατά την ημέρα του Σαββάτου δεν έπρεπε να γίνεται καμιά εργασία, αντίθετα στην Καινή Διαθήκη δεν συναντάμε για την Κυριακή την παραμικρή νύξη για ανάπαυση και αποχή από την εργασία.

08. Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ις':1-2 (μοναδικό εδάφιο στις Επιστολές)

*«Περί δε της **συνεισφοράς** της υπέρ των αγίων, καθώς διέταξα εις τας εκκλησίας της Γαλατίας, ούτω κάμετε και σεις. Κατά την **ΠΡΩΤΗΝ της εβδομάδος** (αρχ."κατά μίαν σαββάτου") έκαστος υμών ας εναποθέτη παρ' εαυτώ θησαυρίζων ό,τι αν ευπορή, ώστε όταν έλθω να μη συνάγωνται τότε συνεισφοραί...»*

Το εδάφιο αυτό δεν αναφέρει τίποτα που να έχει σχέση με τον τρόπο **λατρείας** των πιστών, ή για το **κόψιμο του άρτου**, ή για **αποχή από την εργασία**, ή για την **αγιότητα** κάποιας ημέρας της εβδομάδας, ή για κάποιο άλλο θέμα. Απλά ο Παύλος τους είπε να συγκεντρώσουν χρήματα *«παρ' εαυτώ»*, στο σπίτι τους και όχι στην τοπική τους εκκλησία, ώστε όταν θα πήγαινε στην Κόρινθο θα τα έπαιρνε για να τα δώσει στους οικονομικά δοκιμαζόμενους αδελφούς της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. Η εβδομάδα την εποχή εκείνη τελείωνε την έβδομη ημέρα (το Σάββατο) και έτσι την επόμενη ημέρα, που ήταν εργάσιμη (η πρώτη ημέρα) μπορούσαν να υπολογίσουν τα έξοδά τους και να βάλουν ένα μέρος στην άκρη για συνεισφορά. Το εδάφιο αυτό δεν καθιερώνει καμιά νέα εντολή, απλά αναφέρει την προτροπή του Παύλου προς τους αγίους της Κορίνθου να συγκεντρώσουν χρήματα, κάποια συγκεκριμένη ημέρα, που τους διευκόλυνε. Δεν μπορούμε λοιπόν να στηρίξουμε στο εδάφιο αυτό ότι καθιερώθηκε η πρώτη ημέρα της εβδομάδας (η σημερινή Κυριακή) σαν επίσημη ημέρα του Κυρίου.

◆ Θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι η **«ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας»**, πουθενά μέσα σε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη δεν έχει και κάποια άλλη ονομασία, όπως **«Κυριακή ημέρα»**, ή **«ημέρα του Κυρίου»**, ή **«Ιουδαϊκό Σάββατο»**, ή με κάποια άλλη παρεμφερή έννοια. Αντίθετα, η ΕΒΔΟΜΗ ημέρα στην Παλαιά Διαθήκη αποκαλείται **«ΣΑΒΒΑΤΟ»** (ανάπαυση, κατάπαυση) ή **«παρ' εαυτώ»**. Η "Κυριακή ημέρα" που αναφέρεται στην Αποκάλυψη Α:10, δεν έχει

καμιά απολύτως σχέση με την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, όπως θα δούμε στα επόμενα κεφάλαια, όπου θα αναφερθούμε ειδικά στο θέμα αυτό.

Όλα τα θεμελιώδη χριστιανικά δόγματα διδάσκονται με καθαρές εντολές μέσα στην Αγία Γραφή. Εάν έπρεπε να ακολουθήσουμε όλες τις **ιστορικές ενέργειες** των πρώτων χριστιανών, τότε θα έπρεπε να μιμηθούμε και άλλες ενέργειές τους. Για παράδειγμα, θα έπρεπε να πουλήσουμε όλα τα υπάρχοντά μας και να έχουμε τα πάντα κοινά, όπως έκαναν και αυτοί: *«Του δε πλήθους των πιστευσάντων η καρδιά και η ψυχή ήτο ΜΙΑ, και ουδέ εις (ένας) έλεγεν ότι είναι εαυτού τι εκ των υπάρχόντων αυτού, **αλλ' είχαν τα πάντα ΚΟΙΝΑ**διότι όσοι ήσαν κτήτορες αγρών ή οικιών, πωλούντες έφερον τας τιμάς των πωλουμένων και έθετον εις τους πόδας των αποστόλων· και διεμοιράζετο εις έκαστον κατά την χρείαν την οποίαν είχε»* (Πράξεις Δ: 32-35). Αυτό έκαναν οι πρώτοι πιστοί, αλλά όμως δεν υπήρχε **ρητή** εντολή από τον Κύριο Ιησού ότι έπρεπε οπωσδήποτε να το κάνουν, ήταν στη δική τους καθαρή κρίση πως θα ενεργήσουν, εάν ήθελαν το έκαναν. Αυτό ακριβώς είπε και ο Πέτρος στον Ανανία, ο οποίος του είπε ψέματα για το ποσό που πούλησε το χωράφι του και απέκρυψε ένα μέρος του ποσού από τους αποστόλους: **«Ανανία, γιατί γέμισε ο Σατανάς την καρδιά σου, ώστε να πεις ψέματα στο άγιο Πνεύμα, και να κρατήσεις από την τιμή τού χωραφιού; Ενώ ΕΜΕΝΕ ΑΠΟΥΛΗΤΟ, δεν ήταν δικό σου;** (το έκανες ότι ήθελες). **Και ΟΤΑΝ ΠΟΥΛΗΘΗΚΕ, δεν ήταν στην εξουσία σου;** (να κρατήσεις όλα τα χρήματα ή μέρος αυτών). **Γιατί έβαλες μέσα στην καρδιά σου αυτό το πράγμα; Δεν είπες ψέματα σε ανθρώπους, αλλά στον Θεό»** (Πράξεις Ε:3-4).

Δεν υπάρχει καμιά απόδειξη ότι η ζωή των πρώτων χριστιανών, όπως περιγράφεται στο Δ' κεφάλαιο των πράξεων (τα πάντα κοινά, κλπ) σταμάτησε να υπάρχει, επειδή στην πορεία η εκκλησία αθέτησε "κάποια" εντολή του Κυρίου. Ότι έγινε τότε, το επέβαλαν οι συνθήκες και ήταν μια απόφαση των αποστόλων για το όφελος των πιστών την περίοδο εκείνη και όχι ότι ήταν μια εντολή που αφορά την εκκλησία σε όλες τις γενεές. Ήταν μια αυθόρμητη και ειλικρινή ενέργεια των πιστών να βοηθήσουν τους αδελφούς που είχαν ανάγκη, αλλά ήταν κάτι που μόνο προσωρινά θα έφερνε ανα-

κούφιση, γιατί εφόσον πρόσφεραν τα πάντα να είναι κοινά, σε λίγο δεν θα είχαν να προσφέρουν τίποτα άλλο και το πρόβλημα θα ήταν χειρότερο, γιατί όλοι πλέον θα είχαν ανάγκη.

Το ίδιο ισχύει (σαν ένα 2ο παράδειγμα) και γι' αυτό που αναφέρεται στις Πράξεις Β:46, ότι οι πρώτοι πιστοί *«καθ' ἡμέραν ΕΜΜΕΝΟΝΤΕΣ ομοθυμαδόν εν τῷ ἱερῷ και ΚΟΙΠΟΝΤΕΣ τον ἄρτον κατ' οἴκους, ΜΕΤΕΛΑΜΒΑΝΟΝ την τροφήν εν αγαλλιᾷσει και ἀπλότητι καρδίας...»*. Δεν υπάρχει ρητή εντολή στον Λόγο του Θεού να συγκεντρώνονται οι πιστοί **κάθε μέρα** στην τοπική τους εκκλησία ή στα σπίτια μας, για λατρεία του Κυρίου, επειδή αυτό το έκαναν οι πρώτοι πιστοί στην Ιερουσαλήμ. Εδώ απλά έχουμε μια ιστορική αφήγηση των γεγονότων και των καταστάσεων και όχι θέσπιση νόμων και εντολών από τους αποστόλους.

Η διδασκαλία των μεγάλων χριστιανικών δογμάτων ότι η "Κυριακή" είναι μια **ειδική ημέρα** και ότι είναι το "χριστιανικό Σάββατο" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, στηρίζεται μόνο σε ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ, καθόσον δεν υπάρχουν ΒΑΣΕΙΣ και ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ, που να το τεκμηριώνουν με καθαρότητα μέσα στην Καινή Διαθήκη. Μερικοί, σαν επιχείρημα για την καθιέρωση της ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ της εβδομάδας σαν ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ και ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ, άλλοι επικαλούνται το γεγονός ότι ο Ιησούς αναστήθηκε το πρωί της πρώτης ημέρας της εβδομάδας και άλλοι επικαλούνται τα γραπτά των εκκλησιαστικών πατέρων. Μοναδική πηγή αλήθειας είναι ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού και όχι τα ανθρώπινα συγγράμματα, τα οποία είναι μόνο βοηθητικά για να γνωρίζουμε από ιστορική άποψη τι επικρατούσε την περίοδο εκείνη. Είναι θετικό να γνωρίζουμε ότι η μεταποστολική εκκλησία (από τα τέλη του 2ου μ.Χ αιώνα) συναθροιζόταν κάθε "Κυριακή", όπως προκύπτει από ιστορικές εκκλησιαστικές πηγές, αλλά το γεγονός ότι μία ομάδα χριστιανών, μικρή ή μεγάλη, σε κάποια χρονική περίοδο συναθροιζόταν κάθε "Πρώτη" ημέρα της εβδομάδας, σε ανάμνηση της ανάστασης του Ιησού Χριστού, αυτό δεν αποτελεί υποχρέωση για μας σήμερα να κάνουμε το ίδιο, καθόσον δεν είναι διδασκαλία της Γραφής.

Ο Λόγος του Θεού λέγει: *«'Οπου δεν υπάρχει ΝΟΜΟΣ, ουδέ ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ υπάρχει»* (Ρωμαίους Δ:15). Ο Θεός είχε δώσει το νόμο

Του στην Παλαιά Διαθήκη για την τήρηση της έβδομης ημέρας του Σαββάτου και η παράβαση και βεβήλωση του νόμου Του είχε αυστηρές συνέπειες: «*Θέλετε φυλάττει το σάββατον, διότι είναι άγιον εις εσάς· όστις βεβηλώση αυτό, θέλει εξάπαντος θανατωθή· διότι πας όστις κάμη εργασίαν εν αυτό, η ψυχή εκείνη θέλει εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού αυτής*» (Εξοδος ΛΑ:14). Ενώ υπάρχει σαφής νόμος στην οικονομία του νόμου για την έβδομη ημέρα (4η εντολή), στην οικονομία της χάρις **δεν υπάρχει κανείς συγκεκριμένος νόμος** που να καθιερώνει την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως αγία και ο Παύλος γράφει γι' αυτό ότι "όπου δεν υπάρχει νόμος Θεού, δεν υπάρχει και παράβαση στο νόμο Του".

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 6ο

(1) Σε όλες τις περιπτώσεις που η Καινή Διαθήκη αναφέρεται στην «**πρώτη ημέρα**» της εβδομάδας, πάντα αναφέρεται **ιστορικά**, περιγράφοντας τα γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά τη συγκεκριμένη ημέρα.

(2) Δεν υπάρχει νόμος καθιέρωσης της σημερινής Κυριακής σαν ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, η οποία αντικατέστησε το Ιουδαϊκό Σάββατο, ενώ αντίθετα στην Παλαιά Διαθήκη υπήρχε νόμος του Θεού για την τήρηση της έβδομης ημέρας, με ποινή θανάτου σε περίπτωση παρακοής του νόμου.

(3) Στις Πράξεις των Αποστόλων, που περιγράφεται η λαμπρή ιστορική πορεία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αναφέρεται μόνο μία φορά.

(4) Η φράση "Κυριακή ημέρα" που αναφέρεται μόνο στην Αποκάλυψη, δεν έχει καμιά σχέση με συγκεκριμένη ημέρα της εβδομάδας, καθόσον αφορά προφητικό μελλοντικό γεγονός.

Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ

Η ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ

ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

01. ΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΔΟΓΜΑΤΑ & Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Είδαμε με λεπτομέρειες ποια είναι η έννοια της λέξης "ημέρα", τι ο Θεός είχε διατάξει για την τήρηση της έβδομης ημέρας στην Παλαιά Διαθήκη, η οποία ήταν το "σημείο" του Θεού προς τον άνθρωπο και τι είχε διατάξει για το έβδομο έτος ανάπαυσης της γης, **πως** ο Ιησούς Χριστός και οι μαθητές του εφάρμοζαν το νόμο του Θεού για το Σάββατο, **τι** αναφέρουν οι Πράξεις για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, **ποια** ήταν η θέση των αποστόλων στην τήρηση του Σαββάτου ή της πρώτης ημέρας της εβδομάδας και **ότι** δεν υπάρχει νόμος του Θεού για την αγιότητα της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, η οποία πουθενά δεν αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη με την ονομασία "Κυριακή".

Πιστεύω ότι στις μέχρι τώρα περιγραφές, έγινε μία αντικειμενική παρουσίαση του όλου θέματος και βασικός στόχος δεν ήταν ο αναγνώστης να ταχθεί με την όποια δική μας θέση, αλλά να αρχίσει ο ίδιος να οδηγείται σε δικά του ασφαλή συμπεράσματα, γι' αυτό ακριβώς τον λόγο επίσημα δεν υποστηρίχθηκε, ως ορθή (κατά την άποψή μας) διδασκαλία, κάποια από τις τρεις παρακάτω αναφερόμενες περιπτώσεις, κάτι που στα επόμενα κεφάλαια δεν μπορούμε να αποφύγουμε. Οι τρεις βασικές θέσεις - απόψεις, που παγκόσμια επικρατούν, έχουν ήδη αναφερθεί σε προηγούμενα κεφάλαια, αλλά εδώ παρουσιάζονται συνοπτικά:

(α) Η "ΚΥΡΙΑΚΗ" ΕΙΝΑΙ Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ:

Για τους υποστηρικτές της άποψης αυτής, **καταργήθηκε** η έβδομη ημέρα του Σαββάτου, που ο Θεός είχε ξεχωρίσει στην Παλαιά Διαθήκη και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης **μεταφέρθηκε** στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας και η Κυριακή, όπως μετονομά-

σθηκε, είναι η **άγια ημέρα του Κυρίου** στην περίοδο που ζούμε. Την άποψη αυτή δέχονται στη συντριπτική τους πλειοψηφία τα 3 μεγάλα δόγματα του χριστιανισμού παγκόσμια, Ορθόδοξοι, Καθολικοί και Διαμαρτυρόμενοι (Ευαγγελικοί και Πεντηκοστιανοί).

(β) ΤΟ "ΣΑΒΒΑΤΟ" ΕΙΝΑΙ Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ:

Οι ακολουθούντες την άποψη αυτή, διδάσκουν ότι η έβδομη ημέρα, που ο Θεός είχε ευλογήσει και αγιάσει στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, ουδέποτε καταργήθηκε, αλλά εξακολουθεί να ισχύει και στη νέα περίοδο της Καινής Διαθήκης. Η άποψη αυτή δεν έχει καθόλου υποστηρικτές μεταξύ των Ορθοδόξων και των Καθολικών. Υποστηρίζεται, κατά βάση, από μία μεγάλη παγκόσμια χριστιανική ομολογία, που είναι γνωστή με την ονομασία **«Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας»**, που για χάρη συντομίας τους αποκαλούν **"Σαββατιστές"**. Δογματικά κατατάσσονται στους Ευαγγελικούς Διαμαρτυρόμενους και πρόκειται για αναγεννημένους πιστούς, καθόσον διακηρύττουν σωτηρία δια πίστεως στο αίμα της θυσίας του Ιησού. Κατά την άποψη των Αντβεντιστών η "Κυριακή ημέρα" στην Αποκάλυψη είναι το "σάββατο", το οποίο είναι η "ημέρα του Κυρίου", στηριζόμενοι στη μετάφραση του Ν.Βάμβα..

(γ) ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ "ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ" ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ:

Σύμφωνα με τους υποστηρικτές της άποψης αυτής, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης δεν υπάρχει μία συγκεκριμένη ημέρα αφιερωμένη στον Κύριο, γιατί το Σάββατο, **ούτε ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΚΕ** σαν ημέρα του Κυρίου, **ούτε ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΕ** την Κυριακή (πρώτη ημέρα), αλλά ως τύπος μελλοντικών γεγονότων **ΕΚΠΛΗΡΩΘΗΚΕ** και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, όλες οι ημέρες ενώπιον του Κυρίου είναι άγιες και όλες ανήκουν στον Θεό. Η 2η ετήσια εορτή των Αζύμων (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο4) είναι τύπος της αγιότητας του Θεού και είχε διάρκεια 7 ημέρες. **Ο αριθμός 7 είναι ο αριθμός του Θεού και φανερώνει την πληρότητα και την τελειότητα του Θεού.** Άρα στην Καινή Διαθήκη που έχουμε το αντίτυπο, ο Θεός λατρεύεται όλες τις ημέρες. Η άποψη αυτή δεν έχει υποστηρικτές μεταξύ των Ορθοδόξων και των Καθολικών, καθώς και στο μεγαλύτερο μέρος της Διαμαρτυρόμενης κίνησης. Υπάρχουν όμως πολλές χριστιανικές ομολογίες και κινήσεις μεταξύ των Πεντηκοστια-

νών ομάδων (και λίγες Ευαγγελικές ομάδες) που ακολουθούν την διδασχή αυτή.

Το βασικό στοιχείο που παρατηρούμε για την έβδομη ημέρα στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης είναι η "**ανάπαυση**" και είναι το **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ** για τις αποκαλύψεις του Θεού, ώστε να κατανοήσουμε τι συμβαίνει και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Ο Λόγος του Θεού είναι αποκαλυπτικός και δεν αφήνει κενά. Μέσα στη Γραφή διαβάζουμε για την **ανάπαυση του Θεού** και για την **ανάπαυση του ανθρώπου**, που και στις 2 περιπτώσεις έχουν άμεση σχέση με την ΕΒΔΟΜΗ ημέρα.

02. Η ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΑΔΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο μέσα σε έξι ημέρες και την ΕΒΔΟΜΗ ημέρα την **ευλόγησε** και την **αγίασε**, δηλαδή την **ξεχώρισε** από τις άλλες έξι ημέρες: *«Και ευλόγησεν ο Θεός την ημέραν την εβδόμην και ηγίασεν αυτήν· διότι εν αυτή ανεπαύθη από πάντων των έργων Αυτού, τα οποία έκτισε και έκαμεν ο Θεός»* (Γένεση Β:3). Εδώ ο Θεός αναφέρεται μόνο για τον εαυτό Του και όχι ακόμα για τον άνθρωπο τον οποίο είχε ήδη δημιουργήσει την έκτη ημέρα (αυτό το έκανε για τον άνθρωπο πολύ αργότερα). Θα λέγαμε με απλά λόγια ότι ο Θεός ήθελε να κάνει ένα "δώρο" στον εαυτό Του και προς τούτο καθιέρωσε ένα "**σάββατο**", καθιέρωσε μια ημέρα ανάπαυσης, γιατί η έννοια της λέξης αυτής είναι "**κατάπαυση και παύση εργασίας**". Ο Θεός την έβδομη ημέρα σταμάτησε να δημιουργεί για να την φυλάξει για τον εαυτό Του, ήταν γι' Αυτόν μία ξεχωριστή (άγια) ημέρα. Ο Θεός όμως είναι Πνεύμα και δεν κουράζεται, **τι εννοεί εδώ ο Λόγος του Θεού ότι "αναπαύθηκε;"**

Πριν δώσουμε την απάντηση θα ήθελα να επισημάνουμε το γεγονός ότι η Πεντάτευχος του Μωυσή, που περιλαμβάνει τα 5 πρώτα βιβλία της Αγίας Γραφής (Γένεση, Έξοδος, Λευιτικό, Αριθμοί, Δευτερονόμιο), γράφτηκε πολλές χιλιάδες χρόνια μετά από τη δημιουργία του ανθρώπου και συγκεκριμένα το 1500 π.Χ. περίπου. Τα γεγονότα που περιγράφονται στα βιβλία αυτά, πλην της Γένεσης, έχουν άμεση σχέση με τον ίδιο τον Μωυσή και τη χρονική περίοδο που ο ίδιος έζησε, αφού ήταν και ο μεγάλος πρωταγωνιστής των γεγονότων αυτών, ως κεχρισμένος του Θεού (έξοδος από Αίγυπτο,

νόμος στο Σινά, κλπ). Εξαίρεση αποτελεί το πρώτο βιβλίο της Γένεσης, στο οποίο τα γεγονότα περιγράφονται μετά από αποκάλυψη του Θεού στο Μωυσή, γιατί ήταν αδύνατον να τα γνώριζε αυτά ένας άνθρωπος. Πολλά γεγονότα, όπως η **δημιουργία του κόσμου**, περιγράφονται συνοπτικά στη Γένεση και σε άλλα θεόπνευστα βιβλία, όπως Ιώβ, Ησαΐας, Ψαλμοί, κλπ, βρίσκουμε πολλές άλλες λεπτομέρειες που έρχονται και συμπληρώνουν την αφήγηση της Γένεσης. Άλλωστε ο συγγραφέας ολόκληρης της Αγία Γραφής είναι μόνον ΕΝΑΣ, ο Θεός, που με το Πνεύμα του ενέπνευσε τους αγίους Του για να καταγράψουν τον άγιο Λόγο Του, «*διότι δεν ήλθε ποτέ προφητεία εκ θελήματος ανθρώπου, αλλ' υπό του Πνεύματος του αγίου κινούμενοι ελάλησαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού*» (Β' Πέτρου Α:21). Μέσα στη Γένεση περιγράφονται προφητικά γεγονότα, που από πρώτη άποψη δημιουργούν απορία στον αναγνώστη, αλλά η απάντηση έρχεται από την εκπλήρωσή τους σε άλλα βιβλία της Βίβλου ή η ερμηνεία τους εξηγείται πληρέστερα.

Κλασικό παράδειγμα έχουμε στη Γένεση Α:26, όπου ο Θεός λέγει: «*Ας ΚΑΜΩΜΕΝ άνθρωπον κατ' εικόνα ΗΜΩΝ, καθ' ομοίωσιν ΗΜΩΝ*». Εδώ βλέπουμε την πρόθεση του Θεού, να κάνει τον άνθρωπο κατά την ΕΙΚΟΝΑ τους και κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ τους. Εφόσον εδώ ο Θεός χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό, αυτό που ήθελε να κάνει για τον άνθρωπο, **ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΕΚΑΝΕ μόνος Του**. Βλέπουμε όμως στο αμέσως επόμενο εδάφιο Α:27 ο Θεός να μην κάνει αυτό που ήθελε, γιατί γράφει: «*Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα ΕΑΥΤΟΥ· κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν· άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς*». Εδώ δεν υπάρχει πληθυντικός αριθμός, μόνος Του ο Θεός ΕΠΟΙΗΣΕΝ τον άνθρωπο και τον έκανε **μόνο** κατά την εικόνα Του και όχι σε αυτό που αρχικά είχε πρόθεση να τον κάνει, δηλαδή **και** κατά την εικόνα τους **και** κατά την ομοίωσή τους. **Απέτυχε ο Θεός; Έκανε λάθος;** ΟΧΙ ο Θεός τα είχε σχεδιάσει τέλεια και το εδάφιο Γένεση Α:26, που θεωρείται η πρώτη προφητεία της Γραφής, αναφέρεται στο σχέδιο του Θεού «*προ καταβολής κόσμου*» για τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά αυτό όμως το σχέδιο για να ολοκληρωθεί απαιτούσε τη θυσία του Υιού Του, ο οποίος ακόμα δεν είχε γεννηθεί, γι' αυτό είπε "ας κάμωμεν". Στο

εδ. Α:27 έκανε το **1ο βήμα** του σχεδίου Του, εποίησε τον άνθρωπο μόνο κατά τη δική Του εικόνα. Το **2ο βήμα** του σχεδίου Του ήταν ο άνθρωπος να γίνει και «*κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ Του*», αυτό όμως θα γινόταν μελλοντικά, όταν ο Υιός Του, ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς, που θα γεννιόταν από την παρθένο Μαρία εκ Πνεύματος αγίου, θα σταυρωνόταν, θα πέθαινε, θα ανασταίνόταν και αφού πήγαινε στον ουρανό, θα έστελνε την επαγγελία του Πατρός στους ανθρώπους, οπότε θα μπορούσε χωρίς εμπόδιο να κατοικήσει μόνιμα στις καρδιές τους, για να αρχίσει ο άνθρωπος να γίνεται και «**καθ' ΟΜΟΙΩΣΗ Του**», γεγονός το οποίο θα γίνει στον ουρανό, όταν θα δούμε τον Ιησού πρόσωπο με πρόσωπο και τότε θα είμαστε **ΟΜΟΙΟΙ** με Αυτόν: «*Τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν εφανερώθη τι θέλομεν είσθαι· εξεύρομεν όμως ότι όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι ΟΜΟΙΟΙ με Αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί Αυτόν καθώς είναι*» (Α' Ιωάννου Γ:2).

Επανερχόμαστε στο θέμα μας για την έβδομη ημέρα της ανάπαυσης του Θεού. **Ενώ** στο **Α'** κεφάλαιο της Γένεσης αναφέρεται όλη η δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου και **ενώ** στα τρία πρώτα εδάφια του Β' κεφαλαίου αναφέρεται ότι ο Θεός είχε συντελέσει τα πάντα την έβδομη ημέρα στην οποία αναπαύθηκε, αφού την ευλόγησε και την αγίασε, στα επόμενα εδάφια του **Β'** κεφαλαίου ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ στη δημιουργία του ανθρώπου και μάλιστα αναφέρει λεπτομέρειες για το πως έπλασε την Εύα. **Γιατί να το κάνει αυτό, αφού ήδη αναφέρθηκε στο Α' κεφάλαιο;** Άρα στο Α' κεφάλαιο αναφέρεται σε μία διαφορετική αποκάλυψη, που δεν υπάρχει στο Β' κεφάλαιο. Την ίδια περίπτωση έχουμε και με την ανάπαυση του Θεού την έβδομη ημέρα που αναφέρει στην αρχή του Β' κεφαλαίου: «*Ανεπαύθη την ημέραν την εβδόμην από ΠΑΝΤΩΝ των έργων αυτού*» (Γένεση Β:2). **Αναπαύθηκε πράγματι ο Θεός;** ΟΧΙ, ο Θεός δεν αναπαύθηκε εξαιτίας της αμαρτίας του ανθρώπου. Η ανάπαυση όμως του Θεού θα συμβεί στην **έβδομη χιλιετηρίδα**, η οποία τυπολογικά είναι η "έβδομη ημέρα", όπως θα εξηγήσουμε στη συνέχεια. Θα είναι «η χιλιετηρίδα της ανάπαυσης», θα είναι «η **ημέρα του Κυρίου**» που μας περιγράφει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη Α:10 και κατά την οποία, όχι μόνον ο Θεός θα αναπαυθεί, αλλά και οι κατοικούντες επί της Γης θα βρουν ανά-

παυση και ειρήνη με τον Θεό, γιατί η βασιλεία του Θεού, ο θρόνος του Δαβίδ, θα εγκατασταθεί στη Γη με κέντρο την Ιερουσαλήμ (βλ. Αποκάλυψη Κ:1-3, Ησαΐας Θ:6-7, Δανιήλ Β:44, Λουκάς Α:32-33, κλπ).

Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι οι Εβραίοι, όταν μιλούσαν για τις ημέρες της εβδομάδας, τις χώριζαν σε δύο κατηγορίες, στις **ΠΡΩΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ** της εβδομάδας, που ήταν οι 4 πρώτες (Πρώτη= σημερινή Κυριακή, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη) και στις **ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ** που ήταν οι 3 τελευταίες ημέρες (Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο).

Ο προφήτης Ιωήλ, 800 χρόνια π.Χ., αναφέρει ότι ο Θεός στις **έσχατες ημέρες** θα εκχέει το Πνεύμα Του «*επί πάσαν σάρκα*», γεγονός που συνέβηκε πριν δύο χιλιάδες χρόνια, την ημέρα της Πεντηκοστής και το επιβεβαίωσε ο απόστολος Πέτρος μιλώντας στο συγκεντρωμένο πλήθος, λέγοντας: «*Τούτο είναι το ρηθέν δια του προφήτου Ιωήλ, Και εν ταις ΕΣΧΑΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ, λέγει ο Θεός, θέλω εκχέει από το Πνεύμα Μου επί πάσαν σάρκαν.....*» (Ιωήλ Β:28, Πράξεις Β:15-17). Ο Ιησούς μας αναφέρει ρητά η Βίβλος ότι ήρθε στις έσχατες ημέρες: «*Εν ταις ΕΣΧΑΤΑΙΣ ταύταις ΗΜΕΡΑΙΣ ελάλησε προς ημάς εν Υιώ*» (Εβραϊούς Α:1). Άρα οι ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ αρχίζουν από την εποχή του Ιησού.

Ολόκληρη η ιστορία του κόσμου, από τη ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ μέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ, χωρίζεται σε «επτά χιλιετηρίδες», που τυπολογικά αντιστοιχούν σε «επτά ημέρες». Από τον Αδάμ μέχρι τον ερ-

χομό του Μεσσία έχουμε 4 χιλιετηρίδες (4000 χρόνια), που αντιστοιχούν στις 4 πρώτες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας. Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στην αρχή της «πέμπτης ημέρας» (της 5ης χιλιετηρίδας), που είναι η πρώτη από τις τρεις έσχατες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας, και από τότε έχει παρέλθει η ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ και η ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ (ή η πρώτη και η δεύτερη έσχατη ημέρα), που είναι η πέμπτη και η έκτη χιλιετηρίδα, αντίστοιχα και **σύμφωνα με το** (σημερινό) **γήινο ημερολόγιο** έχουμε ήδη εισέλθει στην ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ (ή τρίτη έσχατη ημέρα), που είναι η «**ΕΒΔΟΜΗ ημέρα (χιλιετηρίδα) της ανάπαυσης**», που τυπολογικά αντιστοιχεί με τη χιλιετή βασιλεία του Ιησού Χριστού (Αποκάλυψη Κ:1-6). Το "**έχουμε εισέλθει**" δεν ανταποκρίνεται στη σημερινή χρονολογική πραγματικότητα, καθόσον, αλλιώς μετράει ο άνθρωπος και αλλιώς μετράει ο Θεός, γιατί δεν συμφωνεί το σημερινό ημερολόγιο των 365 ημερών, με το τότε Εβραϊκό ημερολόγιο των 354 ημερών.

Κατά συνέπεια, το έτος 2000 μ.Χ, που φαίνεται στο ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο3, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να θεωρηθεί ως έναρξη της χιλιετηρίδας ανάπαυσης του Θεού, άλλωστε αυτό θα συμβεί με τη 2η ένδοξη έλευση του Κυρίου Ιησού (Αποκάλυψη ΙΘ: 11-16, Κ:1-3), η οποία θα συμβεί **επτά χρόνια μετά την αρπαγή της εκκλησίας** (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ:13-18, Α' Κορινθίους ΙΕ:51-54, Ματθαίος ΚΔ:36-41, Λουκάς ΙΖ:26-37), κάτι που ακόμα δεν έχει συμβεί, αλλά θεωρητικά φαίνεται πως είναι ένα γεγονός, πάρα πολύ κοντά. (ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για το θέμα αυτό, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**»).

Ο λαός Ισραήλ που απέρριψε τον Ιησού Χριστό ως μεσσία Του πριν 2000 χρόνια περίπου, θα επιστρέψει σ' Αυτόν στην αρχή της 3ης έσχατης ημέρας, που είναι η 7η κατά σειρά ημέρα, δηλαδή στην αρχή της έβδομης χιλιετηρίδας: «*Έλθετε και ας επιστρέψωμεν προς τον Κύριον...*» (Ωσηέ ζ'6:1). Για τον Θεό μία ημέρα είναι σαν 1000 χρόνια και τα 1000 χρόνια είναι σαν μία ημέρα (βλ. Β' Πέτρου Γ:8, Ψαλμός 90:4) και ο λαός Ισραήλ έμεινε 2 ολόκληρες ημέρες, δηλαδή 2.000 χρόνια, στους τάφους των εθνών και την αυγή της 3^{ης} ημέρας, της 3^{ης} δηλαδή χιλιετηρίδας, θα στραφεί προς το σωτήρα του, τον Ιησού, προς Αυτόν του Οποίου την

πλευρά «εξεκέντησαν». Όπως ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος ήταν **τύπος** του λαού Του, έμεινε 2 ημέρες στον τάφο και την 3^η ημέρα αναστήθηκε, έτσι και ο λαός Ισραήλ θα αναστηθεί πνευματικά την αυγή της 3ης ημέρας (χιλιετηρίδας): «**Θέλει αναζωοποιήσει ημάς μετά ΔΥΟ ΗΜΕΡΑΣ, εν τη ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ θέλει μας αναστήσει, και θέλομεν ζη ενώπιον Αυτού. Τότε θέλομεν γνωρίσει (και) θέλομεν εξακολουθεί να γνωρίζωμεν τον Κύριον...**» (Ωσηέ ς' /6:2-3). Στο κεφάλαιο ΚΓ' του Λευιτικού διαβάζουμε ότι ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει επτά ΕΤΗΣΙΕΣ εορτές και μια ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ εορτή (το Σάββατο), οι οποίες, κατά σειρά, είναι: **(1) ΠΑΣΧΑ**, 14η Νισάν. **(2) ΑΖΥΜΩΝ**, 15-21 Νισάν. **(3) ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ** εκ των απαρχών του θερισμού, 17η Νισάν **(4) ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ**, 50 ημέρες μετά την 17 Νισάν - 3ος μήνας Σιβάν, **(5) ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ**, 1η Τιςρί. **(6) ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ**, 10η Τιςρί. **(7) ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ**, 15-21 Τιςρί.

Για τις επτά ετήσιες εορτές θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στο επόμενο «Κεφάλαιο ΟΓΔΩΟ». Στο παρόν κεφάλαιο γίνεται μια συνοπτική παρουσίαση των εορτών.

ΕΒΡΑΪΚΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ - 7 εορτές (Λευιτικό ΚΓ' /23)						
1^{ος} ΝΙΣΑΝ ή Αβίδ (3 εορτές)	2^{ος}	3^{ος} ΣΙΒΑΝ (1 εορτή)	4^{ος}	5^{ος}	6^{ος}	7^{ος} ΤΙΣΡΙ ή Εθανείμ (3 εορτές)
1. Πάσχα (14 ^η) 2. Αζύμων (15-21) 3. Δράγματος (17 ^η)		4. Πεντηκοστής (50 ημέρες μετά την 3 ^η εορτή)				5. Σαλπίγγων (1 ^η) 6. Εξιλέωσης (10 ^η) 7. Σκηνοπηγίας (15-21)

Οι 7 αυτές εορτές που θέσπισε ο ίδιος ο Κύριος ήταν τύποι μελλοντικών αγαθών και αληθειών, ήταν δηλαδή **συμβολισμοί μελλοντικών γεγονότων**. Προκειμένου ο Θεός να μας δείξει το σχέδιό Του για την ένδοξη πορεία της εκκλησίας Του, έκρυψε τις αλήθειες Του μέσα στον άγιο Λόγο Του και χρειάζεται ο άνθρωπος αποκάλυψη από τον ίδιο τον Θεό για να μπορέσει να καταλάβει τα θαυμαστά αυτά πράγματα (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο4).

Οι τέσσερις πρώτες εορτές ονομάζονται ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ και έχουν ήδη εκπληρωθεί: Η 1^η εορτή του «πάσχα» εκπληρώθηκε με τη σταυρική θυσία του Ιησού στο Γολγοθά. Η 2^η εορτή των «αζύμων» συμβολίζει τη συνεχή άγια ζωή που πρέπει να ζει ο καθένας που δέχεται τη μοναδική θυσία του Ιησού. Η 3^η εορτή του «δράγματος» εκπληρώθηκε με την ανάσταση του Ιησού. Τέλος, η 4^η εορτή της «πεντηκοστής» εκπληρώθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, κατά την οποία βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα οι 120 μαθητές που ήταν συγκεντρωμένοι στο ανώγειο και που συνέβηκε 50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού Χριστού (εξ' ου και η ονομασία «πεντηκοστή»). Όπως αναφέρεται στην Βίβλο, μεταξύ των 120 ήταν η Μαρία η μητέρα του Ιησού και οι αδελφοί Αυτού (βλ. Πράξεις Αποστόλων Α:13-15, Β:1-4)

Οι τρεις τελευταίες εορτές ονομάζονται ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ και δεν έχουν εκπληρωθεί ακόμα, αυτό θα συμβεί στο μέλλον. Η αμέσως επόμενη εορτή που πρόκειται να εκπληρωθεί είναι των «σαλπίγγων», που εορταζόταν την 1^η ημέρα του 7^{ου} μήνα, όπου θα ηχήσει η σάλπιγγα του Θεού. Η εορτή των «σαλπίγγων» είναι τύπος της αρπαγής της εκκλησίας, γεγονός που δεν έχει συμβεί ακόμα. Η αρπαγή της εκκλησίας σηματοδοτεί την έναρξη της περιόδου που είναι γνωστή ως η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ και επτά χρόνια μετά την αρπαγή αρχίζει επίσημα και η έβδομη χιλιετηρίδα της ανάπαυσης.

Βλέπουμε και πάλι ότι ο Θεός έχει βάλει τυπολογικά 7 ημέρες (χιλιετηρίδες). Ο Θεός καθιέρωσε τις εορτές στην Παλαιά Διαθήκη για ένα συγκεκριμένο σκοπό, για να απεικονίσει μια μελλοντική κατάσταση, η οποία όταν θα εκπληρωνόταν θα έπαιε και η τέλεση της εορτής. Η τελευταία εορτή που εκπληρώθηκε είναι της «Πεντηκοστής», πριν 2.000 χρόνια και με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας θα εκπληρωθεί και η 5^η κατά σειρά εορτή, η εορτή των σαλπίγγων. Η 6^η εορτή του «εξιλασμού» θα εκπληρωθεί κατά το τέλος της επταετίας του Αντίχριστου και η 7^η εορτή της «σκηνοπηγίας» θα είναι ο Μεγάλος Δείπνος που έχει υποσχεθεί ο Ιησούς στους πιστούς στο Ματθαίος Κς':29 (βλ. στο επόμενο κεφάλαιο περισσότερες λεπτομέρειες).

Στο ΚΓ' κεφάλαιο του Λευιτικού, ο Θεός τις ΕΠΤΑ ετήσιες εορτές και τη ΜΙΑ εβδομαδιαία εορτή του Σαββάτου τις ταυτίζει, ως προς την ιερότητά τους και την αγιότητά τους: *«Αι ΕΟΡΤΑΙ του Κυρίου, τας οποίας θέλετε διακηρύξει συγκαλέσεις αγίας, αὐταί είναι αι εορταί μου»* (ΚΓ:3). Ο Θεός όχι μόνο δεν διαχωρίζει την εορτή του "Σαββάτου" από τις άλλες 7 ετήσιες εορτές, αλλά στην περιγραφή την προτάσσει, την αναφέρει πρώτη: *«Εξ ημέρας θέλεις κάμνει εργασίαν, την δε εβδόμην ημέραν είναι σάββατον αναπαύσεως, συγκαλέσεις αγία· ουδεμίαν εργασίαν θέλετε κάμει· είναι σάββατον του Κυρίου εις πάσας τας κατοικίας σας»* (ΚΓ:3). Παρατηρούμε ότι και οι οκτώ εορτές έχουν ΚΟΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ, μέσα από τα οποία βλέπουμε την προφητική τους εκπλήρωση, βλέπουμε τον "τύπο" και το "αντίτυπο", βλέπουμε το σχέδιο του Θεού για την εκκλησία Του:

- (1) **Τις ονομάζει όλες "ΕΟΡΤΕΣ"** και τις 8, και "εορτή" σημαίνει ημέρα αφιέρωσης στον Κύριο, ημέρα "άγια", ημέρα που έχει ξεχωρίσει απ' όλες τις άλλες για κάποιο συγκεκριμένο σκοπό.
- (2) **Είναι "συγκαλέσεις αγίαί"**, συναθροίζεται ο λαός του Θεού για να Τον λατρεύσει και να δει τη δόξα Του, υπάρχει ενότητα στο σκοπό, όλος ο λαός με ένα πνεύμα, με μια καρδιά υψώνει τον Θεό.
- (3) **"Ουδέν έργον δουλευτικόν" επιτρέπεται να γίνει.** Όταν ο Θεός ζητεί αποκλειστικότητα, σταματά κάθε άλλη ενέργεια, την ημέρα εκείνη είναι ο "άνθρωπος" και ο "Θεός", τίποτα άλλο. Καμιά εργασία δεν πρέπει να επισκιάζει και να διακόπτει την άγια επικοινωνία τους.
- (4) **Είναι ημέρες "ανάπαυσης"**, όχι μόνο σωματικής ανάπαυσης, αλλά πνευματικής ευωχίας του πιστού, είναι ημέρα που ο λατρευτής γεμίζει τη ζωή του από την παρουσία του Θεού.

Εφόσον δεχόμαστε ότι οι **επτά ετήσιες εορτές** του Κυρίου είναι τύποι και σκιά μελλόντων αγαθών και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης βρίσκουν την πνευματική τους εκπλήρωση, το ίδιο φυσικά ισχύει και για την **μία εβδομαδιαία εορτή** του Σαββάτου. **Δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι δεν ισχύουν μετά Χριστό οι**

επτά εορτές, αλλά εξακολουθεί να ισχύει μόνο η έβδομη εορτή του Σαββάτου; Αυτό διασπά το σχέδιο του Θεού, καθόσον ένα κομμάτι των εορτών ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ πλέον, ενώ ένα άλλο κομμάτι εξακολουθεί ΝΑ ΙΣΧΥΕΙ. Επειδή, δεν μπορούμε να εξηγήσουμε την προσωπική μας δογματική μας θέση, την οποία ίσως έχουμε δεχτεί χωρίς να την εξετάσουμε, αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε να θεωρούμε, **ή ότι** η πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι το χριστιανικό "σάββατο", **ή ότι** το Εβραϊκό σάββατο (η έβδομη ημέρα) εξακολουθεί να ισχύει, **χωρίς και για τις 2 περιπτώσεις να υπάρχει καθαρή διδασκαλία μέσα στην Καινή Διαθήκη.** Θα ισχυριστεί κάποιος ότι: «Η κατάρνηση των ετήσιων εορτών φαίνεται πολύ καθαρά μέσα στη Γραφή, όπως για παράδειγμα η εορτή του Πάσχα εκπληρώθηκε με τη θυσία του Ιησού στο Γολγοθά και έπαυσαν πλέον οι θυσίες και οι προσφορές, **ή** η εορτή της Πεντηκοστής δεν πρέπει πλέον να εορτάζεται, γιατί εκπληρώθηκε, όταν ο Ιησούς, δέκα ημέρες μετά την ανάληψή Του, εκπλήρωσε την επαγγελία του Πατέρα και οι συγκεντρωμένοι μαθητές στο ανώγειο βαπτίστηκαν με το άγιο Πνεύμα Του, ενώ για την εορτή του Σαββάτου δεν βλέπουμε κάποια εκπλήρωση;».

Αυτός όμως ο ισχυρισμός δεν ευσταθεί, είναι αυθαίρετος και απορρίπτεται από μόνος του για τον πολύ απλό λόγο, που είναι ο εξής: Εφόσον εκπληρώθηκαν μόνον οι 4 πρώτες ετήσιες εορτές, τότε θα έπρεπε **ή** να συνεχίσουν να εορτάζονται στην περίοδο της Καινής Διαθήκης και οι 3 υπόλοιπες, που δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί (Σαλπίγγων, Εξιλασμού και Σκηνοπηγίας), **ή** κατά μία άλλη άποψη, θα μπορούσε να συνεχίσουν να εορτάζονται και οι 7 εορτές, αλλά οι πρώτες 4, που εκπληρώθηκαν, να έχουν αναμνηστικό χαρακτήρα, όπως συμβαίνει με την εορτή του Πάσχα, η οποία έχει αντικατασταθεί με τον αναμνηστικό **Δείπνο του Κυρίου.** Επειδή αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει και επειδή ο Λόγος του Θεού είναι πάντα καθαρός και δεν αφήνει κενά, θα πρέπει πάρα πολύ απλά να εξετάσουμε μία ακόμα περίπτωση, την οποία στο τέλος θα πρέπει **ή να την δεχτούμε**, εφόσον έχει ισχυρά εδραιώματα μέσα στην Βίβλο, **ή να την απορρίψουμε**, εφόσον δεν κρίνεται αξιόπιστη. Μήπως λοιπόν, η εορτή του Σαββάτου έχει την πνευματική της εφαρμογή στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, αλλά σε πολ-

Λούς μελετητές διαφεύγει αυτό το γεγονός; Αυτό μπορεί να συμβαίνει, **είτε** επειδή δεν εξέτασαν όλες τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης που έχουν σχέση με το θέμα αυτό, **είτε** γιατί δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν την τυχόν εκπλήρωση της πνευματικής ανάπαυσης του Θεού στη νέα περίοδο, γιατί είναι αδύνατον να μην αναφέρεται ένα τόσο σημαντικό θέμα στη ζωή του πιστού, **είτε** γιατί οι ίδιοι έχουν διαφορετική δογματική θέση σε συγκεκριμένες διδασκαλίες της Καινής Διαθήκης και δεν μπορούν να δεχτούν ότι πράγματι υπάρχει "σάββατο" (ανάπαυση) του πιστού, που να στηρίζεται στο έργο της θυσίας του Ιησού.

Όπως αναλύσαμε στο κεφάλαιο αυτό, θα υπάρξει η χιλιετηρίδα της ανάπαυσης του Θεού, μέσα στην οποία θα εισέλθει και ο λαός του Θεού, ο οποίος θέλει ο λαός Του να μπει μέσα στην αληθινή "κατάπαυσή" Του. Ο Ιησούς Χριστός που είναι ο "κύριος" (ο εξουσιαστής) του Σαββάτου, εκπλήρωσε το νόμο του Σαββάτου, όπως εκπλήρωσε και τον υπόλοιπο νόμο και πιο ακριβέστερα "**γέμισε**" το νόμο του Σαββάτου, γιατί δεν ήρθε να καταργήσει το νόμο, αλλά ήρθε "πληρώσει" το νόμο.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 7ο:

- Τα τρία μεγάλα χριστιανικά δόγματα (στην πλειοψηφία τους) δέχονται την άποψη ότι η "Ημέρα του Κυρίου" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης είναι η ΚΥΡΙΑΚΗ (πρώτη της εβδομάδας).
- Η κίνηση των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας διδάσκουν ότι το ΣΑΒΒΑΤΟ (έβδομη ημέρα) που ίσχυε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης εξακολουθεί να ισχύει και τώρα, γιατί ούτε καταργήθηκε, ούτε και αντικαταστάθηκε από την χριστιανική Κυριακή.
- Τέλος, υπάρχουν χριστιανικές κινήσεις (αναγεννημένοι πιστοί), που δέχονται ότι **δεν ισχύει, ούτε το Εβραϊκό Σάββατο, ούτε η χριστιανική Κυριακή**, αλλά η ανάπαυση του Θεού έχει πνευματική εκπλήρωση και όλες οι ημέρες είναι άγιες ενώπιόν Του. Η έβδομη ημέρα είναι "τύπος" της αληθινής ανάπαυσης του Κυρίου και της εκκλησίας, που θα έρθει στην έβδομη χιλιετηρίδα της ανάπαυσης.

Κεφάλαιο ΟΓΔΩΟ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. ΟΙ 8 ΕΟΡΤΕΣ ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ

Ο άνθρωπος σήμερα έχει θεσπίσει και καθιερώσει πλήθος θρησκευτικών εορτών. Η Ορθόδοξη και η Καθολική εκκλησία στο επίσημο **ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ** τους έχουν συμπεριλάβει για να τιμούν και να εορτάζουν πλήθος αποθανόντων αγίων και μαρτύρων του Ιησού Χριστού και έχουν καθιερώσει και μία ειδική ημέρα το χρόνο για να τιμούν τη μνήμη των «**αγίων ΠΑΝΤΩΝ**», για να εορτάζουν όλους ανεξαιρέτως τους "αγίους" και ειδικότερα αυτούς που δεν αναφέρονται ονομαστικά σε κάποια συγκεκριμένη ημέρα.

Όσοι ασχολούνται με τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, έχουν επίγνωση ότι οι απόστολοι, οι μαθητές και γενικά ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία **δεν τηρούσαν τις εορτές** που ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να ακολουθούν και να εφαρμόζουν μέσα στη λατρεία τους, κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά **ούτε και είχαν καθιερώσει άλλες εορτές**, αφού ιστορικά είναι επιβεβαιωμένο ότι οι εορτές που ακολουθούν σήμερα τα μεγάλα χριστιανικά δόγματα χρονολογικά άρχισαν να καθιερώνονται από την εποχή του Ρωμαίου αυτοκράτορα Κωνσταντίνου και μετά και οι εορτές αυτές δεν είναι τίποτα άλλο, παρά αναβίωση αρχαίων δοξασιών με χριστιανικό μανδύα.

Κατά συνέπεια, όλες οι εορτές που ακολουθεί σήμερα η κατεστημένη Ελλαδική εκκλησία είναι αντίθετες προς τον Λόγο του Θεού, γι' αυτό και οι αναγεννημένοι πιστοί δεν πρέπει να ταυτίζονται με αυτές, αλλά να απέχουν, όπως διατάσσει (δεν προτρέπει) ο Λόγος του Θεού (βλ. Β' Κορινθίους ζ':14-18, Ρωμαίους ΙΒ:2, κλπ).

Το ερωτήματα που απασχολούν έναν ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας είναι: **«Γιατί** οι εορτές είχαν καθιερωθεί από τον Θεό στην Παλιά Διαθήκη, τι συμβόλιζαν και ποια ήταν σημασία τους; **Γιατί**

στην περίοδο της Καινής Διαθήκης έχουν καθιερωθεί πλήθος διαφορετικών εορτών; **Τι** αναφέρει η Αγία Γραφή για τις εορτές αυτές, είναι σύμφωνα με όσα δίδαξε ο Ιησούς και οι απόστολοι; **Πρέπει** να τις τηρούμε, ή είμαστε παραβάτες των εντολών του Κυρίου;»

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ο ίδιος ο Θεός είχε καθιερώσει **ΕΠΤΑ** ετήσιες εορτές και **ΜΙΑ** εβδομαδιαία εορτή, που ήταν η έβδομη ημέρα του **Σαββάτου**, συνολικά **οκτώ** εορτές και διέταξε τους Ισραηλίτες να τις εορτάζουν με όλες τις λεπτομέρειες που Αυτός τους έδωσε. Στο Λευιτικό ΚΓ:1-4 γράφει:

- «Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων, **Δάλησον** προς τους υιούς Ισραήλ και ειπέ προς αυτούς, **ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, τας οποίας θέλετε διακηρύξει ΣΥΓΚΑΛΕΣΕΙΣ ΑΓΙΑΣ, αύται (είναι) αι εορταί μου.**
- **Εξ** ημέρας θέλεις κάμνει εργασίαν, την δε εβδόμην ημέραν (είναι) **σάββατον αναπαύσεως, συγκάλεσις αγία· ΟΥΔΕΜΙΑΝ** εργασίαν θέλετε κάμει· **είναι σάββατον του Κυρίου** εις πάσας τας κατοικίας σας.
- **Αύται (είναι) αι εορταί του Κυρίου, συγκαλέσεις άγιαι, τας οποίας θέλετε διακηρύξει εν τοις καιροίς αυτών».**

Οι επτά ετήσιες εορτές, κατά σειρά, είναι:

- (1) **ΠΑΣΧΑ** - 14η του 1ου Εβραϊκού μήνα Νισάν.
- (2) **ΑΖΥΜΩΝ** - Από 15-21 του μήνα Νισάν - 7 ημέρες.
- (3) **ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ** - 17η Νισάν. Η εορτή αρχίζει την επομένη του Σαββάτου, το οποίο περιέχεται στην εβδομάδα της εορτής των Αζύμων.
- (4) **ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ** ή **ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ** ή **ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ**, ή **ΘΕΡΙΣΜΟΥ** Εορταζόταν τον 3ο μήνα Σιβάν, **πενήντα** ημέρες μετά την εορτή του Δράγματος (50 ημέρες μετά την 17η Νισάν).
- (5) **ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ** - Την 1η του 7ου μήνα Τισρί.
- (6) **ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ** - Την 10η του μήνα Τισρί.
- (7) **ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ** - Από 15-21 του μήνα Τισρί - 7 ημέρες.

Μέσα στις εορτές αυτές ο Θεός είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορ-

τές αυτές ήταν τύποι μελλοντικών αγαθών και αληθειών, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και το έργο Του για τη σωτηρία του ανθρώπου, καθώς και με τη νικηφόρα πορεία της νύμφης εκκλησίας του Χριστού. Κατά τη διάρκεια των εορτών δεν γινόταν καμιά απολύτως εργασία, παρά μόνο υπήρχε λατρεία στον Θεό. Ο Θεός λέγει «*αὐταὶ εἶναι αἱ εορταὶ ΜΟΥ*», που φανερώνει τη θεία προέλευσή τους. Ἦσαν «*συνακαλέσεις ἅγιοι*», που σημαίνει ότι οι συμμετέχοντες θα έπρεπε να συμμετάσχουν με **αγιασμό** και **καθαρότητα καρδιάς**. Οι εορτές δεν γινόντουσαν για επικοινωνία των Ισραηλιτών μεταξύ τους, ούτε ἦσαν κοινωνικές εκδηλώσεις (όπως γίνεται σήμερα), αλλά ἦταν η συνάντησή τους με τον Θεό και ἔτσι ερχόντουσαν σε πραγματική "κοινωνία μετ' ἀλλήλων" (βλ. Α' Ιωάννου Α:7). Υπήρχε μια πραγματική ευφροσύνη στις εορτές αυτές, σαν πνευματικό αποτέλεσμα της συνάντησης του λαού με τον Θεό (βλ. Δευτερονόμιο Ις':11-15, Ησαΐας ΚΕ:6, ΞΑ:10, Ψαλμός ΡΚΒ:1, Λουκάς ΚΕ:24, Ματθαίος ΚΒ:1-31, Α' Θεσσαλονικείς Ε:9).

Κύριο χαρακτηριστικό των επτά ετήσιων εορτών είναι η **ΑΝΑΠΑΥΣΗ του λαού**, γι' αυτό προτάσσεται η μία εβδομαδιαία εορτή του ΣΑΒΒΑΤΟΥ (Λευιτικό ΚΓ:3), η οποία είναι "τύπος" της **αληθινής ανάπαυσης του πιστού** όταν βαπτιστεί με το ἅγιο Πνεῦμα του Θεού. "ΣΑΒΒΑΤΟ" σημαίνει "ΑΝΑΠΑΥΣΗ". Οι εορτές αυτές ἦταν «**σκιά μελλοντικών γεγονότων**», τα οποία όταν θα εκπληρώνονταν, οι εορτές θα ἔπαυαν να ισχύουν. Από τις **7** ετήσιες εορτές, μέχρι σήμερα (21ος αἰώνας) ἔχουν εκπληρωθεῖ οι **4** πρώτες και η επόμενη εορτή, η **5^η** κατά σειρά, η εορτή των Σαλπίγγων, θα εκπληρωθεῖ με την αρπαγή της εκκλησίας.

Εκτός από τις παραπάνω **7** ετήσιες εορτές, οι Ισραηλίτες είχαν καθιερώσει και άλλες εορτές, **ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΕΝΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΤΙ ΤΕΤΟΙΟ**, που σημαίνει ότι, εφόσον δεν θα τις τηρούσαν, δεν θα είχαν καμιά αμαρτία ενώπιον του Θεού. Τέτοιες εορτές ἦταν η **εορτή των Φουρείμ** (βλ. Εσθήρ Θ:26-28) και οι **εορτές ορισμένων μηνών**, που αναφέρονται στο βιβλίο του προφήτη Ζαχαρία Η:19.

Με το πέρασμα του χρόνου οι «**εορτές του ΚΥΡΙΟΥ**» έγιναν

οι «**εορτές των ΙΟΥΔΑΙΩΝ**», έχασαν το θείο σκοπό και το νόημά τους, έχασαν την αγιότητά τους και έγιναν για τους ανθρώπους πανηγύρια, κοσμικές εορτές και ξεροί θρησκευτικοί τύποι, κάτι που πολύ αυστηρά κατακρίνει ο Κύριος, λέγοντας:

- «Όταν έρχησθε **ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΗΤΕ** ενώπιόν Μου, τις εξήτησεν εκ των χειρών σας τούτο **ΝΑ ΠΑΤΗΤΕ ΤΑΣ ΑΥΛΑΣ ΜΟΥ**;
- Μη φέρετε πλέον, ματαίως προσφοράς το **θυμίαμα είναι βδέλυγμα εις Εμέ** τας **ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ** και τα **ΣΑΒΒΑΤΑ**, την **ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΝ ΤΩΝ ΣΥΝΑΞΕΩΝ**, **δεν δύναμαι να υποφέρω, ανομίαν και πανηγυρικήν σύναξιν.**
- Τας **νεομηνίας** σας και τας **διατεταγμένας εορτάς** σας **ΜΙΣΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ**, είναι φορτίον εις Εμέ **εβαρύνθην να υποφέρω.**
- Και όταν εκτεινήτε τας **χείρας** σας, θέλω κρύπτει τους οφθαλμούς Μου από σας ναι, όταν πληθύνητε **δεήσεις**, **δεν θέλω εισακούει αι χείρες** σας είναι **πλήρεις αιμάτων**» (Ησαΐας Α:12-15).

2. ΟΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ και Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ

Κατά την περίοδο των εορτών του Κυρίου γινόντουσαν, κατά περίπτωση, οι παρακάτω προσφορές, οι οποίες είχαν κάποιον συμβολισμό για την περίοδο της Καινής Διαθήκης. Ήταν ο "**τύπος**" στην Παλαιά Διαθήκη (οικονομία του νόμου) και το "**αντίτυπον**" στην Καινή Διαθήκη (οικονομία της χάρης):

(α) ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΠΕΡΙ ΑΜΑΡΤΙΑΣ" ή "ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ"

Στις προσφορές αυτές, που αναφέρονται στο Ε' κεφάλαιο του Λευιτικού, γινόντουσαν **θυσίες ζώων** για την εξιλέωση (κάλυψη) των αμαρτιών του αμαρτωλού κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Οι προσφορές περί αμαρτίας συμβόλιζαν την εξιλέωση των δικών μας αμαρτιών στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, που καλύπτονται με το αίμα της μοναδικής θυσίας του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά, όπου έχυσε Αυτός το δικό Του αίμα στη δική μας θέση.

(β) ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΔΙΑ ΠΥΡΟΣ" ή "ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ"

Στις προσφορές αυτές γινόντουσαν **θυσίες ζώων**, αλλά έπρεπε **τα μέλη τους να κατακαίονται** (Λευιτικό Α:9-13). Οι προ-

σφορές αυτές συμβόλιζαν την αυταπάρνηση και την παραχώρηση της ζωής αυτού που έκανε την προσφορά. Για μας σήμερα είναι η αυταπάρνηση του εαυτού μας και η πλήρη παραχώρηση της ζωής μας στον Κύριο Ιησού. Αυτό γίνεται από ένα ξεχείλισμα χαράς και ευγνωμοσύνης που βγαίνει από την καρδιά του πιστού σαν οσμή ευωδίας.

(γ) ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ (Λευιτικό, κεφ.Γ').

Και στην ειρηνική προσφορά γίνοντουσαν θυσίες ζώων, αλλά το προσφερόμενο ζώο **έπρεπε να ήταν άμωμο**, να μην έχει κάποιο ελάττωμα. Η ειρηνική προσφορά σήμαινε την ανάγκη του λαού να έρθει σε πνευματική ευφροσύνη με τον Θεό. Αυτός ο συμβολισμός έχει εφαρμογή και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, καθόσον η θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού Χριστού, φέρνει τη συμφιλίωση των ανθρώπων με τον Θεό και μεταξύ τους: *«Δικαιωθέντες λοιπόν εκ πίστεως, έχομεν ειρήνην προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»* (Ρωμαίους Ε:1). *«Αυτός δε ο Κύριος της ειρήνης είθε να σας δώση την ειρήνην διαπαντός εν παντί τρόπο»* (Β' Θεσσαλονικείς Γ:16).

(δ) Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΕΞ ΑΛΦΙΤΩΝ" (Λευιτικό, κεφ.Β').

Η εξ αλφίτων προσφορά αποτελείτο από αλεύρι, σιμιγδάλι, αλάτι και λάδι και έπρεπε ο άρτος να είναι άζυμος και όχι ένζυμος: *«Και όταν προσφέρης δώρον προσφοράν εξ αλφίτων εψημένην εν κλιβάνω, θέλει είσθαι άρτοι άζυμοι από σεμιδάλεως εζυμωμένης μετά ελαίου και λάγανα άζυμα κεχρισμένα με έλαιον»* (Λευιτικό Β:4). Μέρος από την προσφορά καιγόταν στο θυσιαστήριο και μέρος αυτής την έδιναν στους ιερείς. Τα **AZYMA** συμβολίζουν την αγιότητα και την καθαρότητα, ενώ το **ENZYMΟ** είναι σύμβολο αμαρτίας, πονηρίας και κακίας. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο άρτος της ζωής και είναι άζυμος, είναι δηλαδή αναμάρτητος και ταπεινός, αμαρτία δεν είχε και δεν βρέθηκε δόλος σε Αυτόν, γι' αυτό και η προσφορά Του ήταν ευάρεστη στον Θεό.

Η προσφορά εξ αλφίτων ήταν θυσία δια πυρός "**εις οσμήν ευωδίας**" και γινόταν μόνο στις εορτές του Δράγματος (17 του μήνα Νισάν) και της Πεντηκοστής (μήνα Σιβάν). Συμβολίζει ότι όπως

η επίγεια διακονία του άζυμου (άμωμου) Ιησού και η προσφορά Του ήταν οσμή ευωδίας προς τον Θεό, το ίδιο πρέπει να είναι και η δική μας πνευματική πορεία και προσφορά προς Αυτόν:

- *«Διότι του Χριστού ευωδία είμεθα προς τον Θεόν εις τους σωζομένους και εις τους απολλομένους»* (Β' Κορινθίους Β:15).
- *«Γίνεσθε λοιπόν μιμηταί του Θεού ως τέκνα αγαπητά, και περιπατείτε εν αγάπη, καθώς και ο Χριστός ηγάπησεν ημάς και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών προσφοράν και θυσίαν εις τον Θεόν εις οσμήν ευωδίας»* (Εφεσίους Ε:1-2).
- *«Το λοιπόν, αδελφοί, όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθαρα, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρχη τις αρετή και εán τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε»* (Φιλιππησίους Δ:8).

3. ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ & ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Ο Θεός προκειμένου να μας δείξει το σχέδιό Του για την ένδοξη πορεία της εκκλησίας Του, έκρυσπε τις αλήθειες Του μέσα στον άγιο Λόγο Του και χρειάζεται να είμαστε ανοικτοί στις αποκαλύψεις Του για να μπορέσουμε να καταλάβουμε τα αξιοθαύμαστά Του. Θα αναφερθούμε στη συνέχεια στη σημασία και το συμβολισμό των επτά ετήσιων εορτών του Κυρίου, από τις οποίες μέχρι σήμερα (όπως έχουμε προαναφέρει) έχουν εκπληρωθεί οι τέσσερις πρώτες (Πάσχα, Αζύμων, Δράγατος και Εξιλασμού) και απομένουν να εκπληρωθούν στο μέλλον οι άλλες τρεις (Σαλπίγγων, Εξιλασμού και Σκηνοπηγίας).

1η εορτή: «Π Α Σ Χ Α» - 14 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ:5, Έξοδος ΙΒ:1-13, Δευτερονόμιο Ις':1-8, Γένεση ΚΒ:1-14, Α' Κορινθίους Ε:7-8 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Ο Θεός τηρεί με μεγάλη ακρίβεια και λεπτομέρεια αυτά που αναφέρει μέσα στον άγιο Λόγο Του. Αν οι Ισραηλίτες πίστευαν σε αυτή την ακρίβεια και είχαν το φως και την όραση να βλέπουν τον κεχρισμένο του Θεού, τον Ιησού και την ένδοξη πορεία της εκκλησίας Του, θα έβλεπαν ότι αυτά που τους είχε βάλει ο Θεός να τηρούν 1500 χρόνια πριν έρθει ο Μεσσίας, είναι η πραγματική αλήθεια. Θα μπορούσαν να δουν, πόσο θαυμαστά εκπληρώθηκαν οι

προφητείες της Γραφής στο πρόσωπο του γιου της Μαρίας και του ξυλουργού Ιωσήφ, όπως τους γνώριζαν οι ομοεθνείς τους.

Ο Θεός στις 14 του Εβραϊκού μήνα Νισάν είχε διατάξει, δια μέσου του Μωυσή, τους Ισραηλίτες που ήταν υπόδουλοι στους Αιγυπτίους, να σφάξουν ένα αρνί που θα ήταν «τέλειον, αρσενικόν ενιαύσιον» και με το αίμα του να βάψουν τους δύο παραστάτες και το ανώφλιο της θύρας τους, ώστε όταν θα περνούσε ο εξολοθρευτής άγγελος για να επιφέρει το θάνατο επάνω σε κάθε πρωτότοκο της γης Αιγύπτου, αυτοί να έχουν τέλεια προστασία και κάλυψη (Εξοδος ΙΒ:5-7). Ήταν η **δέκατη πληγή** κατά της σκληροκαρδίας του Φαραώ, που τον ανάγκασε μετά να αφήσει τον υπόδουλο λαό να φύγει. Είναι η γνωστή έξοδος των Ισραηλιτών. **«Πάσχα»** είναι Εβραϊκή λέξη, προέρχεται από τη ρίζα «πεσάχ» και έχει διπλή ονομασία: (1) «ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ», γιατί ο άγγελος του Κυρίου είδε στις θύρες το αίμα του αρνίου και τους προσπέρασε, χωρίς να επιφέρει την κρίση του Θεού στα πρωτότοκα τους, και **(2) «ΠΕΡΑΣΜΑ»,** που είναι το πέρασμα από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων στην ελευθερία στην απέναντι όχθη της Ερυθράς Θάλασσας. Ο Θεός είχε παραγγείλει στο λαό Του να φάει το αρνί τη νύκτα εκείνη που θα έκανε κρίση κατά των Αιγυπτίων ψημένο στη φωτιά **«οπτόν εν πυρί, με άζυμα και με χόρτα πικρά»** και να μην αφήσουν τίποτα ως υπόλοιπο, ότι περισσέψει να το κάψουν στη φωτιά και αυτό **«είναι πάσχα του Κυρίου»** (βλ. Έξοδος, κεφ.ΙΒ/12).

Ο Θεός είχε διατάξει να ξεχωρίσουν το αρνί που θα θυσίαζαν **4** ημέρες πριν, την 10η του μήνα Νισάν: **«Ααλήσατε προς πάσαν την συναγωγήν του Ισραήλ, λέγοντες, την δεκάτην τούτου του μηνός ας λάβωσιν εις εαυτούς έκαστος εν αρνίον κατά τους οίκους των πατριών αυτών, εν αρνίον δι' έκαστον οίκον»** (Έξοδος ΙΒ:3). Μερικούς αιώνες αργότερα, την ίδια ημερομηνία στις 10 Νισάν, ο Ιησούς επί πώλου καθήμενος μπήκε θριαμβευτικά στην Ιερουσαλήμ και μετά από 4 ημέρες, στις 14 Νισάν, θυσιάστηκε. Τυπολογικά οι **4 ημέρες** που ήταν στην Ιερουσαλήμ, πριν το θάνατό Του, είναι **4 χιλιετηρίδες**, γιατί ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ενώπιον του Κυρίου είναι ως ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ και το αντίστροφο (βλ. Β' Πέτρου Γ:8, Ψαλμός 90:4). Από τον πρώτο Αδάμ μέχρι τον έσχατο Αδάμ είναι

4000 χρόνια (4 χιλιετηρίδες). Ο Ιησούς έμεινε **2** ημέρες στον τάφο και την 3η ημέρα αναστήθηκε. Τυπολογικά ακολουθούν **3 ακόμα χιλιετηρίδες**, έχουμε δηλαδή **4** προ Χριστού και **3** μετά Χριστό, είναι ο τύπος της εβδομάδας της δημιουργίας του Θεού.

Όλα αυτά, που ο Θεός είχε διατάξει να εκτελούν οι Ισραηλίτες κατά τον εορτασμό του Πάσχα, έχουν τυπολογική-συμβολική σημασία. Είναι ο "τύπος" της Παλαιάς Διαθήκης και έχουμε το "αντίτυπον" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης:

- **«Αίγυπτος»** είναι ο κόσμος που ακολουθεί τον «Φαραώ», τον άρχοντα του κόσμου τούτου, τον Διάβολο. Μέσα από το σύστημα του κόσμου, μας ελευθέρωσε ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του.
- **«Αρνίον»** είναι σύμβολο του Ιησού Χριστού, ο οποίος μέσα στην Βίβλο αναφέρεται ως το *«αρνίον το εσφαγμένον προ καταβολής κόσμου»* (βλ. Αποκάλυψη Ε:6, Ησαΐας ΝΓ:7, Ιωάννης Α:29,36).
- **Το «αίμα»** είναι σύμβολο σωτηρίας και κάλυψης από την οργή του Θεού ενάντια στους απειθούντες. Ο λαός Ισραήλ τότε σώθηκε με το **«αίμα του αρνίου»** που είχε βάλει στις θύρες των σπιτιών του, σήμερα εμείς που βρισκόμαστε μέσα στο σύστημα του Φαραώ του κόσμου τούτου, σωζόμαστε με το πολύτιμο **«αίμα του Ιησού Χριστού»** που χύθηκε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και με το αίμα Του έχουμε βάψει «συμβολικά» τους παραστάτες και το ανώφλιο της καρδιάς μας και εφόσον ο Κύριος Ιησούς είναι πλέον ο κύριος της ζωής μας, οι κρίσεις του Θεού ενάντια στην αμαρτία, μας προσπερνούν και δεν μας αγγίζουν.
- **«Οπτόν εν πυρί»** έπρεπε να φαγωθεί το αρνί, δηλαδή ψημένο με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος. Το αρνί συμβολίζει τον Κύριο Ιησού και ο Ιησούς είναι ο Λόγος του Θεού, που σημαίνει ότι πρέπει να "τρώμε" τον Λόγο με αποκάλυψη του Πνεύματος του Θεού και όχι "ωμόν" (κατά γράμμα), ή "βραστόν" (με ανθρωπινή ενέργεια).

- **«Άζυμα»**, είναι σύμβολο ταπεινότητας, σε αντίθεση με τη ζύμη (ένζυμο), που είναι σύμβολο αμαρτίας, υποκρισίας και ψευδοδιδασκαλίας. Τα άζυμα για τον πιστό είναι η **συνεχής άγια ζωή** (βλ.Α' Κορινθίους Ε:7-8, Α' Ιωάννου Ε:18-20, κλπ). Ο Ιησούς ήταν το τέλειο υπόδειγμα της ταπείνωσης, που ταπείνωσε τον εαυτό Του μέχρι θανάτου, *"θανάτου δε σταυρού"*.
- **«Πικρά χόρτα»**, συμβολίζουν την πίκρα της αμαρτίας, που ζούσαμε μακριά από τον Θεό και την υποδούλωση στην πνευματική "Αίγυπτο", που είναι ο κόσμος, μέσα από τον οποίο εμείς βγήκαμε (βλ. Ψαλμός ΠΑ:3, Μ:1, ΡΙΘ:104, κλπ).

Σαν ανάμνηση αυτού του γεγονότος, ότι είμαστε παιδιά του Θεού, αναγεννημένα και πλυμένα με το αίμα Του εορτάζουμε το «πάσχα», το πέρασμά μας δηλαδή από τη σκλαβιά του Διαβόλου στην ελευθερία του Ιησού με την τέλεση του **«δείπνου του Κυρίου»**, αυτό που ο πολύς κόσμος, που δεν διαβάζει την Αγία Γραφή, ονομάζει «θεία κοινωνία» (βλ. Α' Κορινθίους, κεφ.Ι':16-17, ΙΑ:23-32, Ματθαίος Κς':26-28, Έξοδος ΙΒ:43-48, Δευτερονόμιο Ις':5-6, κλπ). Όταν μετέχουμε του δείπνου του Κυρίου και λαμβάνουμε του *«άρτον και του ποτήριου»*, διακηρύττουμε ότι ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του **πρόσφερε το ΣΩΜΑ Του** (άρτος) **και το ΑΙΜΑ Του** (ποτήριο) **για να σωθώ εγώ και εσύ προσωπικά**. Αυτή είναι η αναμνηστική τελετή του «πάσχα» που πρέπει να εορτάζουμε σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού. Ο απόστολος Παύλος διακηρύττει ότι ο Ιησούς Χριστός *«πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας»*.

Η πνευματική πορεία των πιστών, της εκκλησίας του Ιησού Χριστού είναι παράλληλη με την πορεία της εξόδου του λαού Ισραήλ από την Αίγυπτο. Οι Ισραηλίτες βγήκαν θριαμβευτικά από την **ΑΙΓΥΠΤΟ**, πέρασαν με θαυμαστό τρόπο την **ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ**, βρέθηκαν στο **ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ**, όπου ο Θεός τους έδωσε τις εντολές Του και μετά περιπλανήθηκαν στην **ΕΡΗΜΟ** μέχρι να πάνε στη Γη της υπόσχεσης του Θεού, στη Γη της Επαγγελίας.

Συμπερασματικά το ΠΑΣΧΑ είναι:

- (1) Τύπος της **θυσίας** του Ιησού (αποδοχή της θυσίας Του).

- (2) Τύπος της **εξόδου** του αμαρτωλού ανθρώπου από την Αίγυπτο του κόσμου (αναγέννηση)
- (3) Τύπος της **προσπέρασης της κρίσης του Θεού** επάνω μας (π.χ. με σεισμό, πόλεμο, κλπ), κάτι που δεν έχει εφαρμογή και για τους αμετανόητους αμαρτωλούς
- (4) Τύπος της **θριαμβευτικής εξόδου της εκκλησίας** από τον κόσμο. Αυτό είναι και τύπος της αρπαγής της εκκλησίας, όπως οι Ισραηλίτες έφυγαν από την Αίγυπτο με πολλά λάφυρα, έτσι και η εκκλησία του Κυρίου Ιησού θα φύγει από τον κόσμο αυτό με πολλές ψυχές που θα έχει αρπάξει από το βασίλειο του Σατανά.

2η εορτή: «Α Ζ Υ Μ Ω Ν» - 15 - 21 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ:6-8, Έξοδος ΙΒ:8,15-20, Αριθμοί ΚΗ:16-25, Δευτερονόμιο Ις':1-8, Α' Κορινθίους Ε:7-8, Β' Κορινθίους Ε:14-17
(μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Μετά το "**πάσχα**" του πιστού, μετά δηλαδή την αναγέννησή του (που είναι η έξοδος του από το σύστημα του Φαραώ του κόσμου), το δεύτερο πράγμα που απαιτεί ο Θεός από τον άνθρωπο είναι ο **ΑΓΙΑΣΜΟΣ** του και αυτό είναι που συμβολίζει η 2η εορτή των Αζύμων, η οποία εορταζόταν για 7 συνεχείς ημέρες και άρχιζε από την αμέσως επόμενη ημέρα της εορτής του Πάσχα, άρχιζε δηλαδή στις 15 του μήνα Νισάν. Κατά τη διάρκεια όλων των ημερών της εορτής των Αζύμων ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να βγάλουν έξω από τα σπίτια τους κάθε τι ένζυμο: *«ΕΠΤΑ ημέρας δεν θέλει ενδρίσκεσθαι προζύμιον εν ταις οικίαις υμών» διότι όστις φάγη ένζυμα, η ψυχή εκείνη θέλει εξολοθρευθή εκ της συναγωγής του Ισραήλ, είτε ξένος είναι είτε αυτόχθων»* (Έξοδος ΙΒ:19).

Ο αριθμός "**επτά**" μέσα στην Αγία Γραφή είναι ο αριθμός του Θεού και ο οποίος συμβολίζει την τελειότητα και την πληρότητα του Θεού, γι' αυτό ο **αγιασμός μας** δεν θα είναι μερικές μόνο ημέρες, όσο δηλαδή κρατούν οι εορτές, αλλά μετά την αναγέννησή μας **θα είναι συνεχής**, μέχρι να φύγουμε από τη ζωή και να πάμε στον ουρανό.

Το EN-ZYMO (προζύμι) πάντοτε μέσα στην Αγία Γραφή συμβολίζει την **αμαρτία**. Ο Ιησούς μας προειδοποιεί ότι πρέπει να αποφεύγουμε τη **ZYMH ΤΩΝ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ**, η οποία είναι η υποκρισία (Λουκάς ΙΒ:1), τη **ZYMH ΤΩΝ ΣΑΔΟΥΚΑΙΩΝ**, η οποία είναι η ψευδοδιδασκαλία (Ματθαίος Ις:5-12, Πράξεις ΚΓ:8, Λουκάς ΙΓ:20-21), τη **ZYMH ΤΟΥ ΗΡΩΔΗ**, η οποία είναι η φιλαυτία, η κοσμικότητα, η καιροσκοπία και ο συμβιβασμός (Μάρκος Η:15) και τη **ZYMH ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΝΗΡΙΑΣ** (Α' Κορινθίους Ε:6-8).

Στο Ρωμαίους Α:16 γράφει: *«Και εάν η ζύμη ήναι αγία, είναι και το φύραμα· και εάν η ρίζα ήναι αγία, είναι και οι κλάδοι»*. Το εδάφιο αυτό έχει μεταφραστεί λάθος από τον Ν.Βάμβα, γιατί η "ζύμη δεν μπορεί ποτέ να είναι αγία", γιατί συμβολίζει την αμαρτία. Το θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει: *«Ει δε η απαρχή αγία και το φύραμα και ει η ρίζα αγία και οι κλάδοι»*. Ο Βάμβας μεταφράζει λάθος τη λέξη "απαρχή", ως "ζύμη".

Το Α-ZYMO είναι πάντοτε σύμβολο **αγιότητας και ταπεινώσης**. Το άζυμο ψωμί δεν φουσκώνει και όταν κάποιος "φουσκώνει", γίνεται υπερήφανος. Ο Ιησούς ήταν ταπεινός στη διακονία Του και υποτακτικός στο θέλημα του Πατέρα, ήταν υπάκουος μέχρι θανάτου. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο **«άζυμος άρτος της ζωής»** από τον οποίο πρέπει να τρώμε καθημερινά για να χορταίνουμε πνευματικά.

Ο απόστολος Παύλος γράφει: *«Δεν εξεύρετε ότι ολίγη ζύμη κάμνει ΟΛΟΝ το φύραμα ένζυμον; Καθαρίσθητε λοιπόν από της ΠΑΛΑΙΑΣ ΖΥΜΗΣ, διά να είσθε νέον φύραμα, καθώς είσθε άζυμοι. Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός· ώστε ας εορτάζωμεν ουχί με ΖΥΜΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ, ουδέ με ΖΥΜΗΝ ΚΑΚΙΑΣ και ΠΟΝΗΡΙΑΣ, αλλά με άζυμα ειλικρινείας και αληθείας»* (Α' Κορινθίους Ε:6-8).

Επειδή το ένζυμο συμβολίζει την αμαρτία και το άζυμο συμβολίζει την καθαρότητα και την αγιότητα και **επειδή** θυσιάστηκε για εμάς ο **"άζυμος (αναμάρτητος) Ιησούς Χριστός"** και όχι ο **"ένζυμος (αμαρτωλός) Ιησούς"**, πρέπει για να μη χαλάει ο τύπος, ο χρησιμοποιούμενος άρτος στον δείπνο του Κυρίου να είναι **άζυμος**, γιατί όταν εκτελούμε μια εντολή του Κυρίου δεν πρέπει να

την αλλοιώνουμε και να χαλάμε τον τύπο, γιατί κάθε τι που κάνουμε, το κάνουμε για να διδασκόμαστε σωστά τον Λόγο του Θεού.

3η εορτή: «ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ» - 17 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ:9-14, Ματθαίος ΚΗ:1, Α' Κορινθίους ΙΕ:20, Κολοσσαείς Α:18 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Από τους πρώτους καρπούς που είχαν ωριμάσει, στάρι, κριθάρι, κλπ, οι Ισραηλίτες έπρεπε να πάρουν μια "αδραξιά" (χούφτα) και να την πάνε στον ιερέα, ο οποίος την κουνούσε μπροστά στο θυσιαστήριο και μετά την κρατούσε μένα στο ναό. Η εορτή του Δράγματος άρχιζε την επόμενη ημέρα του Σαββάτου που περιείχετο στην εβδομάδα της 2ης εορτής των Αζύμων (15-21 Νισάν). Ο Ιησούς σταυρώθηκε ημέρα ΠΕΜΠΤΗ, έμεινε στον τάφο ΠΕΜΠΤΗ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ και την επόμενη ημέρα, δηλ. την ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας αναστήθηκε. Οι ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας άρχιζαν από τις 6 το απόγευμα. Κατά συνέπεια, η Πέμπτη άρχιζε από το απόγευμα της δικής μας ημέρας Τετάρτη (18.00 μμ). **Η ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας ήταν η ημέρα της εορτής του ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ (17η Νισάν).** Αυτή η ημέρα ήταν η βάση για την μέτρηση των ΕΠΤΑ εβδομάδων του Θερισμού, για να μπορούμε στην επόμενη (4η κατά σειρά) εορτή της Πεντηκοστής.

Από τους πρώτους καρπούς που ωρίμασαν **ο Θεός πήρε την πρώτη αδραξιά** και αυτό έγινε (πνευματικά) όταν ο Ιησούς αναστήθηκε, όπου δεν αναστήθηκε μόνος Του, αλλά αναστήθηκαν και άλλοι μαζί Του: *«Ο δε Ιησούς πάλιν κράζας μετά φωνής μεγάλης, αφήκε το πνεύμα. Και ιδού, το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΕΣΧΙΣΘΗ εις δύο από άνωθεν έως κάτω, και η ΓΗ ΕΞΕΙΣΘΗ και αι ΠΕΤΡΑΙ ΕΣΧΙΣΘΗΣΑΝ, και τα μνημεία ηνοιχθησαν και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ, και εξελθόντες εκ των μνημείων μετά την ανάστασιν αυτού εισήλθον εις την αγίαν πόλιν και ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ εις πολλούς»* (Ματθαίος ΚΖ:50-53).

Έγινε μία συμβολική ανάσταση της ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ του Θεού και της ΑΡΠΑΓΗΣ της εκκλησίας. Ήταν οι πρώτοι αναστάσι-

μοι καρποί που βγήκαν από την τρυπημένη πλευρά του Κυρίου Ιησού, ήταν οι πρώτοι καρποί της νίκης της ΖΩΗΣ επάνω στο κράτους του ΘΑΝΑΤΟΥ του Διαβόλου.

Το δράγμα (η χούφτα) των καρπών που πήγαιναν οι Ισραηλίτες στον ιερέα, ήταν προϊόν προηγούμενης σποράς, έπρεπε δηλαδή ο σπόρος να πέσει στη γη, να ταφεί, να βλαστήσει και στο τέλος να καρποφορήσει και από αυτό τον καρπό πρόσφεραν μια χούφτα στον ιερέα και στο ναό. Ο Ιησούς Χριστός είναι η πνευματική αυτή σπορά: Πέθανε, ετάφη και αναστήθηκε και δεν αναστήθηκε μόνος Του, αλλά μαζί με άλλους πνευματικούς καρπούς (βλ. Ιωάννης ΙΒ:24, Ματθαίος ΚΗ:1-6, Ρωμαίους Α:4, ΙΔ:9, Πράξεις Β:24, κλπ). Ο απ. Παύλος γράφει ότι *«σπείρεται σώμα ΖΩΪΚΟΝ, ανίσταται σώμα ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ. Είναι σώμα ζωϊκόν, και είναι σώμα πνευματικόν. Ούτως είναι και γεγραμμένον· Ο ΠΡΩΤΟΣ άνθρωπος Αδάμ έγεινεν εις ψυχήν ζώσαν· ο ΕΣΧΑΤΟΣ Αδάμ εις πνεύμα ζωοποιούν»* (Α' Κορινθίους ΙΕ:44-45).

Συμπερασματικά η εορτή του Δράγματος ήταν τύπος:

- (α) **Της ανάστασης του Ιησού** και των λοιπών που αναστήθηκαν μαζί Του (βλ. Κολοσσαείς Α:15,18, Ρωμαίους Η:29, Αποκάλυψη Α:5).
- (β) **Του θερισμού της εκκλησίας του Ιησού** (βλ. Ιάκωβος Α:18, Εβραίους ΙΒ:23).

Τα πρωτότοκα παιδιά των ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ ήσαν εξαγορασμένα από το θάνατο ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ του αρνίου που θυσιάζαν κατά την εορτή του Πάσχα, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Μωυσή (Έξοδος ΙΒ').

Τα πρωτότοκα παιδιά του ΘΕΟΥ είναι εξαγορασμένα από το θάνατο ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ του Κυρίου Ιησού: *«Διότι ηγοράσθητε διά τιμής· δοξάσατε λοιπόν τον Θεόν διά τον σώματός σας και διά τον πνεύματός σας, τα οποία είναι του Θεού»* (Α' Κορινθίους ζ':20, Γαλάτες Γ:13, Πράξεις Κ:28, κλπ).

ΜΙΑ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ: Την **17η του ΕΒΔΟΜΟΥ μήνα** (πολιτικό ημερολόγιο) στάθηκε η κιβωτός του Νώε επάνω στο όρος Αραράτ (βλ. Γένεση Η:4) και την **17η του ΠΡΩΤΟΥ μήνα** (θρησκευτικό

ημερολόγιο), δηλαδή την ίδια ημερομηνία, αναστήθηκε ο Ιησούς. Τυπολογικά, η **ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ**, που ήταν η μόνη σωτηρία από τον κατακλυσμό κάθε έμψυχου όντος, συμβολίζει την **ΚΙΒΩΤΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** που είναι η μόνη σωτηρία του ανθρώπου από το θάνατο, αποδεχόμενος διά πίστεως ότι ο Ιησούς Χριστός τον λύτρωσε προσωπικά με τη θυσία Του, ότι πήρε Αυτός τη δική του θέση.

4η εορτή: «ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ» - Μήνας Σιβάν

Λευιτικό ΚΓ:15-22, Δευτερονόμιο Ις':9-12, Πράξεις Β:1-4, Εφεσίους Β:11-18 & Γ:1-7 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

1. Η 4η κατά σειρά εορτή, δεν έχει μόνο μία ονομασία, αλλά έχει περισσότερες ονομασίες, κάθε μία από τις οποίες αντιπροσωπεύει και προσδιορίζει ένα σημαντικό πνευματικό γεγονός:

(α) Εορτή των ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ: *«Και την εορτήν του θερισμού, των πρωτογεννημάτων των κόπων σου, τα οποία έσπειρας εις τον αγρόν· και την ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ, εις το τέλος του ενιαυτού, αφού συνάξης τους καρπούς σου εκ του αγρού...»* (Εξοδος ΚΓ:16). Ονομάστηκε έτσι, γιατί τα πρώτα γεννήματα της γης ανήκαν στον Κύριο, που συμβόλιζαν τα πρωτογεννήματα της θυσίας του Ιησού Χριστού, που μπαίνουν μέσα στην εκκλησία Του.

(β) Εορτή του ΘΕΡΙΣΜΟΥ: *«Και την εορτήν του θερισμού, των πρωτογεννημάτων των κόπων σου, τα οποία έσπειρας εις τον αγρόν»* (Εξοδος ΚΓ:16). Η είσοδος των πρωτογεννημάτων είναι η αρχή του **μεγάλου θερισμού**, όπου ο Κύριος Ιησούς "θερίζει" πνευματικά πιστούς και τους φέρνει μέσα στη βασιλεία Του. Ο πρώτος θερισμός έφερε **120 άτομα**, τα οποία είχαν συγκεντρωθεί στο ανώγειο και περίμεναν την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Ιησού (Πράξεις Α:15, Β:1-4). Μετά ο θερισμός έφερε **3.000 άτομα** (Πράξεις Β:41), λίγο πιο μετά ο αριθμός αυξήθηκε σε **5.000 άτομα** (Πράξεις Δ:4) και πιο αργότερα ολόκληρα **πλήθη ανδρών και γυναικών** προστέθηκαν στην εκκλησία (Πράξεις Ε:12-16).

(γ) **Εορτή των ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ:** *«Και θέλεις κάμει την εορτήν των εβδομάδων εις Κύριον τον Θεόν σου, μετά της ανηκούσης αυτοπροαιρέτου προσφοράς της χειρός σου, την οποίαν προσφέρης, όπως σε ευλόγησε Κύριος ο Θεός σου»* (Δευτερονόμιο Ιζ':10 /βλ. Β' Χρονικών Η:13, Λευιτικό ΚΓ:15-16). Η ονομασία αυτή αντιπροσωπεύει τη χρονική περίοδο των **επτά εβδομάδων**, η οποία αρχίζει από την 3η εορτή του Δράγματος (17η Νισάν) μέχρι την εορτή αυτή.

(δ) **Εορτή των (όχι "εκ των") ΑΠΑΡΧΩΝ:** *«Και εν τη ημέρα των απαρχών, όταν προσφέρητε νέαν εξ αλφίτων προσφοράν προς τον Κύριον, εις το τέλος των εβδομάδων σας, θέλετε έχει συγκάλεσιν αγίαν· δεν θέλετε κάμνει ουδέν έργον δουλευτικόν»* (Αριθμοί ΚΗ:26). Η ονομασία "απαρχές" οφείλεται στο γεγονός ότι την ημέρα αυτή οι Ισραηλίτες έφερναν τον **πρώτο καρπό της γης** που είχε ωριμάσει και έτσι εόρταζαν τον πρώτο θερισμό.

(ε) **Εορτή της ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ:** *«Και θέλετε αριθμήσει εις εαυτούς από της επαύριον του σαββάτου, αφ' ης ημέρας προσφέρητε το δράγμα της κινητής προσφοράς, επτά ολοκλήρους εβδομάδας· μέχρι της επαύριον του εβδόμου σαββάτου θέλετε αριθμήσει πενήτηνκα ημέρας και θέλετε προσφέρει νέαν προσφοράν εξ αλφίτων προς τον Κύριον»* (Λευιτικό ΚΓ:15-16). Η ονομασία της είναι φανερή, εορταζόταν την 50ή ημέρα από την εορτή του Δράγματος. Την ημέρα αυτή ο Ιησούς (50 ημέρες μετά την ανάστασή Του), έστειλε την επαγγελία του Πατρός, έστειλε το άγιο Πνεύμα Του και **βάπτισε όλους τους πιστούς** που προσευχόντουσαν (120 άτομα) και από τότε βαπτίζει με το Πνεύμα Του τους πειθαρχούντες στον Λόγο Του: *«Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. Και εξαίφνης έγγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν»* (Πράξεις Β:1-4). Με το βάπτισμα του Πνεύματος, το οποίο εκδηλώνεται με το υπερφυσικό χάρισμα της **ομιλίας των ξένων γλωσσών** το σώμα του αναγεννημένου πιστού γίνεται **ο ναός του Θεού** (Α' Κορινθίους Γ:16,17, Β'

Κορινθίους ς':16) και ο Κύριος είναι μαζί μας, όχι πλέον "**κατά σάρκα**", σωματικά, αλλά είναι ως "**Πνεύμα ζωοποιούν**", πνευματικά (βλ. Πράξεις Γ:26, Α' Κορινθίους ΙΕ:45, Ματθαίος ΙΗ:20, ΚΗ:20, κλπ).

2. Στο Λευιτικό ΚΓ:17 ο Θεός είχε διατάξει: *«Από των κατοικιών σας θέλετε φέρει εις προσφοράν κινητήν δύο άρτους· δύο δέκατα σεμιδάλεως θέλουσιν εἶσθαι· **ΕΝΖΥΜΑ** θέλουσιν εψηθή· **πρωτογεννήματα** είναι εις τον Κύριον»*. Οι 2 άρτοι συμβόλιζαν τους **Ιουδαίους** (μονοθεϊστές) και τους **Εθνικούς** (ειδωλοάτρες), που τώρα με τη θυσία του Ιησού Χριστού, Ιουδαίοι και Εθνικοί είναι **«ΕΝ (ένα) σώμα»** και **«ΕΙΣ (ένας) άρτος»** (βλ. Εφεσίους Β:14-18, Α' Κορινθίους Ι':16-17, ΙΒ:14). Το χαρακτηριστικό εδώ είναι ότι οι άρτοι ήσαν **ΕΝ-ζυμοι** και όχι **Α-ζυμοι**, γιατί συμβόλιζαν την παλαιά σαρκική φύση του ανθρώπου, πριν αυτός αναγεννηθεί και γίνει ενώπιον του Θεού από "ένζυμος" (αμαρτωλός) σε "άζυμο" (καθαρός, άγιος).

3. Τα "πρωτογεννήματα", που τυπολογικά είναι η ίδρυση της εκκλησίας του Ιησού, είναι το αποτέλεσμα του σχεδίου του Θεού **προ καταβολής κόσμου** (βλ. Εφεσίους Α:4, Α' Πέτρου Α:2, Ρωμαίους Η:29, Ιάκωβος Α:18), ήταν το κεκρυμμένο μυστήριο, η αποκάλυψη του "**σεσιωπημένου μυστηρίου**" από χρόνων αιωνίων (βλ. Ρωμαίους Ις':25-26, Εφεσίους Γ:4-7, Κολοσσαείς Α:26-27, Α' Κορινθίους Α:7), αποτελεί **το κατοικητήριο** του ζωντανού Θεού (Α' Κορινθίους Γ:16, ς':19-20, Β' Κορινθίους ς':16, Εφεσίους Β:20-21, Α' Πέτρου Β:4) και είναι **η ΜΙΑ εκκλησία**, που τα μέλη της στηρίζονται στην ενότητα του Πνεύματος (Εφεσίους Δ:4, Γ:17-18, Ιωάννης ΙΖ:21, Α' Κορινθίους Ι':17, κλπ).

5η εορτή: «Σ Α Λ Π Ι Γ Γ Ω Ν» - 1η Τισρί

Λευιτικό ΚΓ:23-25, Αριθμοί ΚΘ:1-6 και Ι':1-10, Έξοδος Λ:11-16, Α' Κορινθίους ΙΔ:8-9, ΙΕ:52, Α' Θεσσαλονικείς Δ:16, Ματθαίος ΚΔ:31 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Οι 4 πρώτες εορτές, που αναφέραμε (Πάσχα, Αζύμων, Δράματος και Πεντηκοστής) και που έχουν ήδη εκπληρωθεί, ονομάζονται **ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ**. Οι 3 τελευταίες εορτές (Σαλπίγγων, Εξιλασμού και Σκηνοπηγίας), που δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί,

ονομάζονται **ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ**. Η εορτή των Σαλπίγγων, που είναι η 1η από τις εσχατολογικές και η 5η κατά σειρά από όλες τις εορτές, εορταζόταν την 1η του έβδομου μήνα Τισρί. Τυπολογικά εδώ βλέπουμε ότι ο Θεός έχει βάλει **έξι ημέρες**, που αντιστοιχούν σε **έξι χιλιετηρίδες** και την 1η ημέρα του έβδομου μήνα, στην αρχή δηλαδή της **έβδομης χιλιετηρίδας** σαλπίζει η σάλπιγγα. Η εορτή των Σαλπίγγων είναι τύπος της αρπαγής της εκκλησίας.

(1) Οι σάλπιγγες ήταν φτιαγμένες από το **αργύριο εξαγοράς** που πλήρωναν οι Ισραηλίτες για να εξαγοράσουν τα πρωτότοκα αρσενικά που διάνοιγαν μήτρα (βλ. Έξοδος Λ:11-16). Ο άργυρος είναι **σύμβολο λύτρωσης** και σήμερα, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης (περίοδος χάρις) είμαστε εξαγορασμένοι και λυτρωμένοι με το αίμα της θυσίας του Ιησού Χριστού (Α' Πέτρου Α:18-19). Με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας, ο άνθρωπος λυτρώνεται και από τον τελευταίο εχθρό που είναι ο φυσικός θάνατος. Οι μοναδικοί άνθρωποι που δεν θα γνωρίσουν φυσικό θάνατο θα είναι όσοι μετέχουν της αρπαγής της εκκλησίας.

Μέχρι σήμερα δύο άνθρωποι δεν έχουν γνωρίσει φυσικό θάνατο, ο ένας είναι ο **Ενώχ**, ο έβδομος από Αδάμ (Γένεση Ε:23-24) και ο άλλος είναι ο **Ηλίας** (Β' Βασιλέων Β:11), που αρπάχτηκαν ζωντανοί στον ουρανό. Ο ΕΝΩΧ αρπάχτηκε **πριν την κατακλυσμό** και είναι τύπος της αρπαγής της "εκκλησίας της Φιλαδέλφειας" (της εκκλησίας δηλαδή που δεν θα περάσει μέσα από την διακυβέρνηση του Αντίχριστου). Ο ΗΛΙΑΣ αρπάχτηκε **μετά τον κατακλυσμό** και είναι τύπος της ανάστασης και ανάληψης της "εκκλησίας της Λαοδίκειας", δηλαδή της εκκλησίας της θλίψης.

(2) Οι σάλπιγγες **«ηχούσαν για να κινηθεί το στρατόπεδο»** και κάποτε ΗΧΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ, όταν οι Ισραηλίτες μπήκαν στη γη Χαναάν. Εμείς σήμερα, όσοι είμαστε αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού, περιμένουμε να ηχήσουν οι σάλπιγγες του Θεού για να μπορούμε στην ουράνια κατοικία μας: *«Διότι τούτο σας λέγομεν διά του λόγου του Κυρίου, ότι **ημείς οι ζώντες, όσοι απομένομεν εις την παρουσίαν του Κυρίου, δεν***

θέλομεν προλάβει τους κοιμηθέντας· επειδή αυτός ο Κύριος θέλει καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού, και οι αποθανόντες εν Χριστώ **ΘΕΛΟΥΣΙΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗ** πρώτον, έπειτα **ημείς οι ζώντες** όσοι απομένομεν **ΘΕΛΟΜΕΝ ΑΡΠΑΧΘΗ** μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις τον αέρα, και ούτω θέλομεν είσθαι πάντοτε μετά του Κυρίου...» (Α' Θεσσαλονικείς Δ:15-17).

(3) Οι σάλπιγγες ήσαν **σφυρήλατες** και **όχι κομματιαστές**. Ο Κύριος Ιησούς σφυρηλατεί την εκκλησία Του για να την παραλάβει και να είναι μία, αγία, άμωμη και χωρίς κηλίδα και όχι να είναι κομματιασμένη, διαιρεμένη και πνευματικά λερωμένη. Ο Ιησούς πέθανε για να αγιάσει την εκκλησία Του *«καθαρίσας (αυτήν) με το λουτρόν του ύδατος διά του λόγου, διά να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλά διά να ήναι αγία και άμωμος»* (Εφεσίους Ε:26-27). Η εκκλησία πρέπει να είναι πάντα έτοιμη και να αγρυπνεί πνευματικά, περιμένοντας το σάλπισμα της λύτρωσης.

(4) Οι σάλπιγγες ήσαν **ΔΥΟ**, που συμβολίζουν την αρπαγή των **ΝΕΚΡΩΝ ΠΙΣΤΩΝ** που θα αναστηθούν και των **ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΙΣΤΩΝ** που θα μεταμορφωθούν τα σώματά τους από θνητά σε αθάνατα: *«Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς· πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν μιά στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, ΕΝ ΤΗ ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΙ· διότι θέλει σαλπίσει, και οι ΝΕΚΡΟΙ θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ΗΜΕΙΣ θέλομεν μεταμορφωθή. Διότι πρέπει το φθαρτόν τούτο να ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο να ενδυθή αθανασίαν»* (Α' Κορινθίους ΙΕ:51-53).

(5) Δεν πρέπει να συγχέουμε τις σάλπιγγες που ηχούσαν στην εορτή των Σαλπίγγων και που θα ηχήσουν στην αρπαγή της εκκλησίας με την **7η σάλπιγγα** που αναφέρεται στην Αποκάλυψη ΙΑ:15-19 και Ις':17-21. Οι πρώτες είναι ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ ΘΕΟΥ που συμβολίζουν τη **λύτρωση** και οι δεύτερες είναι ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ ΑΓΓΕΛΩΝ που συμβολίζουν την **κρίση**.

... / / / ...

6η εορτή: «ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ» - 10η Τισρί

Λευιτικό ΚΓ:26-32, Ις':1-34, Αριθμοί ΚΘ:7-11, Εβραίους Θ:11-28, Ζαχαρίας ΙΒ:10-14, ΙΓ:1, Α' Κορινθίους Γ:10-15, Β' Κορινθίους Ε:10, Ρωμαίους ΙΔ:10 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Η εορτή του Εξιλασμού εορταζόταν την 10η του εβδόμου μήνα Τισρί. Από την **10η** του πρώτου μήνα ΝΙΣΑΝ ή ΑΒΙΒ, μέχρι την **10η** του μήνα ΤΙΣΡΙ μεσολαβούν ακριβώς **6 μήνες**, που τυπολογικά συμβολίζει ότι **από** την ΠΤΩΣΗ του "πρώτου Αδάμ", **μέχρι** την ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ του "έσχατου Αδάμ", του Ιησού (βλ. Α' Κορινθίους ΙΕ:45) είναι **6000 χρόνια**, δηλαδή **6 ημέρες** ή **6 χιλιατηρίδες**, καθόσον σύμφωνα με την ερμηνεία που δίνει η ίδια η Βίβλος ΜΙΑ ημέρα ισούται με ΧΙΛΙΑ χρόνια (βλ. Β' Πέτρου Γ:8, Ψαλμός 90:4).

"Ιλασμός" σημαίνει "σκέπασμα" και **ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ** είναι η **ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ**. Η εορτή του Εξιλασμού συμβολίζει την οριστική κάλυψη των αμαρτιών μας. Τότε είναι που θα ακουστεί αυτό που διαβάζουμε στην Αποκάλυψη ΙΒ:10-11: *«Και ήκουσα φωνήν μεγάλην λέγουσαν εν τω ουρανῷ· Τώρα ἐγένεεν ἡ σωτηρία καὶ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, διότι κατερρίφθη ὁ κατηγορὸς τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέραν καὶ νύκτα. Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ Αἴμα τοῦ Ἀρνίου καὶ διὰ τὸν Λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καὶ δὲν ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν μέχρι θανάτου».*

Την ημέρα της εορτής του Εξιλασμού, ήταν η μοναδική φορά όλο το χρόνο, όπου ο αρχιερέας έμπαινε μέσα στα "άγια των αγίων", κρατώντας το θυμιατήριο που ήταν γεμάτο κάρβουνα από το θυσιαστήριο και έριχνε περίπου μισό κιλό θυμίαμα, έτσι ώστε ο καπνός να καλύψει το ιλαστήριο (το καπάκι) της Κιβωτού της Διαθήκης. Αυτό συμβόλιζε την "**άπαξ**" **είσοδο** (μια φορά, για πάντα) του Ιησού, όχι πλέον σε χειροποίητα άγια των αγίων, αλλά στα αληθινά ουράνια "άγια των αγίων" και έτσι έγινε ο εξιλασμός μας, η λύτρωσή μας από τα δεσμά της αμαρτίας (Εβραίους Θ:11-14).

Όμως η ολοκληρωτική εκπλήρωση αυτού του εξιλασμού θα είναι, όταν θα βρεθούμε στην παρουσία του άγιου Θεού, όπου ο Θεός θα μας δεχτεί, **επειδή δέχεται τη μεσιτεία του Ιησού**, δέ-

χεται τη θυσία του Ιησού ότι είναι το σκέπασμά μας και έτσι για τον Θεό λογιζόμαστε άγιοι και καθαροί. Είναι η αναγνώριση ότι οι αμαρτίες μας πραγματικά σκεπάστηκαν από τον Ιησού. Όμως δεν θα είναι μόνο αυτό, αλλά θα είναι και όταν βρεθούμε (ως λυτρωμένοι) μπροστά στο βήμα της κρίσης του Χριστού (βλ. Ρωμαίους ΙΔ:10, Β' Κορινθίους Ε:10, Ματθαίος ΚΕ:11, Αποκάλυψη Κ:13).

Ως λυτρωμένοι πιστοί δεν θα είμαστε μπροστά στο **λευκό θρόνο** (Αποκάλυψη Κ:11), αλλά θα είμαστε μπροστά στο **Βήμα του Χριστού**, το οποίο θα στηθεί για τα πεπραγμένα των πιστών μέσα στην εκκλησία (Α' Κορινθίους Γ:10-15). Ο Κύριος θα μας "κρίνει", όχι για να μας καταδικάσει (τη δική μας κρίση και αμαρτία την πήρε Αυτός με τη θυσία Του στο σταυρό του Γολγοθά), αλλά για να μας δώσει τον ανάλογο μισθό. Η εορτή του Εξιλασμού είναι και η εορτή της απονομής του βραβείου μας. Εδώ είναι που εκπληρώνεται η **παραβολή των ταλάντων** που δίδαξε ο Κύριος Ιησούς (Ματθαίος ΚΕ:14).

7η εορτή: «ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ» - 15 - 21 Τισρί

Λευιτικό ΚΓ:33-36, Αριθμοί ΚΘ:12-38, Εβραίους Θ:11-28, Δευτερονόμιο Ις:13-15, Ζαχαρίας ΙΔ:16-21 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Η εορτή της Σκηνοπηγίας άρχιζε την **15η** του έβδομου μήνα Τισρί και διαρκούσε **επτά** συνεχείς ημέρες και συμβόλιζε μία κατάσταση, η οποία θα ήταν στην πληρότητά της και θα ήταν συνεχής. Επτά ημέρες ήταν και η δεύτερη εορτή των Αζύμων, η οποία συμβόλιζε την πληρότητα του αγιασμού μας σε όλη την πληρότητα της ζωής μας. **Η εορτή της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ** ονομαζόταν και **εορτή της ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ**, γιατί οι Ισραηλίτες εόρταζαν γι' αυτά που είχαν μαζέψει από τη γη.

Η εορτή αυτή δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ο τύπος της μεγάλης εορτής που θα στηθεί στον ουρανό, για όλους αυτούς που θα έχουν θεριστεί. Μέχρι τότε όμως, θα έχει έρθει η Μεγάλη Θλίψη κάτω στη γη και οι δύο μάρτυρες που αναφέρονται στο ΙΑ' κεφάλαιο της Αποκάλυψης (που θα είναι η εκκλησία της Λαοδικείας, ή σε άλλη τυπολογία θα είναι οι 5 φρόνιμες παρθένες) θα έχουν αρπαχτεί στον ουρανό, όπως επίσης θα έχουν ανέβει στον ουρανό και οι

144.000 Ισραηλίτες. Κατά μία άλλη ερμηνεία και άποψη, ίσως η εορτή αυτή να αναφέρεται και σε όλους αυτούς, που θα έχουν σωθεί στη χιλιετή βασιλεία του Ιησού.

Η τελική εκπλήρωση της εορτής αυτής στον ουρανό, θα είναι ο **μεγάλος δείπνος** που μας έχει υποσχεθεί ο Κύριος Ιησούς, όταν ο ίδιος έκανε τον **τελευταίο δείπνο**, λίγο πριν συλληφθεί: *«Σας λέγω δε ότι, δεν θέλω πείναι εις το εξής εκ τούτου του γεννήματος της αμπέλου έως της ημέρας εκείνης, όταν πίνω αυτό νέον ΜΕΘ' ΥΜΩΝ (μαζί σας) εν τη βασιλεία του Πατρός μου»* (Ματθαίος Κς':29). Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες κατά τη διάρκεια της εορτής της Σκηνοπηγίας να **ΕΥΦΡΑΙΝΟΝΤΑΙ**, θέλοντας να φανερώσει τυπολογικά αυτή ακριβώς τη χαρά και την ευφροσύνη που θα υπάρχει σε εκείνο το μεγάλο δείπνο.

Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες κατά την εορτή αυτή να κατοικούν σε ΣΚΗΝΕΣ (γι' αυτό και ονομάστηκε εορτή της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ), οι οποίες ήσαν φτιαγμένες από κλαδιά αγριελιάς, ελιάς, μυρσίνης, φοίνικα και ιτιάς: *«Και εύρηκαν γεγραμμένον εν τω νόμω, τον οποίον προσέταξεν ο Κύριος διά του Μωϋσέως, να κατοικήσωσιν οι υιοί Ισραήλ εν σκηναίς εν τη εορτή του εβδόμου μηνός· και να δημοσιεύσωσι και να διακηρύξωσιν εις πάσας τας πόλεις αυτών και εις την Ιερουσαλήμ, λέγοντες, Εξέλθετε εις το όρος και φέρετε κλάδους ελαίας και κλάδους αγριελαίας και κλάδους μυρσίνης και κλάδους φοινίκων και κλάδους δασυφύλλων δένδρων, διά να κάμητε σκηνάς, κατά το γεγραμμένον»* (Νεεμίας Η:14-15). Ο Θεός τους έβαζε να τα κάνουν όλα αυτά, για να θυμούνται ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΒΓΑΛΕ (από την **Αίγυπτο**), να θυμούνται το ταξίδι στην έρημο και τέλος να θυμούνται ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΒΑΛΕ (στη γη **Χαναάν**).

Αυτός είναι ο τύπος της πορείας της εκκλησίας σήμερα. Θυμόμαστε την αμαρτία και την κατάρα που κάποτε βρισκόμαστε, όταν είμαστε κάτω από την εξουσία του άρχοντα του κόσμου τούτου (**αγριελιά**) και ότι την κατάρα ο Θεός την έκανε ευλογία, όταν μας αναγέννησε δια του Λόγου και του Πνεύματός Του (**ελιά**). Θυμόμαστε που στη συνέχεια μας βάπτισε με το άγιο Πνεύμα Του και μας έδωσε χαρίσματα, δυνάμεις κατά των πονηρών σκοτεινών δυνάμεων και πλούσιες αποκαλύψεις και ευλογίες (**μυρσίνη**). Η

ιτιά συμβολίζει τη θλίψη και τη δοκιμασία (Ψαλμός ΡΛΖ:2), ενώ ο **φοίνικας** είναι σύμβολο θριάμβου. Φοίνικες έστρωσαν στον Ιησού κατά τη θριαμβευτική του είσοδο στην Ιερουσαλήμ, καθήμενος επί πώλου όνου (Ιωάννης ΙΒ:12-15). Ο Κύριος Ιησούς μέσα στις θλίψεις, τις δοκιμασίες και τα προβλήματα που μας δημιουργεί ο Διάβολος, φέρνει τη νίκη και το θρίαμβο.

4. Η ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ και Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ

- (α) **ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΚΓ:36** «**Επτά ημέρας** θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός προς τον Κύριον· την **ογδὴν ἡμέραν** θέλει εἶσθαι εἰς εσάς **ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΣ ΑΓΙΑ**, και θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός προς τον Κύριον· **εἶναι σύναξις επίσημος**· ουδέν έργον δουλευτικόν θέλετε κάμει».
- (β) **ΙΩΑΝΝΗΣ Ζ:2,37-39** «Επλησίαζε δε η εορτή των Ιουδαίων, η **σκηνοπηγία**Κατά δε την **ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ** την μεγάλην της εορτής ἴστατο ο Ιησούς και ἔκραξε λέγων: "**Εάν τις διψά, ας ἔρχηται προς ἐμέ και ας πίνη. Ὅστις πιστεύει εἰς Ἐμέ, καθὼς εἶπεν η Γραφή, ποταμοὶ ὕδατος ζώντος θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού**". Τούτο δε εἶπε περί του Πνεύματος, το οποίον ἐμελλον να λαμβάνωσιν οι πιστεύοντες εἰς Αὐτόν...».

Η εορτή της Σκηνοπηγίας, αντί να τελειώνει την **7η ημέρα** (21 Τισρί) και να είναι η ημέρα αυτή "σάββατον αναπαύσεως" από κάθε δουλευτικό ἔργο, συνεχιζόταν για μία ακόμα ημέρα, την **8η ημέρα**, η οποία όμως ήταν η ΠΡΩΤΗ μετά τη λήξη των επτά προηγούμενων που αποτελούσαν την εορτή της Σκηνοπηγίας. Η ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ ήταν «*σύναξις αγία και ουδέν δουλευτικόν ἔργον*» θα γινόταν. Η προσθήκη της ογδοῦς ἡμέρας στην εορτή της Σκηνοπηγίας (τελευταίας εορτής από όλες τις εορτές) **εἶναι σύμβολο ΝΕΑΣ ΑΡΧΗΣ**, συμβολίζει στην τυπολογία την αιωνιότητα και όπου συναντάμε στην Αγία Γραφή τον αριθμό ΟΚΤΩ, σε όλες τις περιπτώσεις συμβολίζει κάτι το νέο, μία νέα αρχή, μία νέα κατάσταση:

- (1) **Οκτώ άτομα** σώθηκαν από τον παγκόσμιο κατακλυσμό, μέσα στην κιβωτό που κατασκεύασε ο Νῶε σύμφωνα με τις οδηγίες που του είχε δώσει ο ίδιος ο Θεός. Η ζωή πριν τον κατακλυσμό, ξεκίνησε με **2** άτομα, μετά τον κατακλυσμό ξε-

κίνησε με **8** άτομα (Γένεση, κεφ.Ζ').

- (2) **Όγδοο έτος** ήταν το **Ιωβηλαίον έτος**, ή το έτος της αφέσεως, το οποίο ήταν κάθε 50 χρόνια, ήταν για τον Θεό "έτος ανάπαυσης", ήταν "σάββατο ανάπαυσης". Μετά από 7 εβδομάδες ΕΤΩΝ, ήταν ένα ακόμα έτος ανάπαυσης, το έτος της αφέσεως (Λευιτικό ΚΕ:2-9).
- (3) **Την όγδοη ημέρα** ήταν και η **Πεντηκοστή**, που εορταζόταν 50 ημέρες από τις 17 Νισάν, που ήταν η εορτή του Δράγματος. Μετά από 7 εβδομάδες ΗΜΕΡΩΝ, ήταν μία ακόμα ημέρα, η 50ή κατά σειρά, η οποία ήταν η όγδοη ημέρα της τελευταίας εβδομάδας.
- (4) **Την όγδοη ημέρα** έγινε στο όρος Θαβώρ η **μεταμόρφωση** του Κυρίου Ιησού (Λουκάς Θ:28).
- (5) **Την όγδοη ημέρα**, που ήταν και η ΠΡΩΤΗ της εβδομάδας **αναστήθηκε ο Ιησούς**. Συμβολίζει την αρχή της πνευματικής δημιουργίας, είναι η ημέρα της ανάπαυσης του Ιησού από το έργο της λύτρωσης.
- (6) **Την όγδοη ημέρα**, που ήταν και η ΠΡΩΤΗ της εβδομάδας εμφανίστηκε ο αναστημένος Ιησούς στους μαθητές Του, απόντος του Θωμά. Μετά από 8 ημέρες, εμφανίζεται και πάλι παρόντος του Θωμά: *«...Και μεθ' ημέρας ΟΚΤΩ πάλιν ήσαν έσω (μέσα εις τον οίκον) οι μαθηταί αυτού και Θωμάς μετ' αυτών. Έρχεται ο Ιησούς, ενώ αι θύραι ήσαν κεκλεισμένοι, και εστάθη εις το μέσον και είπεν· Ειρήνη υμίν»* (Ιωάννης Κ/20:26).
- (7) **Όγδοη** ήταν και η τελευταία ημέρα της εορτής της **Σκηνοπηγίας**, η οποία προφητικά (τυπολογικά) θα σημάνει την **ανάπαυση του Θεού** επί του ολοκληρωμένου πλέον έργου Του.

Ο λαός Ισραήλ ακολουθούσε το **Σεληνιακό έτος**, το οποίο αποτελείτο από **354** ημέρες και για να το συγχρονίζουν με το **Ηλιακό έτος**, το οποίο ακολουθούμε εμείς σήμερα και περιλαμβάνει **365 1/4** ημέρες, πρόσθεταν κάθε δύο ή τρία χρόνια και έναν 13ο μήνα, τον **Βε-Αδάρ**. Γι' αυτό, μετά τον **7ο μήνα Τισρί** (που τε-

λείωναν όλες οι εορτές), ακολουθούσαν μέχρι τον **1ο μήνα Νισάν** (που άρχιζαν οι εορτές), **άλλοτε ΠΕΝΤΕ και άλλοτε ΕΞΙ μήνες**, υπήρχε δηλαδή μία χρονική περίοδος απροσδιόριστη, μία χρονική περίοδος που δεν είχε κάθε χρόνο σταθερή χρονική διάρκεια και η οποία συμβολίζει την ατελείωτη αιωνιότητα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 8ο

Στο κεφάλαιο ΚΓ' του Λευιτικού διαβάζουμε ότι ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει επτά ΕΤΗΣΙΕΣ εορτές και μια ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ εορτή (το Σάββατο), οι οποίες, κατά σειρά, είναι: **(1) ΠΑΣΧΑ**, 14η Νισάν. **(2) ΑΖΥΜΩΝ**, 15-21 Νισάν. **(3) ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ** εκ των απαρχών του θερισμού, 17η Νισάν **(4) ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ**, 50 ημέρες μετά την 17 Νισάν - 3ος μήνας Σιβάν, **(5) ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ**, 1η Τισρί. **(6) ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ**, 10η Τισρι. **(7) ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ**, 15-21 Τισρί.

Κατά την περίοδο των εορτών του Κυρίου **γινόντουσαν προσφορές**, οι οποίες είχαν κάποιο συμβολισμό για την περίοδο της Καινής Διαθήκης. Ήταν ο **"τύπος"** στην Παλαιά Διαθήκη και το **"αντίτυπον"** στην Καινή Διαθήκη (προσφορά περί αμαρτίας ή παραβάσεως, προσφορά δια πυρός ή ολοκαύτωμα, ειρηνική προσφορά και προσφορά εξ αλφίτων).

Μέσα στις εορτές αυτές ο Θεός **είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες**, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν τύποι μελλοντικών αγαθών και αληθειών, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και το έργο Του για τη σωτηρία του ανθρώπου, καθώς και με τη νικηφόρα πορεία της νύμφης εκκλησίας του Χριστού.

Η εορτή της Σκηνοπηγίας, αντί να τελειώνει την **7η ημέρα** (21 Τισρί) και να είναι η ημέρα αυτή "σάββατον αναπαύσεως" από κάθε δουλευτικό έργο, συνεχιζόταν για μία ακόμα ημέρα, την **8η ημέρα**, η οποία όμως ήταν η ΠΡΩΤΗ μετά τη λήξη των επτά προηγούμενων που αποτελούσαν την εορτή της Σκηνοπηγίας. Η ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ συμβολίζει **την αιωνιότητα** και όπου συναντάμε στην Αγία Γραφή τον αριθμό ΟΚΤΩ, σε όλες τις περιπτώσεις συμβολίζει κάτι το νέο, **μία νέα αρχή**, μία νέα κατάσταση.

Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ

Ο ΣΑΒΒΑΤΙΣΜΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

01. Η ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΗΣΑΪΑ ΚΗ:9-13

Είτε δεχτούμε την άποψη ότι η έβδομη ημέρα του Σαββάτου, εξακολουθεί να ισχύει, είτε δεχτούμε την άποψη ότι αντικαταστάθηκε από την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, τη σημερινή Κυριακή, θα πρέπει να δούμε μέσα από τον Λόγο του Θεού **ποια είναι η αληθινή ανάπαυση του πιστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης**. Ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη έθεσε ένα ΣΗΜΕΙΟ, το Σάββατο, μήπως υπάρχει και κάποιο **νέο ΣΗΜΕΙΟ** και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης; Για τον λόγο αυτό θα εξετάσουμε όλες τις περιπτώσεις, που η Βίβλος αναφέρεται στο γεγονός αυτό.

Μία από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις για το θέμα αυτό αναφέρεται στον Ησαΐα ΚΗ:9-13, όπου υπάρχουν θαυμαστές αποκαλύψεις του Λόγου του Θεού, οι οποίες δεν μένουν μόνο στο θέμα της ανάπαυσης του Θεού, αλλά επεκτείνονται και σε όλες τις αλήθειες της Βίβλου και μας καταδεικνύουν τον τρόπο που θα εξετάζουμε την ορθότητα μιας αποκάλυψης και θα αποφεύγουμε τα πνευματικά ολισθήματα:

«9. Τίνα θέλει διδάξει την **σοφίαν**; Και τίνα θέλει κάμει να καταλάβη την **διδασκαλίαν**; (Αυτοί είναι ως βρέφη) απογεγαλακτισμένα, απεσπασμένα από των μαστών.

10. **Διότι** με διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με στίχον επί στίχον, στίχον επί στίχον, ολίγον εδώ, ολίγον εκεί, 11. **διότι με χείλη ψελλίζοντα και με άλλην γλώσσαν θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν**·

12. προς τον οποίον είπεν, **ΑΥΤΗ** (είναι) **Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ**, με την οποίαν δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιασμένον, και **ΑΥΤΗ** (είναι) **Η ΑΝΕΣΙΣ**· **αλλ'** αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσωσι.

13. Και ο λόγος του Κυρίου θέλει είσθαι προς αυτούς διδασκαλία επί διδασκαλίαν, διδασκαλία επί διδασκαλίαν, στίχος επί στίχον, στίχος επί στίχον, ολίγον εδώ, ολίγον εκεί· διά **να ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΩΣΙ και **να ΠΡΟΣΚΟΠΤΩΣΙΝ** εις τα οπίσω και **να ΣΥΝΤΡΙΦΘΩΣΙ** και **να ΠΑΓΙΔΕΥΘΩΣΙ** και **να ΠΙΑΣΘΩΣΙ...**».**

Στο εδάφιο 9 ο Ησαΐας κάνει δύο βασικές ερωτήσεις, που εάν δοθούν σωστές απαντήσεις, θα μπορεί ο άνθρωπος του Θεού και ο κάθε εκζητητής της αλήθειας, να βαδίζει με σταθερότητα και στηριζόμενος με σιγουριά επάνω στον Λόγο του Θεού, δεν θα έχει πλέον αμφιβολίες και αμφισβητήσεις:

(α) **«Ποιος θα διδάξει τη ΣΟΦΙΑ;»** Είναι η πρώτη ερώτηση και η σωστή απάντηση στο **"ποιος"** θα διδάξει σοφία είναι μονόδρομος, γιατί μόνο ο Θεός μπορεί να διδάξει στον άνθρωπο τη σοφία, οποιοσδήποτε άλλος, θα τον οδηγούσε σε λάθος επιλογές και σε ολισθηρούς δρόμους.

(β) **«Και ποιον θα κάμει να καταλάβει τη ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ;»** Το δεύτερο ερώτημα ίσως να είναι πιο σημαντικό και ζωτικής σημασίας για την πνευματική πορεία του κάθε ανθρώπου και στο ερώτημα **"ποιον"** θα κάμει να καταλάβει τη διδασκαλία, η απάντηση έρχεται από μόνη της, ο Θεός θα κάνει τον άνθρωπο **ΝΑ ΕΝΝΟΗΣΕΙ** τη διδασκαλία Του.

ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥΤΟ: Το να εννοήσει ο κάθε άνθρωπος τη διδασκαλία του Θεού δεν είναι κάτι το πολύ "εύκολο". Ο Λόγος του Θεού σαν σύνολο δεν είναι ένα νομικό κείμενο, που να λέγει άρθρο 1, άρθρο 2, άρθρο 3, κλπ, και μετά να δίνει διευκρινίσεις με παραγράφους 1, 2, 3 κλπ, αλλά είναι όπως ακριβώς το περιγράφει ο Ησαΐας **«διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με στίχον επί στίχον, ΟΛΙΓΟΝ εδώ, ΟΛΙΓΟΝ εκεί...»** (εδ.10,13). Τον Λόγο του Θεού για να τον εννοήσει κάποιος δεν μπορεί να τον πάρει ξεκομμένο, αλλά σαν ένα ενιαίο σύνολο, θα αρχίσει να ξεετάζει διδασκαλία με διδασκαλία, κεφάλαιο με κεφάλαιο, στίχο με στίχο, εδάφιο με εδάφιο, ολίγον εδώ και ολίγον εκεί. Ο Λόγος του Θεού πνευματικώς ανακρίνεται και πνευματικώς ερμηνεύεται, δεν είναι για τον καθένα, είναι μόνο γι' αυτούς που εκζητούν τον Κύριο με όλη τους την καρδιά, γι' αυτούς που επιποθούν την αλήθεια. Εάν

δεν έχουν αυτή τη θέρμη και το ζήλο, εάν εξετάζουν τα πράγματα του Θεού επιφανειακά και επιπόλαια, εάν η καρδιά τους δεν είναι ειλικρινής, δεν θα μπορέσουν ποτέ να οδηγηθούν στην αλήθεια, με αποτέλεσμα αυτοί που δεν έχουν αυτή την εκζήτηση *«να περιπατήσουν και να προσκόμενουν εις τα οπίσω, να συντριφθούν, να παγιδευτούν και να πιαστούν»*.

Με απλά λόγια, θα μπορούσαμε να πούμε ότι **ο Θεός έχει κωδικοποιήσει τις αλήθειες** Του μέσα στον Λόγο Του, την Αγία Γραφή, για να μην τις καταλαβαίνει ο οποιοσδήποτε και για να μην πέφτει *«το άγιον εις τους κύνες»* (Ματθαίος Ζ:6), αλλά να είναι αποκαλυπτικός ο Λόγος Του ΜΟΝΟΝ σε αυτόν που πράγματι θέλει με ειλικρινή καρδιά να γνωρίσει τον Θεό και να έχει επίγνωση του Λόγου Του. Η αποκάλυψη των αληθειών του Λόγου του Θεού μοιάζει σαν ένα **πνευματικό παζλ**, δηλαδή η μία διδασκαλία έρχεται σε πλήρη αρμονία και συμφωνία με την άλλη διδασκαλία, υπάρχει ένα θαυμαστό "δέσιμο" ανάμεσα στις διδασκαλίες και το αποτέλεσμα είναι **ολίγον εδώ** (ένα μέρος κάποιας αλήθειας) **και ολίγον εκεί** (ένα άλλο μέρος της ίδιας αλήθειας) να έρχεται η πλήρη ταύτιση του Λόγου του Θεού, ώστε όταν ολοκληρώνεται το παζλ να φαίνεται η θαυμαστή αποκάλυψη που ο Κύριος Ιησούς θέλει να μας δώσει και όταν αυτό το εννοήσουμε η καρδιά μας γεμίζει ευφροσύνη και χαρά και αυθόρμητα έρχονται στα χείλη μας λόγια δοξολογίας και αλαλαγμού.

Αυτός είναι ο τρόπος ερμηνείας της Γραφής, που ο Ησαΐας μας δείχνει. Ένα εδάφιο ποτέ δεν το παίρνουμε μεμονωμένο, αλλά για να βγάλουμε ασφαλή και αξιόπιστα συμπεράσματα, θα πρέπει να ακολουθούμε τους βασικούς ερμηνευτικούς κανόνες της Βίβλου. Βασικά εξετάζουμε 5 στοιχεία: **(1)** Σε τι αναφέρονται τα αμέσως προηγούμενα και επόμενα εδάφια, τα οποία συνήθως αποτελούν μέρος και του υπό εξέταση εδαφίου. **(2)** Σε τι αναφέρεται ολόκληρο το κεφάλαιο μέσα στο οποίο περιέχεται το επίμαχο εδάφιο και ποιο είναι το βασικό μήνυμα που ο συγγραφέας θέλει να μας δώσει. **(3)** Σε ποιές άλλες περιπτώσεις η Βίβλος αναφέρεται για το ίδιο ακριβώς θέμα και ποιες είναι οι ομοιότητες και οι αντιθέσεις της περιγραφής. **(4)** Σε ποιους απευθύνεται ο

συγγραφέας και ανάλογα σε ποιους απευθύνεται η ερμηνεία πολλές φορές είναι και αυτονόητη. Για παράδειγμα το ευαγγέλιο του Λουκά απευθύνεται στους Έλληνες πιστούς, το κατά Μάρκον στους Ρωμαίους, το κατά Ματθαίον στους εξ Ιουδαίων χριστιανούς και το κατά Ιωάννη απευθύνεται σε όλους για να δείξει ότι ο Ιησούς είναι η φανέρωση του Θεού Πατέρα εν δυνάμει. (5) Ποια είναι τα ήθη και τα έθιμα της εποχής για το θέμα που εξετάζουμε, καθόσον αυτό σε πολλές περιπτώσεις έχει μεγάλη σημασία για τη σωστή εξήγηση ενός εδαφίου.

ΗΣΑΪΑΣ ΚΗ:9-13 Επανερχόμαστε στην περικοπή του Ησαΐα που εξετάζουμε. Μπορεί κάποιος να είναι αναγεννημένος και να αγαπά τον Θεό, αλλά δεν αρκεί μόνο αυτό, πρέπει να ενσχύει με πίστη μέσα στον Λόγο του Θεού και να εκζητήσει τις αλήθειες Του και τότε ο Θεός θα του ανοίξει τα πνευματικά μάτια και θα εννοήσει τα θαυμάσιά Του: *«Διότι με χείλη ψελλίζοντα και με άλλην γλώσσαν θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν»* (εδ.11). Εδώ ο Λόγος του Θεού κάνει μια συγκλονιστική αποκάλυψη: Ο Θεός με "άλλην γλώσσαν" ("γλώσσης ετέρας", κείμενο Ο') θα ομιλεί στον άνθρωπο, θα τον διδάσκει τη σοφία Του και θα του αποκαλύπτει τη γνώση Του και τη διδασκαλία Του. Ο Κύριος Ιησούς είπε: *«Εν τω ονόματί μου θέλετε λαλεί ΝΕΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ»* (Μάρκος Ις':17) και αυτό γίνεται όταν ο πιστός γεμίσει με το άγιο Πνεύμα του Θεού και *«λαλεί ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ»*, όταν δηλαδή βαπτισθεί με το Πνεύμα Του και ο Θεός κατοικήσει μέσα Του. Αυτή η προφητεία εκπληρώθηκε δέκα ημέρες μετά την ανάληψη του Ιησού, την ημέρα της Πεντηκοστής: *«Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. Και εξαίφνης έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν»* (Πράξεις Β:1-4, βλ. Α' Κορινθίους ΙΔ:11).

Ο Ησαΐας μέσα από τα βάθη των αιώνων μας αποκαλύπτει ότι το βάπτισμα με το Πνεύμα του Θεού, που συνοδεύεται από το υπερφυσικό σημείο του "λαλείν ετέραις γλώσσαις" (αρχ. κείμενο)

είναι η **ΑΝΑΥΠΑΣΗ** και η **ΑΝΕΣΗ** του πιστού, είναι το πνευματικό "σάββατο" του πιστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης και αυτό δεν είναι μόνο για μία ημέρα την εβδομάδα, όπως συνέβαινε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά είναι συνέχεια, γιατί το βάπτισμα εν Πνεύματι είναι το δαχτυλίδι του αρραβώνα της νύμφης εκκλησίας με τον νυμφίο Ιησού «*όστις και εσφράγισεν ημάς και έδωκε τον αρραβώνα του Πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών*» (Β' Κορινθίους Α:22 /βλ. Β' Κορινθίους Ε:5, Εφεσίους Α:14, κλπ).

Ο Ιησούς είπε: «*Έλθετε προς με, ΠΑΝΤΕΣ οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας ΑΝΑΠΑΥΣΕΙ*» (Ματθαίος ΙΑ:28). Ο Ιησούς Χριστός είναι η ΑΝΑΠΑΥΣΗ μας και η ΑΝΕΣΗ μας, κατοικεί μέσα μας ως "Πνεύμα ζωοποιούν" (Α' Κορινθίους ΙΕ:45), το σώμα μας γίνεται ο **ΝΑΟΣ** του Θεού και Αυτός "αναπαύεται" μέσα μας: «*Δεν εξεύρετε ότι είσθε ΝΑΟΣ Θεού και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν; Εάν τις φθειρή τον ΝΑΟΝ του Θεού, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός· διότι ο ναός του Θεού είναι άγιος, όστις είσθε σεις*» (Α' Κορινθίους Γ:16-17). Ο Θεός με το Πνεύμα Του αναπαύεται μέσα μας και ευαρεστείται όταν υπακούμε στον άγιο Λόγο Του, γι' αυτό θέλει από το λαό Του υπακοή.

Όταν δεν υπακούμε στον Λόγο Του και η καρδιά μας δεν είναι ευθεία ενώπιόν Του, τότε δεν θα μπορούμε να είμαστε και δέκτες των αποκαλύψεών Του. Ο Θεός δεν θα μπορεί να μας διδάξει τη σοφία Του και τη διδασκαλία Του, ο Λόγος του θα είναι κωδικοποιημένος «*διδασκαλία επί διδασκαλίαν, διδασκαλία επί διδασκαλίαν, στίχος επί στίχον, στίχος επί στίχον, ολίγον εδώ, ολίγον εκεί*» και εμείς θα αδυνατούμε να τον κατανοήσουμε. Εδώ ο Ησαΐας αναφέρεται καθαρά για το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού, το οποίο είναι η **ανάπαυση** (=σάββατο) του Θεού μέσα μας, αλλά και η δική μας πνευματική ανάπαυση. Πολλοί αρνούνται ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι για όλους τους ανθρώπους και για όλες τις εποχές, όπως αρνούνται να εννοήσουν ότι το "σάββατο" του Θεού είναι καθημερινή απόλαυση του προσώπου Του στη ζωή μας.

Όταν υπάρχει αυτή η άρνηση της αλήθειας, τότε θα «*προσκοπώσιν εις τα οπίσω*», θα σκοντάψουν, θα πέσουν, θα συντριφθούν και θα παγιδευτούν μέσα στην πλάνη τους και τη λάθος πορεία

τους «και θα πιασθώσι». Γι' αυτό ακριβώς ο αποκαλυπτικός Λόγος του Θεού δεν είναι για όλους, γιατί όταν ο άνθρωπος (και εδώ αναφερόμαστε ειδικά στον αναγεννημένο πιστό) αντιταχθεί και απορρίψει τις αποκαλύψεις του Θεού, **είτε** από υπερβάλλοντα ζήλο, **είτε** από άγνοια, **είτε** από φανατισμό, **είτε** γιατί έτσι διδάχτηκε και από εγωισμό δεν μπορεί να παραδεχτεί το λάθος του, **είτε** από αδιαφορία, τότε βεβηλώνει τον Λόγο του Θεού και δεν ευαρεστεί τον Κύριο.

Ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη είχε δώσει ένα **σημείο** της διαθήκης Του με τον άνθρωπο και αυτό το σημείο ήταν η ΑΝΑΠΑΥΣΗ της έβδομης ημέρας του Σαββάτου και όποιος βεβήλωνε τη συμφωνία μαζί Του η τιμωρία ήταν ο **θάνατος**. Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης ο Θεός έδωσε ένα άλλο **θαυμαστό σημείο** της νέας διαθήκης που έχει συνάψει και σφραγίσει με το τίμιο αίμα του Υιού Του και αυτό το **σημείο** είναι το βάπτισμα του Πνεύματός Του που εκδηλώνεται με το "λαλείν ετέραις γλώσσαις", είναι η ανάπαυση του πιστού και όταν βεβηλώνει αυτή τη νέα σχέση του με τον Θεό, αρχίζει να διαταράσσεται η κοινωνία του με τον Θεό και εάν συνεχίζει την ολισθηρή αυτή πορεία, τότε θα έχει μια **ζωή πνευματικά στερημένη**, μια ζωή χωρίς καρπούς άξιους της μετανοίας του, μια ζωή χωρίς τη δόξα και τις αποκαλύψεις του Κυρίου των δυνάμεων. Γι' αυτό υπάρχουν δύο κατηγορίες πιστών, οι σαρκικοί και οι πνευματικοί. Πρέπει ο άνθρωπος που έχει γνωρίσει προσωπικά τον Ιησού, καθημερινά να βαδίζει από δόξα σε δόξα και από δύναμη σε δύναμη και τότε ο Κύριος θα ευαρεστείται και θα **αναπαύεται** με το Πνεύμα Του μέσα του, θα ζει μια ζωή νίκης και θριάμβου.

02. ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μέσα στις περιγραφές της Βίβλου, παρατηρούμε τη συνεχή διαμάχη μεταξύ του κατά σάρκα λαού του Θεού, του **ΙΣΡΑΗΛ** και του πνευματικού Ισραήλ, που είναι η **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**. Ο φυσικός Ισραήλ είναι **τύπος της σάρκας** και ο πνευματικός Ισραήλ είναι **τύπος του Πνεύματος**, τα οποία πάντα μεταξύ τους αντιμάχονται (Γαλάτας Ε:16-18). Αυτό το παρατηρούμε και για την 4η εντολή της αγιότητας της έβδομης ημέρας, όπου ο λαός Ισραήλ **το ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ** που έκανε ο Θεός μαζί του, ξεχωρίζοντας **το σάββατο**, το μετέτρεψε σε ένα πλήθος δυσβάστακτων νόμων και διατάξεων και

από "ανάπαυση του σαββάτου", έγινε "ταλαιπωρία του σαββάτου". Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης το **ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ** του Θεού, όχι μόνο στον πνευματικό Ισραήλ, την εκκλησία, αλλά και σε όλους τους ανθρώπους είναι *το σφράγισμα με το άγιο Πνεύμα της επαγγελίας* (βλ. Εφεσίους Α:13, Δ:30, Α' Κορινθίους ΙΔ:21-22, κλπ), είναι η εμπειρία της Πεντηκοστής, που επιβεβαιώνεται με το υπερφυσικό χάρισμα της ομιλίας ξένων γλωσσών. Σήμερα ο πιστός αναπαύεται από τα έργα της σάρκας, όταν ο Κύριος Ιησούς τον βαπτίσει με το Πνεύμα Του, γι' αυτό και είναι αναγκαίο ο κάθε πιστός να εκζητήσει με πίστη στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής, είναι η ανάπαυση του Θεού μέσα του, **είναι το ΣΑΒΒΑΤΟ του Κυρίου** στη ζωή του.

Πολλοί αναγεννημένοι πιστοί πεισματικά αρνούνται την αλήθεια αυτή και διδάσκουν ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και το λαλείν ξένες γλώσσες ήταν μόνο για την περίοδο της πρώτης αποστολικής εκκλησίας για να κηρυχθεί το μήνυμα του ευαγγελίου με δύναμη, όχι μόνο στους ομοεθνείς του Ιησού, στους Ιουδαίους, αλλά και στα γύρω ειδωλολατρικά έθνη. Για να υποστηρίξουν την άποψή τους αυτή, παρουσιάζουν πάντοτε δύο κλασικά πλέον εδάφια από την Βίβλο, που τα θεωρούν ως ισχυρά επιχειρήματά τους. Αναφέρουν τα λόγια του Παύλου **1)** *«μη ΠΑΝΤΕΣ λαλούσι γλώσσας»* (Α' Κορινθίους ΙΒ:29-30) και **2)** *«εάν λαλώ τας γλώσσας των ανθρώπων και των αγγέλων, ΑΓΑΠΗΝ δε μη έχω, έρεινα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον»* (Α' Κορινθίους ΙΓ:1). Λέγουν: "Εμείς θέλουμε την ΑΓΑΠΗ, χωρίς την αγάπη, σε τι μας χρησιμεύει το σημείο της υποσχέσης του Θεού; Τι μας χρησιμεύει να προσευχόμαστε σε γλώσσες του Πνεύματος;" Εάν όμως ερμηνεύσουν τον Λόγο του Θεού, σε όλες τις περιπτώσεις που αναφέρεται στο θαυμαστό αυτό γεγονός, σύμφωνα με τον αποκαλυπτικό λόγο του Ησαΐα ΚΗ:9-13, τότε θα εννοήσουν τη διδασκαλία για το βάπτισμα εν Πνεύματι, αλλά και την αστοχία των παραπάνω "επιχειρημάτων" τους και θα οδηγηθούν στην αλήθεια. Εάν εφαρμόσουν το *«ολίγον εδώ, ολίγον εκεί, διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν»*, θα διαπιστώσουν ότι ο Παύλος λέγει επίσης *«θέλω δε ΠΑΝΤΕΣ να λαλήτε γλώσσες...»*. Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού δεν αντιφάσκει, αλλά κρύβει μέσα σε κάθε εδάφιο

αιώνιες αλήθειες. Λέγοντας αυτά τα λόγια ο Παύλος, συνδέει την ΑΓΑΠΗ με το ΛΑΛΕΙΝ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, δεν διαχωρίζει την αγάπη από το βάπτισμα εν Πνεύματι, πριν πει ότι θέλει ΟΛΟΙ να μιλούν γλώσσες, τους λέγει να ακολουθούν την αγάπη: **«Ακολουθείτε την ΑΓΑΠΗΝ· και ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύετε. Διότι ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον δεν λαλεί προς ανθρώπους, αλλά προς τον Θεόν· διότι ουδείς ακούει αυτόν, αλλά με το πνεύμα αυτού λαλεί μυστήρια: ο δε προφητεύων λαλεί προς ανθρώπους εις οικοδομήν και προτροπήν και παρηγορίαν. Ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον εαυτόν οικοδομεί, ο δε προφητεύων την εκκλησίαν οικοδομεί. Θέλω δε ΠΑΝΤΕΣ να λαλήτε γλώσσας, μάλλον δε να προφητεύετε...»** (Α' Κορινθίους ΙΔ:1-5).

Δεν θα ασχοληθούμε εδώ με λεπτομέρειες για το "βάπτισμα του αγίου Πνεύματος", απλά θα αναφέρουμε μερικά βασικά σημεία, για να μη μείνουν ερωτηματικά στον αναγνώστη, ο οποίος για λεπτομερή ανάλυση του θέματος μπορεί να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας τίτλο **«ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»**.

(α) ΕΒΡΑΙΟΥΣ ζ':1-2 *«Διά τούτο αφήσαντες την αρχικήν διδασκαλίαν του Χριστού, ας φερόμεθα προς την τελειότητα, χωρίς να βάλλωμεν εκ νέου θεμέλιον μετανοίας από νεκρών έργων και πίστεως εις Θεόν, της διδαχής των ΒΑΠΤΙΣΜΩΝ και της επιθέσεως των χειρών, και της αναστάσεως των νεκρών και της κρίσεως της αιωνίου».*

Εδώ ο Λόγος του Θεού μας παραθέτει τα **αρχικά στοιχεία** της πίστης, τα οποία είναι απαραίτητα σε ένα νέο πιστό, σε ένα πνευματικό νήπιο για να μπορέσει να προχωρήσει πνευματικά, θα πρέπει να αφήσει το άδολο λογικό γάλα και να αρχίσει πλέον να τρώει στερεά πνευματική τροφή. Μέσα στα αρχικά στοιχεία της πίστης περιλαμβάνεται και η *«διδαχή των ΒΑΠΤΙΣΜΩΝ»*, είναι σε πληθυντικό αριθμό γιατί αναφέρεται και στο **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ** και στο **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** και τα 2 βαπτίσματα είναι απαραίτητα για το νέο πιστό, ώστε να μπορέσει να προχωρήσει πνευματικά και να έχει μια νικηφόρα πορεία. Είναι εντολές του Λόγου του Θεού που πρέπει να εκτελεστούν, γιατί η απείθεια σε κάθε εντολή του Κυρίου, δεν Τον ευαρεστεί και στη ζωή του πιστού

θα υπάρχει πνευματική στασιμότητα.

(β) ΠΡΑΞΕΙΣ Β:38-39 «Και ο Πέτρος είπε προς αυτούς: **Μετανοήσατε, και ως βαπτισθή** έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε **λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος**. Διότι προς **ΕΣΑΣ** είναι η επαγγελία και προς τα **ΤΕΚΝΑ** σας και προς **ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΙΣ ΜΑΚΡΑΝ**, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών».

Στα τελευταία λόγια του Πέτρου φαίνεται πολύ καθαρά ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού είναι για όλες τις εποχές, γιατί είναι το ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ του Θεού, είναι η ΑΝΑΠΑΥΣΗ του Θεού μέσα μας. Εδώ έχουμε τρεις διαφορετικές ενέργειες (εμπειρίες), όπου η επόμενη είναι άμεσο αποτέλεσμα της προηγούμενης. Έχουμε:

- **ΜΕΤΑΝΟΙΑ** (πίστη και αναγέννηση).
- **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ** (στο όνομα του Ιησού).
- **ΔΩΡΕΑ** (βάπτισμα) **ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**.

Για να λάβει κάποιος το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, πρέπει να προηγηθούν η μετάνοια και το βάπτισμα στο νερό. Ο Πέτρος διευκρινίζει για ποιους είναι η επαγγελία (η υπόσχεση) του αγίου Πνεύματος και λέγει ότι είναι «...προς **ΕΣΑΣ...**» (σε αυτούς δηλαδή που μιλούσε τη στιγμή εκείνη) «...και προς **ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΣΑΣ...**» (στους άμεσους απογόνους τους) «...και προς **πάντας ΤΟΥΣ ΕΙΣ ΜΑΚΡΑΝ...**» (για όλους τους ανθρώπους, σε όλες τις εποχές) «...όσους **ΑΝ ΠΡΟΣΚΑΛΕΣΗ Κύριος ο Θεός ημών**». Εφόσον ο Ιησούς σε προσκάλεσε και σε αναγέννησε με το Πνεύμα Του, θέλει να σε βαπτίσει και με το Πνεύμα Του, γιατί η επαγγελία Του είναι για όλους τους ανθρώπους και για όλες τις εποχές, είναι η δύναμή Του μέσα σου, είναι το **σημείο** ότι ο Θεός κατοικεί και αναπαύεται μέσα σου.

Η προς Εβραίους επιστολή στο κεφάλαιο Δ:1-10 αναφέρεται στην **πνευματική ανάπαυση** της έβδομης ημέρας της πνευματικής δημιουργίας, η οποία θα εκπληρωθεί όταν ο «**έσχατος Αδάμ**», ο Ιησούς (Α' Κορινθίους ΙΕ:45) καταλάβει την πλήρη θέση του μέσα στην πνευματική δημιουργία, ώστε να αναπαυθεί με τον Πατέρα στην ουράνια έβδομη ημέρα. Υπάρχει λοιπόν μία έβδομη

ημέρα ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ που αναμένεται για το λαό του Θεού, την εκκλησία, η οποία όταν σαν πνευματικό σώμα του Χριστού φθάσει στο μέτρο της ηλικίας του πληρώματος του Ιησού, θα αρπαγεί από τη γη για να Τον συναντήσει στο μεσουράνημα (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ:13-18, Α' Κορινθίους ΙΕ:50-54, Ματθαίος ΚΔ:36-41, κλπ). Αυτή είναι η ευλογημένη προσδοκία και ελπίδα κάθε πιστού: *«Άρα μένει ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΣ (αρχ. "σαββατισμός") εις τον λαόν του Θεού. Διότι ο εισελθών εις την κατάπαυσιν αυτού και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, καθώς ο Θεός από των εαυτού. Ας σπουδάσωμεν λοιπόν να εισέλθωμεν εις εκείνην την κατάπαυσιν, διά να μη πέση τις εις το αυτό παράδειγμα της απειθείας»* (Εβραίους Δ:9-11). Για το "σαββατισμό", την πνευματική κατάπαυση του πιστού, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω με λεπτομέρειες.

03. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΠΑΥΣΗ

Για το θέμα της πνευματικής κατάπαυσης αναφέρεται ολόκληρο το Δ' κεφάλαιο της επιστολής προς Εβραίους: *« Ας φοβηθώμεν λοιπόν μήποτε, ενώ μένει (εις ημάς) επαγγελία να εισέλθωμεν εις την ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΝ Αυτού, φανή τις εξ υμών ότι υστερήθη (αυτής) ...Διότι εισερχόμεθα εις την ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΝ ημείς οι πιστεύσαντες, καθώς είπεν· Ούτως ώμοσα εν τη οργή μου, δεν θέλουσιν εισέλθει εις την κατάπαυσίν μου· αν και τα έργα αυτού ΕΤΕΛΕΙΩΣΑΝ από καταβολής κόσμου»* (Εβραίους Δ:1-3). Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να αγωνιζόμαστε να εισέλθουμε στην κατάπαυση του Πνεύματος του Θεού. Αναφέρει στο εδάφιο Δ:8 ότι στην Παλαιά Διαθήκη ο Ιησούς του Ναυή δεν μπόρεσε να δώσει στο λαό του την πνευματική ανάπαυση, παρά μόνο να τους οδηγήσει στη γη Χαναάν. Εάν το είχε κάνει αυτό, τότε ο Λόγος του Θεού μας λέγει ότι *«δεν ήθελε μετά ταύτα λαλεί περί ΑΛΛΗΣ ημέρας»*, δεν θα μιλούσε για "άλλη ημέρα ανάπαυσης".

Εάν ο άνθρωπος την περίοδο της Καινής Διαθήκης τηρούσε τις διατάξεις για την ημέρα του Σαββάτου, σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή, τότε δεν υπήρχε κανένας λόγος να αγωνιζόμαστε να εισέλθουμε στην πνευματική κατάπαυση, γιατί οι ημέρες θα κυλούσαν από μόνες τους, χωρίς να χρειάζεται να αγωνιστούμε εμείς

γι' αυτό. Στη Γένεση Β:2-3 λέγει ότι ο Θεός *«ΑΝΕΠΑΥΘΗ την ημέραν την εβδόμην από πάντων των έργων αυτού, τα οποία έκαμε. Και ΕΥΛΟΓΗΣΕΝ ο Θεός την ημέραν την εβδόμην και ΗΓΙΑΣΕΝ αυτήν»* διότι εν αυτή **ανεπαύθη από πάντων των έργων** αυτού, τα οποία έκτισε και έκαμεν ο Θεός». Αυτή η έβδομη ημέρα της ανάπαυσης του Θεού, δεν έχει ακόμα εκπληρωθεί, γιατί ο Θεός από τότε που δημιούργησε τον άνθρωπο "δείχνει" ότι **ΔΕΝ αναπαύθηκε** εξαιτίας της αμαρτίας, αυτό θα εκπληρωθεί την έβδομη χιλιετηρίδα, για την οποία έχουμε ήδη αναφερθεί σε προηγούμενο κεφάλαιο.

Εκείνο που πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα εδώ είναι ότι για να εισέλθει ο πιστός στην κατάπαυση του Θεού, πρέπει ο Λόγος του Θεού να είναι ενωμένος με πίστη: *«Διότι ημείς ευηγγελίσθημεν, καθώς και εκείνοι· αλλά δεν ωφέλησεν εκείνους ο ΛΟΓΟΣ, τον οποίον ήκουσαν, ΕΠΕΙΔΗ δεν ήτο εις τους ακούσαντας ηνωμένος με την ΠΙΣΤΙΝ»* (Εβραίους Δ:2). Εμείς, γράφει ο θεόπνευστος συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής "ευαγγελίσθημεν, καθώς και εκείνοι", αλλά αυτός ο λόγος δεν μπορούσε να ενεργήσει, γιατί δεν υπήρχε ο λόγος της πίστης και η έλλειψη αυτή δεν μπορεί να οδηγήσει τον πιστό στην κατάπαυση του Θεού. Ακούει ο άνθρωπος τον Λόγο του Θεού, αλλά δεν τον ωφελεί σε τίποτα, γιατί λείπει η πίστη, ακούει και ο αναγεννημένος πιστός (που μελετά τη Γραφή) τις αποκαλύψεις της Γραφής για το "σάββατο" του Κυρίου και για την κατάπαυσή Του, αλλά δεν έχει την ταπεινότητα και την πίστη να τις δεχτεί και πεισματικά αρνείται να δεχτεί τον Λόγο της αλήθειας από εγωισμό και υπερηφάνεια, επειδή δεν μπορεί να παραδεχτεί ότι τόσα χρόνια ακολουθούσε λάθος διδαχή. Ο Θεός θέλει αυτό να το αλλάξει, θέλει να ανοίξει η καρδιά του κάθε πιστού και να πιστέψει **στα μη βλεπόμενα**, να πιστέψει στον λόγο της αλήθειας και ο λόγος αυτός να ενωθεί με πίστη, εάν δεν συμβεί αυτό, τότε ο άνθρωπος δεν μπορεί να μπει μέσα στην κατάπαυση του Θεού.

Στην κατάπαυση του Θεού εισέρχονται μόνο αυτοί που πιστεύουν: *«Διότι εισερχόμεθα εις την ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΝ ημείς οι πιστεύσαντες, καθώς είπεν· Ούτως ώμοσα εν τη οργή μου, δεν θέλουσιν εισέλθει εις την κατάπαυσίν μου· αν και τα έργα αυτού **ΕΤΕΛΕΙΩΣΑΝ** από καταβολής κόσμου»* (εδ.Δ:3). Εδώ υπάρχει μια αποκάλυψη του Λόγου

του Θεού, που μας δείχνει καθαρά ότι σήμερα έχουμε την εκπλήρωση του συμβολισμού της 4ης εντολής για το "σάββατο". Η φράση κλειδί είναι «*αν και τα έργα αυτού **ΕΤΕΛΕΙΩΣΑΝ** από καταβολής κόσμου*». Το αρχαίο κείμενο δεν χρησιμοποιεί τη λέξη "ετελείωσαν", αλλά γράφει «*καίτοι των έργων από καταβολής κόσμου **ΓΕΝΗΘΕΝΤΩΝ***». "Γεννώ" σημαίνει "σχεδιάζω κάτι μέσα στο μυαλό μου", πριν ακόμα του δώσω οντότητα. Ο Θεός "γέννησε" (σχεδίασε) όλα τα έργα του ΠΡΙΝ από ακόμα τα δημιουργήσει από καταβολής κόσμου, δεν είχε ακόμα δημιουργήσει τον κόσμο, δεν υπήρχε ο λαός Ισραήλ, δεν είχε γεννηθεί ο Υιός Του, δεν υπήρχε η εκκλησία, τότε για ποια έργα λέγει ότι την εβδόμη ημέρα αναπαύθηκε; Για τον Θεό ήταν όλα τελειωμένα, γι' αυτό αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα, τα **προείδε** όλα τελειωμένα και είπε ότι είναι όλα «*καλά λίαν*».

Θα αναρωτηθεί ίσως κάποιος, πως ο Θεός αναπαύθηκε και πως τα είδε όλα "καλά λίαν", αφού προγνώριζε και την αρνητική πορεία που θα ακολουθούσε ο άνθρωπος. **Γνώριζε** ότι ο Αδάμ και η Εύα θα παρακούσουν στο θέλημα Του, ο Κάιν θα σκότωνε τον Άβελ, οι άνθρωποι θα γινόντουσαν κακοί και διεστραμμένοι με αποτέλεσμα να φέρει παγκόσμιο κατακλυσμό και να αρχίσει πάλι η ζωή από την αρχή, ο Ισραήλ θα ήταν 400 χρόνια αιχμάλωτος και οι Αιγύπτιοι θα σκότωναν τα παιδιά τους, στην πορεία οι Ισραηλίτες θα παρέβαιναν τις εντολές Του και θα έπεφταν στον τυπικισμό και στην ειδωλολατρία που για τον Θεό ήταν βδέλυγμα, θα σταύρωναν από μίσος τον απεσταλμένο μεσσία, θα βάπτιζε με το άγιο Πνεύμα Του την εκκλησία Του, αλλά η Ρώμη θα κατεδίωκε σκληρά το λαό του Θεού, η εκκλησία θα εξέκλινε από την υγιαίνουσα διδασκαλία της Γραφής και θα έπεφτε στους σκοτεινούς αιώνες, με αποτέλεσμα να χαθεί το μήνυμα της αλήθειας, να χαθεί το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, να μην υπάρχει η ανάπαυση του Θεού μέσα στις καρδιές των ανθρώπων και πολλά άλλα που διαβάζουμε μέσα στη Γραφή και θα χρειαζόντουσαν πολλές σελίδες για να τα καταγράψουμε όλα. Και όμως ο Θεός από καταβολής κόσμου τα έργα Του τα είδε όλα «*καλά λίαν*» και αναπαύθηκε. Ο Θεός αποκατέστησε τον Λόγο Του μέσα στην εκκλησία και στα λόγια του Ιησού ο πιστός βρίσκει ανάπαυση αληθινή: «*Έλθετε προς με, ΠΑΝΤΕΣ*

*οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας **ΑΝΑΠΑΥΣΕΙ***» (Ματθαίος ΙΑ:28). Ο Ιησούς είναι το "σάββατο" του πιστού, είναι η ανάπαυση του πιστού και όποιος είναι "εν Χριστώ" είναι πλέον «*καινή κτίσις*» (Β' Κορινθίου Ε:17 /αρχαίο), είναι ένα νέο πνευματικό δημιούργημά Του.

«*Άρα μένει ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΣ εις τον λαόν του Θεού*» (Εβραίους Δ:9). Το αρχαίο κείμενο αντί για τη λέξη "κατάπαυση" χρησιμοποιεί τον όρο "**σαββατισμός**". Μας προτρέπει ο Λόγος του Θεού, όχι να μπούμε στο "σάββατο", αλλά να μπούμε στο "σαββατισμό". Υπάρχει μεγάλη διαφορά στη γραμματική ερμηνεία των δύο όρων. Ετυμολογικά οι λέξεις που τελειώνουν σε κατάληξη **-ισμός** εκφράζουν μια κατάσταση ή μία πίστη, ή ένα σύνολο ανθρώπων με κοινές ιδέες, όπως χριστιανισμός, μωαμεθανισμός, καπιταλισμός, βουδισμός, φασισμός, κομμουνισμός, κλπ. Ο **σαββατισμός**, δεν είναι κάποια συγκεκριμένη ημέρα της εβδομάδας, δεν είναι η ανάπαυση της έβδομης ημέρας του Σαββάτου, αλλά είναι **μια συνεχής κατάσταση**, μέσα στην οποία μπαίνουμε και ζούμε μόνο γι' αυτή, είναι μια συνεχής ανάπαυση του πιστού. Μπορεί κάποιος να έχει δυσκολίες και προβλήματα, μπορεί να θερίζει καταιγίδες και θύελλες στη ζωή του, αλλά όταν ζει μέσα στο σαββατισμό του Κυρίου έχει ανάπαυση στο πνεύμα του, έχει χαρά και ειρήνη.

«*Διότι ο εισελθών εις την ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΝ Αυτού (του Θεού) και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, καθώς ο Θεός από των εαυτού*» (Εβραίους Δ:10). Όποιος εισέρχεται στην κατάπαυση του Θεού, καταπαύει και από τα δικά του έργα. Φυσικά τα "έργα" που αναφέρει εδώ δεν πρόκειται για έργα βιοτικά της καθημερινότητας, γιατί τα έργα αυτά δεν ενοχλούν τον Θεό, εννοεί **τα έργα της σάρκας**. Όταν ο πιστός μπει μέσα στο σαββατισμό, ζει πλέον μόνο για τον Θεό και δεν εκτελεί τα έργα της σάρκας. Ο σαββατισμός είναι η νέα πνευματική διαθήκη, που έχει συνάψει ο Θεός με τον άνθρωπο με το αίμα της θυσίας του Υιού και έχει χαράξει πλέον το νόμο Του, όχι **ΕΠΑΝΩ σε λίθινες πλάκες**, όπως έκανε με το Μωυσή και το λαό Ισραήλ, αλλά έχει χαράξει τον νόμο Του **ΜΕΣΑ σε σάρκινες πλάκες**, που είναι η καρδιά του πιστού:

(1) ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΛΣ':26-27 «*Και θέλω δώσει εις εσάς καρδίαν νέαν,*

*και πνεύμα νέον θέλω βάλει εν υμίν· και αποσπάσας την ΛΙΘΙ-
ΝΗΝ καρδίαν από της σαρκός σας θέλω δώσει εις εσάς καρ-
δίαν ΣΑΡΚΙΝΗΝ. Και θέλω εμβάλει εν υμίν το Πνεύμα ΜΟΥ
και σας κάμει να περιπατήτε εν τοις διατάγμασί ΜΟΥ και να φυ-
λάττητε τας κρίσεις ΜΟΥ και να εκτελήτε αυτάς» (βλ. ΙΑ:19-20).*

Η υπόσχεση του Θεού είναι «πνεύμα ΝΕΟΝ θέλω βάλει εν υμίν» και αυτό το "πνεύμα" είναι το δικό Του Πνεύμα, το αναφέρει αμέσως παρακάτω «θέλω βάλει εν υμίν το Πνεύμα ΜΟΥ» και όταν ο Θεός βάλει μέσα μας το Πνεύμα Του, τότε η σκληρή και πέτρινη καρδιά μας θα γίνει σάρκινη, θα αποκτήσει γλυκύτητα και αγάπη, θα βρει ανάπαυση στην παρουσία του Πνεύματος του Θεού. Αυτό θα γίνει με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος στη ζωή του πιστού που είναι ο "**σαββατισμός**" του Θεού μέσα μας, είναι η ανάπαυση του Θεού μέσα μας, μέσα στην οποία εισερχόμαστε και εμείς και όταν το κάνουμε αυτό, τότε έχει εφαρμογή το Εβραϊούς Δ:10, όπου «ο εισελθών εις την ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΝ Αυτού (του Θεού) και αυτός **κατέπαυσεν από των έργων αυτού, καθώς ο Θεός από των εαυτού**». Ο πιστός δηλαδή καταπαύει από τα άκαρπα έργα της σάρκας "περιπατεί εις τα διατάγματα του Κυρίου και φυλάσσει τις κρίσεις Του".

(2) ΙΕΡΕΜΙΑΣ ΛΑ:31-33 «31. *Ιδοῦ, ἔρχονται ἡμέραι, λέγει Κύριος, και θέλω κάμει προς τον οἶκον Ἰσραὴλ και προς τον οἶκον Ἰούδα διαθήκην νέαν....*

32. *ουχί κατά την διαθήκην, την οποίαν ἔκαμον προς τους πατέρας αυτών, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπίασα αυτοὺς ἀπὸ της χειρὸς διὰ να ἐξαγάγω αυτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου· διότι αυτοὶ παρέβησαν την διαθήκην μου και ἐγὼ ἀπεστράφην αυτοὺς, λέγει Κύριος.....*

33. *ἀλλ' αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ διαθήκη, την οποίαν θέλω κάμει προς τον οἶκον Ἰσραὴλ· μετὰ τας ἡμέρας ἐκεῖνας, λέγει Κύριος, θέλω θέσει τον νόμον μου εις τα ἐνδύμυχα αυτών και θέλω γράψει αὐτόν ἐν ταις καρδίαις αυτών· και θέλω εἶσθαι Θεὸς αυτών και αυτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαὸς μου».*

Εδώ ο Θεός δίνει μία υπόσχεση ότι θα κάνει **ΝΕΑ ΔΙΑΘΗΚΗ** με το λαό Του, τον Ισραήλ, μία διαφορετική διαθήκη από αυτή που είχε κάνει με τους πατέρες τους, όταν τους έβγαλε από τη δουλεία της Αιγύπτου, μία διαθήκη που ο νόμος Του δεν θα είναι γραμμέ-

νος σε πέτρινες πλάκες, αλλά θα είναι «εις τα *ΕΝΔΟΜΥΧΑ αυτών*», θα είναι γραμμένος «εν ταις *ΚΑΡΔΙΑΙΣ αυτών*». Όταν ο Θεός θέσει το νόμο Του μέσα μας και εμείς εκτελούμε τα διατάγματά Του, τότε **Αυτός** θα είναι ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ και **εμείς** θα είμαστε ο άγιος και ο ευλογημένος ΛΑΟΣ ΤΟΥ, τότε είναι που θα ζούμε στην ανάπαυση του Θεού, γιατί το Πνεύμα Του θα είναι μέσα μας, κατά την υπόσχεσή Του: «*Και θέλω εμβάλει εν υμίν το Πνεύμα ΜΟΥ και σας κάμει να περιπατήτε εν τοις διατάγμασί ΜΟΥ και να φυλάττητε τας κρίσεις ΜΟΥ και να εκτελήτε αυτάς*» (Ιερεμίας Λς':27). Αυτός είναι ο σαββατισμός της Καινής Διαθήκης, ο Θεός να βάλει μέσα στον πιστό το Πνεύμα Του, βαπτίζοντάς τον εν Πνεύματι και τότε το σώμα του γίνεται ο άγιος ναός του Θεού «*Η δεν εξεύρετε ότι το σώμα σας είναι ΝΑΟΣ του αγίου Πνεύματος του εν υμίν, το οποίον έχετε από Θεού, και δεν είσθε κύριοι εαυτών;*» (Α' Κορινθίους ς':19).

(3) ΠΡΑΞΕΙΣ 2:47-50 «*Ο Σολομών δε οικοδόμησεν εις αυτόν οίκον. Αλλ' ο Ύψιστος δεν κατοικεί εν χειροποίητοις ναοίς, καθώς ο προφήτης λέγει· Ο ουρανός είναι θρόνος μου, η δε γη υποπόδιον των ποδών μου· ΠΟΙΟΝ οίκον θέλετε οικοδομήσει δι' εμέ, λέγει Κύριος, ή ΠΟΙΟΣ ο τόπος της αναπαύσεώς μου; Η χειρ μου δεν έκαμε ταύτα πάντα;*»

Τα παραπάνω λόγια είναι από την απολογία του Στέφανου στο συνέδριο, λίγο πριν τον λιθοβολήσουν, λόγια που είχαν το χρίσμα του Πνεύματος του Θεού, γιατί παρακάτω στο εδ.55 γράφει ότι ο Στέφανος ήταν "πλήρης Πνεύματος αγίου" και από τα χείλη του έβγαιναν λόγοι αποκαλυπτικοί: Ο βασιλιάς Σολομών οικοδόμησε για τον Θεό έναν **επίγειο ναό**, αλλά ο Θεός που είναι Πνεύμα και που γεμίζει τους ουρανούς των ουρανών δεν κατοικεί μέσα **σε χειροποίητους ναούς**, σε ναούς που είναι έργα χειρών ανθρώπων. Ο ίδιος ο Θεός κάνει 2 συγκλονιστικές ερωτήσεις προς τον άνθρωπο: **(α) ΠΟΙΟΝ οίκο** θέλετε να οικοδομήσετε για Μένα, τι μπορεί να χωρέσει Εμένα, όταν ο ουρανός είναι ο θρόνος μου και η γη υποπόδιο των ποδών μου; Κανένα ανθρώπινο κατασκεύασμα δεν μπορεί να χωρέσει τον άπειρο Θεό. **(β) ΠΟΙΟΣ είναι ο τόπος** της ανάπαυσής Μου, αφού το δικό Μου χέρι έκανε όλα αυτά;

Ο τόπος της ανάπαυσης του Θεού, ο τόπος του "σαββάτου"

του Θεού είναι η καρδιά του πιστού, γιατί το σώμα του πιστού είναι ο ναός του Πνεύματός Του. **Το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού** μας οδηγεί στο "σαββατισμό" του Θεού, μας οδηγεί σε μια συνεχή κατάσταση ανάπαυσης μέσα στην παρουσία του Θεού, γι' αυτό **είναι αναγκαίο** ο αναγεννημένος πιστός να εκζητήσει στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής, να βάλει στην άκρη τις προκαταλήψεις του και τις διδαχές που μέχρι τώρα γνωρίζει και να επανεξετάσει το θέμα.

Είναι πολύ μεγάλη η ευθύνη του πιστού, όταν συνειδητά απορρίπτει από τη ζωή του τη δύναμη της Πεντηκοστής. Αυτό έχει σαν άμεση συνέπεια: **(1)** Να απορρίπτει το "σαββατισμό" του Θεού στη ζωή του, **(2)** Να στερείται τη δύναμη και την εξουσία επάνω στις δυνάμεις του σκότους, γι' αυτό και ο Διάβολος έχει διαστρεβλώσει την αλήθεια αυτή του Λόγου του Θεού, **(3)** Να μην έχει το δακτυλίδι του αρραβώνα, που είναι η σφραγίδα του Πνεύματος για την ημέρα της απολύτρωσης του σώματος, για την αρπαγή της εκκλησίας, **(4)** Να χάνει τη μεγάλη ευλογία το σώμα του να είναι ο ναός του Πνεύματος του Θεού.

Είναι άσοφο να απορρίπτει κάποιος την εμπειρία της Πεντηκοστής, χωρίς να έχει εξετάσει το θέμα, ή να το έχει εξετάσει, αλλά με επιφανειακό τρόπο. Όταν οι συγκεντρωμένοι 120 μαθητές βαπτίστηκαν με το άγιο Πνεύμα του Θεού την ημέρα της Πεντηκοστής, το γεγονός αυτό δεν αντιμετωπίστηκε και δεν σχολιάστηκε με τον ίδιο τρόπο από το πλήθος που έτρεξε να δει τι συμβαίνει:

(α) Άλλοι θαύμαζαν που οι μαθητές μιλούσαν τα μεγαλεία του Θεού σε άγνωστες για τους ίδιους γλώσσες, αλλά κατανοητές για τους παρευρισκόμενους.

(β) Άλλοι ρωτούσαν μεταξύ τους "τι να σημαίνει άραγε αυτό". Απορούσαν και δεν μπορούσαν να δώσουν κάποια λογική εξήγηση για το εκπληκτικό και πρωτόγνωρο αυτό γεγονός.

(γ) Άλλοι χλεύαζαν και έλεγαν ότι είναι μεθυσμένοι.

(δ) Άλλοι το δέχτηκαν σαν μια θαυμαστή ενέργεια του Θεού, με αποτέλεσμα να έρθει η καρδιά τους σε κατάνυξη και συντριβή, να μετανοήσουν και να εκζητήσουν τον Ιησού στη ζωή τους.

Από τότε που συνέβηκε το θαυμαστό αυτό γεγονός, πριν πε-
ρίπου δύο χιλιάδες χρόνια, η κατάσταση παραμένει η ίδια και
σήμερα. Ειδικά όσοι είναι εξοικειωμένοι με τον Λόγο του Θεού, βρί-
σκονται σε κάποια από τις παραπάνω κατηγορίες, είτε συνειδητά
από επιλογή τους, είτε ακούσια και δεν έχουν ακόμα ξεκαθαρίσει
μέσα τους ποια είναι η αλήθεια για τη θαυμαστή αυτή εμπειρία και
βρίσκονται συνέχεια σε αμηχανία και πνευματική σύγχυση, με απο-
τέλεσμα ένα τόσο σημαντικό θέμα να αποφεύγουν να το θίγουν:

(1) Υπάρχουν αυτοί που υποστηρίζουν ότι το βάπτισμα με το
άγιο Πνεύμα του Θεού, που συνέβηκε τότε και συνοδευόταν από
το φαινόμενο της ομιλίας των ξένων γλωσσών, **ήταν μόνο για την
πρώτη αποστολική εκκλησία** για να μπορέσει να κηρύξει με
δύναμη Πνεύματος αγίου το μήνυμα του ευαγγελίου στα έθνη. Βέ-
βαια αυτή η άποψη είναι τελείως αβάσιμη και αστήρικτη, γιατί οι
απόστολοι και οι λοιποί μαθητές κήρυτταν στη γλώσσα τους προς
τους διασκορπισθέντες στα γύρω έθνη ομοεθνείς τους, ή στην Ελ-
ληνική, που ήταν η κοινή καθομιλουμένη την εποχή εκείνη.

(2) Άλλοι δέχονται ότι το βάπτισμα εν Πνεύματι αγίω ήταν μεν
για την εποχή εκείνη, αλλά **εάν θέλει ο Θεός το δίνει και σήμερα
σε όσους ευαρεστείται**. Κατά την άποψή τους ο Θεός κάνει "**δια-
κρίσεις**" και αρνείται να δώσει σε όλους την ανάπαυση (το "σάβ-
βατο") του αγίου Πνεύματός Του και το δακτυλίδι του αρραβώνα
του Πνεύματός Του.

(3) Άλλοι υποστηρίζουν ότι ο Θεός βαπτίζει και σήμερα με το
Πνεύμα Του και σαν σημείο είναι οι ξένες γλώσσες, αλλά **αυτό εί-
ναι επικίνδυνο για τον πιστό**, γιατί ανοίγεται σε πνευματικό πό-
λεμο με τις σκοτεινές δυνάμεις και μπορεί να εξαπατηθεί και να
προσεύχεται στο Σατανά με ξένες γλώσσες, χωρίς ο ίδιος να το
γνωρίζει. Άρα, κατά τους υποστηρικτές του επιχειρήματος αυτού,
το έργο του Ιησού στο Γολγοθά είναι μάταιο, αφού ο Σατανάς είναι
ισχυρότερος του Θεού και η εκκλησία του Χριστού δεν έχει τη
δύναμη να τον συντρίψει.

(4) Υπάρχει και μία μερίδα πιστών, που δέχονται ότι η εμπειρία
της Πεντηκοστής **είναι και για μας σήμερα**, σαν μια δεύτερη ε-

μπειρία που ακολουθεί την αναγέννηση, **αλλά χωρίς να συνοδεύεται από το φαινόμενο των ξένων γλωσσών** και σαν απόδειξη αυτής της δεύτερης εμπειρίας είναι ότι υπάρχει κάποια ειδική "εσωτερική μαρτυρία" του Πνεύματος στην καρδιά του πιστού, που επιβεβαιώνει αυτό το γεγονός, είναι κάποια συγκινησιακή εμπειρία που δεν συνοδεύεται από το λαλείν ξένες γλώσσες. Εδώ έχουμε καθαρή περίπτωση, όπου **προσθέτουμε** στον Λόγο του Θεού, παρά την αυστηρή προειδοποίηση του ίδιου του Ιησού ότι «**Αν κάποιος ΠΡΟΣΘΕΣΕΙ σ' αυτά, ο Θεός θα προσθέσει σ' αυτόν τις πληγές, που είναι γραμμένες σ' αυτό το βιβλίο. Και αν κάποιος ΑΦΑΙΡΕΣΕΙ από τα λόγια του βιβλίου της προφητείας αυτής, ο Θεός θα αφαιρέσει το μέρος του από το βιβλίο της ζωής, και από την άγια πόλη, και από τους γραμμένους στο βιβλίο αυτό**» (Αποκάλυψη ΚΒ:18-19).

(5) Τέλος, υπάρχουν αυτοί που δέχονται ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής, όπως συνέβηκε τότε, δεν ήταν μόνο για την πρώτη αποστολική εκκλησία, αλλά **είναι για όλες τις εποχές** και για όλους τους πιστούς, οι οποίοι εκζητούν το βάπτισμα του Πνεύματος του Θεού, με αποτέλεσμα σήμερα εκατομμύρια πιστοί σε όλο τον κόσμο να έχουν την εμπειρία της Πεντηκοστής και να δίνουν τη μαρτυρία τους με δύναμη και με ακολουθούντα σημεία, κατά το λόγο του ίδιου του Ιησού (Μάρκος Ις':17-20).

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και άλλες περιπτώσεις για το θέμα αυτό, αλλά όλα αυτά αναφέρθηκαν για ένα συγκεκριμένο λόγο, που είναι να προβληματίσει σοβαρά τον κάθε πιστό και να λάβει για το θέμα αυτό υπεύθυνη θέση. Θα πρέπει να γνωρίζουν ότι **η απόρριψη ή η αποδοχή** της εμπειρίας της Πεντηκοστής, όπως αυτή αναφέρεται στις Πράξεις Β:1-4, θα είναι ένας καθοριστικός παράγοντας για την παραπέρα πνευματική πορεία του κάθε πιστού, γιατί **ή θα τον στερήσει** από όλες τις ευλογίες που απορρέουν από την παρακοή στις εντολές που έχουν σχέση με το θέμα αυτό, **ή θα τον γεμίσει** με τη δόξα και την παρουσία του Θεού στη ζωή του. Όταν οι πιστοί δεχτούν την αλήθεια αυτή, τότε η κατάπαυση του Θεού, ο σαββατισμός θα γίνει μια πραγματικότητα στη ζωή τους και θα ζουν καθημερινά το "σάββατο" του Κυρίου.

Ο συμβολισμός της εντολής του Θεού για το "σάββατο"

ποτέ δεν καταργήθηκε, ούτε ο εορτασμός του "σαββάτου" μεταφέρθηκε στην επόμενη πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Το "σάββατο" ίσχυε σαν τύπος και συμβολισμός στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, το "σάββατο" ισχύει και σήμερα σαν αντίτυπο του συμβολισμού, ισχύει το σάββατο του αγίου Πνεύματος του Θεού μέσα μας, όταν ο Κύριος μας βαπτίζει με το Πνεύμα Του: *«Διότι με χείλη ψελλίζοντα και με άλλην γλώσσαν θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν» προς τον οποίον είπεν, ΑΥΤΗ (είναι) Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ, με την οποίαν δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιασμένον, και ΑΥΤΗ (είναι) Η ΑΝΕΣΙΣ· αλλ' αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσωσι* » (Ησαΐας ΚΗ:11-12).

04. ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ για το ΙΟΥΔΑΪΚΟ ΣΑΒΒΑΤΟ

Στην επιστολή προς Κολοσσαείς Β:16-17 ο Παύλος γράφει: *«Ας μη σας κρίνη λοιπόν μηδείς διά ΦΑΓΗΤΟΝ, ή διά ΠΟΤΟΝ, ή διά λόγον ΕΟΡΤΗΣ, ή ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ, ή ΣΑΒΒΑΤΩΝ, τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού»*. Εδώ ο Παύλος αναφέρει πέντε περιπτώσεις (φαγητό, ποτό, λόγος εορτής, νεομηνία, σάββατα), που είναι "σκιά των μελλόντων", είναι τύποι μελλοντικών καταστάσεων. Ανάμεσα σε αυτά, είναι και τα "σάββατα" (πληθυντικός αριθμός) και επειδή "σάββατο" σημαίνει "ανάπαυση", μέσα στην έννοια του "σαββάτου" είναι και όλες οι εορτές, στις οποίες *«ουδέν δουλετικόν έργον»* επιτρεπόταν να γίνει, ήσαν *«συγκαλέσεις αγίαι»* και ήταν ημέρες ανάπαυσης (σάββατα). Το εβδομαδιαίο όμως σάββατο ήταν σκιά της αληθινής ανάπαυσης του πιστού με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος. Ο Ιησούς, ως κύριος του Σαββάτου, "γέμισε" το νόμο του Σαββάτου, έδωσε περιεχόμενο στην αληθινή έννοια του Σαββάτου, όπως και εκπλήρωσε τον τυπολογικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης με τη μοναδική σταυρική θυσία Του επάνω στο Γολγοθά.

Ο Παύλος το διευκρινίζει ότι για πράγματα τα οποία είναι "σκιές", είναι "τύποι" μελλόντων αγαθών δεν μπορεί να μας κρίνει κανείς. Οι δέκα εντολές είναι σαφές ότι δεν καταργήθηκαν και μεταξύ αυτών είναι και η εντολή για την έβδομη ημέρα του Σαββάτου, **γιατί λοιπόν εδώ ο Παύλος λέγει ότι τα "σάββατα" είναι σκιά των μελλόντων;** Γιατί απλά ο Κύριος δεν κατήργησε το "σάββατο" (=ανάπαυση), γιατί ποτέ δεν καταργήθηκε ο συμβολισμός της ημέ-

ρας του Σαββάτου, που είναι η "ανάπαυση" του πιστού και αυτός ο συμβολισμός έχει εφαρμογή στην περίοδο της Καινής Διαθήκης με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματός Του. Ο **τύπος** του Σαββάτου καταργήθηκε και όχι ο **συμβολισμός** του Σαββάτου.

Στα παραπάνω λόγια του Παύλου που απευθύνει προς την εκκλησία των Κολοσσαέων, οι υποστηρικτές του Ιουδαϊκού Σαββάτου, αυτοί δηλαδή που διακηρύττουν ότι στην περίοδο της Καινής Διαθήκης εξακολουθεί να ισχύει η έβδομη ημέρα του "σαββάτου" της Παλαιάς Διαθήκης, προτάσσουν υπέρ της άποψης αυτής **τρία επιχειρήματα**, τα οποία είναι:

(α) ΤΟ "ΣΑΒΒΑΤΟ" ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ: Το πρώτο επιχείρημα που παρουσιάζουν οι υποστηρικτές του Ιουδαϊκού Σαββάτου είναι ότι ο Παύλος, λέγοντας "**σαββάτων**", δεν εννοεί το εβδομαδιαίο σάββατο της 4ης εντολής, γιατί ο Θεός το είχε θεσπίσει **πριν την πτώση** του ανθρώπου στην αμαρτία, όταν ευλόγησε και αγίασε την έβδομη ημέρα, στην οποία αναπαύθηκε από όλα τα έργα Του (βλ. Γένεση Β:2-3). Κατά συνέπεια στην Κολοσσαείς Β:16-17 αναφέρεται στα "σάββατα" (στις εορτές), που είχε θεσπίσει **μετά την πτώση** του ανθρώπου και αυτές οι εορτές καταργήθηκαν, γιατί εκπληρώθηκε ο τύπος τους.

Αυτό όμως, όπως καταδείξαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο δεν μπορεί να ισχύει, γιατί στα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης αναφέρονται τα γεγονότα συνοπτικά και σε άλλα κεφάλαια της Γραφής ("**ολίγον εδώ και ολίγον εκεί**") τα βρίσκουμε να αναφέρονται με περισσότερες λεπτομέρειες, στις περιγραφές των οποίων περιλαμβάνονται θαυμαστά προφητικά γεγονότα, όπως στη Γένεση Α:26-27, όπου φαίνεται το θαυμαστό σχέδιο του Θεού, που είχε ετοιμάσει "προ καταβολής κόσμου", για τη σωτηρία του ανθρώπου που θα ενεργούσε όταν γεννιόταν ο Υιός Του. **Το ίδιο συμβαίνει και με την έβδομη ημέρα, την οποία ο Θεός ξεχώρισε και αναπαύθηκε από όλα τα έργα Του.** Ο Θεός όμως δεν "κουράζεται", ώστε να έχει ανάγκη ανάπαυσης, αλλά προφητικά αναφέρεται ο Λόγος του Θεού στην πνευματική ανάπαυση της **έβδομης χιλιετηρίδας**, μέσα στην οποία κατάπαυση θα εισέλθει και η εκκλησία, την οποία ο Θεός είχε προγνωρίσει πριν ακόμα δημιουργήσει τον κόσμο

(Εφεσίους Α:9, Γ:11, Β' Τιμόθεου Α:9). Οι επτά ημέρες της δημιουργίας, τυπολογικά αντιπροσωπεύουν τις επτά χιλιετηρίδες και η **έβδομη χιλιετηρίδα** ανήκει στον Θεό, την οποία προ καταβολής κόσμου είχε προετοιμάσει.

Υπάρχει μεταξύ της **ΕΒΔΟΜΗΣ ΗΜΕΡΑΣ** της δημιουργίας και της μελλοντικής **ΕΒΔΟΜΗΣ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑΣ**, που θα ξεκινήσει με την ένδοξη έλευση του Ιησού, μία θαυμαστή πνευματική ταύτιση και ενότητα, γιατί στην πραγματικότητα για τον Θεό είναι το ίδιο γεγονός, αν και μεταξύ τους απέχουν αιώνες, αλλά ο χρόνος είναι για τον άνθρωπο και όχι για τον Θεό, που είναι ΑΝΑΡΧΟΣ και ΑΙΩΝΙΟΣ, γι' Αυτόν δεν υπάρχει αρχή και τέλος, για τον Θεό *«ό,τι έγεινεν, ήδη είναι και ό,τι θέλει γείνει, ήδη έγεινε· και ο Θεός ανακαλεί τα παρελθόντα»* (Εκκλησιαστής Γ:15), **ο Θεός γνωρίζει το ΤΕΛΟΣ από την ΑΡΧΗ**, ο Θεός είναι η αρχή των πάντων και το τέλος των πάντων, είναι Αυτός που έχει θέσει τη σφραγίδα της τελειότητας στα σχέδιά Του, τα οποία έχει τελειώσει "προ καταβολής κόσμου". Ο Θεός είχε "γεννήσει" (σχεδιάσει-τελειώσει) τα έργα Του, πριν ακόμα τα δημιουργήσει και προείδε ότι ήσαν "καλά λίαν", γι' αυτό και αναπαύθηκε την εβδόμη ημέρα, που είναι τύπος και συμβολισμός της έβδομης χιλιετηρίδας ανάπαυσης και της πνευματικής κατάπαυσης του πιστού, όταν αυτός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού.

(β) ΤΟ "ΣΑΒΒΑΤΟ" ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ: Ένα άλλο επιχείρημα που παρουσιάζουν οι υποστηρικτές του Σαββάτου της Παλαιάς Διαθήκης είναι ότι, δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι καταργήθηκε **μόνο** η 4η εντολή του Σαββάτου, όταν οι υπόλοιπες εντολές που ο Θεός έδωσε στο Μωυσή επάνω στο όρος Σινά, εξακολουθούν να ισχύουν, καθόσον ο **ηθικός νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης ποτέ δεν καταργήθηκε, γεγονός που το επιβεβαίωσε και ο Ιησούς στην επί του όρους ομιλία Του. Τα "σάββατα", που αναφέρει ο Παύλος δεν έχουν καμιά σχέση με την 4η εντολή του Δεκάλογου και έχουν σχέση με τον **τελετουργικό νόμο** της Παλαιάς Διαθήκης, που είναι το χύσιμο του αίματος, οι προσφορές, τα φαγητά, οι σπονδές και οι ιδιαίτερες εορτές, είναι "σάββατα" που καθιερώθηκαν μετά την πτώση, όταν ο άνθρωπος έπεσε στην τυπολατρία.

Η απάντηση είναι ότι το Σάββατο δεν αναφέρεται μόνο στον

δεκάλογο, αλλά και στον υπόλοιπο νόμο του Θεού (Έξοδος ΛΑ:12-18). Η έβδομη ημέρα του Σαββάτου, σαν ημέρα του Κυρίου, δεν καταργήθηκε, ούτε μεταφέρθηκε την επόμενη πρώτη ημέρα, αλλά ο Ιησούς "γέμισε" (πληρώσει) το Σαββάτο, όπως "γέμισε" και τον υπόλοιπο νόμο, έχουμε την πνευματική εκπλήρωσή του Σαββάτου στην Καινή Διαθήκη με το **βάπτισμα του αγίου Πνεύματος**. Ο Ιησούς κατήγγησε τον τύπο του Σαββάτου και όχι το συμβολισμό του. Όσον αφορά ότι ο Ιησούς επιβεβαίωσε την ισχύ του ηθικού νόμου της Παλαιάς Διαθήκης, πράγματι συνέβηκε, αλλά η διαφορά είναι ότι ο Ιησούς το νόμο που είναι γεμάτος ξηρούς τύπους και νεκρός, του έδωσε πνεύμα και ζωή, του έδωσε αληθινό νόημα και περιεχόμενα. Για παράδειγμα, στην εντολή "**ου φονεύσεις**", ένοχος στην αιώνια κρίση, δεν είναι μόνον αυτός που κάνει το φόνο, αλλά *«πας ο οργιζόμενος αναιτίως κατά του αδελφού αυτού»* (Ματθαίος Ε: 21-22). Ή στην εντολή "**ου μοιχεύσεις**", μοιχός δεν είναι μόνον εκείνος που διαπράττει τη μοιχεία, αλλά και εκείνος που επιθυμεί μια γυναίκα (Ματθαίος Ε:27-28).

Ο Ιησούς το ξεκαθάρισε αυτό, λέγοντας: *«Μη νομίσητε ότι ήλθον να καταλύσω, αλλά "ΠΛΗΡΩΣΑΙ" (αρχαίο κείμενο)...»* (Ματθαίος Ε:17). Άρα, δεν καταλύθηκε μόνο η εντολή του Σαββάτου, ενώ οι άλλες εντολές ισχύουν, αλλά ΟΛΕΣ οι εντολές του Θεού εξακολουθούν να ισχύουν όχι στην **κατά γράμμα** (ξερή και τυπική) **εφαρμογή τους**, αλλά στην **πνευματική εκπλήρωση και εφαρμογή τους**, γιατί ο Κύριος Ιησούς είναι ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ του νόμου και ο ΚΥΡΙΟΣ του πνευματικού πλέον "σαββάτου", της αληθινής ανάπαυσης του πιστού. Θα λέγαμε, χρησιμοποιώντας τη σύγχρονη νομική ορολογία ότι ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης δεν καταργήθηκε, αλλά τροποποιήθηκε, είναι ο ίδιος νόμος με πνευματικές προσθήκες, γιατί ο αναστημένος Ιησούς δεν είναι πλέον μεσίτης διαθήκης, σφραγισμένης με αίμα ζώων, τράγων και ταύρων, αλλά είναι μεσίτης **ανωτέρας διαθήκης**, σφραγισμένη με το δικό Του αναμάρτητο αίμα, με αίμα που του έχει δώσει ο ίδιος ο Θεός: *«Τώρα όμως ο Χριστός έλαβεν εξοχώτεραν λειτουργίαν, καθόσον είναι και ανωτέρας διαθήκης μεσίτης, ήτις ενομοθετήθη με ανωτέρας επαγγελίας»* (Εβραίου Η:6 / βλ. Ζ:22).

(γ) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ: Ένα ακόμα επιχείρημα των υποστηρικτών ότι η έβδομη ημέρα του Σαββάτου εξακολουθεί και σήμερα να είναι η αγία ημέρα του Κυρίου είναι το εξής: Ο Παύλος λέγει «*ας μη σας κρίνη ΛΟΙΠΟΝ μηδείς...*» και το "λοιπόν" έχει άμεση σχέση με τα προηγούμενα εδάφια που αναφέρονται ότι ο Ιησούς με τη θυσία Του εξάλειψε το χειρόγραφο με τα ανθρώπινα διατάγματα. Κατά συνέπεια, όταν ο Παύλος λέγει "σαββάτων", δεν εννοεί τις εντολές του Δεκαλόγου, του οποίου η 4η εντολή είναι ο αγιασμός της έβδομης ημέρας του Σαββάτου.

Η γραμματική παρατήρηση με το "λοιπόν" είναι σωστή. Ο απ. Παύλος λέγει: «*Εξάλειψας το καθ' ημών ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ, συνιστάμενον εις ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ, το οποίον ήτο εναντίον εις ημάς, και αφήρσεν αυτό εκ του μέσου, προσηλώσας αυτό επί του σταυρού...*» (Κολοσσαείς Β:14). Ο Παύλος στην αρχή του κεφαλαίου του μιλά για το μυστήριο του "Θεού και Πατρός" και του "Χριστού Αυτού", μέσα στο οποίο μυστήριο είναι κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσης και μέσα στο μυστήριο αυτό είναι να μας δώσει ο Κύριος αποκάλυψη για να εννοήσουμε πως ο Ιησούς με τη θυσία Του εξάλειψε το χειρόγραφο με τα διατάγματα. Το αρχαίο κείμενο γράφει "**τοις δόγμασιν**", ο Ιησούς εξάλειψε το χειρόγραφο των δογμάτων μας, δηλαδή των διδασκαλιών μας και αυτές οι διδασκαλίες είχαν φέρει πρόσκομμα στην επικοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό, καθόσον ο άνθρωπος είχε θεσπίσει πολλές ανθρώπινες διδασκαλίες και διατάξεις, που είχαν σχέση με την τροφή του (φαγητόν ή ποτόν), ή με τη σχέση του με τον Θεό (λόγος εορτής, νεομηνίας, σάββατα), ο Ιησούς με τη θυσία Του και την ανάστασή Του εξάλειψε το χειρόγραφο που είχε τους "τύπους" των διαταγμάτων και μας έδωσε αποκάλυψη να το εννοήσουμε.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης οι Ιουδαίοι είχαν τυποποιήσει όλες τις εντολές του Θεού χωρίς διάκριση και τις εντολές του Δεκαλόγου και τις λοιπές εντολές. Κατά συνέπεια, το χειρόγραφο των διαταγμάτων που ο Ιησούς εξάλειψε **περιλαμβάνει όλο το νόμο του Θεού**, συμπεριλαμβανομένου και των δέκα εντολών. Ας μην ξεχνούμε ότι ο λαός Ισραήλ βεβήλωσε την πρώτη

όλων των εντολών (Δευτερονόμιο 5:4), καταπάτησε την πρώτη εντολή που ο Θεός έδωσε στο Σινά: «*Εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σου, ΜΗΝ έχεις άλλους θεούς, εκτός από Εμένα*» (Έξοδος Κ:2-3). Ο Ισραήλ έπεσε στην ειδωλολατρία και αυτό είχε τραγικές συνέπειες. Άρα όταν ο Παύλος λέγει "διατάγματα" (δόγματα), εννοεί ΟΛΕΣ τις εντολές και δεν εξαιρεί την 4η εντολή του Σαββάτου. Είναι αυθαίρετος ο ισχυρισμός ότι ο Παύλος όταν χρησιμοποιεί τον όρο διατάγματα δεν εννοεί τις δέκα εντολές, γιατί ο αντίλογος είναι πολύ απλός και πολλές φορές η απλότητα μας ξεφεύγει: Εδώ ο Παύλος δεν αναφέρει ρητά ότι **δεν είναι** οι δέκα εντολές, αλλά δεν αναφέρει επίσης ότι **και είναι**, γεγονός που σημαίνει ότι αφήνουμε το Πνεύμα του Θεού να μας αποκαλύψει την αλήθεια, ακολουθώντας τον τρόπο που μας δείχνει ο Ησαΐας ΚΗ:11-12, δηλαδή ερμηνεύοντας το Λόγο του Θεού «*διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, στίχον επί στίχον, ολίγον εδώ και ολίγον εκεί*» και τότε είναι βέβαιο ότι θα οδηγηθούμε στην αποκαλυπτική αλήθεια του αψευδή Λόγου του Θεού. Συμπερασματικά, ο Παύλος με τη φράση αυτή στους Κολοσσαείς Β:16-17 δεν καταργεί το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, ούτε καταργεί τους συμβολισμούς που είχε θέσει ο Θεός στο νόμο Του, ο Παύλος "καταργεί" την τυπολατρία στην οποία είχαν πέσει οι ομοεθνείς του και εδώ δείχνει την κατάργηση των τύπων.

05. Η ΑΓΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ο Παύλος ο απολογητής της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας συχνά δίδασκε την ημέρα του Σαββάτου στις συναγωγές των Ιουδαίων, σε όποια πόλη βρισκόταν, αλλά αυτό το έκανε, όχι γιατί ο ίδιος τηρούσε το "σάββατο" της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά γιατί οι Ιουδαίοι, εφόσον δεν είχαν δεχτεί τον Ιησού ως μεσσία, εξακολουθούσαν να ξεχωρίζουν την έβδομη ημέρα του Σαββάτου κατά το Μωυσαϊκό νόμο και να την τηρούν.

Ο Παύλος στις επιστολές του δεν ξεχωρίζει κάποια συγκεκριμένη ημέρα της εβδομάδας ως αγιότερη, αλλά όλες ενώπιον του Θεού είναι ευλογημένες, είναι ημέρες τις οποίες ο Θεός έκανε για την απόλαυση του ανθρώπου. Γράφει ο Παύλος:

(α) ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΔ:5-6 «*Άλλος μεν κρίνει μίαν ημέραν (αγιωτέραν)*

παρά (άλλην) ημέραν, άλλος δε κρίνει (ισην) πάσαν ημέραν. Ας ήναι έκαστος πεπληροποιημένος εις τον ίδιον αυτού νούν. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΩΝ την ημέραν παρατηρεί (αυτήν) διά τον Κύριον, και ο ΜΗ ΠΑΡΑΤΗΡΩΝ την ημέραν διά τον Κύριον ΔΕΝ παρατηρεί αυτήν...».

Το παραπάνω κείμενο είναι μετάφραση του Ν.Βάμβα. Στο αρχαίο Ελληνικό κείμενο η λέξη "αγιωτέραν" δεν αναφέρεται, συνάγεται από τη συντακτική ερμηνεία του κειμένου. Ο Παύλος λέγει με απλά λόγια ότι κάποιος μπορεί να κάνει **διάκριση** μεταξύ της μιας μέρας και της άλλης, ενώ ένας άλλος θεωρεί **ίδιες** όλες τις ημέρες (όχι κατά ανάγκη ότι θεωρεί μία ημέρα "αγιωτέρα" από κάποια άλλη). Ο καθένας ας είναι πληροφορημένος για τον εαυτό του. Εκείνος **που ξεχωρίζει** κάποια ημέρα, για τον Κύριο την ξεχωρίζει, αλλά και εκείνος που **δεν κάνει διάκριση** ανάμεσα στις ημέρες, πάλι για τον Κύριο το κάνει. Είναι ελεύθερος ο άνθρωπος να αποφασίσει ποια ημέρα θα αφιερώσει στον Κύριο, που μπορεί να είναι και η έκτη ημέρα της εβδομάδας, το Σάββατο, χωρίς αυτό να είναι δεσμευτικό. Όποια ημέρα αφιερώσει στον Κύριο θα είναι γι' αυτόν πνευματική ανάπαυση, θα είναι στη ζωή του "σάββατο" Κυρίου, γιατί ο Κύριος ποτέ δεν κατάργησε το συμβολισμό του Σαββάτου, κατήργησε μόνο τον τύπο του Σαββάτου, κατήργησε μόνο τις "σκιές" της Παλαιάς Διαθήκης. **Άρα το "σάββατο", σαν ανάπαυση, εξακολουθεί να ισχύει.** Για παράδειγμα, το "ου φονεύσεις" είναι σκιά ή ουσία; Είναι ουσία, γι' αυτό και δεν καταργήθηκε ποτέ σαν εφαρμοστέος νόμος του Θεού. Κανένας ηθικός ή πνευματικός δεν καταργήθηκε, όπως πιστεύω ότι και ο νόμος της υγιεινής διατροφής που έχει θέσει ο Θεός στο Λευιτικό ΙΑ' ποτέ δεν καταργήθηκε, γιατί πρέπει να γνωρίζουμε ποιες τροφές ο Θεός έχει ξεχωρίσει και ευλογήσει και οι οποίες είναι ωφέλιμες για το σώμα μας, γιατί πρέπει να φροντίζουμε για την καθαρότητα και τον αγιασμό του σώματός μας, το οποίο είναι η "ανάπαυσή" του Θεού και ο άγιος ναός του Πνεύματός Του.

(β) ΓΑΛΑΤΑΣ Δ:10-11 «*ΗΜΕΡΑΣ παρατηρείτε και ΜΗΝΑΣ και ΚΑΙΡΟΥΣ και ΕΝΙΑΥΤΟΥΣ. Φοβούμαι (διά) σας, μήπως ματαίως εκοπίασα εις εσάς...».*

Εδώ ο Παύλος δεν κάνει καμιά ιδιαίτερη διάκριση ή ξεχωρισμό για τις ημέρες, τους μήνες και τους καιρούς, ως πρώην Φαρισαίος, ήταν γνώστης του νόμου του Θεού σε όλες τις λεπτομέρειές του. Τώρα ως ελεημένος και διδασκός του Θεού γνώριζε τη νέα συνθήκη που έκανε ο Θεός με τον άνθρωπο.

(γ) ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Β:16-17 *«Ας μη σας κρίνη λοιπόν μηδείς διά φαγητόν, ή διά ποτόν, ή διά λόγον εορτής, ή νεομηνίας, ή ΣΑΒΒΑΤΩΝ, τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού».*

Το Σάββατο, όπως φαίνεται από τα παραπάνω εδάφια, δεν ήταν μία ξεχωριστή ημέρα στην εποχή του Παύλου, που σημαίνει ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία γνώριζε ότι ο "τύπος της Παλαιάς Διαθήκης" είχε βρει την εκπλήρωσή του στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, ήταν τύπος της ανάπαυσης του Πνεύματος του Θεού μέσα στον πιστό με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και ήταν τύπος της έβδομης πνευματικής ημέρας, όπου ο Κύριος θα αναπαυθεί. Αυτό το γνώριζε και ο Παύλος που γράφει αυτά τα λόγια, το γνώριζε και η πρώτη εκκλησία, γι' αυτό και οι πιστοί δεν ξεχώριζαν την έβδομη ημέρα του Σαββάτου.

06. Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7 ΣΤΗΝ ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ

Στη μελέτη μας αυτή συναντάμε πολύ συχνά τον αριθμό **ΕΠΤΑ**, όπως: Η έβδομη ημέρα της εβδομάδας, το έβδομο έτος ανάπαυσης της γης, οι επτά εβδομάδες ετών και η έβδομη χιλιετηρίδα. Ο αριθμός **7** είναι ο κατεξοχήν αριθμός του Θεού και όπου τον συναντάμε στην Βίβλο συμβολίζει την **ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ** του Θεού, είτε πρόκειται για **ευλογία**, είτε πρόκειται για **κρίση**:

- **7** ήσαν οι "ημέρες" της δημιουργίας του Θεού.
- Την **7^η** ημέρα (το "Σάββατο") αναπαύθηκε ο Θεός απ' όλα τα έργα Του.
- Το **7^ο** έτος, ήταν το έτος ανάπαυσης της γης (Σαββατικό έτος).
- Το **Ιωβηλαίον** έτος, ήταν το αμέσως επόμενο έτος μετά από **7** εβδομάδες ετών ($7 \times 7 = 49$ έτη + 1 έτος, το Ιωβηλαίον).

- **7** καθαρά ζώα πήρε ο **Νώε** στην κιβωτό, κατ' εντολή του Θεού.
- Το όνειρο του **Ιωσήφ** για τις **7** παχίες και τις **7** ισχνές αγελάδες (ευλογία και κρίση του Θεού).
- **7** φορές διέταξε ο προφήτης του Θεού να βουτήξει ο Σύρος στρατηγός **Νεεμάν** στα νερά του Ιορδάνη για να θεραπευτεί από τη λέπρα (Β΄ Βασιλέων Ε/5).
- **7** φορές ραντίζονταν οι **λεπροί** για καθαρισμό (Λευιτικό ΙΔ:7).
- **7** ετήσιες **εορτές** είχε θεσπίσει ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη και τερματίζονταν τον **7ο** μήνα.
- **7** ημέρες ήταν η εορτή των **Αζύμων** (η 2η κατά σειρά).
- **7** ημέρες ήταν η εορτή της **Σκηνοπηγίας** (η 7η κατά σειρά).
- **7** φορές ράντιζε ο ιερέας με το αίμα του ζώου για τη **συγχώρηση** των αμαρτιών (Λευιτικό Δ:6).
- **7** αρνιά ήταν η προσφορά για τις **νεομηνίες** (Αριθμοί ΚΗ:11).
- Επί **7** ημέρες οι Ισραηλίτες γύριζαν από τα τείχη στην **Ιεριχώ** και την τελευταία ημέρα (την 7η) γύριζαν **7** φορές. Προπορεύονταν **7** ιερείς με **7** σάλπιγγες.
- **7φωτη** ήταν η λυχνία στη Σκηνή του Μαρτυρίου.
- **70** ήταν οι προφητικές εβδομάδες ετών του **Δανιήλ**, οι οποίες χωρίζονται σε $7 + 62 + 1 = 70$ (βλ. κεφ.Θ:26-27).
- **70** ήταν και τα έτη της αιχμαλωσίας του λαού Ισραήλ.
- **7** ήταν η ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας, κλπ.
- Για **7** χρόνια ο **Ναβουχοδονόσορ** τρελάθηκε (Δανιήλ Δ:16-25).
- Ο αριθμός **7** αναφέρεται για διάφορες περιπτώσεις σε: Ιερεμία ΙΕ:9, Ησαΐα Δ:1 και Ρουθ Δ:15.
- Με **7** άρτους (ψωμιά) και λίγα ψάρια χόρτασαν 4000 άνθρωποι και περίσσεψαν **7** κοφίνια (Μάρκος Η:1-9).
- **7** διακόνους εξέλεξαν οι απόστολοι για να υπηρετούν στα κοινά τραπέζια τους αδελφούς (Πράξεις ς':3).

- **Ειδικά στην Αποκάλυψη ο αριθμός 7 αναφέρεται πολλές φορές, είτε σαν ευλογία, είτε σαν κρίση:**
- 7 λυχνίες 7 εκκλησίες, 7 αστέρες,
- 7 σφραγίδες 7 σάλπιγγες, 7 φιάλες,
- ο Δράκος είχε 7 κεφάλια και 7 διαδήματα, 7 τα έτη της κυριαρχία τους Αντίχριστου (θηρίου), κλπ.
- 7 είναι τα "πνεύματα" του Θεού στην Αποκάλυψη Α:4.

Ο αριθμός 7 στην Παλαιά Διαθήκη είναι "τύπος" και "σκιά" μελλόντων αγαθών, τα οποία ο Θεός έχει σχεδιάσει τέλεια, προ καταβολής κόσμου.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 9ο

(α) Ο Ησαΐας από τα βάθη των αιώνων αναφέρεται για την ανάπαυση του Θεού μέσα στον άνθρωπο, όταν αυτός βαπτισθεί με το Πνεύμα Του, γεγονός που συνέβηκε την ημέρα της Πεντηκοστής (βλ. Ησαΐας ΚΗ:11-12, Πράξεις Β:1-4).

(β) Η έβδομη ημέρα της δημιουργίας είναι τύπος της αληθινής ανάπαυσης του Θεού στην έβδομη χιλιετηρίδα, ο Θεός "γέννησε" (τελείωσε) όλα τα έργα του από καταβολής κόσμου και επειδή τα είδε όλα "καλά λίαν" αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα.

(γ) Το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα είναι ο "σαββατισμός" του πιστού, είναι μία συνεχής κατάσταση ανάπαυσης του Θεού, όταν το σώμα του πιστού γίνεται ο άγιος ναός Του.

(δ) Οι υποστηρικτές του Ιουδαϊκού Σαββάτου διακηρύττουν ότι αυτό εξακολουθεί να ισχύει στην περίοδο της Καινής Διαθήκης για 3 λόγους: **(1)** Το εβδομαδιαίο "σάββατο" θεοπίστηκε από τον Θεό, πριν την πτώση του ανθρώπου. **(2)** Δεν μπορεί να καταργήθηκε μόνο η 4η εντολή του Σαββάτου, ενώ οι λοιπές εντολές του Δεκαλόγου εξακολουθούν να ισχύουν. **(3)** Το χειρόγραφο με τα ανθρώπινα διατάγματα που ο Θεός εξάλειψε, δεν αφορά τις δέκα εντολές Του, αλλά τον υπόλοιπο νόμο.

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

και

Η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΗ

01. ΚΥΡΙΑΚΗ: Η ΣΕΒΑΣΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Η πλειοψηφία των ανθρώπων των μεγάλων χριστιανικών δογμάτων και ομολογιών δέχεται ότι ο εορτασμός του Ιουδαϊκού Σαββάτου, η έβδομη ημέρα της εβδομάδας, στην μετά Χριστό περίοδο της Καινής Διαθήκης μεταφέρθηκε στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η οποία μετονομάστηκε "**Κυριακή**", ερμηνεύοντας ότι έλαβε αυτή την ονομασία από τη λέξη "**Κύριος**" (εννοώντας τον Κύριο Ιησού). Μία μεγάλη μερίδα πιστών, που είναι εξοικειωμένοι με τον Λόγο του Θεού δέχονται αυτή την άποψη, στηριζόμενοι στο κείμενο της μετάφρασης του Ν.Βάμβα που λέγει: *«Κατά την ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ήλθον εις (έκστασιν) πνευματικήν, και ήκουσα οπίσω μου φωνήν μεγάλην ως σάλπιγγος...»* (Αποκάλυψη Α:10). Αναφέρθηκε σε προηγούμενα κεφάλαια ότι το εδάφιο αυτό είναι λάθος μεταφρασμένο και πολλοί πιστοί, είτε από άγνοια, είτε επειδή στηρίζει τη δογματική τους θέση, στηρίζονται στην έννοια της **λάθος μετάφρασης** και όχι στη διαφορετική ορθή διατύπωση του θεόπνευστου αρχαίου Ελληνικού κειμένου. Σύμφωνα με τους υποστηρικτές της άποψης αυτής ο απόστολος Ιωάννης *«κατά την Κυριακή ημέρα είδε κάποια όραση»*.

Το αρχαίο κείμενο λέγει *«εγενόμην εν πνεύματι εν (=μέσα) τη Κυριακή ημέρα»*, δηλαδή ο Ιωάννης *«ήλθε πνευματικά εις την ημέρα του Κυρίου»*. Ο Κύριος Ιησούς που του έδωσε την αποκάλυψη αυτή, του φανέρωσε τα γεγονότα που θα συνέβαιναν στη "δική Του" ημέρα, του αποκάλυψε "τι μέλλει γενέσθαι", γι αυτό και οι περιγραφές του Ιωάννη αναφέρονται σε γεγονότα που ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΣΥΜΒΕΙ, πρόκειται για γεγονότα που θα συμβούν μετά την

αρπαγή της εκκλησίας του Ιησού και έχουν σχέση με την εμφάνιση του Αντίχριστου στην παγκόσμια πολιτική σκηνή, την επταετή διακυβέρνηση του κόσμου από αυτόν, την ένδοξη έλευση του Ιησού και τη βασιλεία Του επί της γης. Αξίζει να αναφερθεί και η περίπτωση ότι πολλοί αναγεννημένοι πιστοί, δεν δέχονται ότι ο Αντίχριστος (ο οποίος δεν γνωρίζουμε με ποιο όνομα θα εμφανιστεί, καθώς το "Αντίχριστος" δεν είναι όνομα, αλλά ιδιότητα, τίτλος) θα είναι πραγματικό πρόσωπο, αλλά το θεωρούν αλληγορικό, ενώ στο ΙΓ' της Αποκάλυψης, αλλά και στις προφητείες του Δανιήλ, αυτό είναι μια πραγματικότητα. Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**» (6η έκδοση 2018).

Το ότι η έκφραση της Γραφής "**Κυριακή ημέρα**" δεν αφορά σε καμιά περίπτωση την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, τη σημερινή Κυριακή, αυτό φαίνεται πολύ καθαρά από το γεγονός ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία, **ουδέποτε** χρησιμοποίησε την ονομασία "Κυριακή", τουλάχιστον στους 2 πρώτους αιώνες. Μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων και στις επιστολές βλέπουμε να χρησιμοποιείται μόνο ο όρος "**πρώτη ημέρα**" της εβδομάδας ("**μία των σαββάτων**" / αρχαίο κείμενο). Σταμάτησε να ονομάζεται "πρώτη ημέρα", όταν η εκκλησία του Χριστού, με την πάροδο του χρόνου, εξέκλινε από τις αλήθειες του Λόγου του Θεού. Τόσο ο απλός λαός, όσο και οι εκκλησιαστικοί πατέρες, δέχτηκαν τη χριστιανική πίστη, ενώ πριν ήσαν ειδωλολάτρες και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα πολλά ειδωλολατρικά ήθη, έθιμα και δοξασίες να δεισδύσουν σταδιακά μέσα στην εκκλησία και να αποκλίνει από την υγιαίνουσα διδασκαλία της Αγίας Γραφής.

Υπάρχουν πολλά αξιόπιστα **ιστορικά στοιχεία**, που καταμαρτυρούν το γεγονός αυτό και καταδεικνύουν με περίτρανο τρόπο την ειδωλολατρική προέλευση τόσο της ονομασίας "Κυριακή", όσο και τον εορτασμό της. Παρακάτω αναφέρονται (κατά χρονολογική σειρά) ιστορικές πηγές που επιβεβαιώνουν το γεγονός αυτό:

(1) **ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ο ΜΑΡΤΥΣ** (114 - 165 μ.Χ.)

Ο Ιουστίνος στη 2η απολογία του γράφει: «Κατά την ημέρα που ονομαζόταν Κυριακή όλοι, όσοι ζουν στη χώρα, συγκεντρώνονται σε ένα μέ-

ροςΗ Κυριακή είναι η ημέρα που, όλοι εμείς οι χριστιανοί, τηρούμε σαν κοινή ημέρα συναθροίσεως και λατρεύουμε τον Θεό, ΓΙΑΤΙ αυτή την ημέρα Ο ΘΕΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ και ο Κύριος ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ο σωτήρας μας, την ίδια αυτή ημέρα, την Κυριακή ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ. Σταυρώθηκε, πριν το Σάββατο, που ήταν η **ημέρα του ΚΡΟΝΟΥ** και την επόμενη ημέρα, που ήταν η **ημέρα του** (θεού) **ΗΛΙΟΥ** και η οποία μετονομάστηκε σε Κυριακή, αναστήθηκε και εμφανίστηκε στους μαθητές Του....».

Εδώ ο Ιουστίνος χρησιμοποιεί καθαρά ειδωλολατρικούς όρους (ημέρα του θεού ΚΡΟΝΟΥ και ημέρα του θεού ΗΛΙΟΥ), για γεγονότα που έχουν σχέση με τη χριστιανική πίστη.

(2) **ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΣ** (3ος μ.Χ. αιώνας)

Είναι ο πρώτος που αναφέρεται στην **παύση κάθε εγκόσμιας απασχόλησης** κατά την "πρώτη" ημέρα της εβδομάδας. Η απαγόρευση εργασίας ήταν το πρώτο βήμα για την καθιέρωση της ημέρας αυτής σαν την "ημέρα του Κυρίου" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, αντικαθιστώντας μερικά χρόνια αργότερα το Ιουδαϊκό Σάββατο, την έβδομη ημέρα της Παλαιάς Διαθήκης.

(3) **Μέγας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ** (4ος μ.Χ. αιώνας)

Ο Κωνσταντίνος, έχοντας σαν σκοπό να ενώσει όλους τους πολίτες της απέραντης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας (χριστιανούς και ειδωλολάτρες) κάτω από ένα ενιαίο πολιτικό και θρησκευτικό σύστημα, ώστε να υπάρχει ενότητα στην αυτοκρατορία, εκδίδει στις 7 Μαρτίου του έτους 321 μ.Χ. διάταγμα για την υποχρεωτική τήρηση της αργίας της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, την οποία αποκαλούσε «**Σεβαστή ημέρα Ήλιου**», επειδή την ημέρα αυτή οι ειδωλολάτρες λάτρευαν τον θεό Ήλιο. Κατά μία μερίδα ιστορικών, ο Κωνσταντίνος, έχοντας υπόψη του, αφενός μεν τη μεγάλη δημοτικότητα που είχε η πρώτη ημέρα της εβδομάδας μεταξύ των παγανιστών που λάτρευαν τον θεό Ήλιο και αφετέρου τη συμπάθεια που έδειχναν η χριστιανοί για την ημέρα αυτή των ειδωλολατρών, πίστεψε πως θεσπίζοντας την πρώτη ημέρα σε υποχρεωτική αργία, θα είχε και την υποστήριξη των δύο ισχυρότερων παρατάξεων της ανατολικής αυτοκρατορίας του. Το διάταγμα που εξέδωσε ο Μέγας Κωνσταντίνος έλεγε: «**Όλοι οι δικασταί και οι κάτοικοι των πόλεων και οι ενασχολούμενοι εις όλας τας τέχνας, ας αναπαύονται**

κατά την ΙΕΡΑΝ του Ηλίου ΗΜΕΡΑΝ (*venerabili die solis*), πλην οι κατοικούντες εις τα χωρία ἔστωσαν ελεύθεροι ὅπως καταγίνωντα εις την γεωργίαν». Την πρώτη ημέρα της εβδομάδας την ονομάζει "ιερή ημέρα του Ηλίου" και όχι κάποια άλλη ονομασία (για παράδειγμα "Κυριακή") και αυτό φανερώνει το παρελθόν του ως Ρωμαίου, που λάτρευε τον θεό Ήλιο.

(4) **Σύνοδος της ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ (364 μ.Χ.)**

Η Σύνοδος αυτή συγκλήθηκε στην Λαοδίκεια της Φρυγίας, κατά τα έτη 357 και 368 μ.Χ και κατά τους περισσότερους το έτος **364 μ.Χ.**, όπου εξέδωσε συνολικά 69 Κανόνες. Στον **29ο** Κανόνα της Συνόδου μετέφερε τον εορτασμό της τήρησης του Σαββάτου στην επόμενη ημέρα, την Κυριακή: «Ὅτι οὐ δεῖ Χριστιανούς Ιουδαΐζειν καὶ ἐν τῷ ΣΑΒΒΑΤΩ σχολάζειν, ἀλλ' ἐργάζεσθαι αὐτοὺς καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ· τὴν δὲ ΚΥΡΙΑΚΗΝ προτιμώντας, εἶγε δύναιντο, σχολάζειν ὡς Χριστιανοί. Εἰ δὲ εὐρεθεῖεν Ἰουδαῖσταί, ἔστωσαν ΑΝΑΘΕΜΑ παρὰ Χριστῶ». Ὅπως θα παρατηρεῖ κάποιος στον Κανόνα αυτό, υπάρχει μία σαφής αντι-Ιουδαϊκή διακήρυξη, λέγοντες πως όσοι Ιουδαίζουν, τηρώντας το Ιουδαϊκό Σάββατο, είναι ανάθεμα (κατάρα) και μάλιστα "**παρὰ Χριστῶ**", δηλαδή ο Χριστός το θεωρεῖ ..."ανάθεμα". Στη Σύνοδο αυτή κατήγγειλαν την εφαρμογή της ανάπαυσης του Σαββάτου και υποδείκνυαν στους χριστιανούς ότι **«την ημέρα του Σαββάτου πρέπει να εργάζονται, για να μην είναι οκνηροί»**.

Στην περιοδική έκδοση με τίτλο "**Καθολικός Καθρέπτης**" (23 Σεπτ.1983) γράφει: «**Η Καθολική εκκλησία, χίλια και πλέον έτη πριν εμφανισθεί έστω και ένας Διαμαρτυρόμενος, δυνάμει της θείας αποστολής της, ΜΕΤΕΒΑΛΕ την ημέρα της αναπαύσεως από το Σάββατον εις την Κυριακήν**».

Αργότερα, όταν εμφανίστηκε το κίνημα των Διαμαρτυρομένων, αυτοί υιοθέτησαν πολλές λανθασμένες δογματικές θέσεις της Καθολικής εκκλησίας, όπως την τήρηση της Κυριακής με όλες τις προεκτάσεις της (ημέρα αργίας, ιερή ημέρα, κλπ), την τριάδα, το νηπιοβαπτισμό, την απόρριψη του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα, κλπ.. Όλα αυτά μπορεί να θεωρηθούν σαν ένας **φόρος υποτέλειας** που πληρώνουν οι Διαμαρτυρόμενοι στην Καθολική εκκλησία, μέσα από την οποία βγήκαν.

(5) **Σύνοδος της ΟΡΛΕΑΝΗΣ (538 μ.Χ.)**

Την περίοδο εκείνη δεν υπήρχε ο διαχωρισμός σε Ορθόδοξη και Καθολική εκκλησία, καθόσον η εκκλησία ακόμα ήταν "**ενιαία**". Ιστορικά, το 867 μ.Χ έγινε το 1ο (προσωρινό) σχίσμα μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής εκκλησίας και το 1054 μ.Χ. έγινε το οριστικό σχίσμα μεταξύ των δύο εκκλησιών. Το έτος **538 μ.Χ.** η Δυτική εκκλησία συνήλθε στην Ορλεάνη και εξέδωσε ένα νόμο πιο αυστηρό από το νόμο του Κωνσταντίνου και στον 28 Κανόνα έλεγε ότι ακόμα και οι «γεωργικές εργασίες έπρεπε να ανασταλούν, ώστε να μην εμποδίζονται οι άνθρωποι να πηγαίνουν στην εκκλησία».

(6) **ΕΡΜΙΑΣ Σωζομενός (5ος μ.Χ. αιώνας)**

Ο Ερμίας είναι εκκλησιαστικός συγγραφέας του 5ου μ.Χ. αιώνα και αναφέρει στα συγγράμματά του ότι τον 4ο και 5ο αιώνα πολλοί χριστιανοί λάτρευαν και το Σάββατο και την Κυριακή: «**Οι μεν και τω "Σαββάτω", ομοίως τη "μια Σαββάτου" (Κυριακή) εκκλησιάζουσιν, ως εν Κωνσταντινουπόλει και σχεδόν πανταχού. Εν Ρώμη δε και Αλεξανδρεία ουκέτι**». Τα κείμενα των ιστορικών της εποχής εκείνης φανερώνουν τον πρωταγωνιστικό ρόλο της Ρώμης στην κατάργηση της τήρησης του Σαββάτου, το οποίο αποκαλούσαν περιφρονητικά "Ιουδαϊκό" και άρχισαν να καθιερώνουν ("να επιβάλουν" είναι ο δόκιμος όρος) ως ημέρα λατρείας την Κυριακή, σαφώς επηρεασμένοι από τη λατρεία του θεού Ήλιου των ειδωλολατρών την πρώτη ημέρα της εβδομάδος.

(7) **ΣΩΚΡΑΤΗΣ ο Σχολαστικός (5ος μ.Χ. αιώνας)**

Ο ιστορικός Σωκράτης, γνωστός και ως "Σχολαστικός", στα συγγράμματά του αναφέρει ότι στην εποχή του (5ος αιώνας), ενώ η καθιέρωση της Κυριακής, σαν αργίας, είχε αρχίσει να αποκτά σημαντικό έδαφος στη συνείδηση των χριστιανών, υπήρχε όμως σε όλη την Ρωμαϊκή επικράτεια ικανός αριθμός "πιστών", που συνέχιζε να τηρεί το Σάββατο: «**Των γαρ πανταχού της οικουμένης Εκκλησιών εν ημέρα Σαββάτων, κατά πάσαν εβδομάδος περίοδον επιτελουσών τα μυστήρια, οι (κατοικούντες) εν Αλεξανδρεία και εν Ρώμη, εκ τινος αρχαίας παραδόσεως τούτο ποιείν παρητήσαντο. Αιγύπτιοι δε, γείτονες όντες Αλεξανδρέων και την Θηβαΐδα οικούντες εν Σαββάτω μεν ποιούσι συνάξεις**».

(8) **Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΗΛΙΟΥ**

Οι ειδωλολάτρες αποκαλούσαν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας «**ημέρα του θεού Ήλιου**» και την ονόμαζαν Λατινικά «**DIE DOMINICA**», που κατά γράμμα σημαίνει «**ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**» (από το "DIE"=ημέρα και το "DOMINICUS"=Κύριος) και την ορολογία αυτή τη χρησιμοποίησαν μεταγενέστερα και οι εκκλησιαστικοί πατέρες, για λόγους σκοπιμότητας κυρίως, δηλαδή για να προσελκύσουν στη χριστιανική πίστη τους ειδωλολάτρες, οι οποίοι την ημέρα εκείνη λάτρευαν τον Περσικό θεό Μίθρα που είναι ο θεός Ήλιος και Φρυγικό θεό Άπτη. Έτσι με την πάροδο του χρόνου, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας έλαβε τρεις διαδοχικές ονομασίες, των οποίων η επόμενη ονομασία ήταν απόρροια της προηγούμενης:

• **ΣΕΒΑΣΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ**

Επίσης, οι Ρωμαίοι εόρταζαν και τη γέννηση του θεού Ήλιου μία φορά το χρόνο, στις 25 Δεκεμβρίου και ονόμαζαν την ημέρα εκείνη «**γενέθλια ημέρα του αήτητου Ήλιου**», που στα Λατινικά είναι "**DIES NATALIS INVICTI SOLIS**".

• **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** (Λατ. Die Dominica)

• **ΚΥΡΙΑΚΗ** (ημέρα) στα Ελληνικά.

Επειδή οι σύγχρονοι θρησκευόμενοι Έλληνες έχουν μεγάλη άγνοια του Λόγου Θεού, **επειδή** δεν έχουν γνώση των ιστορικών γεγονότων που συνέβαλαν στο να καθιερωθεί η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως ημέρα λατρείας του Κυρίου και **επειδή** υπάρχει έντονο το αντιουδαϊκό πνεύμα, αβίαστα διακηρύττουν ότι ο όρος "Κυριακή" είναι καθαρά χριστιανικός και ότι προέρχεται από τη λέξη "Κύριος" και εννοούν τον Κύριο Ιησού, αγνοώντας παντελώς την καθαρά ειδωλολατρική προέλευση του όρου αυτού και ότι είναι η Ελληνική μετάφραση του Λατινικού **Dominicus = Κύριος**, όπως και αγνοούν τα αναφερόμενα αμέσως παρακάτω:

(9) **ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΟΡΟΛΟΓΙΕΣ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ**

Το ότι η σημερινή ονομασία της πρώτης ημέρας της εβδομάδας σε Κυριακή είναι καθαρά ειδωλολατρικό έθιμο, φαίνεται και από την μέχρι σήμερα διατήρηση και χρησιμοποίηση των ονομασιών "Σαββάτου" και "Κυριακής" στις διάφορες σύγχρονες γλώσσ-

σες του κόσμου. Αναφέρουμε σαν ενδεικτικά παραδείγματα τις ορολογίες στην Αγγλική και στη Γερμανική γλώσσα:

α) ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ = SATUR-DAY = Ημέρα του Σατούρνου (=Κρόνου).

SATURNUS Λατινικά είναι ο θεός Κρόνος.

ΚΥΡΙΑΚΗ = SAN-DAY = Ημέρα του (θεού) Ήλιου.

β) ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ = SONNABEND = Η δύση του Ήλιου.

ΚΥΡΙΑΚΗ = SONNTAG = Ημέρα του Ήλιου (θεού Ήλιου).

SONNE = Ήλιος και TAG = Ημέρα.

Όταν ο Ιωάννης λέγει ότι «*εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ*», λέγει ότι ήρθε με το πνεύμα του μέσα στην ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ήρθε πνευματικά και είδε όλα τα γεγονότα που θα συμβούν στην τελευταία ημέρα της δημιουργίας του Θεού, στην 7η ημέρα, που τυπολογικά είναι η 7η χιλιετηρίδα, όπου ο Θεός θα αναπαυθεί. Τα γεγονότα που ο Ιωάννης είδε για την "ημέρα του Κυρίου" (που με επιθετικό προσδιορισμό ονομάζεται "Κυριακή ημέρα") αρχίζουν με την αρπαγή της εκκλησίας του Ιησού και θα τελειώσει με τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης. Για την ημέρα του Κυρίου θα αναφερθούμε αναλυτικά σε επόμενα κεφάλαια.

Τα γεγονότα που συνετέλεσαν να επέλθει η σταδιακή μετάθεση της ημέρας του Κυρίου από την έβδομη ημέρα (Σάββατο) στην πρώτη ημέρα (Κυριακή) ήσαν:

- (1) **Η επίδραση** της λατρείας του θεού Μίθρα των Περσών και γενικά του **θεού Ήλιου**, που λατρευόταν από τους περισσότερους αρχαίους λαούς, όπως Ελλάδα, Ρώμη, Αίγυπτος, Βαβυλώνα, κλπ (στην αρχαία Ελλάδα ο θεός Ήλιος ήταν ο Απόλλων).
- (2) **Η τήρηση της ειδωλοατρικής εορτής** του θεού Ήλιου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αλλά και η γενέθλια ημέρα του Ήλιου στις 25 Δεκεμβρίου.
- (3) **Το αντι-Ιουδαϊκό πνεύμα**, που συνέχεια αυξανόταν μεταξύ των χριστιανών.
- (4) **Η ανάσταση του Ιησού** το πρωί της πρώτης ημέρας, που

για τους χριστιανούς της εποχής εκείνης θεωρήθηκε σαν ένα σημαντικό γεγονός και η ημέρα αυτή σαν ημέρα άγιας χαράς.

- (5) **Η επιθυμία των Ρωμαίων αυτοκρατόρων**, Κωνσταντίνου και Θεοδοσίου, να ενώσουν όλα τα θρησκευτικά στοιχεία σε ένα κοινό θρήσκευμα.
- (6) Η σταδιακή αποστασία της εκκλησίας από την υγιαίνουσα διδασκαλία του Ιησού Χριστού και των αποστόλων.

Ειδικότερα, για τους πρώτους χριστιανούς υπήρχαν όλες οι κατάλληλες προϋποθέσεις και οι συνθήκες (κοινωνικές, πολιτικές, θρησκευτικές, κλπ) να προβούν στην καθιέρωση της πρώτης ημέρας της εβδομάδας σαν ημέρα λατρείας και όχι μόνο αυτό, αλλά να μπορέσουν να βρουν και "επιχειρήματα" μέσα από την Καινή Διαθήκη, παίρνοντας όσα εδάφια υπήρχαν στην Βίβλο, τα οποία αναφέρονταν για οποιοδήποτε λόγο στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας και τα οποία ερμήνευαν, **είτε** κατά γράμμα, **είτε** αυθαίρετα και κατά το δοκούν, όπως δηλαδή τους βόλευε, **είτε** το πιο σύνηθες, τα απέκοπταν από το βασικό θέμα για το οποίο ο θεόπνευστος συγγραφέας τα έγραφε.

Τέτοια γεγονότα, που τα χρησιμοποίησαν σαν επιχειρήματα για την καθιέρωση της πρώτης ημέρας της εβδομάδας (της Κυριακής) σαν ξεχωριστή ημέρα του Κυρίου, χωρίς βέβαια αυτά να είναι εντολές του Λόγου του Θεού, ήταν:

- α) **Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ**, η οποία έγινε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας (βλ. Ματθαίος ΚΗ:1-2, Μάρκος Ις':1-2,9, Λουκάς ΚΔ:1,13, Ιωάννης Κ:11, κλπ).
- β) **Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ** στους μαθητές απόντος του Θωμά την πρώτη φορά και παρόντος του Θωμά τη δεύτερη φορά, που έγινε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, όγδοη ημέρα από την ανάστασή Του (Ιωάννης Κ:26-27, κλπ).
- γ) **Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ**, τόσο σημαντική για τους χριστιανούς, έπεφτε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, 50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού (Πράξεις Β:1-4, κλπ).
- δ) **ΣΤΗΝ ΤΡΩΑΔΑ** οι μαθητές είχαν μαζευτεί, κατά την άποψή τους, για κλάση του άρτου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας

(Πράξεις Κ:7).

- ε) **ΟΙ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ** πιστοί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας έκαναν συνεισφορές χρημάτων για τους αδελφούς της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ (Α' Κορινθίους Ις':1-2).

Για όλες τις παραπάνω περιπτώσεις, έχουμε αναφερθεί αναλυτικά στο 5ο κεφάλαιο, όπου με αξιόπιστα στοιχεία και επιχειρήματα καταδείξαμε ότι όλες οι αναφορές της Καινής Διαθήκης για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι καθαρά ιστορικές και οι ιστορικές περιγραφές, δεν αποτελούν εντολές του Λόγου του Θεού, άλλωστε στις Πράξεις των Αποστόλων είδαμε τον απόστολο Παύλο, κατά τις περιοδείες του, σε όποια πόλη βρισκόταν (Μικρά Ασία, Ελλάδα, κλπ), να συναθροίζεται, κατά τη συνήθεια των Ιουδαίων, πάντοτε το Σάββατο, την έβδομη ημέρα και όχι την πρώτη ημέρα της εβδομάδας (βλ. 4ο κεφάλαιο).

02. ΓΝΩΜΕΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

Υπάρχει πληθώρα αξιόπιστων ιστορικών πηγών, αρχαίων και σύγχρονων, που τεκμηριώνουν και αποδεικνύουν **ΠΩΣ** το Ιουδαϊκό ΣΑΒΒΑΤΟ (η έβδομη ημέρα της εβδομάδας) της Παλαιάς Διαθήκης αντικαταστάθηκε από τη Χριστιανική ΚΥΡΙΑΚΗ (πρώτη ημέρα της εβδομάδας) της Καινής Διαθήκης, χωρίς αυτό, όπως ήδη έχουμε αναλύσει, να είναι σύμφωνο με τον Λόγο του Θεού:

01. Εγκυκλοπαίδεια CHAMPER

«Αναμφισβήτητος ο πρώτος νόμος, είτε εκκλησιαστικός, είτε πολιτικός, δια του οποίου καθιερώθη η ανάπαυσις κατά την ημέρα εκείνην (Κυριακήν) είναι το διάταγμα του Μεγάλου Κωνσταντίνου το 321 μ.Χ....» (βλ. άρθρο "ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ", σελ. 401). Όταν ο Κωνσταντίνος, αυτοκράτορας της απέραντης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας αναφερόταν στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, την αποκαλούσε "Σεβαστή ημέρα του Ήλιου". Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι ο Κωνσταντίνος προήδρευσε στην Α' Οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας, το έτος 325 μ.Χ., με τον τίτλο του **Pontifex Maximus**, δηλαδή του **Μεγάλου Αρχιερέα**. Σε μία υποτιθέμενη χριστιανική σύνοδο, που είχε συγκληθεί να λύσει ζητήματα δογματικά, ο πρόεδρος της να φέρει το μεγαλύτερο τίτλο από το ιερατείο των ειδω-

λολατρικών λατρειών. Άλλωστε ιστορικά είναι γνωστό ότι ο Κωνσταντίνος είχε ευνοήσει τη λατρεία του Μίθρα, που στην εποχή του ο Μιθραϊσμός ήταν μια δημοφιλής θρησκεία.

02. Εγκυκλοπαίδεια "Microsoft Encarta Premium"

Η εγκυκλοπαίδεια αυτή (έκδοση 2006), στο λήμμα "Μιθραϊσμός" αναφέρει: «Ο Μιθραϊσμός έμοιαζε με το Χριστιανισμό σε πολλές πτυχές, όπως για παράδειγμα στα ιδανικά της ταπεινότητας και της αδελφικής αγάπης, στο βάπτισμα, στο τελετουργικό της κοινωνίας, στη χρήση αγίου νερού, τη λατρεία των ποιμένων που ήταν παρόντες στη γέννηση του Μίθρα, **την υιοθέτηση της Κυριακής** και της 25ης Δεκεμβρίου (ημέρα γενεθλίων του Μίθρα) ως αγίων ημερών και στα δόγματα της αθανασίας της ψυχής και της τελικής κρίσης...».

03. NEANDER, ιστορικός

«Ο εορτασμός της Κυριακής, όπως και των άλλων εορτών, ήτο ανθρώπινη διάταξις και οι απόστολοι ουδέποτε διενοήθησαν να θέσουν μίαν θείαν εντολήν υπέρ αυτής. Ούτε δε και αυτή η πρώτη αποστολική εκκλησία είχε σκοπόν να μεταβιβάσει τους περί Σαββάτου νόμους εις την Κυριακήν» (The History of the Christian Religion and Church, σελ. 186).

«Τα γραπτά των ούτω καλουμένων "πατέρων" δυστυχώς ως επί το πλείστον έχουν μεταβιβασθεί εις ημάς εις τοιαύτην κατάστασιν, ώστε να είναι ανάξια εμπιστοσύνης, εν μέρει διότι εν ονόματι των ανθρώπων αυτών, οι οποίοι ετιμώντο τόσον μεγάλως υπό της εκκλησίας, εγένοντο πολλά γραπτά και απεδόθησαν εις αυτούς δια να αξιοποιηθούν και να αποκτήσουν κύρος παράδοξο, θεωρία και αρχαία...» (General History of the Christian Religion and Church, τόμος 1ος, σελ. 657).

04. R.W. DALE: "The TEN COMMENDMENTS"

Στο βιβλίο "**ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ**" του R.W.Dale γράφει: «Είναι σαφές ότι όσο πιστά και με ευσέβεια αν τηρήσουμε την Κυριακή, δεν τηρούμε το ΣάββατοΤο Σάββατο θεμελιώθηκε σε μία ειδική εντολή. **Δεν μπορούμε να παρουσιάσουμε καμιά τέτοια εντολή για την τήρηση της Κυριακής**Δεν υπάρχει ούτε μία φράση στην Καινή Διαθήκη, που να μας διακηρύσσει ότι επισύρουμε στους εαυ-

τούς μας κάποια τιμωρία εάν παραβιάσουμε την υποτιθέμενη αγιότητα της Κυριακής, της πρώτης ημέρας της εβδομάδας».

05. EDWARD T. HISCOX

Ο Ε.Τ. Hiscox, γνωστή χριστιανική προσωπικότητα του περασμένου αιώνα, ενώπιον μιας συνέλευσης εργατών του Κυρίου στη Νέα Υόρκη που είχε γίνει στις 13 Νοεμβρίου 1893, διάβασε τα ακόλουθα: «Υπήρχε και υπάρχει μια εντολή περί αγιασμού του Σαββάτου, **αλλά το Σάββατο εκείνο δεν είναι Κυριακή**. Παρ' όλα αυτά, μερικοί μπορούν να πουν θριαμβευτικά ότι το Σάββατο μεταφέρθηκε από την ΕΒΔΟΜΗ ημέρα στην ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας. Που μπορούμε να βρούμε τη μεταβίβαση αυτή; Όχι στην Καινή Διαθήκη, ασφαλώς δεν βρίσκεται εκεί...».

«...Γνωρίζω καλά ότι η Κυριακή άρχισε να εορτάζεται σαν μια θρησκευτική ημέρα αρκετά νωρίς στη χριστιανική ιστορία, καθώς πληροφορούμαστε από τους "πατέρες" της εκκλησίας και από άλλες πηγές. **Αλλά είναι λυπηρό ότι η προέλευσή της φέρει τη σφραγίδα της ειδωλολατρείας και είναι βαπτισμένη με το όνομα του θεού Ήλιου**, όταν υιοθετήθηκε και επικυρώθηκε από την Παπική αποστασία...».

06. DICTIONARY of CHRISTIAN ANTIQUITIES

Πρόκειται για λεξικό της Διαμαρτυρόμενης Εκκλησίας, στο οποίο γράφει: «Η γνώμη περί μιας επισήμου αντικαταστάσεως δι' αποστολικής εξουσίας του Ιουδαϊκού Σαββάτου δια της ημέρας του Κυρίου (της σήμερον ονομαζόμενης Κυριακής) και η μεταφορά εις αυτήν, πιθανόν υπό πνευματικήν μορφήν, της τηρήσεως του Σαββάτου και των απαιτήσεων, οι οποίες πηγάζουν εκ της τετάρτης εντολής, **δεν έχει καμίαν βάσιν** ούτε εις την Αγίαν Γραφήν, ούτε δε εις την αρχαίαν ιστορίαν του χριστιανισμού».

07. GIBBONS, καρδινάλιος Καθολικής Εκκλησίας

Ο Gibbons στο βιβλίο του "**Η ΠΙΣΤΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ**" γράφει: «Μπορεί να διαβάσετε την Αγία Γραφή, από τη Γένεση μέχρι την Αποκάλυψη και **δεν θα βρείτε έστω και μία φράση**, η οποία να καθιερώνει τον αγιασμό της Κυριακής. Η Αγία Γραφή επιβάλλει τη

θηρσκευτική τήρηση του Σαββάτου» (Faith of Our Fathers, σελ. 72-73).

08. "ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ ΚΑΘΕΠΤΗΣ" - Έκδοση 23.09.1893

«Η Καθολική Εκκλησία, χίλια και πλέον χρόνια πριν εμφανισθεί έστω και ένας Διαμαρτυρόμενος, δυνάμει της θείας αποστολής τη μετέβαλε την ημέρα της ανάπαυσης από το Σάββατο στην Κυριακή...».

09. "AMERICAN SENTINEL" - Έκδοση 01.06.1983

«Η Γραφή λέγει *"ενθυμού να αγιάζεις την ημέραν του Σαββάτου"*. Καθολική Εκκλησία όμως λέγει *"Όχι, με τη θεία δύναμή μου καταργώ την ημέρα του Σαββάτου και σας διατάζω να αγιάζετε την Πρώτη ημέρα της εβδομάδας"*...» (σελ. 173).

10. T.H. MORER, συγγραφέας και ομιλητής

Ο Morer στο βιβλίο του **"ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ"** γράφει: «Επειδή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ήταν ημέρα κατά την οποία οι ειδωλολάτρες λάτρευαν με μεγάλο σεβασμό τον ΗΛΙΟοι χριστιανοί θεώρησαν ορθόν να εορτάσουν την ίδια ημέρα και να διατηρήσουν το όνομά της (Ηλίου Ημέρα), για να μη φανούν δύστροποι και έτσι εμποδίσουν τον προσηλυτισμό των ειδωλολατρών...» (Discourses on the Lord's Day, σελ. 23).

Η παραπάνω μαρτυρία είναι πολύ αποκαλυπτική, καθόσον αναφέρει ότι οι χριστιανοί διατήρησαν την ειδωλολατρική ονομασία της Πρώτης ημέρας της εβδομάδας, που ήταν **"ΗΛΙΟΥ ΗΜΕΡΑ"**, γεγονός που γνωρίζουμε ότι σήμερα πολλές Ευρωπαϊκές χώρες η ονομασία της ημέρας αυτής είναι ακριβής γραμματική απόδοση της ειδωλολατρικής προέλευσής της, όπως για παράδειγμα στην Αγγλική γλώσσα ονομάζεται **"SUN-DAY"**, δηλαδή **"ΗΜΕΡΑ (DAY) ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ (SUN)**.

11. EYTON, ηγούμενος του Westminster

Ο Eyton στο έργο του **"THE TEN COMMENDMENTS"** γράφει: «Εις την Καινήν Διαθήκην δεν υπάρχει ούτε μία λέξις ή νύξις *περί αποχής από εργασίαν την Κυριακήν...* Δια την ανάπαυσιν της Κυριακής δεν υπάρχει καμία θεία εντολή. Η τήρησις της Κυριακής βασί-

ζεται επί του ιδίου βάρθρου επί του οποίου βασίζονται αι διάφοροι εορταί και αι νηστεία Τετάρτης, Παρασκευής, της Τεσσαρακοστής, κλπ...» (σελ. 62-65).

12. MARTINOS ΛΟΥΘΗΡΟΣ

Ο Μαρτίνος Λούθηρος αναφερόμενος στην αρνητική επίδραση που έχουν τα γραπτά των εκκλησιαστικών πατέρων, που δεν συμφωνούν με τον Λόγο του Θεού, λέγει: «Όταν ο Λόγος του Θεού ερμηνεύεται, διασαφηνίζεται και εξηγείται υπό των ΠΑΤΕΡΩΝ, κατά την δική μου κρίση είναι **σαν να διυλίζει κάποιος το γάλα με καρβονόσκονη**, η οποία ασφαλώς θα το μολύνει και θα το μαυρίσει. Ο Λόγος του Θεού εις την πηγήν του είναι αγνός, καθαρός, λαμπρός, διαυγής, αλλά δια των διδασκαλιών, των βιβλίων και των γραπτών των "πατέρων" θολώνεται, διαστρέφεται και αλλοιούται...» (The TABLE TALK of Martin Luther, σελ. 281).

Ο **Λούθηρος** διακήρυττε ότι ο προσωπικός του οδηγός στη ζωή είναι η Αγία Γραφή και όχι η παράδοση. Το σύνθημά του ήταν "**sola scriptura**", δηλαδή "μόνον η Γραφή". Ο **Ιωάννης Εκ**, από τους μεγάλους υπερασπιστές της Καθολικής πίστης και υπέρμαχος της έβδομης ημέρας του Σαββάτου προκάλεσε δημόσια τον Λούθηρο να εξηγήσει την τήρηση της Κυριακής (την οποία ακολουθούσε ο Λούθηρος), αντί του Βιβλικού Σαββάτου, λέγοντας: «**Η Γραφή διδάσκει "ενθυμού την ημέρα του Σαββάτου δια να αγιάζης αυτήν..." και όντως η εκκλησία άλλαξε το Σάββατο σε Κυριακή με δική της εξουσία, την οποία εσύ Λούθηρε, δεν μπορείς να αποδείξεις από την Γραφή**».

13. Νέον ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ της Αγίας Γραφής (Γ.Ζ.Κωνσταντινίδη - Σελ.492)

Στο λήμμα "Κυριακή" το λεξικό αυτό αναφέρει τα ακόλουθα: «Ο ημερολογιακός χωρισμός του έτους εις εβδομάδας εγέντο από τους βαβυλωνίους αστρολόγους. Οι Αιγύπτιοι έδωσαν εις τας επτά ημέρας της εβδομάδος ονόματα πλανητών, μία (ημέρα) των οποίων έλαβε το όνομα του ΗΛΙΟΥ (**Dies Solis, Sunday**). Οι χριστιανοί κατ' αρχάς ερμήνευσαν το όνομα τούτο ως σημαίνον τον "**Ήλιον της Δικαιοσύνης**" (Μαλαχίας Δ:2).....

.....Ακριβής χρονολογία περί οριστικής θεσπίσεως της Κυριακής ως ημέρας του Κυρίου δεν είναι γνωστή. Πλην τοποθετείται περί το 150 μ.Χ. ότε ο χριστιανικός κόσμος την εθέσπισεν ως εορτήν κατά την στενήν χριστιανικήν έννοιαν. **(1) Ο Ιουστίνος ο Μάρτυς**, που έζησε κατά τον Β' αιώνα μ.Χ. βεβαιώνει ότι η Κυριακή αντικατέστησε το Ιουδαϊκόν Σάββατον. **(2)** Επίσης και εις την **Επιστολήν του Βαρνάβα** (ψευδοΒαρνάβα), που έζησε τον Β' μ.Χ. αιώνα, αναφέρεται ότι «*η ημέρα του Κυρίου κατέστη ημέρα λατρείας των χριστιανών*». **(3)** Ο Ρωμαίος ιστορικός **Πλίνιος** εις επιστολήν του σταλείσαν το 112 μ.Χ. προς τον αυτοκράτορα Τραϊανόν λέγει ότι «*οι χριστιανοί εις την Βιθυνία συνήρχοντο εις ωρισμένην ημέραν, εννοούν την Κυριακήν, και έψαλλον ύμνους προς τον Χριστόν, ως Θεόν*». **(4)** Τελικώς η Κυριακή εθεσπίσθη υπό του **Μ. Κωνσταντίνου** (321 μ.Χ. και μετά) ως ημέρα λατρείας και αναπαύσεως, εν συνεχεία δε με διάφορα αυτοκρατορικά νομοθετήματα και κανόνas εκκλησιαστικούς εξασφαλίσθηκε η κατά την Κυριακήν αποχή εκ των εργασιών, πλην των αγροτικών, και η αφιέρωσις της προς λατρείαν».

Θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι οι παραπάνω ιστορικές πηγές που αναφέρονται **αντικατοπτρίζουν το κλίμα της κάθε εποχής**, σχετικά με το τι επικρατούσε, όσον αφορά την τήρηση ή όχι του Σαββάτου ή της Κυριακής, πληροφορίες που, εάν και ακόμα δεχτούμε ότι δεν είναι αξιόπιστες, είτε λόγω σκοπιμότητας, είτε λόγω άγνοιας, είτε λόγω λάθους ερμηνείας των Βιβλικών κειμένων, πάλι έχουν μεγάλη αξία, γιατί γίνεται προσπάθεια απόκρυψης κάποιας αλήθειας. Άλλωστε με την επιστήμη της "κριτικής των κειμένων", πάντοτε καταλήγουμε σε αξιόπιστα συμπεράσματα.

Μία τέτοια περίπτωση έχουμε με το "**Νέον Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν της Αγίας Γραφής**" του Κωνσταντινίδη, όπου στο λήμμα "Κυριακή" αναφέρει (προφανώς από παραδρομή) στοιχεία, που ιστορικά δεν είναι αξιόπιστα, όπως για παράδειγμα η ημερομηνία για το πότε θεσπίστηκε η Κυριακή ως ημέρα λατρείας. Γράφει: «**Τελικώς η Κυριακή εθεσπίσθη υπό του Μ. Κωνσταντίνου (313 μ.Χ.) ως ημέρα λατρείας και αναπαύσεως**». Το έτος 313 μ.Χ. ο Κωνσταντίνος εξέδωσε το Διάταγμα των Μεδιολάνων περί ανεξιθρησκείας και οκτώ χρόνια αργότερα, το έτος 321 μ.Χ. (7 Μαρτίου), εξέδωκε διά-

ταγμα για την υποχρεωτική τήρηση της αργίας της πρώτης ημέρας της εβδομάδας.

Άλλο ιστορικό ατόπημα του ίδιου λεξικού έχουμε στην περιπτωση που αναφέρεται ότι ο Ιησούς, επειδή εμφανίστηκε στους μαθητές Του δύο φορές την πρώτη ημέρα της εβδομάδας (απόντος του Θωμά στην 1η περίπτωση και παρόντος στην 2η περίπτωση), επικύρωσε την εκλογή της ημέρας αυτής. Γράφει στο Λεξικό: «**Μετά την ανάστασιν του Κυρίου, η οποία έλαβε χώραν την πρώτην ημέραν της εβδομάδος (Λουκάς ΚΔ:1, Ιωάννης Κ:1) οι μαθηταί, ως ήτο φυσικόν, συνήλθον ΝΑ ΕΟΡΤΑΣΟΥΝ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ. Ο Ιησούς ΕΠΙΚΥΡΩΣΕ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΑΥΤΗΣ με εμφανίσεις που έκαμε κατά την ημέραν ταύτην (Μάρκος Ις':9, Ιωάννης Κ:19)....**».

Είναι τελείως αυθαίρετη και αντιβιβλική αυτή η άποψη. Οι μαθητές είχαν συγκεντρωθεί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, όχι για να λατρεύσουν τον Κύριο και "**να εορτάσουν το γεγονός**", άλλωστε δεν γνώριζαν ακόμα ότι είχε αναστηθεί (Ιωάννης Κ:20-25), ούτε πίστεψαν την Μαρία Μαγδαληνή που τους το είπε (Μάρκος Ις':11), αντίθετα την θεώρησαν "φλύαρη" (Λουκάς ΚΔ: 11). Οι μαθητές ήσαν πολύ τρομαγμένοι από τα συγκλονιστικά γεγονότα που είχαν λάβει χώρα και είχαν συγκεντρωθεί *«διά τον φόβον των Ιουδαίων»*. Εκεί τους εμφανίστηκε για πρώτη φορά ο Ιησούς, απόντος του Θωμά και η ίδια σκηνή επαναλήφθηκε μετά από επτά ημέρες, παρόντος του Θωμά. Για το θέμα αυτό έχουμε αναφερθεί με λεπτομέρειες στο 5ο κεφάλαιο.

14. Σύνοδος του ΤΡΙΔΕΝΤΟΥ (1545 - 1563 μ.Χ.)

Στη Σύνοδο αυτή, που την συγκάλεσε ο πάπας εναντίον της κίνησης του Μαρτίνου Λούθηρου, ο αρχιεπίσκοπος του Ρηγίου της Καλαμβρίας Gasparo de Fosso είπε τα εξής: «**Η εξουσία της εκκλησίας απεικονίζεται καθαρά από τη Γραφή, διότι, ενώ ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ ΠΛΕΥΡΑ η εκκλησία συνιστά τη Γραφή, διακηρύττει ότι είναι θεία και μας την προσφέρει προς ανάγνωσηΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ οι νομικές διατάξεις στη Γραφή, που δόθηκαν από τον Κύριο, έπαυσαν να ισχύουν από την εξουσία της εκκλησίας. Το Σάββατο, η πιο ένδοξη ημέρα στο νόμο, αλλάχτηκε στην Κυριακή.... Αυτά και άλλα παρόμοια θέματα δεν διακόπηκαν με τη διδασκαλία**

του Χριστού (διότι ο ίδιος λέγει ότι ήρθε να εκπληρώσει το νόμο και όχι να τον καταλύσει), αλλά όλα αυτά αλλάχθηκαν με την εξουσία της εκκλησίας....».

◆ Αυτά είναι τα τραγικά αποτελέσματα που οι αρχαίες δοξασίες και λατρείες εισήλθαν μέσα στο χριστιανισμό και στη συνέχεια πολλές από αυτές υιοθετήθηκαν από ολόκληρες ομάδες πιστών και με αυτό τον τρόπο ο άνθρωπος ακολουθεί ένα θρησκευτικό σύστημα, η βάση του οποίου είναι οι αποφάσεις των κατά καιρούς συνόδων της Ανατολικής (Ορθόδοξης) εκκλησίας και της Δυτικής (Καθολικής) εκκλησίας, αποφάσεις, δόγματα και διατάξεις που ο άνθρωπος τα αποδέχεται πλήρως, χωρίς να έχει εξετάσει πως ιστορικά προήλθαν όλα αυτά, μεταξύ των οποίων είναι σήμερα και η λατρεία της "Κυριακής", ως ημέρας του Κυρίου, ως **"σεβαστή ημέρα του Κυρίου"** (Die Dominica) και φυσικά δεν είναι ημέρα του Κυρίου Ιησού, αλλά είναι ημέρα αυτού που είναι ο "κύριος" και ο άρχων" του κόσμου τούτου (Ιωάννης ΙΒ:21, Β' Κορινθίους Δ:4), που ενεργεί επάνω στους υιούς της απειθείας, γι' αυτό ο Λόγος του Θεού μας καλεί να μην περιπατούμε *«κατά το πολίτευμα του κόσμου τούτου, κατά τον άρχοντα της εξουσίας του αέρος, του πνεύματος το οποίον ενεργεί την σήμερον εις τους υιούς της απειθείας»* (βλ. Εφεσίους Β:2, Ε:6).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 10ο

Η ονομασία της πρώτης ημέρας της εβδομάδας σε **"Κυριακή"** άρχισε να επιβάλλεται σταδιακά από τον 4ο μ.Χ. αιώνα και είναι ένας καθαρά ειδωλολατρικός όρος που προέρχεται από την Λατινική ονομασία **DIE DOMINICA** (=Ημέρα Κυρίου) της πρώτης ημέρας της εβδομάδας των ειδωλολατρών, που ήταν αφιερωμένη στον θεό Ήλιο. Με αυτό τον τρόπο μεταφέρθηκε **η ημέρα του Κυρίου** από την ΕΒΔΟΜΗ ημέρα του Σαββάτου της Παλαιάς Διαθήκης, στην ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας της Καινής Διαθήκης, ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Ο Τερτυλλιανός είναι ο πρώτος που αναφέρεται στα συγγράμματά του για την **παύση κάθε εγκόσμιας εργασίας** την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ενώ ο Μέγας Κωνσταντίνος την αποκαλούσε **"Σεβαστή ημέρα του Ήλιου"**. Σήμερα σε πολλές γλώσσες, όπως Αγγλική, Γερμανική, κλπ. η "Κυριακή" έχει την καθαρά ειδωλολατρική της ονομασία (**SunDay**=Ημέρα του Ήλιου, ή **SaturDay**=Ημέρα του Σατούρνους/Κρόνου).

Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ

«Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» ή «Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ»

«Εγενόμην **εν** πνεύματι **εν** τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ και ήκουσα φωνήν οπίσω μου...» (Αποκάλυψη Α:10 - αρχαίο κείμενο)

01. Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΚΥΡΙΑΚΗ" ΗΜΕΡΑ

Αναφέρθηκε ότι μέσα στην Αγία Γραφή η ημέρα που απαντάται πολλές φορές είναι η ημέρα του **Σαββάτου** ή η **έβδομη** ημέρα. Παρατηρώντας όμως τη χρήση της λέξης "ημέρα" μέσα στη Γραφή, βλέπουμε ότι η μόνη ημέρα που επίσης απαντάται πολύ συχνά είναι η **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**. Πρόκειται για μια ημέρα, η οποία δεν είναι απλά ένα μελλοντικό ιστορικό γεγονός που πρόκειται να συμβεί, αλλά θα είναι μία περίοδος που προφητικά αναφέρεται στην Βίβλο και θα συγκλονίσει τον κόσμο ολόκληρο.

Όσες φορές απαντάται η έκφραση αυτή, τόσο στην Παλαιά Διαθήκη, όσο και στην Καινή Διαθήκη, έχει πάντοτε το ίδιο νόημα και το πιο σημαντικό είναι ότι, όλα τα εδάφια που αναφέρονται στην **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**, συμφωνούν απόλυτα με την **ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ** που αναφέρεται στην Αποκάλυψη Α:10, όπου ο Ιωάννης πνευματικά ("εν πνεύματι") μεταφέρθηκε *«εις την ημέρα του Κυρίου»* και δέχεται τις αποκαλύψεις από τον Κύριο Ιησού. Στη συνέχεια θα διαπιστώσουμε ότι οι φράσεις **«ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ»**, και **«ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ»** είναι ταυτόσημες έννοιες.

*«Εγενόμην **εν** πνεύματι **εν** τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ και ήκουσα οπίσω μου φωνήν μεγάλην ως σάλπιγγος, ήτις έλεγε.....»*. Λέγοντας ο Ιωάννης τα λόγια αυτά αναφέρεται στα γεγονότα μιας περιόδου η οποία **αρχίζει** με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας και **τελειώνει** με τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης. Εδώ παρατηρούμε δύο βασικά στοιχεία: (1) Ο Ιωάννης μπήκε μέσα στην Κυριακή ημέρα: "εγενό-

μην εν πνεύματι ΕΝ (=μέσα) τη Κυριακή ημέρα". (2) Ενώ βρισκόταν μέσα στα γεγονότα της Κυριακής ημέρας, άκουσε πίσω του μια μεγάλη φωνή, που έμοιαζε με ήχο σάλπιγγας να του μιλά και όταν γύρισε είδε τον Ιησού να περπατά ανάμεσα σε επτά λυχνίες. Ο Ιησούς, αφού του αποκαλύφθηκε ποιος είναι, του είπε «*ό,τι βλέπεις, γράψον εις βιβλίον και πέμψον εις τας επτά εκκλησίας, τας εν τη ΑσίαΓΡΑΨΟΝ όσα είδες και όσα είναι και όσα μέλλουσι να γείνωσι μετά ταύτα*» (Αποκάλυψη Α:11,20). Του λέγει ο Ιησούς να γράψει όλα **όσα** είδε, **όσα** είναι και **όσα** πρόκειται να γίνουν και αυτό είναι μια επιβεβαίωση του ίδιου του Ιησού ότι οδήγησε τον Ιωάννη πνευματικά "εν τη Κυριακή ημέρα", τον οδήγησε μέσα στη δική Του ημέρα και του αποκάλυψε τι πρόκειται να συμβεί στους έσχατους καιρούς.

Για την καλύτερη γραμματική και συντακτική ερμηνεία και σημασία της έννοιας της λέξης "**Κυριακή**", τη μετατρέπουμε από **επίθετο** (δηλαδή "**Κυριακός, -κή, -κό**") σε **ουσιαστικό** (δηλαδή "**Κύριος, Κυρίου**", κλπ), όπως γίνεται στην Ελληνική γλώσσα και σε άλλες περιπτώσεις, στις οποίες χρησιμοποιούμε την κτητική μιας φράσης για να δώσουμε έμφαση σε κάποιο γεγονός. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι ολόκληρη η Καινή Διαθήκη, αλλά και η Αποκάλυψη, έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, γεγονός που καθιστά αξιόπιστη κάθε γραμματική και συντακτική ερμηνεία του θεόπνευστου κειμένου. Στη συνέχεια αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις, όπου το ίδιο γεγονός αναφέρεται με επιθετικό προσδιορισμό και ως ουσιαστικό:

Κυριακός Δείπνος	=	Δείπνος του Κυρίου
Κυριακό Σχολείο	=	Σχολείο του Κυρίου
Κυριακή Προσευχή	=	Προσευχή του Κυρίου
Βιβλική Αλήθεια	=	Αλήθεια της Βίβλου
Βιβλικό Θέμα	=	Θέμα της Βίβλου
		άρα
Κυριακή Ημέρα	=	Ημέρα του Κυρίου

Είτε λοιπόν πούμε «**ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ**», είτε πούμε «**ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**», αναφερόμαστε στα προφητικά γεγονότα των εσχάτων καιρών, τα οποία θα γίνουν στην ημέρα του Κυρίου. Εξετάζο-

ντας ολόκληρο το Α' κεφάλαιο της Αποκάλυψης, βλέπουμε την τέλεια σύνδεση και ταύτιση όλων των εδαφίων μεταξύ των. Θα ήταν αυθαίρετη η ερμηνεία να διαχωριστεί η "Κυριακή ημέρα", που αναφέρεται στο εδ.Α:10, όχι μόνο από το υπόλοιπο κείμενο του ίδιου κεφαλαίου, αλλά και από ολόκληρη την Αποκάλυψη, όταν ο ίδιος ο Ιησούς λέγει στον Ιωάννη, να γράψει όλα όσα είδε και όλα όσα πρόκειται να γίνουν και αυτό αναφέρεται από το πρώτο εδάφιο του βιβλίου της Αποκάλυψης: *«Αποκάλυψις Ιησού Χριστού, την οποίαν έδωκεν εις αυτόν ο Θεός, διά να δείξη εις τους δούλους αυτού όσα πρέπει να γίνωσι ταχέως, και εμφανέρωσεν αυτά αποστείλας διά του αγγέλου αυτού εις τον δούλον αυτού Ιωάννην...»*. Εδώ ο λόγος είναι καθαρός, ο Ιωάννης δέχεται, όχι απλά την αποκάλυψη των γεγονότων που θα συμβούν, αλλά δέχεται την αποκάλυψη του ίδιου του Ιησού, γιατί γράφει "αποκάλυψις Ιησού Χριστού", ο Ιησούς είναι το κέντρο των γεγονότων και ο τελικός κυρίαρχος των καταστάσεων.

Ο Ιησούς παρουσιάστηκε στον Ιωάννη με τη θεία φύση Του, ντυμένος τη δόξα του Πατέρα, του είπε: *«Εγώ είμαι το Α και το Ω, αρχή και τέλος, λέγει ο Κύριος, ο ΩΝ και ο ΗΝ και ο ερχόμενος, ο παντοκράτωρΕγώ είμαι το Α και το Ω, ο πρώτος και ο έσχατος· και, ό,τι βλέπεις, γράψον εις βιβλίον και πέμψον εις τας επτά εκκλησίας, τας εν τη Ασία, εις Έφεσον και εις Σμύρνην και εις Πέργαμον και εις Θυάτειρα και εις Σάρδεις και εις Φιλαδέλφειαν και εις Λαοδικειαν»* (εδ. Α:8,11). Οι επτά εκκλησίες, για όσους γνωρίζουν τυπολογία, είναι οι επτά χρονικές περίοδοι της εκκλησίας, οι οποίες αρχίζουν με την εκκλησία της Εφέσου, που είναι η αποστολική εκκλησία και τελειώνουν με την εκκλησία της Λαοδικείας, που είναι η διωκόμενη εκκλησία, είναι η εκκλησία της θλίψης που θα περάσει μέσα από το σύστημα της διακυβέρνησης του κόσμου από τον Αντίχριστο. Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει τα βιβλία των εκδόσεών μας "ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ" και "Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ".

Ο Ιησούς λέγει στον Ιωάννη αυτά που "βλέπει" να τα γράψει και να τα στείλει στις επτά εκκλησίες. Στο εδ. Α:1 γράφει *«διά να δείξη εις τους δούλους αυτού όσα πρέπει να γίνωσι ταχέως»*. Όλο λοιπόν το Α' κεφάλαιο αναφέρεται στην θαυμαστή Κυριακή ημέρα,

ή αλλιώς στην ημέρα του Κυρίου Ιησού.

Όλα τα εδάφια της Παλαιάς Διαθήκης, που αναφέρονται στην **ημέρα του Κυρίου**, έρχονται σε πλήρη συμφωνία με την **Κυριακή ημέρα** της Καινής Διαθήκης και ειδικότερα με τα γεγονότα που αναφέρονται στην Αποκάλυψη. Τα παρακάτω εδάφια από την ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ και από την ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ αναφέρονται στην "Κυριακή ημέρα" και πιο αναλυτικά αναφέρονται στην αρπαγή της εκκλησίας, στη μεγάλη θλίψη, στη μάχη του Αρμαγεδδώνα, στην ένδοξη έλευση του Ιησού, στη βασιλεία του Ιησού επί της Γης, στην καταστροφή του κόσμου και τέλος στη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης (*διαβάστε προσεκτικά τα εδάφια αυτά*):

(Α) ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

01. **ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΙΔ:1-5** «**Ιδού, η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ έρχεται** και το λάφυρόν σου θέλει διαμερισθή εν τω μέσω σου. Και θέλω συναξει πάντα τα έθνη κατά της Ιερουσαλήμ εις μάχηνΚαι ο Κύριος θέλει εξέλθει και θέλει πολεμήσει κατά των εθνών εκείνων, ως ότε επολέμησεν εν τη ημέρα της μάχης. **Και οι πόδες αυτού θέλουσι σταθή κατά την ημέραν εκείνην επί του όρους των Ελαιών**, του απέναντι της Ιερουσαλήμ εξ ανατολών· και το όρος των Ελαιών θέλει σχισθή κατά το μέσον αυτού προς ανατολάς και προς δυσμάς και θέλει γείνει κοιλάς μεγάλη σφόδρακαι Κύριος ο Θεός μου θέλει ελθεί (και) μετά σου πάντες οι άγιοι».
02. **ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΙΔ:7-10** «Αλλά θέλει είσθαι **μία ημέρα**, ήτις είναι γνωστή εις τον Κύριον, ούτε ημέρα ούτε νύξ· και προς την εσπέραν θέλει είσθαι φως. Και **εν τη ΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ** ύδατα ζώντα θέλουσιν εξέλθει εξ ΙερουσαλήμΚαι ο Κύριος θέλει είσθαι βασιλεύς εφ' όλην την γήν· **εν τη ΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ** θέλει είσθαι Κύριος "**ΕΙΣ**" (Εβρ. "ΕΧΑΔ") και το όνομα αυτού "**ΕΝ**" (Εβρ. "ΕΧΑΔ")Πας ο τόπος θέλει μεταβληθή εις πεδιάδα...».
03. **ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΙΒ:8-10** «Και **εν τη ΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ** ο Κύριος θέλει υπερασπισθή τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ· και ο αδύνατος μεταξύ αυτών **εν τη ΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ** θέλει είσθαι ως ο Δαβίδ και ο οίκος του Δαβίδ ως Θεός, ως άγγελος Κυρίου, ενώπιον αυτών. Και **εν τη ΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ** θέλω ζητήσει να εξολοθρεύσω πάντα τα έθνη τα ερχόμενα κατά της Ιερουσαλήμ. *Και θέλω εκχέει επί τον οίκον Δαβίδ και επί τους*

κατοίκους της Ιερουσαλήμ πνεύμα χάριτος και ικεσιών· και θέλουσιν επιβλέψει προς Εμέ, τον οποίον εξεκέντησαν, και θέλουσι πενθήσει δι' Αυτόν ως πενθεί τις διά τον μονογενή αυτού, και θέλουσι λυπηθή δι' Αυτόν, ως ο λυπούμενος διά τον πρωτότοκον αυτού....».

04. **ΙΩΗΛ Α:15** «Οίμοι διά την ημέραν (εκείνην)· **διότι η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ επλησίασε** και θέλει ελθεί ως όλεθρος από του Παντοδυνάμου....».
05. **ΙΩΗΛ Β:1-2** «Σαλπίσατε σάλπιγγα εν Σιών, και αλαλάξατε εν τω όρει τω αγίω μου· ας τρομάξωσι πάντες οι κατοικούντες την γήν· **διότι έρχεται η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**, διότι είναι εγγύς· ΗΜΕΡΑ σκότους και γνόφου, ΗΜΕΡΑ νεφέλης και ομίχλης».
06. **ΙΩΗΛ Β:11, 31** «Και ο Κύριος θέλει εκπέμψει την φωνήν αυτού έμπροσθεν του στρατεύματος αυτού· διότι το στρατόπεδον αυτού είναι μέγα σφόδρα, διότι ο εκτελών τον λόγον αυτού είναι ισχυρός, διότι **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** (είναι) μεγάλη και τρομερά σφόδρα και τις δύναται να υποφέρει αυτήν; Ο ήλιος θέλει μεταστραφή εις σκότος και η σελήνη εις αίμα, **πριν έλθη η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ η μεγάλη και επιφανής**».
07. **ΙΩΗΛ Γ:2, 12** «θέλω συνάξει έτι πάντα τα έθνη και θέλω καταβιβάσει αυτά εις την κοιλάδα του **Ιωσαφάτ**Ας εγερθώσι και ας αναβώσι τα έθνη εις την κοιλάδα του **Ιωσαφάτ**· διότι ΕΚΕΙ ΘΕΛΩ **ΚΑΘΙΣΕΙ ΔΙΑ ΝΑ ΚΡΙΝΩ** ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΘΝΗ τα κυκλόθεν».
08. **ΣΟΦΟΝΙΑΣ Α:7, 14-16** «Σιώπα ενώπιον Κυρίου του Θεού, **διότι εγγύς** (είναι) **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**Εγγύς (είναι) **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ η μεγάλη**, εγγύς, και σπεύδει σφόδρα· φωνή της ημέρας του Κυρίου· πικρώς θέλει φωνάξει εκεί ο ισχυρός. **Ημέρα οργής** η ημέρα εκείνη, *ΗΜΕΡΑ θλίψεως και στενοχωρίας, ΗΜΕΡΑ ερημώσεως και αφανισμού, ΗΜΕΡΑ σκότους και γνόφου, ΗΜΕΡΑ νεφέλης και ομίχλης, ΗΜΕΡΑ σάλπιγγος και αλαλαγμού....*».
09. **ΗΣΑΪΑΣ Β:12** «**Διότι ημέρα Κυρίου των δυνάμεων** (θέλει επέλθει) επί πάντα αλαζόνα και υπερήφανον και επί πάντα υψωμένον και θέλει ταπεινωθή».
10. **ΗΣΑΪΑΣ ΙΓ:6-8** «Ολολύζετε, διότι **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** επλησίασε· θέλει ελθεί ως όλεθρος από του Παντοδυνάμου. Διά τούτο πά-

σαι αι χείρες θέλουσιν εκλυθή, και πάσα καρδια ανθρωπου θέλει διαλυθή. Και θέλουσι τρομάξει· πόνοι και θλίψεις θέλουσι κατακυριεύσει αυτούς· **θέλουσιν εισθαι εν πόνω, ως τίκτουσα**· θέλουσι μείνει εκστατικοί ο εις προς τον άλλον· τα πρόσωπα αυτών θέλουσιν εισθαι πεφλογισμένα....».

11. **ΗΣΑΪΑΣ ΙΓ:9** «Ιδού, **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** έρχεται, σκληρά και πλήρης θυμού και οργής φλογεράς, διά να καταστήση την γην έρημον· και θέλει εξαλείψει απ' αυτής τους αμαρτωλούς αυτής».
12. **ΑΜΩΣ Ε:18** «Ουαί εις τους επιθυμούντας **την ΗΜΕΡΑΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**· προς τι (θέλει εισθαι) αύτη διά σας; **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** είναι σκότος και ουχί φως».
13. **ΑΒΔΙΟΥ, εδ.15** «διότι εγγύς (είναι) **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** επί πάντα τα έθνη· καθώς έκαμες θέλει γείνει εις σέ....».
14. **ΙΕΡΕΜΙΑΣ Μς':10** «Διότι αύτη **η ΗΜΕΡΑ** είναι **εις Κύριον τον Θεόν των δυνάμεων, ΗΜΕΡΑ εκδικήσεως**, διά να εκδικηθή τους εχθρούς αυτού».

(Β) ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

01. **ΠΡΑΞΕΙΣ Β:14-20** «Σταθείς δε ο Πέτρος μετά των ένδεκα, ύψωσε την φωνήν αυτού και ελάλησε προς αυτούς· *Άνδρες Ιουδαίοι και πάντες οι κατοικούντες την Ιερουσαλήμ, τούτο ας ήναι γνωστόν εις εσάς και ακούσατε τους λόγους μου ... αλλά τούτο είναι το ρηθέν διά του προφήτου Ιωήλ·* **Και εν ταις εσχάταις ημέραις**, λέγει ο Θεός, **ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΕΙ** από του Πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα ...και **ΘΕΛΩ ΔΕΙΞΕΙ** τέρατα εν τω ουρανών άνω και σημεία επί της γης κάτω, αίμα και πυρ και ατμίδα καπνού· ο ήλιος θέλει μεταστραφή εις σκότος και η σεληνη εις αίμα, **πριν έλθη η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ η μεγάλη και επιφανής**».
02. **Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Ε:2-3** «Διότι σεις εξεύρετε ακριβώς ότι **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** ως κλέπτης εν νυκτί ούτως έρχεται. Επειδή όταν λέγωσιν, Ειρήνη και ασφάλεια, τότε επέρχεται επ' αυτούς αιφνίδιος όλεθρος, καθώς αι ωδίνες εις την εγκυμονούσαν...».
03. **Β' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β:1-3** «Σας παρακαλούμεν δε, αδελφοί, περί της ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και της εις αυτόν ΕΠΙΣΥΝΑΞΕΩΣ ημών, **να μη σαλευθήτε** ταχέως από του φρονήματός

σας, μηδέ **να θορυβήσθε**, μήτε διά πνεύματος μήτε διά λόγου μήτε δι' επιστολής ως γραφομένης υφ' ημών, ότι τάχα επλησίασεν **η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** (αρχαίο κείμενο: "του ΚΥΡΙΟΥ"). Ας μη σας εξαπατήση τις κατ' ουδένα τρόπον· διότι δεν θέλει ελθεί **η ΗΜΕΡΑ εκείνη**, εάν δεν έλθη πρώτον η αποστασία και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας...».

04. **A' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ A:7-8** «Προσμένοντες την αποκάλυψιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού· όστις και θέλει σας στηρίξει έως τέλους αμέμπτους **εν τη ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** ημών Ιησού Χριστού».
05. **B' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ A:14** «Καθώς και μας εγνωρίσατε κατά μέρος, ότι είμεθα καύχημα εις εσάς, καθώς σεις εις ημάς, **εν τη ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ Ιησού**».
06. **B' ΠΕΤΡΟΥ Γ:8-10** «Εν δε τούτο ας μη σας λανθάνη, αγαπητοί, ότι παρά Κυρίω **μία ημέρα** (είναι) **ως χίλια έτη και χίλια έτη ως ημέρα μία**. Δεν βραδύνει ο Κύριος την υπόσχεσιν αυτού, ως τινές λογίζονται τούτο βραδύτητα, αλλά μακροθυμεί εις ημάς, μη θέλων να απολεσθώσι τινές, αλλά πάντες να έλθωσιν εις μετάνοιαν. **Θέλει δε ελθεί η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ως κλέπτης εν νυκτί**, καθ' ην οι ουρανοί θέλουσι παρέλθει με συριγγόν, τα στοιχεία δε πυρακτούμενα θέλουσι διαλυθή, και η γη και τα εν αυτή έργα θέλουσι κατακαή».
07. **ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ A:6** «...Βέβαιος ων εις αυτό τούτο, ότι εκείνος όστις ήρχισεν εις εσάς καλόν έργον θέλει επιτελέσει αυτό μέχρι **της ΗΜΕΡΑΣ του Ιησού Χριστού**...».
08. **ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ A:9-10** «...Και τούτο προσεύχομαι, να περισσέυση η αγάπη σας έτι μάλλον και μάλλον εις επίγνωσιν και εις πάσαν νόησιν, διά να διακρίνητε τα διαφέροντα, ώστε να ήσθε ειλικρινείς και απρόσκοποι **μέχρι της ΗΜΕΡΑΣ του Χριστού**...».
09. **ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ B:16** «...Κρατούντες τον λόγον της ζωής, διά καύχημά μου **εν τη ΗΜΕΡΑ του Χριστού**, ότι δεν έτρεξα εις μάτην ουδέ εις μάτην εκοπίασα...».

Διαβάζοντας κάποιος προσεκτικά, τα παραπάνω εδάφια από την Παλαιά Διαθήκη και από την Καινή Διαθήκη θα διαπιστώσει ότι κατά βάση τα γεγονότα αυτά είναι προφητικά και δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί στο σύνολό τους, όλα αφορούν την ημέρα του Κυρίου

την μεγάλη και την επιφανή. Οι εκφράσεις «η ημέρα του ΚΥΡΙΟΥ», ή «η ημέρα του ΧΡΙΣΤΟΥ», ή «η ημέρα ΕΚΕΙΝΗ», ή «η ημέρα του ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ», ή «η ΚΥΡΙΑΚΗ ημέρα», ή οποιαδήποτε άλλη ονομασία χρησιμοποιείται από τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, αναφέρονται στα γεγονότα που θα λάβουν χώρα από την αρπαγή της εκκλησίας μέχρι τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης.

Τα λόγια του Ιωάννη «*εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ...*», σε συνδυασμό με τις παραπάνω περιγραφές, δείχνουν πολύ καθαρά ότι μεταφέρθηκε πνευματικά μέσα στο χρόνο, μέσα στο μακρινό μέλλον και βρέθηκε στην ημέρα του Κυρίου (στην Κυριακή ημέρα), όπου ο Κύριος Ιησούς με οράσεις του αποκάλυψε τι πρόκειται να συμβεί στους έσχατους καιρούς. Είναι αυθαίρετη και αντίθετη με τον Λόγο του Θεού η ερμηνεία που δίνουν πολλές χριστιανικές ομολογίες και ομάδες ότι ο Ιωάννης είδε τις οράσεις κατά την σημερινή ημέρα της Κυριακής (την πρώτη ημέρα της εβδομάδας). Όπως περιγράφονται τα γεγονότα στην Αποκάλυψη, βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα ότι δεν μπορεί να δόθηκαν όλες οι αποκαλύψεις στον Ιωάννη **μόνο μέσα σε μία ημέρα**, γιατί θα ήταν αδύνατο να θυμηθεί όλες τις λεπτομέρειες των οράσεων και στη συνέχεια να τις καταγράψει με ακρίβεια, δεδομένου ότι την εποχή εκείνη η καταγραφή των γεγονότων και γενικά η συγγραφή ενός βιβλίου δεν ήταν κάτι το απλό και εύκολο με τα τότε χρησιμοποιούμενα μέσα γραφής (μελάνι, πάπυρος, μεμβράνη, κλπ). Κατά συνέπεια, μπορεί οι οράσεις να δόθηκαν σε πολλές ημέρες, μεταξύ των οποίων **πιθανόν** να ήταν και η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ή να ξεκίνησε ο Κύριος να δίνει τις οράσεις στον Ιωάννη από την πρώτη ημέρα της εβδομάδος και να συνέχισε και στις επόμενες ημέρες.

Εάν αυτό είχε συμβεί (επειδή τυπολογικά δεν θα είχε καμιά αξία για να το αναφέρει ειδικά ο Λόγος του Θεού), η τυχόν αναφορά του Ιωάννη θα ήταν ένα καθαρά περιγραφικό ιστορικό γεγονός, όπως ανέφερε ότι ήταν στη νήσο Πάτμο, όταν έλαβε τις αποκαλύψεις από τον Ιησού (βλ. Α:9). Εάν είχε παραλείψει να αναφέρει που ακριβώς βρισκόταν, όταν του δόθηκαν οι αποκαλύψεις, δεν θα επηρέαζε καθόλου τις περιγραφές που κάνει στη συνέχεια, ούτε επίσης εάν είχε αναφέρει ότι δέχτηκε τις αποκαλύψεις την πρώτη

ημέρα της εβδομάδας, αυτό θα είχε κάποια σχέση με την πραγματική "Κυριακή ημέρα" που αναφέρεται στην Αποκάλυψη Α:10, άλλωστε ιστορικά καταδείξαμε ότι ο όρος "Κυριακή" για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας χρησιμοποιήθηκε πολλά χρόνια αργότερα και ήταν ένας καθαρά ειδωλολατρικός όρος (Die Dominica) που υιοθετήθηκε από τον χριστιανισμό, σαν "δόλωμα" για να προσελκύσουν τους ειδωλολάτρες στην χριστιανική πίστη.

Η "**Κυριακή ημέρα**" ή αλλιώς η "**ημέρα του Κυρίου**", είναι η ημέρα κατά την οποία ο Κύριος Ιησούς θα υψωθεί και ο αμαρτωλός άνθρωπος θα ταπεινωθεί ενώπιόν Του, είναι η ημέρα που η βασιλεία του Θεού και του κεχρισμένου Του Ιησού, θα θριαμβεύσει ολοκληρωτικά και ο Διάβολος με τις πονηρές δυνάμεις του θα κατασυχυνθούν. **Όλες οι επιθέσεις εναντίον αυτής της μεγάλης ημέρας του Κυρίου θα πάψουν.** Ο Κύριος έχει τη δική Του ημέρα, που θα είναι και η ημέρα της ανάπαυσής Του, θα είναι το δικό Του "σάββατο", που το είχε ετοιμάσει από καταβολής κόσμου.

02. Ο ΠΡΟΦΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«*Εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ*». Ο Ιωάννης έλαβε από τον ένδοξο Ιησού την αποκάλυψη των γεγονότων που θα συγκλονίσουν τη γη, όταν το έτος 96 μ.Χ. βρισκόταν εξόριστος από τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Δομητιανό στη νήσο Πάτμο. Η ιδιαίτερη ημέρα (ή οι ημέρες) της εβδομάδας που ο Ιωάννης έλαβε την αποκάλυψη, εάν δηλαδή ήταν η Πρώτη ημέρα (Κυριακή), ή ήταν Δευτέρα, ή Τρίτη, κλπ., δεν έχει καμιά σχέση με αυτά καθ' εαυτά τα γεγονότα της όρασης. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι ο Ιωάννης «*εγένετο εν πνεύματι*», μεταφέρθηκε δηλαδή με το πνεύμα του στην ημέρα του Κυρίου, την οποία και αρχίζει να περιγράφει με λεπτομερείς χαρακτηρισμούς.

Ο Ιωάννης μεταφέρθηκε στην ημέρα του Κυρίου και εκεί άκουσε μια φωνή πίσω του, σαν ήχο σάλπιγγας και όταν στράφηκε να δει ποιος ήταν αυτός που του μιλούσε, είδε τον Ιησού να περπατά ανάμεσα σε επτά λυχνίες, που όπως του εξήγησε στη συνέχεια οι λυχνίες συμβόλιζαν τις επτά εκκλησίες που υπήρχαν στην Ασία και οι οποίες κατά σειρά (όπως αναφέρονται) είναι: **ΕΦΕΣΟΣ**,

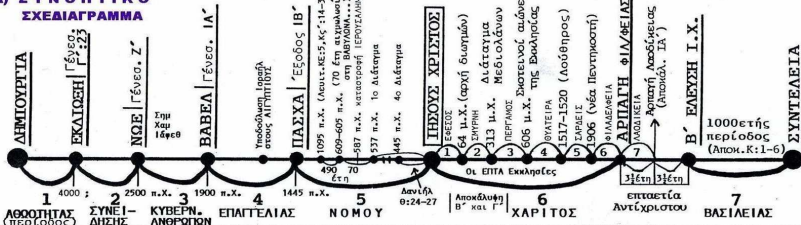
ΣΜΥΡΝΗ, ΠΕΡΓΑΜΟΣ, ΘΥΑΤΕΙΡΑ, ΣΑΡΔΕΙΣ, ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ και ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ. Η αναφορά της Βίβλου στις «επτά εκκλησίες» είναι **τυπολογική** (συμβολική) και αναφέρεται στη χρονική πληρότητα της περιόδου της εκκλησίας του Ιησού Χριστού (περίοδος χάριτος), η οποία αρχίζει από την ημέρα της Πεντηκοστής, όπου εκπληρώθηκε τυπολογικά η 4^η κατά σειρά από τις 7 ετήσιες εορτές του Κυρίου και θα τελειώσει σε **πρώτο στάδιο** με την αρπαγή της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας» και σε **δεύτερο στάδιο** με την αρπαγή (ανάσταση) «*του λοιπού σπέρματος της γυναικός*», της «εκκλησίας της Λαοδικείας» στο μέσον της επταετίας του Αντίχριστου.

Συνοπτικά, η ιστορία του κόσμου, από τη δημιουργία μέχρι τη συντέλεια του κόσμου, χωρίζεται σε **7** μεγάλες **περιόδους**, οι οποίες αποκαλούνται **οικονομίες** (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ Νο6 και Νο10). Οι **4** πρώτες δεν αναφέρονται ρητά (ονομαστικά) μέσα στην Αγία Γραφή, αλλά συνάγονται από τα μεγάλα ιστορικής σημασίας γεγονότα που τις χωρίζουν μεταξύ τους και που κατά σειρά είναι: **1.** «**Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ**» (τελειώνει με την εκδίωξη των πρωτοπλάστων από τον κήπο της Εδέμ /βλέπε, Γένεση Γ:23). **2.** «**Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ**» (τελειώνει με το κατακλυσμό του Νώε, το 2500 π.Χ. περίπου /βλ. Γένεση Ζ'). **3.** «**Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ**» (τελειώνει με την κρίση της Βαβέλ, το 1900 π.Χ. /βλ. Γένεση ΙΑ'). **4.** «**Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ**» (τελειώνει με το «πάσχα» των Ισραηλιτών, το 1450 π.Χ. περίπου /βλέπε: Έξοδος ΙΒ').

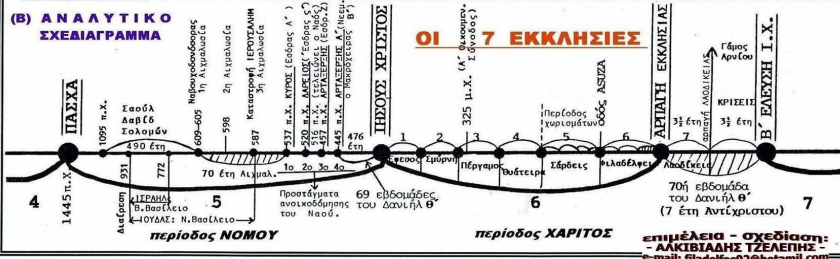
Οι 3 τελευταίες περιόδοι αναφέρονται καθαρά μέσα στην Αγία Γραφή και είναι: **5.** «**Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ**», η οποία αρχίζει με την έξοδο του λαού Ισραήλ από την Αίγυπτο («πάσχα») και τελειώνει με το αληθινό «πάσχα», που είναι η θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά. **6.** «**Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ**» (ή "ΧΑΡΗΣ" δημοτική), στην οποία βρισκόμαστε και εμείς σήμερα και η οποία αρχίζει από τη θυσία του Ιησού Χριστού και ειδικότερα από την ημέρα της Πεντηκοστής και θα τελειώσει με την αρπαγή της εκκλησίας. **7.** Τελευταία είναι «**Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ**», η οποία θα αρχίσει με τη δεύτερη ένδοξη έλευση του Κυρίου Ιησού και θα τελειώσει με την καταστροφή του κόσμου και τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

(Α) ΣΥΝΟΠΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

(Β) ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

Οι επτά εκκλησίες (με μία διαφοροποίηση της τελευταίας, που θα την εξηγήσουμε στη συνέχεια), μέσα στις οποίες περπατούσε ο Ιησούς χρονολογικά ανήκουν στην 6^η οικονομία, στην «περίοδο της χάριτος». Η συγκεκριμένη ονομασία της κάθε εκκλησίας, φανερώνει και το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της γνώρισμα, το οποίο θα αναφέρουμε επιγραμματικά, χωρίς ιδιαίτερη ανάλυση:

- (1) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ** (Αποκάλυψη Β:1-7)
Αποστολική Εκκλησία (33 μ.Χ. – 64 μ.Χ.)
- (2) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ** (Αποκάλυψη Β:8-11)
Διωκόμενη Εκκλησία (64 μ.Χ. – 313 μ.Χ.)
- (3) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ** (Αποκάλυψη Β:12-17)
Συμβιβαζόμενη Εκκλησία (313 μ.Χ. – 606 μ.Χ.)
- (4) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ** (Αποκάλυψη Β:18-29)
Εκκλησία των Σκοτεινών Αιώνων (606 μ.Χ. – 1517 μ.Χ.)
- (5) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΣΑΡΔΕΩΝ** (Αποκάλυψη Γ:1-6)
Εκκλησία της Μεταρρύθμισης (1517 μ.Χ. – 1906 μ.Χ.)
- (6) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ** (Αποκάλυψη Γ:7-13)
Εκκλησία της Αρπαγής (1906 μ.Χ. – αρπαγή)

(7) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ** (Αποκάλυψη Γ:14-22)
Εκκλησία της Θλίψης (τα πρώτα 3,5 χρόνια της 7ετίας Αντίχριστου)

Λεπτομέρειες για τις παραπάνω "επτά εκκλησίες", ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ" (κωδικός 21), ή στο βιβλίο "ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ" (κωδικός 34). Το ότι ο Ιωάννης βλέπει τον Ιησού να περπατά ανάμεσα στις 7 εκκλησίες, **που είναι οι επτά περίοδοι της εκκλησίας**, αυτό σημαίνει ότι τα γεγονότα αυτά δεν αφορούν την "ημέρα του Κυρίου" (δηλαδή την «Κυριακή ημέρα»), αλλά αναφέρονται σε γεγονότα **πριν** από την ημέρα αυτή, γιατί η εκκλησία είναι πριν από την "Κυριακή ημέρα" που περιγράφει ο Ιωάννης, η οποία Κυριακή ημέρα αρχίζει με την αρπαγή της εκκλησίας. Αυτό σημαίνει ότι ο Ιωάννης φέρθηκε πνευματικά σε κάποια μελλοντική χρονική περίοδο, που την αποκαλεί "Κυριακή ημέρα", μετά επιστρέφει μέσα στην όραση και βλέπει γεγονότα που λαμβάνουν χώρα **πριν** από την ημέρα του Κυρίου.

Αυτό φαίνεται πολύ καθαρά μέσα από την Αποκάλυψη, όπου στην αρχή του Δ' κεφαλαίου γράφει: **«ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ είδον, και ιδού, θύρα ανεωγμένη εν τω ουρανώ, και η φωνή η πρώτη, την οποίαν ήκουσα ως σάλπιγγος λαλούσης μετ' εμού, έλεγεν· Ανάβα εδώ και θέλω σοι δείξει όσα πρέπει να γίνωσι ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ. Και ευθύς ήλθον εις πνευματικήν έκστασιν· και ιδού, θρόνος έκειτο εν τω ουρανώ, και επί του θρόνου ήτο τις καθήμενος...»** (βλ.Δ:1-2). Δύο φορές εδώ αναφέρεται η φράση "μετά ταύτα", δηλαδή μετά από τα γεγονότα που αφορούν τις επτά εκκλησίες, μετά από τις χρονικές περιόδους της εκκλησίας, ακολουθούν άλλα γεγονότα, που ο Ιησούς τα δείχνει στον Ιωάννη κάποια άλλη ημέρα, γιατί του λέγει **«ανέβα εδώ και Εγώ θα σου δείξω όσα πρέπει να γίνουν μετά από αυτά»** και λέγει ο Ιωάννης ότι ήρθε σε πνευματική έκσταση και άρχισε να περιγράφει τι είδε. Η μετάφραση του Ν.Βάμβα εδώ στο εδάφιο Δ:2 **«ήλθον εις πνευματικήν έκστασιν»** δεν αποδίδει το πραγματικό νόημα, έχει κάνει δηλαδή ο Βάμβας το ίδιο μεταφραστικό ατόπημα που έχει κάνει και στο εδ. Α:10. Το αρχαίο κείμενο λέγει **«ευθέως εγενόμην εν πνεύματι»**, δηλαδή με το πνεύμα του μπήκε μέσα στις οράσεις και άρχισε να καταγράφει ότι έβλεπε.

Άρα, τα 3 πρώτα κεφάλαια της Αποκάλυψης αναφέρονται σε γεγονότα που αφορούν την εκκλησία **πριν** από την «Κυριακή ημέρα», τα δε γεγονότα που περιγράφονται από το 4ο (Δ') κεφάλαιο μέχρι τέλος, αφορούν την «Κυριακή ημέρα», δηλ. την ημέρα του Κυρίου. Υπάρχει όμως μια διαφοροποίηση με τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στη χρονική περίοδο της «εκκλησίας της Λαοδικείας», της 7^{ης} κατά σειρά και τελευταίας εκκλησίας, καθόσον τα γεγονότα αυτά δεν είναι **ΠΡΙΝ την Κυριακή ημέρα**, αλλά με τα γεγονότα αυτά **ΑΡΧΙΖΕΙ η Κυριακή ημέρα και είναι ΜΕΣΑ σε αυτήν**. Όσοι είναι εξοικειωμένοι με τις προφητείες της Βίβλου, γνωρίζουν και για τη θαυμαστή προφητεία του Δανιήλ για τις **εβδομήντα εβδομάδες ετών** (βλ. Δανιήλ Θ:24-27), από τις οποίες έχουν εκπληρωθεί οι 69 εβδομάδες και απομένει να εκπληρωθεί και η τελευταία εβδομάδα, η 70ή, της οποίας τα επτά έτη θα αρχίσουν με την αρπαγή της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας» και θα τελειώσουν με την ένδοξη έλευση του Ιησού Χριστού. Η επταετία αυτή (τελευταία εβδομάδα της προφητείας του Δανιήλ) θα είναι η περίοδος της παγκόσμιας κυριαρχίας του Αντίχριστου και η εβδομάδα αυτή χωρίζεται σε δύο περιόδους, από τριάμισι έτη η κάθε μία περίοδος. Τα πρώτα τριάμισι έτη της κυριαρχίας του Αντίχριστου θα είναι η χρονική περίοδος της «εκκλησίας της Λαοδικείας» (ή αλλιώς της «εκκλησίας της θλίψης»), θα είναι η χλιαρή εκκλησία που δεν θα αρπαχτεί, αλλά θα μείνει κάτω στη γη για να περάσει μέσα από τη θλίψη και την τυραννία του Αντίχριστου.

Τα γεγονότα της επταετίας του Αντίχριστου (μέσα στα οποία περιλαμβάνεται και η χρονική περίοδος της «εκκλησίας της θλίψης»), δεν θα είναι **πριν** την Κυριακή ημέρα, αλλά θα είναι **μέσα** στην Κυριακή ημέρα και όλα τα γεγονότα αυτά περιγράφονται από το Δ' κεφάλαιο της Αποκάλυψης και μετά. Ο Ιωάννης λοιπόν στο **Α'** κεφάλαιο έρχεται πνευματικά μέσα στην Κυριακή ημέρα, όπου ο Ιησούς του δείχνει μελλοντικά γι' αυτόν γεγονότα, τα οποία αφορούσαν την εκκλησία Του, αλλά θα προηγούντο της ημέρας Του και στο **Δ'** κεφάλαιο τον οδηγεί και πάλι πνευματικά **μέσα** στην ημέρα Του και του αποκαλύπτει τα γεγονότα που πρόκειται να συγκλονίσουν όχι μόνο τον κόσμο ολόκληρο, αλλά και που θα επη-

ρεάσουν και το σύμπαν ολόκληρο.

Τέτοιες προφητικές οράσεις είναι κάτι το συνηθισμένο μέσα στον Λόγο του Θεού. Για παράδειγμα ο Ιωάννης βλέπει το ίδιο θηρίο που είχε δει και ο προφήτης Δανιήλ, αλλά η όραση του Ιωάννη είναι χρονικά πολύ μεταγενέστερη από την όραση του Δανιήλ. Στις δύο οράσεις (Ιωάννη και Δανιήλ) υπάρχουν διαφοροποιήσεις στις περιγραφές, οι οποίες δεν έρχονται μεταξύ τους σε αντίθεση, αλλά έρχονται σε πλήρη συμφωνία και θαυμαστή αρμονία, που η μία συμπληρώνει την άλλη.

Το θηρίο που είδε ο Δανιήλ περιγράφεται ότι ήταν *«τρομερόν και καταπληκτικόν και ισχυρόν σφόδρακαι είχε ΔΕΚΑ ΚΕΡΑΤΑ»* (βλ. Δανιήλ Ζ:7-8, 19-25). Ο Ιωάννης βλέπει το ίδιο θηρίο και το περιγράφει ότι είναι *«ΔΡΑΚΩΝ μέγας κόκκινος, έχων κεφάλας επτά και ΚΕΡΑΤΑ ΔΕΚΑ και επί τας κεφαλάς αυτού ΔΙΑΔΗΜΑΤΑ ΕΠΤΑ»* (βλ. Αποκάλυψη, κεφ.ΙΒ), το οποίο θηρίο απειλεί τη ΓΥΝΑΙΚΑ που είναι *«ενδεδυμένη τον ήλιον, και η σελήνη υποκάτω των ποδών αυτής, και επί της κεφαλής αυτής στέφανος αστέρων δώδεκα»* και η γυναίκα αυτή ήταν έγκυος και έκραζε κοιλοπονούσα για να γεννήσει. Τυπολογικά η «γυναίκα» είναι η ορατή εκκλησία που κηρύττει σωτηρία δια του αίματος του Ιησού, αλλά τον Δράκοντα, που είναι τύπος του Διαβόλου, δεν τον ενδιέφερε η γυναίκα, αλλά το *«τέκνον αυτής»* το οποίο θα γεννούσε. Δεν φοβόταν ο Δράκοντας τη γυναίκα, αλλά έτρεμε μήπως γεννήσει το παιδί της, το οποίο γι' αυτόν θα ήταν συντριβή, το παιδί αυτό θα είναι ο *«υιός ο άρσεν»* (αρχ.κείμενο) και είναι τύπος της νύμφης εκκλησίας, που θα αρπαχτεί στον ουρανό από το νυμφίο της Ιησού. Είναι η «εκκλησία της Φιλαδέλφειας», ενώ η γυναίκα είναι τύπος της «εκκλησίας της Λαοδίκειας» που θα μείνει κάτω για να περάσει μέσα από το σύστημα του Αντίχριστου για τριάμισι χρόνια ή για 1260 ημέρες, όπως αναφέρει ο Ιωάννης στο ΙΒ:6. Άρα, ο *«υιός ο άρσεν»* (εκκλησία της αρπαγής ή αλλιώς της Φιλαδέλφειας) είναι **πριν** από τα γεγονότα της Κυριακής ημέρας και με την αρπαγή του στον ουρανό, τότε αρχίζει η περίοδος της Κυριακής ημέρας. **Η γυναίκα**, η εκκλησία της θλίψης ή αλλιώς της Λαοδίκειας βρίσκεται **μέσα** στα γεγονότα της Κυριακής ημέρας και μάλιστα στην αρχή της χρονικής αυτής περιόδου.

Μία άλλη παράλληλη προφητική περιγραφή από τον Ιωάννη και τον Δανιήλ έχουμε για την όραση των 4 ζώων, που αντιπροσωπεύουν 4 μεγάλες ισχυρές παγκόσμιες αυτοκρατορίες και που οι περιγραφές γίνονται με αντίθετη σειρά (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ Νο7 και Νο8). Ο προφήτης Δανιήλ στο κεφάλαιο Ζ:2-7 του βιβλίου του αναφέρει πρώτα τον **ΛΕΟΝΤΑ** (Βαβυλωνιακή αυτοκρατορία), μετά την **ΑΡΚΤΟ** (Μηδο-Περσική αυτοκρατορία), κατόπιν τη **ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ** (Ελληνική αυτοκρατορία επί Μεγάλου Αλεξάνδρου) και τελευταία αναφέρει το θηρίο που το περιγράφει ως *«ΤΡΟΜΕΡΟΝ και ΚΑΤΑ-ΠΛΗΚΤΙΚΟΝ και ΙΣΧΥΡΟΝ· και είχε μεγάλους σιδηρούς οδόντας· κατέτρωγε και κατεσύντριβε και κατεπάτει το υπόλοιπον με τους πόδας αυτού· και αυτό ήτο διάφορον πάντων των θηρίων των προ αυτού· και είχε ΔΕΚΑ ΚΕΡΑΤΑ»* (πρόκειται για την αναβίωση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και το σύστημα του Αντίχριστου).

Αντίθετα, ο απόστολος Ιωάννης περιγράφει το θηρίο το οποίο ήτο *«όμοιον με ΠΑΡΔΑΛΙΝ (Ελλάδα), και οι πόδες αυτού ως ΑΡΚΤΟΥ (ΜηδοΠερσία), και το στόμα αυτού ως στόμα ΛΕΟΝΤΟΣ (Βαβυλώνα)· και έδωκεν εις αυτό ο ΔΡΑΚΩΝ (Διάβολος) την δύναμιν αυτού και τον θρόνον αυτού και εξουσίαν μεγάλην»* (Αποκάλυψη ΙΓ:2). Επίσης στην Αποκάλυψη ΙΖ:3-5 το θηρίο αναφέρεται ότι είναι *«κόκκινον, γέμον ονομάτων βλασφημίας, έχον κεφαλάς ΕΠΤΑ και κέρατα ΔΕΚΑ»* και πάνω στο θηρίο καθόταν μία γυναίκα πόρνη, που στο μέτωπό της ήταν γραμμένο το όνομά της *«Βαβυλών η μεγάλη, η μήτηρ των πορνών και των βδελυγμάτων της γης»*. Τυπολογικά είναι η σαρκική και αποστατημένη εκκλησία που πορνεύει πνευματικά με τον κόσμο, με το σύστημα του Διαβόλου και που κατατρέχει τα γνήσια παιδιά του Θεού. Η γυναίκα αυτή, χρονικά ανήκει μέσα στην όραση του Ιωάννη για την Κυριακή ημέρα και είναι μέρος της επταετίας του Αντίχριστου, όχι πριν την Κυριακή ημέρα.

Είναι λοιπόν φανερό ότι, όταν ο Ιωάννης γράφει *«εγενόμην εν πνεύματι εν τη Κυριακή ημέρα»*, δεν αναφερόταν στην πρώτη (Κυριακή) ή στην έβδομη (Σάββατο) ημέρα της εβδομάδας, αλλά αναφερόταν σε μια μελλοντική ημέρα την οποία είδε σε όραση, αναφερόταν στην **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**, η οποία δεν αφορά 24ωρη ημέρα, αλλά μία χρονική περίοδο, κατά την οποία ο Θεός θα ενεργήσει

θαυμαστά επάνω στη Γη.

Η "Κυριακή ημέρα" που αναφέρει ο Ιωάννης είναι η "ημέρα του Κυρίου", η οποία **δεν είναι μία 24ωρη ημέρα**, αλλά είναι μία μεγάλη χρονική περίοδος που αφορά το μέλλον, όπως αναλύσαμε. Επειδή πολλοί στηρίζονται στο λάθος κείμενο της μετάφρασης του Βάμβα και όχι στο θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο, δυστυχώς δέχονται ότι η "Κυριακή ημέρα" του Ιωάννη **είναι μία 24ωρη ημέρα**. Αυτό έχει σαν συνέπεια να γίνονται πολλές παρερμηνείες από τρεις κατηγορίες πιστών και μελετητών της Βίβλου: (1) Από Έλληνες που μένουν στην Ελλάδα και υποτίθεται ότι έχουν διδαχθεί την αρχαία Ελληνική γλώσσα. (2) Από Έλληνες που μένουν για χρόνια στο εξωτερικό, που αντικειμενικά δεν μπορούν να έχουν καλή γνώση της Ελληνικής γλώσσας, αρχαίας και νέας. (3) Από τους ξένους, που διαβάζουν την Καινή Διαθήκη, μόνο σε μετάφραση και η Ελληνική γλώσσα γι' αυτούς είναι παντελώς άγνωστη.

Διαβάζοντας οι πιστοί των παραπάνω κατηγοριών το κείμενο της μετάφρασης που λέγει «*ΚΑΤΑ την Κυριακήν ημέραν ήλθον εις έκστασιν πνευματικήν*», όπως είναι διατυπωμένο γραμματικά, δέχονται ότι ο Ιωάννης ήρθε σε οράσεις "**κατά**" την ημέρα της Κυριακής. Επειδή όλοι δέχονται ότι η έκφραση "ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ" μεταφράζεται ως "ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ", εδώ είναι η διαφοροποίηση: (1) Όσοι δέχονται ότι η **ΠΡΩΤΗ** ημέρα της **εβδομάδας** είναι η ημέρα του Κυρίου, πιστεύουν ότι η έκφραση "Κυριακή ημέρα" αφορά την ημέρα αυτή. (2) Όσοι δέχονται ότι η **ΕΒΔΟΜΗ** ημέρα της **εβδομάδας** είναι η ημέρα του Κυρίου, πιστεύουν ότι η έκφραση "Κυριακή ημέρα" αφορά την ημέρα αυτή, δηλαδή το Σάββατο.

Πρέπει ο κάθε ειλικρινής εκζητητής της αλήθειας να χρησιμοποιεί το πρωτότυπο αρχαίο κείμενο της Γραφής για να έχει τον αποκαλυπτικό λόγο του Θεού. **Πρέπει** να αφήσει τον εγωισμό, ότι τόσα χρόνια χρησιμοποιούσε εδάφια που είχαν ερμηνευτεί λάθος, και επάνω σε αυτά είχε στηρίξει μια λάθος διδαχή. **Πρέπει** να καταλάβει ότι κανένας μας δεν έχει "όλη" την αλήθεια, αλλά με ταπεινή καρδιά, εκζητούμε από τον Ιησού, που είναι "**η μόνη Αλήθεια**" να μας οδηγήσει «*εις πάσαν την αλήθειαν*». **Πρέπει** με ταπεινότητα να εξετάζουμε και την αντίθετη από τη δική μας άποψη, για να

οδηγηθούμε σε ασφαλές συμπέρασμα.

Θα ήθελα -τέλος- να κάνω μία ακόμα αναγκαία διευκρίνιση: Επειδή οι διάφορες χριστιανικές ομολογίες και ομάδες, δεν ερμηνεύουν και δεν εξηγούν τις οράσεις του βιβλίου της Αποκάλυψης με τον ίδιο τρόπο, που παρουσιάστηκαν εδώ, αλλά με τελείως διάφορο τρόπο, ανάλογα με τη δογματική γραμμή της κάθε ομολογίας, εκείνο το σημείο που είναι κοινό σε όλους είναι ότι τα γεγονότα της Αποκάλυψης είναι κατά βάση μελλοντικά και **το μεγαλύτερο μέρος τους δεν έχει ακόμα εκπληρωθεί** και αυτή είναι μία άποψη, ακόμα και από αυτούς που έχουν ταυτίσει τον Αντίχριστο με διάφορους κατά καιρούς Πάπες της Καθολικής εκκλησίας. Ακόμα και τα δόγματα που δέχονται ότι η "Κυριακή ημέρα" που αναφέρεται στην Αποκάλυψη είναι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η οποία καθιερώθηκε σαν ημέρα του Κυρίου, αντικαθιστώντας το Ιουδαϊκό Σάββατο, ανάμεσα και σε αυτούς υπάρχουν εξέχουσες πνευματικές μορφές (ηγέτες, λειτουργοί, συγγραφείς, κλπ), που αρνούνται κατηγορηματικά να δεχτούν ότι η "Κυριακή ημέρα" είναι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας.

Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο τις ημέρες Του, του έδωσε **έξι ημέρες**, που τυπολογικά αντιστοιχούν σε **έξι χιλιετηρίδες**, του έδωσε περίπου **έξι χιλιάδες χρόνια** και μέσα στο διάστημα αυτό ο άνθρωπος έκανε ότι ήθελε, αναπτύχθηκε πολιτιστικά, τεχνολογικά, φιλοσοφικά, οικονομικά, κλπ και ξεχνώντας τον Θεό, ύψωσε τον εαυτό του επάνω και από το δημιουργό Του. Όταν όμως αρχίσει η "έβδομη" ημέρα, που θα είναι η **έβδομη χιλιετηρίδα**, ο Θεός θα αρχίσει να κινείται θαυμαστά, **ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ** από την εκκλησία Του, την οποία *«απέκτησεν δια του ιδίου (Αυτού) αίματος»* (Πράξεις ΚΑ:28) και **ΤΕΛΕΙΩΝΟΝΤΑΣ** με την τελική κρίση του λευκού θρόνου (Αποκάλυψη Κ:11). Αυτή λοιπόν είναι η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ, ή αλλιώς η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, που περιγράφεται στην Αποκάλυψη Α:10.

... /// ...

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 11ο:

(1) Σε όσες περιπτώσεις μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή (Παλαιά και Καινή Διαθήκη), περιγράφονται γεγονότα που αφορούν την **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**, τα γεγονότα αυτά συμφωνούν απόλυτα με τα γεγονότα που αναφέρονται στην **ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ** της Αποκάλυψης Α:10.

(2) Η "Κυριακή ημέρα", συνοπτικά, αρχίζει με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας του Χριστού, ακολουθούν τα συγκλονιστικά και τρομερά γεγονότα της επταετίας του Αντίχριστου, μέσα στην οποία περιλαμβάνεται και η περίοδος της "εκκλησίας της Λαοδικείας", συνεχίζει η Κυριακή ημέρα με την ένδοξη έλευση του Ιησού, τη βασιλεία Του για χίλια έτη επί της γης (Αποκάλυψη Κ:4-6), την καταστροφή του κόσμου και τη δημιουργία νέας γης και νέου ουρανού.

(3) Οι όροι ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ και ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ είναι ταυτόσημοι και η λέξη "Κυριακή" είναι επιθετικός προσδιορισμός του "Κύριος", όπως συμβαίνει και σε άλλες περιπτώσεις, για παράδειγμα: Κυριακός Δείπνος = Δείπνος του Κυρίου, Κυριακή προσευχή = Προσευχή του Κυρίου, Κυριακή ημέρα = Ημέρα του Κυρίου, κλπ.

Κεφάλαιο ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Η ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

ΑΝΑΠΑΥΣΗ: ΓΗΣ - ΑΝΘΡΩΠΟΥ - ΘΕΟΥ

01. Η ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ "ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ"

Τυπολογικά ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ενώπιον του Κυρίου είναι ως ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ και το αντίστροφο: *«Εν δε τούτο ας μη σας λανθάνη, αγαπητοί, ότι παρά Κυρίω ΜΙΑ ημέρα, είναι ως ΧΙΛΙΑ έτη, και χίλια έτη ως ημέρα μία»* (Β' Πέτρου Γ:8). *«Διότι ΧΙΛΙΑ έτη, ενώπιόν Σου είναι ως ημέρα η ΧΘΕΣ, η οποία παρήλθε, και ως φυλακή νυκτός»* (Ψαλμός 90:4). Αυτό είναι μια βασική ερμηνευτική αρχή μέσα στην Βίβλο, γι' αυτό οφείλουμε να εξετάζουμε πότε μία ημέρα αναφέρεται αποκλειστικά σε μία πραγματική 24ωρη ημέρα και πότε αναφέρεται τυπολογικά σε χίλια έτη, ή σε ένα έτος. Ο πιστός ο οποίος ερμηνεύει τον Λόγο του Θεού πνευματικά *«οπτόν εν πυρί»* (Εξοδος ΙΒ:8-10) και τον εξετάζει *«ολίγον εδώ και ολίγον εκεί»* (Ησαΐας ΚΗ:9-13), βαδίζει με σιγουριά και σταθερότητα επάνω σε ένα γερό πνευματικό θεμέλιο και οδηγείται στην αλήθεια, ο πιστός αυτός είναι πολύ δύσκολο σε μια τέτοια περίπτωση να πέσει σε πλάνη.

(α) Στο Δ' κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ αναφέρεται η καταπληκτική προφητεία των 430 ημερών της ανομίας του Ισραήλ, την οποία βαστάζει ο προφήτης του Θεού σε δύο στάδια (390 ημέρες και 40 ημέρες). Δεν πρόκειται για **430 ημέρες**, αλλά για **430 έτη**, καθόσον κάθε ημέρα λογίζεται ως ένα έτος: *«Διότι εγώ επί σε έθεσα τα έτη της ανομίας αυτών κατά τον αριθμόν των ημερών, τριακοσίας ενενήκοντα ημέρας· και θέλεις βαστάσει την ανομίαν του οίκου Ισραήλ. Και αφού τελειώσης ταύτας, πλαγίασον πάλιν επί την πλευράν σου την δεξιάν, και θέλεις βαστάσει την ανομίαν του οίκου Ιούδα τεσσαράκοντα ημέρας· εκάστην μίαν ημέραν προσδιώρισα εις σε ΑΝΤΙ ενός έτους»* (Ιεζεκιήλ Δ:4-6). Εδώ ο Λόγος του Θεού με σαφήνεια αναφέρει ότι η **μία ΗΜΕΡΑ** αντιστοιχεί με **ένα ΕΤΟΣ** και αυτό είναι ένα

βασικό ερμηνευτικό αξίωμα που ισχύει στην Βίβλο.

(β) Στο Κς'/26 κεφάλαιο του Λευιτικού υπάρχει ένα ακόμα βασικό αξίωμα, όπου ο Κύριος, όταν πρόκειται για τιμωρία, την επταπλασιάζει, που σημαίνει ότι η μία ημέρα αντιστοιχεί με 7 ημέρες και εφόσον η ημέρα λογίζεται ως έτος, τότε αντιστοιχεί σε 7 έτη. *«Και εάν μέχρι τούτου δεν μου υπακούσητε, θέλω επιβάλει εις εσάς επταπλάσιον τιμωρίαν διά τας αμαρτίας σαςΚαι εάν πορευθήσθε εναντίοι εις Εμέ και δεν θέλητε να μου υπακούσητε, θέλω προσθέσει εις εσάς επταπλάσιους πληγάς κατά τας αμαρτίας σας»* (Λευιτικό Κς':18, 21, 23-24, 27-28). Κατά συνέπεια, στην προφητεία των 430 ημερών του Ιεζεκιήλ, που αναφέρουμε, είναι επί 7 έτη τιμωρίας.

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για λεπτομερή ανάλυση της προφητείας του Ιεζεκιήλ διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: "ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ").

(γ) Στο ΙΔ'/14 κεφάλαιο του βιβλίου των Αριθμών, λόγω της απιστίας και του γογγυσμού των Ισραηλιτών, η κρίση που επιφέρει ο Θεός εναντίον των ιδίων και των παιδιών τους, είναι να περιπλανηθούν στην έρημο 40 ημέρες και να πεθάνουν σε αυτή, λογιζόμενης της κάθε ημέρας με ένα έτος: *«...Και τα τέκνα σας θέλουσι περιπλανάσθαι εν τη ερήμω τεσσαράκοντα έτη και θέλουσι φέρει εαυτά την ποινήν της πορνείας σας, εωσού διαφθαρώσι τα πτώματά σας εν τη ερήμω· κατά τον αριθμόν των ημερών εις τας οποίας κατεσκοπεύσατε την γην, ημέρας τεσσαράκοντα, εκάστης ημέρας λογιζομένης δι' εν έτος....»* (Αριθμοί ΙΔ:33-34). Εδώ έχουμε μία ακόμα περίπτωση, όπου ο Λόγος του Θεού επιβεβαιώνει ότι **μία ημέρα** αντιστοιχεί σε **ένα έτος**.

(δ) Το ίδιο παρατηρήσαμε, όταν αναφερθήκαμε στην προφητεία του Δανιήλ, κεφ.Θ:25-17, για τις ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ, όπου η κάθε εβδομάδα δεν είναι **εβδομάδα ημερών**, αλλά είναι **εβδομάδα ετών**, τις οποίες ο Δανιήλ χρονικά τις χωρίζει σε τρεις περιόδους, δηλαδή σε 62 εβδομάδες, 9 εβδομάδες και 1 εβδομάδα, από τις οποίες οι **69 εβδομάδες ετών** ΑΡΧΙΖΟΥΝ από το έτος **446 π.Χ.**, που εκδόθηκε το 4ο διάταγμα για την ανοικοδόμηση του ναού στην Ιερουσαλήμ από τον Πέρση βασιλέα Αρταξέρξη τον Α', τον επονομαζόμενο Μακρόχειρα και ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ με το θάνατο του Ιησού (βλ. Νεεμίας Β'). Η τελευταία **70ή εβδομάδα ετών** ΘΑ ΑΡΧΙΣΕΙ με

την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας (της εκκλησίας της Φιλαδέλφειας) και ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ με την 2η ένδοξη Έλευση του Ιησού. Η 70ή εβδομάδα είναι η επταετία της διακυβέρνησης του κόσμου από τον Αντίχριστο (το 1ο θηρίο της Αποκάλυψης, κεφ. ΙΓ:1-2).

(ε) Ο Θεός για τον εορτασμό της εορτής του Πάσχα, που ήταν η 1η από τις 7 ετήσιες εορτές, είχε διατάξει να ξεχωρίσουν το αρνί που θα θυσίαζαν την **10η** του μήνα Νισάν και να το θυσιάσουν μετά από **4** ημέρες, την **14η** του ίδιου μήνα (Έξοδος ΙΒ:3). Περίπου 15 αιώνες αργότερα, την ίδια ημερομηνία στις 10 Νισάν, ο Ιησούς επί πώλου καθήμενος μπήκε θριαμβευτικά στην Ιερουσαλήμ και μετά από 4 ημέρες, στις 14 Νισάν, θυσιάστηκε. Τυπολογικά οι **4 ημέρες** που ήταν στην Ιερουσαλήμ, πριν το θάνατό Του, είναι **4 χιλιαετίδες**, γιατί ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ενώπιον του Κυρίου είναι ως ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ και το αντίστροφο (βλ. Β' Πέτρου Γ:8, Ψαλμός 90:4). Από τον ΠΡΩΤΟ ΑΔΑΜ, που ο Θεός έθεσε στον κήπο της Εδέμ, μέχρι τον ΕΣΧΑΤΟ ΑΔΑΜ, που είναι Ιησούς (Α' Κορινθίους ΙΕ:45) είναι 4000 χρόνια (4 χιλιαετίδες). Ο Ιησούς έμεινε 2 ημέρες στον τάφο και την 3η ημέρα, στις 17 Νισάν, αναστήθηκε. Τυπολογικά ακολουθούν **3 ακόμα χιλιαετίδες**. Άρα, από τις 10 Νισάν μέχρι τις 17 Νισάν, έχουμε 7 ημέρες, που τυπολογικά αντιστοιχούν σε 7 χιλιαετίδες, έχουμε δηλαδή 4 ημέρες/χιλιαετίδες **προ Χριστού** και 3 ημέρες/χιλιαετίδες **μετά Χριστό**, είναι ο τύπος της εβδομάδας της δημιουργίας του Θεού.

Άρα η έννοια της λέξης "ημέρα" μέσα στην Βίβλο σε πλείστες περιπτώσεις αντιστοιχεί με **ένα έτος**, ή με **χίλια έτη** (Β' Πέτρου Γ:8, κλπ) και δεν έχει την έννοια της **24ωρης ημέρας**, αλλά αφορά μια μεγαλύτερη χρονική περίοδο, η οποία ποικίλει ανάλογα με το αποκαλυπτικό μήνυμα που μας δίνει ο Κύριος, για να εννοήσουμε τις αιώνιες αλήθειες Του και τα θαυμαστά σχέδιά Του.

Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο σε 7 ημέρες και την έβδομη ημέρα αναπαύθηκε από όλα τα έργα Του, αλλά το ερώτημα είναι: «Λόγω της πτώσης και της αμαρτίας του ανθρώπου, πως και πότε ο Θεός "αναπαύθηκε;».

Ο λαός Ισραήλ, στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, λόγω

της παρακοής του ενώπιον του Θεού, δεν τιμούσε την έβδομη ημέρα του "σαββάτου", έχοντας δημιουργήσει δυσβάσταχτους νόμους, που ο ίδιος δεν μπορούσε να τους τηρήσει.

Η γη, που ο Θεός είχε διατάξει κάθε έβδομο έτος να μην σπείρεται, δεν αναπαύθηκε και αυτό ο λαός Ισραήλ το πλήρωσε με 70 χρόνια αιχμαλωσίας.

Οι πιστοί της εκκλησίας του Κυρίου Ιησού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, είτε γιατί βρίσκονται σε συνεχή πόλεμο με τις πονηρές σκοτεινές δυνάμεις, είτε γιατί υπάρχει στη ζωή τους πνευματική χλιαρότητα, δεν μπορούν να "ζήσουν" την αληθινή ανάπαυση του Κυρίου, όταν βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα Του.

Βλέπουμε ότι σε όλες τις περιπτώσεις η αληθινή ανάπαυση του Θεού δεν έχει έρθει ακόμα, ούτε για τον άνθρωπο, ούτε για τη γη. Ο Θεός όμως *«από καταβολής κόσμου»* έχει σχεδιάσει και έχει τελειώσει όλα τα έργα Του (Εβραίους Δ:3) και είδε ότι ήσαν *«καλά λίαν»*. Πότε λοιπόν θα έρθει η αληθινή ανάπαυση; Τυπολογικά μία ημέρα αντιστοιχεί με χίλια χρόνια και σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού η **«έβδομη ΗΜΕΡΑ της δημιουργίας»** που ο Θεός αναπαύθηκε είναι η **«έβδομη ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ της ανάπαυσης»**, όπου και ο άνθρωπος και η γη θα χαρούν και θα ευφρανθούν.

Τυπολογικά ΚΑΙ οι 7 ημέρες της δημιουργίας ΚΑΙ οι 7 ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας, αντιστοιχούν σε 7 χιλιετηρίδες: *«Ελθετε και ΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩΜΕΝ προς τον Κύριον· διότι αυτός διεσπάραξε, και θέλει μας ιατρεύσει· επάταξε, και θέλει περιδέσει την πληγήν ημών. Θέλει αναζωοποιήσει ημάς μετά ΔΥΟ ΗΜΕΡΑΣ, εν τη ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ θέλει μας αναστήσει, και θέλομεν ζή ενώπιον Αυτού. Τότε θέλομεν γνωρίσει (και) θέλομεν εξακολουθεί να γνωρίζωμεν τον Κύριον»* (Ωσηέ ς':1-3). Οι 3 τελευταίες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας ονομάζονται "έσχατες ημέρες" και τυπολογικά είναι η 5η, 6η και 7η χιλιετηρίδα. Ο Ιησούς ήρθε στην αρχή της 5ης χιλιετηρίδας (δηλαδή στην αρχή της 1ης έσχατης ημέρας), ο προφήτης Ωσηέ λέγει ότι ο Κύριος μετά από 2 ημέρες, μετά δηλαδή από 2 χιλιετηρίδες θα αναζωοποιήσει το λαό Του *«εν τη ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ»*, θα δώσει ζωή στην 7η χιλιετηρίδα που αντιστοιχεί η 3η έσχατη ημέρα (βλέπε, ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο4 και

No7). **Δύο ημέρες** έμεινε στον τάφο ο Ιησούς και την τρίτη αναστήθηκε, **δύο χιλιάδες χρόνια** ο λαός του Θεού, δεν μπορούσε να ζήσει την αληθινή ανάπαυση, ζώντας μέσα σε έναν "πνευματικό τάφο" αλλά την τρίτη χιλιετηρίδα "ανασταίνεται" και ζει μέσα στην απόλαυση της παρουσίας του Κυρίου, μπαίνει πλέον στην αληθινή κατάπαυση, που ο Θεός είχε σχεδιάσει από καταβολής κόσμου για τον άνθρωπο. Είναι η περίοδος της **χιλιετούς βασιλείας** του ένδοξου Ιησού, για την οποία θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες στη συνέχεια.

02. Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΑΔΩΝ

Η Κυριακή ημέρα (η ημέρα του Κυρίου) αρχίζει με την αρπαγή της εκκλησίας του Ιησού, γεγονός που σηματοδοτεί και την έναρξη της επταετούς κυριαρχίας του Αντίχριστου στη Γη. Η "εκκλησία της Φιλαδέλφειας" έχει αρπαχτεί και κάτω στη Γη έχει μείνει η χλιαρή εκκλησία, η "εκκλησία της Λαοδίκειας" που θα περάσει μέσα από το σύστημα του Αντίχριστου. Στο τέλος της επταετίας, όλα τα στρατεύματα της Γης θα έχουν συγκεντρωθεί στον Αρμαγεδδώνα (Μέση Ανατολή), για να δοθεί η τελική μάχη για την παγκόσμια κυριαρχία. Τότε είναι που θα έρθει για 2η φορά ο Ιησούς: *«Και εν τη ημέρα εκείνη θέλω ζητήσει να εξολοθρεύσω πάντα τα έθνη τα ερχόμενα κατά της Ιερουσαλήμ. Και θέλω εκχέει επί τον οίκον Δαβίδ και επί τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ πνεύμα χάριτος και ικεσιών· και θέλουσιν επιβλέψει προς Εμέ, τον οποίον εξεκέντησαν, και θέλουσι πενθήσει δι' αυτόν ως πενθεί τις διά τον μονογενή αυτού...»* (Ζαχαρίας 1Β:9-10).

Η 2η έλευση του Ιησού θα είναι το συγκλονιστικότερο, το δραματικότερο και το πιο συναρπαστικό γεγονός που θα συμβεί μέσα στην ιστορία, όχι πλέον της ανθρωπότητας ή του πλανητικού μας συστήματος, αλλά μέσα σε ολόκληρο το σύμπαν. Επάνω στον πλανήτη Γη, ο οποίος θα έχει συγκλονιστεί από προηγούμενες κρίσεις του Θεού, θα απλωθεί ένα υπερκόσμιο και εκτυφλωτικό φως, που θα ξαφνιάσει όλους τους κατοίκους της Γης. Ο Ιησούς Χριστός δεν θα έρθει πλέον ταπεινός και άσημος, δεν θα έρθει σαν δούλος που απορρίφθηκε, αλλά θα έρθει γεμάτος με δόξα, δύναμη και μεγαλείο, ακολουθούμενος από αναρίθμητες

ουράνιες στρατιές. Θα έρθει σαν αστραπή, που βγαίνει από την ανατολή και φέγγει μέχρι τη δύση και θα Τον δει όλος ο πληθυσμός της γης. Τα πόδια Του, που κάποτε περπάτησαν τη γη της Παλαιστίνης, θα πατήσουν επάνω στο όρος των Ελαιών από το οποίο και αναλήφθηκε και το οποίο θα σχιστεί στα δύο (βλ. Ζαχαρίας ΙΔ:4). **Αυτό θα είναι μια επίδειξη της παντοδυναμίας Του.**

Ο Ιησούς Χριστός θα έρθει και θα εγκαταστήσει την Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα της βασιλείας Του, γιατί *«εκ Σιών θέλει εξέλθει νόμος, και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ. Και θέλει κρίνει αναμέσον των εθνών, και θέλει ελέγξει πολλούς λαούς»* (Ησαΐας Β:3-4). Είναι πάρα πολλές οι προφητείες της Βίβλου και ιδιαίτερα της Παλαιάς Διαθήκης που αναφέρονται για τη βασιλεία δικαιοσύνης και ειρήνης που ο Ιησούς Χριστός θα εγκαθιδρύσει στη Γη με επίκεντρο την Ιερουσαλήμ. Στον Ψαλμό ΚΔ' οι πύλες της πόλης ανοίγουν για να υποδεχτούν τον Κύριο της δόξας: *«Σηκώσατε, πύλαι τας κεφαλάς σας, και υψώθητε, θύραι αιώνιοι, και θέλει εισέλθει ο βασιλεύς της δόξης»*. Στους Ψαλμούς ΞΖ:4, ΡΙ':6 και 96:13 αναφέρεται ότι *«έρχεται δια να κρίνη την γην, θέλει κρίνει την οικουμένην εν δικαιοσύνη, και τους λαούς εν τη αληθεία αυτού»*.

Στον Ψαλμό ΟΒ' και στο κεφάλαιο ΙΑ' του Ησαΐα περιγράφονται με ζωηρά χρώματα οι ευλογίες που θα ακολουθήσουν τη δοξασμένη βασιλεία του ερχόμενου Βασιλιά των βασιλιάδων, μπροστά στον Οποίο θα γονατίσουν όλοι οι βασιλείς της Γης. Η βασιλεία του Ιησού Χριστού δεν θα παρέλθει ποτέ: *«Και εν ταις ημέραις των βασιλέων εκείνων θέλει αναστήσει ο Θεός του ουρανού βασιλείαν, η οποία εις τον αιώνα ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΦΘΑΡΗ, και η βασιλεία αυτή ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ εις άλλον λαόν...»* (Δανιήλ Β:44). Ο άγγελος είχε πει στη Μαριάμ για το παιδί, που επρόκειτο να γεννήσει: *«Ούτος θέλει εισθαι μέγας και Υιός Υψίστου θέλει ονομασθή, και θέλει δώσει εις αυτόν Κύριος ο Θεός τον θρόνον Δαβίδ του πατρός αυτού»* (Λουκάς Α:32). Ήρθε πλέον η ένδοξη στιγμή που ο Ιησούς θα καθίσει δικαιοματικά επάνω στο θρόνο του Δαβίδ.

Μετά την καταστροφή των στρατών της γης στον Αρμαγεδδώνα, όλοι οι επιζώντες μέσα στον κόσμο, Ιουδαίοι και εθνικοί, θα κριθούν. Όσον αφορά τους Ιουδαίους που θα έχουν διασωθεί

θα μαζευτούν στην Παλαιστίνη (Ιεζεκιήλ ΛΘ:28) και όλοι τους, ένας-ένας, θα κριθούν από τον Ιησού. Όσοι απ' αυτούς δεν Τον δεχτούν ως Μεσσία τους, θα θανατωθούν: *«Και θα αποκαθαρίσω από μέσα σας τους αποστάτες, και αυτούς που ασέβησαν σε Μένα, θα τους βγάλω από τη γη της παροικίας τους, και δεν θα μπουν στη γη του Ισραήλ, και θα γνωρίσετε ότι εγώ (είμαι) ο Κύριος»* (Ιεζεκιήλ Κ:38). Στον υπόλοιπο πιστό Ισραήλ θα του επιτραπεί να εισέλθει στη Γη της Υπόσχεσης και να ζήσει κάτω από τη διακυβέρνηση του Μεσσία του, όπου αρχίζει η ευλογημένη περίοδος των χιλίων ετών της βασιλείας του Ιησού, αρχίζει η **χιλιετηρίδα της ανάπαυσης**, αρχίζει πλέον να εκπληρώνεται η έβδομη ημέρα της δημιουργίας του Θεού.

03. Η ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Το Κ' (206) κεφάλαιο της Αποκάλυψης καλύπτει μία χρονική περίοδο **χιλίων ετών**, καλύπτει γεγονότα που θα γίνουν από την αρχή μέχρι το τέλος της περιόδου αυτής. Ο εχθρός του Θεού και του ανθρώπου είναι ο Διάβολος και η χιλιετής περίοδος δεν αρχίζει απλά με την ένδοξη έλευση του Ιησού και την καταστροφή των στρατευμάτων στον Αρμαγεδδώνα, αλλά βασικά αρχίζει όταν άγγελος του Κυρίου, που έχει τα κλειδιά της αβύσσου, δένει το Σατανά για χίλια χρόνια, ώστε να μην μπορεί να πλανήσει πλέον τα έθνη, μέχρι να συμπληρωθούν χίλια χρόνια.

Τα δύο όργανά του, ο Αντίχριστος και ο ψευδοπροφήτης, τα "θηρία" όπως αποκαλούνται στο ΙΓ' κεφάλαιο της Αποκάλυψης *«ζώντες ερρίφθησαν (και) οι δύο εις την λίμνην του πυρός, την καιομένην με το θεϊόν»* (Αποκάλυψη ΙΘ:20). Πολλοί μελετητές της Βίβλου, δέχονται ότι τα 2 "θηρία" αντιπροσωπεύουν πολιτικά και θρησκευτικά συστήματα και όχι ότι πρόκειται για 2 συγκεκριμένες προσωπικότητες, που θα ηγούνται των συστημάτων αυτών στους έσχατους καιρούς. Άλλοι δέχονται ότι είναι κάποιος Πάπας, που έχει ηγηθεί κατά καιρούς των συστημάτων αυτών. Αυτές οι απόψεις εάν ερμηνευτούν πνευματικά ("οπτόν εν πυρί") δεν στέκουν, γιατί η Βίβλος αναφέρει πολύ καθαρά ότι το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης **ρίχτηκαν ζωντανοί στη λίμνη του πυρός**, κάτι που δεν μπορεί να συμβεί εάν πρόκειται για συστήματα, ή κάποιον Πάπα, ή κάποια

άλλη ηγετική προσωπικότητα του παρελθόντος. Τα "συστήματα" δεν ρίχνονται στην κόλαση, γιατί αυτή είναι η λίμνη της φωτιάς, γιατί σε αυτή πηγαίνουν μόνο οντότητες, όπως θα είναι το θηρίο (ο Αντίχριστος), ο ψευδοπροφήτης και οι ακολουθούντες αυτούς.

Στην Αποκάλυψη Κ:1-3,7 γράφει: *«Και είδον άγγελον καταβαίνοντα εκ του ουρανού, όστις είχε το κλειδίον της αβύσσου και άλυσιν μεγάλην εν τη χειρί αυτού. Και επέασε τον ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τον όφιν τον αρχαίον, όστις είναι Διάβολος και Σατανάς, και έδεσεν αυτόν ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ, και έρριψεν αυτόν εις την άβυσσον και έκλεισεν αυτόν και εσφράγισεν επάνω αυτού, διά να μη πλανήση τα έθνη πλέον, εωσόυ πληρωθώσι τα ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ· και μετά ταύτα πρέπει να λυθή ολίγον καιρόνΚαι όταν πληρωθώσι τα ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ, θέλει λυθή ο Σατανάς εκ της φυλακής αυτού, και θέλει εξέλθει, διά να πλανήση τα έθνη....»*. Εδώ συνέχεια αναφέρεται η περίοδος των χιλίων ετών, που σημαίνει ότι τα χίλια έτη είναι πραγματικά και όχι αλληγορικά. Μετά το τέλος των χιλίων ετών ο Σατανάς θα λυθεί από τη φυλακή για να πλανήσει τα έθνη και για να τα οδηγήσει εναντίον των αγίων και της πόλης του Θεού, αλλά κατεβαίνει φωτιά από τον ουρανό και τους κατατρώγει και ο Διάβολος ρίχνεται στη λίμνη του πυρός, όπου είναι το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης και εκεί θα βασανίζονται αιωνίως.

Στη χιλιετή περίοδο, όπου δεν θα υπάρχει ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις για να παρασύρουν τον άνθρωπο στο κακό, ο Ιησούς, **έχοντας την έδρα του στην ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ**, θα κυβερνά με ευθύτητα, με αλήθεια και με δικαιοσύνη. Η χιλιετής βασιλεία του Ιησού θα είναι η έβδομη κατά σειρά χιλιετηρίδα, κατά την οποία ο άνθρωπος θα ζει με τις συνθήκες που ζούσε πριν την πτώση του στην αμαρτία, θα ζει δηλαδή με ιδεώδεις συνθήκες, που θα είναι τελείως διαφορετικές από τις σημερινές. Ότι έχασε ο άνθρωπος μέσα στον κήπο της Εδέμ, με την παρακοή του Αδάμ και της Εύας στις εντολές του Θεού, τώρα θα τα απολαμβάνει και θα ζει μέσα στην αληθινή ανάπαυση του Θεού.

Αυτά που θα απολαύσει ο άνθρωπος στη χιλιετή βασιλεία του Ιησού, στην έβδομη χιλιετηρίδα της ανάπαυσης, αναφέρονται με γλαφυρές περιγραφές μέσα στον Λόγο του Θεού και σε πολλές περιπτώσεις επαναλαμβάνονται και αναφέρονται με λεπτομέρειες:

01. ΕΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟ - ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

*«Εν ταις εσχάταις ημέραις το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή επί της κορυφής των ορέων και υψωθή υπεράνω των βουνών και πάντα τα έθνη θέλουσι συρρέει εις αυτό και πολλοί λαοί θέλουσιν υπάγει και ειπεί, Έλθετε και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου, εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού και θέλομεν περιπατήσει εν ταις τρίβοις αυτού. Διότι **ΕΚ ΣΙΩΝ ΘΕΛΕΙ ΕΞΕΛΘΕΙ ΝΟΜΟΣ & ΛΟΓΟΣ Κυρίου ΕΞ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ**» (Ησαΐας Β:2-3).*

Το βασίλειο ("όρος") του Κυρίου Ιησού θα είναι πάνω από κάθε άλλο βασίλειο, γιατί όλα τα βασίλεια της Γης θα έχουν δηλώσει υποταγή στον Κύριο των κυρίων και στο Βασιλιά των βασιλιάδων. **Οι πιστοί** για να διδαχθούν τους δρόμους του Κυρίου και να περπατούν στα διατάγματά Του, θα έρχονται στο "όρος του Κυρίου", το οποίο ονομάζεται "ο οίκος του Θεού του Ιακώβ" στην Ιερουσαλήμ, γιατί από την ΣΙΩΝ θα εξέρχεται **ο νόμος του Κυρίου** και από την ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ θα εξέρχεται **ο λόγος του Κυρίου**.

«Διά τι ζηλοτυπείτε, όρη υψηλά; Τούτο είναι το όρος, εν ώ ευδόκησεν ο Θεός να κατοική· ο Κύριος, ναι, εν αυτό θέλει κατοικεί εις τον αιώνα» (Ψαλμός ΞΗ:16). «Αλλ' εγώ, θέλει ειπεί, έχρισα τον Βασιλέα μου επί Σιών, το όρος το άγιόν μου» (Ψαλμός Β:6). Η Σιών, είναι το άγιο όρος του Θεού, είναι το βασίλειο που είναι πάνω από κάθε άλλο βασίλειο και ο Βασιλιάς του βασιλείου αυτού είναι και Κύριος όλων των βασιλείων της Γης, όπως θα δούμε και στη συνέχεια.

02. ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ και ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ

«Και ο Κύριος θέλει είσθαι βασιλεύς εφ' όλην την γήν· εν τη ημέρα εκείνη θέλει είσθαι Κύριος ΕΙΣ (Εβρ. "ΕΧΑΔ") και το όνομα αυτού ΕΝ (Εβρ. "ΕΧΑΔ")Και πας όστις υπολειφθή εκ πάντων των εθνών, των ελθόντων κατά της ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, θέλει αναβείνει κατ' έτος διά να προσκυνή τον Βασιλέα· τον Κύριον των δυνάμεων, και να εορτάζη την εορτήν της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ. Και όσοι εκ των οικογενειών της γης δεν αναβώσιν εις Ιερουσαλήμ, διά να προσκυνήσωσι τον Βασιλέα, τον Κύριον των δυνάμεων, εις αυτούς δεν θέλει είσθαι βροχή» (Ζαχαρίας ΙΔ:9, 16-17). Η χιλιετής περίοδος θα είναι η ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ της Γης, θα είναι η περίοδος που ο ΙΗΣΟΥΣ, ο άρχοντας της ειρήνης θα είναι ο μόνος Βασιλιάς και Κύριος σε όλη τη Γη. Η Ιερουσαλήμ θα είναι

η πρωτεύουσα, στην οποία θα έχει το θρόνο Του ο μεγάλος Βασιλιάς. Η Ιερουσαλήμ θα είναι η μητρόπολη όλων των πόλεων και όσοι από τα έθνη είχαν στραφεί εναντίον της και δεν εξολοθρεύτηκαν, κάθε χρόνο θα έρχονται στην αγία πόλη για να προσκυνήσουν τον Κύριο των δυνάμεων. Όσοι δεν το κάνουν αυτό, δεν θα απολαμβάνουν τις ευλογίες του Κυρίου, δεν θα υπάρχει σε αυτούς "βροχή" με όλες τις επακόλουθες συνέπειες.

03. ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΕΜΟΙ, ΜΟΝΟ ΕΙΡΗΝΗ

«Και θέλουσι σφουρηλατήσῃ τας ΜΑΧΑΙΡΑΣ αυτών διά υνία και τας ΛΟΓΧΑΣ αυτών διά δρέπανα δεν θέλει σηκώσῃ μάχαιραν έθνος εναντίον έθνους, ουδέ θέλουσι μάθει πλέον τον πόλεμον» (Ησαΐας Β:4). Θα υπάρξει αληθινή ειρήνη επί της Γης, γιατί θα κυβερνά ο **ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ**, ο Ιησούς. Τα έθνη δεν θα έχουν μεταξύ τους πλέον πόλεμο και θα μετατρέψουν τα πολεμικά όπλα ("μαχαίρας και λόγχας") σε κτηνοτροφικά και γεωργικά εργαλεία ("υνία και δρέπανα"). Καμιά γυναίκα δεν θα βλέπει τους δικούς της να πηγαίνουν στον πόλεμο και να μην ξαναγυρίζουν. Οι άνθρωποι στην περίοδο της βασιλείας του Ιησού θα ξεχάσουν τις στρατηγικές του πολέμου, θα ενωθούν κάτω από τη διακυβέρνηση του άρχοντα της ειρήνης και θα επικρατεί παγκόσμια ειρήνη: *« Τότε ΚΡΙΣΙΣ θέλει κατασκηνώσει εν τη ερήμω και ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ θέλει κατοικήσῃ εν τη καρποφόρω πεδιάδι. Το δε έργον της δικαιοσύνης θέλει είσθαι ΕΙΡΗΝΗ· και το αποτέλεσμα της δικαιοσύνης ΗΣΥΧΙΑ και ΑΣΦΑΛΕΙΑ εις τον αιώνα»* (Ησαΐας ΛΒ:17-18). Η διακυβέρνηση του Ιησού θα είναι βασιλεία αληθινής δικαιοσύνης, η οποία θα επιφέρει ειρήνη, ησυχία και ασφάλεια.

04. ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΥΜΒΙΩΣΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ & ΖΩΩΝ

«(6) Και ο λύκος θέλει συγκατοικεί μετά του αρνίου, και λεοπάρδαλις θέλει αναπαύεσθαι μετά του εριφίου· και ο μόσχος και ο σκύμνος και τα σιτεντά ομού, και μικρόν παιδίον θέλει οδηγεί αυτά. (7) Και η δάμαλις και η άρκτος θέλουσι συμβόσκεισθαι, τα τέκνα αυτών θέλουσιν αναπαύεσθαι ομού, και ο λέων θέλει τρώγει άχυρον καθώς ο βους. (8) Και το θηλάζον παιδίον θέλει παίξει εις την τρύπαν της ασπίδος, και το απογεγαλακτισμένον παιδίον θέλει βάλλει την χείρα αυτού εις την φωλεάν του βασιλίσκου» (Ησαΐας ΙΑ:6-8 /βλ. ΞΕ:25).

Τα ζώα θα πάψουν να είναι σαρκοφάγα και το ένα να τρώει

το άλλο, ούτε θα είναι επιθετικά προς τον άνθρωπο. Την περίοδο εκείνη ο λύκος και το αρνί θα συγκατοικούν, η λεοπαρδαλη και το ερίφιο θα κάνουν παρέα, η δάμαλη και η αρκούδα θα βόσκουν μαζί και το μικρό παιδί θα βάζει το χέρι του στην τρύπα του φιδιού και δεν θα φοβάται. Αυτή είναι μια υπέροχη εικόνα, την οποία ο άνθρωπος ζούσε πριν την πτώση του. Όταν όμως επαναστάτησε κατά του Θεού, τότε ολόκληρη και η δημιουργία του Θεού στράφηκε εναντίον του, αλλά στη χιλιετή βασιλεία θα επανακτήσει αυτό που έχασε, θα υπάρχει αρμονία και "η γη θα είναι πλήρης της γνώσεως του Κυρίου".

05. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο "ΘΕΡΑΠΕΥΩΝ"

«Τότε οι οφθαλμοί των τυφλών θέλουσιν ανοιχθή και τα ότα των κωφών θέλουσιν ακούσει. Τότε ο χωλός θέλει πηδά ως έλαφος και η γλώσσα του μογίλαλου θέλει ψάλλει....» (Ησαΐας ΛΕ:5-6).

Ο Ιησούς δεν θα είναι μόνο βασιλιάς, αλλά θα είναι και ο **θεραπεύων**, την περίοδο εκείνη οι ασθένειες δεν θα έχουν τη δύναμη που έχουν σήμερα να καταδυναστεύουν τον άνθρωπο. Θαύματα και θεραπείες θα είναι η φυσική συνέπεια της υπακοής του ανθρώπου στον Κύριο. Τυφλοί θα βλέπουν, κουφοί θα ακούνε, ο χωλός θα έχει τέλεια θεραπεία και θα πηδά σαν το ζωηρό ελάφι, ο μογίλαλος θα ψάλλει στον Κύριο. Ότι γινόταν στο λαό Ισραήλ στην εποχή του Μωυσή, το ίδιο θα γίνεται σε μεγαλύτερη ένταση και έκταση στη βασιλεία του ένδοξου Ιησού, ο οποίος στην επίγεια διακονία Του θεράπευε όλους, τώρα όλα θα είναι κάτω από τον έλεγχο Του και την κυριαρχία Του: *«Διότι θέλω αποκαταστήσει την ΥΓΕΙΑΝ εις σε και θέλω σε ιατρεύσει από των πληγών σου, λέγει Κύριος· διότι αυτοί σε ωνόμασαν Απερριμμένην, λέγοντες, Αύτη είναι η Σιών· δεν υπάρχει ο ζητών αυτήν» (Ιερεμίας Λ:17).*

06. Η ΜΑΚΡΟΖΩΪΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ

«Δεν θέλει είσθαι πλέον εκεί βρέφος ολιγοήμερον και γέρων όστις δεν επλήρωσε τας ημέρας αυτού· διότι το παιδίον θέλει αποθνήσκει εκατόν ετών, ο δε εκατόν ετών αμαρτωλός θέλει είσθαι επικατάρατος» (Ησαΐας ΞΕ:20). Ο Θεός δεν έπλασε τον άνθρωπο για να πεθαίνει, αλλά για να ζει αιώνια, ο θάνατος είναι το φυσικό αποτέλε-

σμα της αμαρτίας του ανθρώπου: *«Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος»* (Ρωμαίους 5:23). Παρ' όλα αυτά όμως οι πρώτοι άνθρωποι ζούσαν πολλά χρόνια, για παράδειγμα ο **Αδάμ** και ο γιος του **Σηθ** έζησαν σχεδόν μία χιλιετηρίδα (930 και 912 έτη, αντίστοιχα), ο **Ενώχ**, ο οποίος δεν γνώρισε φυσικό θάνατο, αλλά αρπάχτηκε στον ουρανό, έζησε στη γη 365 έτη. Μετά τον παγκόσμιο κατακλυσμό τα όρια ζωής μειώθηκαν σε μεγάλο βαθμό, αλλά ο **Νώε** έζησε 950 έτη. Πιο αργότερα ο **Αβραάμ** έζησε 175 και γιος του **Ισαάκ** 180 έτη. Ο **Μαθουσάλας** ήταν ο άνθρωπος που έζησε τα περισσότερα χρόνια επί γης, έζησε 969 έτη, γνώριζε και τον Αδάμ και το Νώε, ήταν ο συνδετικός κρίκος της ζωής, πριν και μετά το κατακλυσμό (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο20). Πολύ αργότερα, επί της εποχής του **Δαβίδ**, μέχρι και σήμερα το προσδόκιμο όριο ζωής, μειώθηκε σε 70-80 έτη: *«Αι ημέραι της ζωής ημών είναι καθ' εαυτάς ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ έτη, και εάν εν ευρωστιά, ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ έτη....(και στο σημείο αυτό ο Δαβίδι, κάμει μια θλιβερή διαπίστωση:) πλην και το καλλίτερον μέρος αυτών είναι κόπος και πόνος, διότι ταχέως παρέρχεται και εμείς πετώμεν»* (Ψαλμός 90:10).

Στη χιλιετή βασιλεία η μακροζωία του ανθρώπου θα αποκατασταθεί, βρέφος ολιγοήμερο δεν θα υπάρχει, γιατί δεν θα πεθαίνουν τα βρέφη, ούτε και γέροντας που δεν συμπλήρωσε όλες τις ημέρες της ζωής του. Όταν κάποιος πεθαίνει σε ηλικία 100 ετών θα θεωρείται ότι είναι παιδί στην ηλικία, αλλά ο αμαρτωλός στην ηλικία των 100 ετών θα είναι επικατάρατος. Σύμφωνα με τον αποκαλυπτικό αυτό λόγο του Ησαΐα, βλέπουμε ότι στη χιλιετή βασιλεία θα υπάρχει θάνατος αμαρτωλών: *«Εν ταις ημέραις εκείναις δεν θέλουσι λέγει πλέον, Οι πατέρες έφαγον όμφακα (=αγουρίδα) και οι οδόντες των τέκνων ημωδιάσαν (=μούδιασαν)· αλλ' έκαστος θέλει αποθνήσκει διά την ανομίαν αυτού· πας άνθρωπος, όστις φάγη τον όμφακα, τούτου οι οδόντες θέλουσιν αιμωδιάσει»* (Ιερεμίας ΛΑ:29-30). Αυτή η κρίση του Θεού είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας που μπήκε στον κόσμο με την πτώση του ανθρώπου, πλην όμως στη χιλιετή βασιλεία θα είναι σε πολύ περιορισμένη έκταση, γιατί *«η γη θέλει είσθαι πλήρης της γνώσεως της δόξης του Κυρίου, καθώς τα ύδατα σκεπάζουσι την θάλασσαν»* (Αββακούμ Β:14). Την περίοδο εκείνη, που θα κυβερνά ο

"άγιος των αγίων", δεν θα υπάρχει έδαφος για να αναπτύσσεται η αμαρτία, όπως συνέβαινε στις προηγούμενες έξι χιλιετίδες.

07. ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΥΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ & ΟΧΙ ΞΗΡΑΣΙΑ

«...Διότι εν τη ερήμω θέλουσιν αναβλύσει ύδατα και ρεύματα εν τη ερημία Και η ξηρά γη θέλει κατασταθή λίμνη και η διψώσα γη πηγαί ύδατος· εν τη κατοικία των θώων, όπου εκοίτοντο, θέλει είσθαι χλόη μετά καλάμων και σπάρτων» (Ησαΐας ΛΕ:6-7). Η κατάρρα της γης που προήλθε με την πτώση των πρωτοπλάστων θα αφαιρεθεί, μέσα από την έρημο θα αναβλύζουν πολλά νερά, η ξηρή γη θα μετατραπεί σε λίμνη και η διψασμένη γη θα μετατραπεί σε πλούσιες πηγές νερού, εκεί που ήταν πετρώδη μέρη και κατοικούσαν μόνο τσακάλια (θώες), τώρα θα είναι εύφορα μέρη με χλόη, καλάμους και σπαρτά. **Τώρα**, όλη η φύση, λόγω της αμαρτίας του ανθρώπου, έχει υποταχθεί στη ματαιότητα και συστενάζει και συναγωνιά, με την ελπίδα όμως να ελευθερωθεί από τη δουλεία της φθοράς και να μεταβεί στην ελευθερία της δόξας των παιδιών του Θεού (βλ. Ρωμαίους Η:19-22). **Στη χιλιετή βασιλεία** όλη η φύση θα δοξάζει τον Κύριο: «*Διότι θέλετε εξέλθει εν χαρά και οδηγηθή εν ειρήνη· τα όρη και οι λόφοι θέλουσιν αντηχήσει έμπροσθέν σας υπό αγαλλιάσεως και πάντα τα δένδρα του αγρού θέλουσιν επικροτήσει τας χείρας...*» (Ησαΐας ΝΕ:12-13). Δεν θα φυτρώνουν πλέον "αγκάθια και τριβόλια", σύμφωνα με τον λόγο της κρίσης που έδωσε ο Θεός στον Αδάμ, λόγω της παρακοής του (Γένεση Γ:17), τώρα αντί για αγκάθια θα φυτρώνουν κυπαρίσσια και αντί για τσουκνίδες θα φυτρώνει μυρσίνη «και τούτο θέλει είσθαι εις τον Κύριον διά όνομα, διά **ΣΗΜΕΙΟΝ αιώνιον**, το οποίον δεν θέλει εκλείψει» (Γένεση Γ:18).

08. ΜΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ (Σοφονίας Γ:9)

«Διότι τότε θέλω αποκαταστήσει εις τους λαούς γλώσσαν καθαράν, διά να **ΕΠΙΚΑΛΩΝΤΑΙ** πάντες το όνομα του Κυρίου, να **ΔΟΥΛΕΥΩΣΙΝ** Αυτόν υπό ένα ζυγόν». Ο Θεός στη Βαβέλ σύγχυσε τη γλώσσα των ανθρώπων, εξαιτίας της υπερηφάνειάς τους και τους διασκόρπισε σε όλα τα μέρη της γης. Οι άνθρωποι τότε είχαν μία γλώσσα και ενώθηκαν για να δημιουργήσουν ένα σύστημα κατά του Θεού. (Γένεση ΙΑ:6-9). Στη χιλιετή βασιλεία ο Κύριος θα αποκαταστήσει

στους λαούς μία **καθαρή γλώσσα** και όλη η Γη δεν θα έχει πλέον πολυγλωσσία, αλλά θα έχει μόνο μία γλώσσα. Ο Βάμβας στο Ελληνικό κείμενο γράφει «**γλώσσαν καθάραν**», αλλά το Εβραϊκό κείμενο γράφει «**χειλή καθρά**» και αυτό είναι ένα σημείο ότι θα υπάρχει μόνο μία γλώσσα, που για μερικούς μελετητές της Βίβλου θα είναι η Εβραϊκή γλώσσα, αλλά αυτό είναι "υπόθεση" (εικασία) και όχι διδασχή της Αγίας Γραφής.

09. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΑ ΕΝΔΟΜΥΧΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

*«**Αύτη θέλει είσθαι η ΔΙΑΘΗΚΗ, την οποίαν θέλω κάμει προς τον ΟΙΚΟΝ ΙΣΡΑΗΛ· μετά τας ημέρας εκείνας, λέγει Κύριος, θέλω θέσει τον νόμον μου εις τα ΕΝΔΟΜΥΧΑ αυτών και θέλω γράψει αυτόν εν ταις ΚΑΡΔΙΑΙΣ αυτών· και θέλω είσθαι Θεός αυτών και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου. Και δεν θέλουσι διδάσκει πλέον έκαστος τον πλησίον αυτού και έκαστος τον αδελφόν αυτού, λέγων, Γνωρίσατε τον Κύριον· διότι πάντες ούτοι θέλουσι με γνωρίζει από μικρού αυτών έως μέγαλον αυτών, λέγει Κύριος· διότι θέλω συγχωρήσει την ανομίαν αυτών και την αμαρτίαν αυτών δεν θέλω ενθουμείσθαι πλέον**» (Ιερεμίας ΛΑ:33-34).*

Σήμερα ο Θεός στους αναγεννημένους πιστούς έχει γράψει μέσα στις πλάκες της καρδιάς τους το νόμο Του, η εκκλησία του Χριστού έχει το νόμο του Θεού μέσα στα ενδόμυχα της καρδιάς των πιστών. Το ίδιο θα συμβεί και με τον οίκο Ισραήλ στη χιλιετή περίοδο, όπου ο Θεός θα δώσει στο λαό Του ΝΕΑ ΚΑΡΔΙΑ, όταν επιστρέψουν σ' Αυτόν και με πίστη και εκτελούν τα διατάγματα Του και τότε όλοι θα Τον γνωρίζουν.

10. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΣΤΗ ΓΗ ΤΟΥΣ

*«**Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Όταν συνάξω τον οίκον Ισραήλ εκ των λαών, μεταξύ των οποίων είναι διεσκορπισμένοι, και αγιασθή εν αυτοίς ενόπιον των εθνών, τότε θέλουσι κατοικήσει εν τη γη αυτών, την οποίαν έδωκα εις τον δούλον μου τον Ιακώβ. Και θέλουσι κατοικήσει εν αυτή εν ΑΣΦΑΛΕΙΑ και θέλουσιν οικοδομήσει οικίας και φυτεύσει αμπελώνας· ναι, θέλουσι κατοικήσει εν ασφαλεία, όταν εκτελέσω κρίσεις επί πάντας τους καταφρονήσαντας αυτούς κυκλόθεν αυτών· και θέλουσι γνωρίσει ότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός αυτών**» (Ιεζεκιήλ ΚΗ:25-26).*

Ο λαός Ισραήλ, μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, το

έτος 70 μ.Χ. από τα Ρωμαϊκά στρατεύματα του αυτοκράτορα Τίτου, διασκορπίστηκε σε όλα τα μέρη του κόσμου και ποτέ δεν μπόρεσε να επιστρέψει ολοκληρωτικά πίσω στη γη των πατέρων τους, ούτε και μετά την ίδρυση του κράτους Ισραήλ το έτος 1948. Στη χιλιετή βασιλεία οι Εβραίοι θα επιστρέψουν και πάλι στη γη τους, θα αποκατασταθούν και θα ευλογηθούν περισσότερο απ' όλα τα έθνη την περίοδο εκείνη. Οι φυλές του λαού Ισραήλ θα αποκατασταθούν και θα διαμοιραστούν τη γη τους, τα όριά τους θα εκτείνονται από τον ποταμό Νείλο μέχρι τον Ευφράτη, όπως ο Θεός είχε αρχικά υποσχεθεί στον Αβραάμ. Ποτέ οι Ισραηλίτες δεν κατείχαν όλη τη γη που ο Θεός είχε υποσχεθεί, αυτό δεν συνέβηκε ούτε και στη χρυσή εποχή του βασιλιά Σολομώντα, που το βασίλειο ήταν στη μεγαλύτερη δόξα του. Αυτή τη γη ο λαός Ισραήλ θα την αποκτήσει πλήρως στη χιλιετή βασιλεία.

«Εν τη ημέρα εκείνη θέλω αναστήσει την σκηνήν του Δαβίδ την πεπτωκυίαν, και θέλω φράξει τας χαλάστρας αυτής, και θέλω ανεγείρει τα ερείπια αυτής, και θέλω ανοικοδομήσει αυτήν ως εν ταις αρχαίαις ημέραις· διά να κληρονομήσωσι το υπόλοιπον του Εδώμ και πάντα τα έθνη, επί τα οποία καλείται το όνομά μου, λέγει Κύριος, ο ποιών ταύτα» (Αμώς Θ:11-12). Υπάρχουν μέσα στην Παλαιά Διαθήκη πολλές προφητείες, που αναφέρονται στην επιστροφή των Ισραηλιτών στη γη τους, όπου στην περίοδο εκείνη ο Κύριος θα αναστήσει τον οίκο του Δαβίδ, θα τον οικοδομήσει όπως στις αρχαίες ημέρες (βλ. επίσης, Ιεζεκιήλ Λς':33-38, Ιερεμίας ΙΒ:15).

11. Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟΝ "ΟΙΚΟ" ΤΟΥ

(1) Και με έφεραν εις την πόλιν, την πόλιν την βλέπουσαν κατά ανατολάς. (2) Και ιδού, η δόξα του Θεού του Ισραήλ ήρχετο από της οδοῦ της ανατολής· και η φωνή αυτού ως φωνή υδάτων πολλών· και η γη έλαμπεν από της δόξης αυτού. (3) Και η θέα την οποίαν είδον ήτο κατά την θέαν, κατά την θέαν την οποίαν είδον, ότε ήλθον να χαλάσω την πόλιν· και αι θέαι ήσαν κατά την θέαν, την οποίαν είδον παρά τον ποταμόν Χεβάρ· και έπεσον επί πρόσωπόν μου. (4) Και η δόξα του Κυρίου εισήλθεν εις τον οίκον διά της οδοῦ της πόλης της βλεπούσης κατά ανατολάς. (5) Και με εσήκωσε το πνεύμα και με έφεραν εις την αυλήν την εσωτέραν· και ιδού, ο οίκος ήτο πλήρης της δόξης του

Κυρίου» (Ιεζεκιήλ ΜΓ:1-5).

(α) Στην **ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ** η δόξα της παρουσίας του Θεού ήταν φανερή στην Κιβωτό της Διαθήκης, που ήταν τοποθετημένη αρχικά μέσα στη Σκηνή του Μαρτυρίου και αργότερα στο μεγαλοπρεπή ναό που έκτισε ο βασιλιάς Σολομώντας. (β) Στην περίοδο της **ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ** η δόξα του Κυρίου δεν φανερώνεται σε χειροποίητους ναούς, αλλά μέσα από τους αναγεννημένους πιστούς, που έχουν βαπτιστεί με το Πνεύμα του Θεού και το σώμα τους είναι ναός του Θεού. (γ) Στη **ΧΙΛΙΕΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ** η δόξα του Θεού θα επιστρέψει στο ναό του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ, που στο μεταξύ θα έχει ανοικοδομηθεί στο μέσον μιας περιοχής που ονομάζεται "άγια μερίδα" (βλ. Ιεζεκιήλ ΜΕ'/45). Ο προφήτης Ιεζεκιήλ βλέπει τη δόξα του Κυρίου να έρχεται από την οδό της πύλης που είναι προς ανατολάς, να εισέρχεται στο ναό του Θεού και "ο οίκος ήτο πλήρης της δόξης του Κυρίου". Για το ναό του Θεού στην περίοδο της χιλιετούς βασιλείας αναφέρεται ο Ιεζεκιήλ στα κεφάλαια Μ' - ΜΗ'.

12. Η ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΙ ΖΩΗ

«(6) Και είπε προς εμέ, Είδες, υιέ ανθρώπου; Τότε με έφερε και με επέστρεψεν εις το χείλος του ποταμού. (7) Και ότε επέστρεψα, ιδού, κατά το χείλος του ποταμού δένδρα πολλά σφόδρα, εντεύθεν και εντεύθεν. (8) Και είπε προς εμέ, τα ύδατα ταύτα εξέρχονται προς την ανατολικήν γην και καταβαίνουσιν εις την πεδινήν και εισέρχονται εις την θάλασσαν· και όταν εκχυθώσιν εις την θάλασσαν, τα ύδατα αυτής θέλουσιν ιαθή. (9) Και ΠΑΝ ΕΜΨΥΧΟΝ ΕΡΙΠΟΝ, εις όσα μέρη ήθελον επέλθει ούτοι οι ποταμοί, θέλει ζή· και θέλει είσθαι εκεί πλήθος ιχθύων πολύ σφόδρα, επειδή τα ύδατα ταύτα έρχονται εκεί· διότι θέλουσιν ιαθή· και θέλουσι ζή τα πάντα, όπου ο ποταμός έρχεται. (10) Και ΟΙ ΑΛΙΕΙΣ θέλουσιν ίστασθαι επ' αυτήν από Εν-γαδδί έως Εν-εγλαΐμ· εκεί θέλουσιν εξαπλώνει τα δίκτυα· οι ιχθύες αυτών θέλουσιν είσθαι κατά τα είδη αυτών ως οι ιχθύες της μεγάλης θαλάσσης, πολλοί σφόδρα» (Ιεζεκιήλ ΜΖ:6-10).

Η Νεκρά Θάλασσα θα πάψει να είναι νεκρή, χωρίς ζωή. Από το αγιαστήριο του ναού θα ρέει ένα ποταμός, μέρος του οποίου θα πηγαίνει στη Νεκρά Θάλασσα και μέρος του θα πηγαίνει στη Μεσόγειο, με αποτέλεσμα η **Νεκρά Θάλασσα να ιατρευτεί** και όχι

μόνο, αλλά οι αλιείς θα απλώνουν δίκτυα τους και θα έχουν πλούσιες ψαριές. Κατά το μήκος του ποταμού θα υπάρχουν πολλά δέντρα, γεγονός που φανερώνει ότι η περιοχή θα είναι εύφορη.

13. ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΠΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ

«Και πας όστις υπολειφθή εκ πάντων των εθνών, των ελθόντων κατά της Ιερουσαλήμ, θέλει αναβαίνει κατ' έτος διά να προσκυνή τον Βασιλέα τον Κύριον των δυνάμεων, και να εορτάζη την εορτήν της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ...» (Ζαχαρίας ΙΔ:16). Εδώ αναφέρεται πως, όσοι από τα έθνη είχαν στραφεί εναντίον της Ιερουσαλήμ και δεν εξολοθρεύτηκαν, κάθε χρόνο θα έρχονται στην αγία πόλη για να προσκυνήσουν τον Κύριο των δυνάμεων και **να εορτάσουν την εορτή της Σκηνοπηγίας, γεγονός που σημαίνει ότι οι εορτές θα επανέλθουν, αλλά με διαφορετικό περιεχόμενο λατρείας και όχι με τυπολογική σημασία, όπως είχαν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης,** καθόσον με την έναρξη της χιλιετούς βασιλείας θα έχουν εκπληρωθεί και **οι επτά εορτές του Κυρίου** (Λευιτικό ΚΓ'), αφού μέχρι σήμερα έχουν εκπληρωθεί μόνο οι 4 πρώτες εορτές και με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας θα εκπληρωθεί και η 5η εορτή των Σαλπίγγων. Εκτός από τις 7 ετήσιες εορτές, θα αποκατασταθεί και η εβδομαδιαία εορτή του Σαββάτου **«Και από νέας σελήνης έως άλλης και από ΣΑΒΒΑΤΟΥ έως άλλου (Σαββάτου) θέλει έρχεσθαι πάσα σαρξ διά να προσκυνή ενώπιόν μου, λέγει Κύριος...»** (Ησαΐας Ξς':23).

Σήμερα τα μεγάλα χριστιανικά δόγματα έχουν καθιερώσει πλήθος εορτών, κατά τα πρότυπα των αρχαίων ειδωλολατρικών λαών και αυτό είναι **βδέλυγμα για τον Κύριο**, γιατί οι εορτές αυτές αντικαθιστούν με άλλες μορφές λατρείας, τη λατρεία στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού, στον οποίο ανήκει η δόξα, η τιμή και η ευλογία (Αποκάλυψη Ε:12). Το λυπηρό είναι ότι και οι αναγεννημένοι πιστοί, που συνειδητά ακολουθούν τον Λόγο του Θεού και που δεν δέχονται τις εορτές αυτές, καθόσον είναι ανθρώπινες διατάξεις, στην πράξη συμμετέχουν ενεργά (υπό μορφή κοινωνικών εκδηλώσεων, κλπ), μη έχοντας τη δύναμη να υψώσουν την αλήθεια και να αντιταχθούν στην πλάνη. Στη χιλιετή βασιλεία θα υπάρχει μόνο **μία λατρεία** και σε **ένα πρόσωπο**, του ένδοξου ΙΗΣΟΥ, οι μόνες εορτές θα είναι αυτές που ο Κύριος θα έχει καθιερώσει.

14. ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ και ΤΩΝ ΛΕΥΙΤΩΝ

Στη χιλιετή βασιλεία θα υπάρξει αποκατάσταση των ιερέων και των Λευιτών, οι οποίοι θα προσφέρουν τα ολοκαυτώματα, τις θυσίες και τις ειρηνικές προσφορές, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στον Ιεζεκιήλ Μ:46 και ΜΓ:19. Το πως ακριβώς θα γίνονται αυτά, δεν μπορούμε να γνωρίζουμε με πλήρη αποκάλυψη, **καθόσον οι θυσίες αυτές δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τη μοναδική θυσία του Ιησού**. Πιθανόν, μέσα από όλα αυτά, ο Θεός να θέλει να φέρει το λαό Ισραήλ στο ίδιο σημείο που είχε διατάξει στην Παλαιά Διαθήκη, γιατί λόγω απειθείας του λαού Του δεν φύλαξαν τη διαθήκη, αλλά στη χιλιετή βασιλεία θα την τηρήσουν κατά έναν τέλειο τρόπο, ώστε να τιμήσουν τον Θεό, γιατί όλες οι εντολές της Παλαιάς Διαθήκης είναι από τον Θεό και γι' Αυτόν.

15. Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΧΑΝΕΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ

(α) Από την πτώση του ανθρώπου στον κήπο της Εδέμ και μετά η αμαρτία και το κακό θριαμβεύουν επάνω στον κόσμο και αυτό θα συνεχιστεί μέχρι την ένδοξη έλευση του Ιησού, στην αρχή της έβδομης χιλιετηρίδας. Αυτό συμβαίνει γιατί ο άνθρωπος αποστάτησε από τον αληθινό Θεό, το δημιουργό Του και κυρίαρχο του σύμπαντος και ακολούθησε τον *«άρχοντα του κόσμου τούτου»* (Ιωάννης ΙΒ:31), που είναι ο εκπεσών Εωσφόρος, ο Διάβολος και Σατανάς. Ο άνθρωπος, απαρνήθηκε το έξοχο της γνώσεως του Ιησού Χριστού και ακολούθησε τον *«θεό του κόσμου τούτου»*, τον Διάβολο, ο οποίος τύφλωσε το νου των ανθρώπων για να μη βλέπουν το φως της αλήθειας του Λόγου του Θεού (Β' Κορινθίους Δ:4).

Σε όλες όμως τις εποχές τα γνήσια παιδιά του Θεού, που ήθελαν να ζήσουν μια άγια και καθαρή ζωή, καταδιώκονταν, αλλά εκεί φανερωνόταν το μεγαλείο και η δόξα του Κυρίου Ιησού, γι' αυτό μέσα στην πορεία των αιώνων, υπάρχουν λαμπρές σελίδες δόξας για το λαό του Θεού και με τον **κατά σάρκα Ισραήλ**, πριν έρθει ο Ιησούς και με τον **πνευματικό Ισραήλ, την εκκλησία**, μετά το έργο της σωτηρίας του Ιησού επάνω στον Γολγοθά και την ένδοξη ανάστασή Του. Η πορεία όμως του λαού του Θεού δεν ήταν και δεν είναι αυτή που ο Θεός είχε σχεδιάσει προ καταβολής

κόσμου, γιατί υπάρχει ο Διάβολος που πάντοτε μάχεται και τον άνθρωπο και τον Θεό.

(β) Στη χιλιετή βασιλεία του Ιησού όμως τα πράγματα θα έχουν αντιστραφεί, ο Διάβολος θα βρίσκεται δεμένος στην άβυσσο, τα "πρωτοπαλικάρα του", το θηρίο (ο Αντίχριστος) και ψευδοπροφήτης θα έχουν ριχτεί ζωντανοί στη λίμνη της φωτιάς και όλες οι πονηρές δαιμονικές δυνάμεις θα είναι πλέον "εκτός μάχης". Κυβερνήτης και βασιλιάς σε όλη τη Γη θα είναι μόνον ο ΙΗΣΟΥΣ, ο οποίος θα κυβερνά με ευθύτητα, με αλήθεια και με δικαιοσύνη, οι ουρανοί θα αναγγέλλουν την δικαιοσύνη Του και όλοι οι λαοί θα βλέπουν τη δόξα Του (βλ. Ψαλμός 97:6). Η αμαρτία και το κακό θα έχουν χάσει τη δύναμή τους, ο Ιησούς θα κυβερνά «*εν ράβδω σιδηρά*» (Ψαλμός Β:8-9, Αποκάλυψη Β:26-27) και όπου εκδηλώνεται το κακό, αυτό θα πατάσσεται αμέσως, η βάση του θρόνου Του θα είναι δικαιοσύνη και κρίση: «*Ο Κύριος βασιλεύει· ας αγάλλεται η γή· ας ευφραίνεται το πλήθος των νήσων. Νεφέλη και ομίχλη είναι κύκλω Αυτού· δικαιοσύνη και κρίσις η βάση του θρόνου Αυτού*» (Ψαλμός 97:1-2).

Ο Ιησούς στην περίοδο της βασιλείας Του θα εξαλείψει τον πόνο, τη θλίψη και το δάκρυ, την δε Ιερουσαλήμ, πρωτεύουσα του βασιλείου Του, θα την καταστήσει "αγαλλίαμα" και το λαό της "ευφροσύνη" στα έθνη: «*Ευφραίνεσθε και χαίρετε πάντοτε εις εκείνο το οποίον κτίζω· διότι, ιδού, κτίζω την Ιερουσαλήμ αγαλλίαμα και τον λαόν αυτής ευφροσύνην. Και θέλω αγάλλεσθαι εις την Ιερουσαλήμ και ευφραίνεσθαι εις τον λαόν μου· και δεν θέλει ακουσθή πλέον εν αυτή φωνή κλαυθμού και φωνή κραυγής*» (Ησαΐας 33:18-19).

16. ΤΟ ΦΩΣ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ ΘΑ ΑΥΞΗΘΕΙ

Κατά τη χιλιετή βασιλεία του Ιησού το φως του ήλιου και της σελήνης θα είναι υπέρλαμπρο ημέρα και νύχτα, γεγονός που θα συντελέσει στη μεγάλη αύξηση της παραγωγικότητας της γης, σημειωτέον ότι το φως του ήλιου είναι απαραίτητο για την αύξηση του φυτικού βασιλείου: «*Το δε φως της ΣΕΛΗΝΗΣ θέλει είσθαι ως το φως του ηλίου, και το φως του ΗΛΙΟΥ θέλει είσθαι επταπλάσιον ως το φως επτά ημερών, εν τη ημέρα καθ' ην ο Κύριος επιδένει το σύντριμμα του λαού αυτού και θεραπεύει την πληγήν του τραυματισμού αυτών*» (Ησαΐας 30:26). Το φως της σελήνης θα έχει την λαμπρότητα του ήλιου,

ενώ το φως του ήλιου θα γίνει 7 φορές πιο λαμπρό «...*Και ο Κύριος θέλει δημιουργήσει επί πάντα τόπον του όρους Σιών και επί τας συναθροίσεις αυτής νεφέλην και καπνόν την ημέραν, εν δε τη νυκτί λαμπρότητα φλογερού πυρός· διότι επί πάσαν την δόξαν θέλει είσθαι υπεράσπισις*» (Ησαΐας Δ:5).

17. ΣΥΜΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Μέσα στο βιβλίο της Αποκάλυψης βλέπουμε τον Ιησού να δίνει την υπόσχεση στους νικητές αγίους ότι στη χιλιετή βασιλεία θα κυβερνήσουν και θα βασιλεύσουν μαζί Του, θα καθίσουν μαζί Του στο θρόνο Του και μαζί θα ποιμάνουν τα έθνη με ράβδο σιδηρά. Πρόκειται για μία από τις μεγαλύτερες ευλογίες που θα απολαύσουν οι πιστοί. Ο απ. Παύλος λέγει ότι όσοι διοικούνται από το Πνεύμα του Θεού είναι **"υιοί του Θεού"** και εφόσον είμαστε τέκνα του Θεού είμαστε κληρονόμοι Του και συγκληρονόμοι του Χριστού (Ρωμαίους Η:14-17), θα απολαύσουμε ότι και ο Ιησούς, που μας ελευθέρωσε από τα δεσμά του Διαβόλου και της αμαρτίας και μας έφερε από το σκοτάδι στο θαυμαστό Του φως και κληρονομιά μας θα είναι να συγκυβερνήσουμε με τον Κύριο Ιησού κατά τη χιλιετή βασιλεία Του, Αυτός θα είναι ο Βασιλιάς και ο Κύριος όλης της Γης και εμείς θα είμαστε συμβασιλείς στις πόλεις της Γης και έτσι η Γη θα γεμίσει με τη δόξα του Κυρίου των δυνάμεων.

(α) ΑΓΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ: Στη χιλιετή βασιλεία του Κυρίου Ιησού θα βασιλέψουν μαζί Του άγιοι από όλες τις εποχές. Ο ίδιος ο Ιησούς λέγει προς τους πιστούς της εκκλησίας των Θυατείρων: *«Και όστις νικά και όστις φυλάττει μέχρι τέλους τα έργα μου, **θέλω δώσει εις αυτόν εξουσίαν επί των εθνών, και θέλει ποιμάνει αυτούς εν ράβδω σιδηρά, θέλουσι συντριφθή ως τα σκεύη του κεραμέως, καθώς και εγώ έλαβον παρά του Πατρός μου**»* (Αποκάλυψη Β:26-27). Η υπόσχεσή Του είναι να δώσει στους αγίους της εκκλησίας Του εξουσία "επί των εθνών", τα οποία θα ποιμάνουν με σιδηρά ράβδο, δηλαδή με πυγμή και με δικαιοσύνη και αυτό θα συμβεί στην έβδομη χιλιετηρίδα της ανάπτυσης.

(β) ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΘΛΙΨΗΣ (μετά την αρπαγή): Ο Ιησούς προς την εκκλησία της Λαοδικείας, η οποία τυπολογικά είναι η εκκλησία της

θλίψης, δίνει την υπόσχεση στους νικώντας ότι θα καθίσουν μαζί Του στο θρόνο: *«Ὅστις νικά, θέλω δώσει εἰς αὐτόν να καθήσῃ μετ' Ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ Μου, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθησα μετὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ»* (Αποκάλυψη Γ:21). Αυτοὶ εἶναι οἱ ἅγιοι που προέρχονται ἀπὸ τὴ μεγάλη θλίψη καὶ στὴν Ἀποκάλυψη Κ:4 ο ἀπ. Ἰωάννης αὐτὸ το περιγράφει με περισσότερες λεπτομέρειες, γράφει: *«Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθησαν ἐπ' αὐτῶν, καὶ κρίσις ἐδόθη εἰς αὐτούς καὶ εἶδον τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν "ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ" καὶ διὰ τὸν "ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ", καὶ οἵτινες δὲν προσεκύνησαν τὸ θηρίον οὔτε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ δὲν ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ τα ΧΙΛΙΑ ἔτη»*. Τελειώνοντας ὁ Ἰωάννης, γιὰ ὅλους ὅσους θανατώθηκαν γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ καὶ γιὰ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν προσκύνησαν τὸ θηρίο καὶ τὴν εἰκόνα του, γράφει ὅτι ἔζησαν καὶ βασιλεύσαν με τὸν Χριστὸ ΧΙΛΙΑ ἔτη καὶ διευκρινίζει στὸ ἐπόμενο ἐδάφιο Κ:5 ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ "πρῶτη ἀνάσταση", ἐνῶ *«οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν δὲν ἀνέζησαν (δὲν ἀναστήθηκαν), ΕΩΣΟΥ πληρωθῶσι τα ΧΙΛΙΑ ἔτη»*.

Στὴν Ἀποκάλυψη Κ:6 γράφει: *«Μακάριος καὶ ἅγιος, ὅστις ἔχει μέρος εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν· ἐπὶ τούτων ὁ θάνατος ὁ δεύτερος δὲν ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλὰ θέλουσιν εἰσθαι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ θέλουσι βασιλεύσει μετ' αὐτοῦ ΧΙΛΙΑ ἔτη»*. Οἱ 2 περιπτώσεις τῶν ἁγίων που ἀναφέρθηκαν (ἅγιοι πρὶν τὴ θλίψη καὶ ἅγιοι τῆς θλίψης) καὶ που θα βασιλεύσουν με τὸν Ἰησοῦ χίλια ἔτη, δὲν θα εἶναι οἱ μόνοι ἅγιοι που θα ἀναστηθοῦν ἀπὸ τοὺς νεκροὺς. Στὸ Ματθαῖο ΚΕ:33 γράφει ὅτι ὁ Ἰησοῦς θα χωρίσει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια καὶ θα στήσει τὰ πρόβατα ἐκ δεξιῶν Του καὶ τὰ ἐρίφια ἐξ ἀριστερῶν Του. Τὰ "πρόβατα", εἶναι οἱ ἅγιοι που θα κληρονομήσουν τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ θα βασιλεύσουν μαζί με τὸν Ἰησοῦ.

❖ *«Ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ...»*. Οἱ περιπτώσεις που ἀναφέρθηκαν γιὰ τὴν περίοδο τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ, μποροῦν νὰ χαρακτηριστοῦν ὅτι ἦσαν ἓνα μόνο μικρὸ καὶ ἐνδεικτικὸ μέρος ἀπὸ ὅλα τὰ γεγονότα που θα λάβουν χώρα στὴν περίοδο ἐκείνη καὶ που ἀναφέρονται μέσα στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ που θα χρειαζόταν ἐιδικὴ μελέτη γιὰ νὰ ἀναφερθοῦν ὅλες οἱ περιπτώσεις

και με λεπτομέρειες.

Επειδή η βασιλεία του Ιησού καλύπτει την έβδομη ημέρα της δημιουργίας του Θεού, που τυπολογικά είναι η έβδομη χιλιετηρίδα και **επειδή** η χιλιετής βασιλεία του Ιησού καλύπτει το μεγαλύτερο μέρος από την Κυριακή ημέρα (την ημέρα του Κυρίου), η οποία αρχίζει με την αρπαγή της εκκλησίας και τελειώνει με τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης, ήταν απαραίτητο να αναφερθούν αυτές οι περιπτώσεις για να είναι ολοκληρωμένη η μελέτη μας. Εφόσον αναφερόμαστε στην "ημέρα του Κυρίου" (την "**Κυριακή ημέρα**"), θα πρέπει να γνωρίζουμε και τα γεγονότα που θα λάβουν χώρα από την αρχή της μέχρι το τέλος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 12ο:

(1) Η έννοια της λέξης "ημέρα" μέσα στην Βίβλο σε πλείστες περιπτώσεις αντιστοιχεί με **ένα έτος**, ή με **χίλια έτη** (Β' Πέτρου Γ:8, κλπ) και δεν έχει την έννοια της **24ωρης ημέρας**, αλλά αφορά μια μεγαλύτερη χρονική περίοδο, η οποία ποικίλει ανάλογα με το αποκαλυπτικό μήνυμα που μας δίνει ο Κύριος, για να εννοήσουμε τις αιώνιες αλήθειες Του και τα θαυμαστά σχέδιά Του.

(2) Ο Ιησούς Χριστός θα έρθει και θα εγκαταστήσει την Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα της βασιλείας Του, γιατί **«ΕΚ ΣΙΩΝ ΘΕΛΕΙ ΕΞΕΛΘΕΙ ΝΟΜΟΣ, ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΕΞ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ»** (Ησαΐας Β:3-4). Είναι πάρα πολλές οι προφητείες της Βίβλου, που αναφέρονται για τη βασιλεία δικαιοσύνης και ειρήνης που ο Ιησούς Χριστός θα εγκαθιδρύσει στη Γη με επίκεντρο την Ιερουσαλήμ και ο ίδιος θα είναι ο μόνος βασιλιάς σε όλη τη Γη.

(3) Στη χιλιετή περίοδο, όπου δεν θα υπάρχει ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις για να παρασύρουν τον άνθρωπο στο κακό, ο Ιησούς, **έχοντας την έδρα του στην ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ**, θα κυβερνά με ευθύτητα, με αλήθεια και δικαιοσύνη. Η χιλιετής βασιλεία του Ιησού θα είναι η έβδομη κατά σειρά χιλιετηρίδα, κατά την οποία ο άνθρωπος θα ζει με τις συνθήκες που ζούσε πριν την πτώση του στην αμαρτία. Ότι έχασε ο άνθρωπος μέσα στον κήπο της Εδέμ, με την παρακοή του Αδάμ και της Εύας, τώρα θα τα απολαμβάνει, θα ζει μέσα στην αληθινή ανάπαυση του Θεού.

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

01. Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Από τα στοιχεία που αναφέρθηκαν στα προηγούμενα κεφάλαια δεν υπάρχει καμιά απολύτως απόδειξη μέσα στην Αγία Γραφή, που να στηρίζει την άποψη ότι το Ιουδαϊκό Σάββατο **μεταφέρθηκε** από τον Ιησού και τους αποστόλους Του στη σημερινή (ονομαζόμενη) Κυριακή. Εάν **υποθετικά** είχε συμβεί αυτό, δηλαδή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας να ήταν ενώπιον του Θεού μια ειδική ημέρα ανάπαυσης και λατρείας, τότε σύμφωνα με το Μωυσαϊκό νόμο θα έπρεπε οι μαθητές του Ιησού και όλοι οι πρώτοι Ιουδαίοι χριστιανοί, να λιθοβοληθούν για ανυπακοή στους κανόνες του Σαββάτου, που ο ίδιος ο Θεός είχε θέσει, εφόσον δεν τους τηρούσαν. Καμιά εργασία δεν έπρεπε να γίνεται κατά τη διάρκεια της ημέρας αυτής, γιατί ήταν άγια, ήταν **ανάπαυση** στον Κύριο. Πλην όμως, στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, όπου περιγράφεται η πορεία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, δεν βλέπουμε να συνέβηκε κάτι τέτοιο, **κανένας δεν λιθοβολήθηκε** για τον λόγο αυτό.

Στις Πράξεις έχουμε δύο περιπτώσεις λιθοβολισμού, που είναι του πρωτομάρτυρα **Στέφανου** στην Ιερουσαλήμ (Πράξεις Ζ:57-60) και του **Παύλου** στα Λύστρα (Πράξεις ΙΔ:19), αλλά στις περιπτώσεις αυτές οι Ιουδαίοι τους λιθοβόλησαν, όχι επειδή δεν τηρούσαν το Σάββατο, αλλά επειδή δίδασκαν το αληθινό ευαγγέλιο του Θεού, επειδή ακολουθούσαν (κατά τους Ιουδαίους) τη "νέα αίρεση", όπως αποκαλούσαν τη διδασκαλία του Ιησού (βλ. Πράξεις ΚΔ:5,14, ΚΗ:22, κλπ).

Σε κανένα σημείο της η Αγία Γραφή **δεν αναφέρει** ότι οι κανόνες του Σαββάτου άλλαξαν, **δεν αναφέρει** ότι το Σάββατο μεταφέρθηκε στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, **δεν αναφέρει** ότι ο τύπος και ο συμβολισμός του Σαββάτου ως "ανάπαυση" καταργή-

θηκαν, αλλά εκπληρώθηκαν και η "ανάπαυση" (το "σάββατο") του πιστού στην περίοδο της χάριτος είναι η κατοίκηση του Πνεύματος του Θεού μέσα του και δεν χρειάζεται πλέον ο πιστός να καθιερώσει μια άλλη ημέρα αγίας και λατρείας. Ο Παύλος στην επιστολή προς Γαλάτας Ε:1 γράφει: *«Εν τη ελευθερία λοιπόν, με την οποίαν ηλευθέρωσεν ημάς ο Χριστός, μένετε σταθεροί, και μη υποβληθήτε **πάλιν** εις ζυγόν δουλείας»*. Τα λόγια αυτά ο Παύλος τα είπε αναφερόμενος ότι ο πιστός εν Χριστώ δεν χρειάζεται πλέον να περιτέμνεται και να μπαίνει πάλι κάτω από ζυγό δουλείας, να μπαίνει κάτω από τον τυπολογικό και δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης. Ο απ. Παύλος για να το κάνει αυτό πιο κατανοητό, λέγει κάτι το πολύ απλό, ότι εφόσον η περιτομή δεν ωφελεί σε τίποτα, αυτός που κάνει την περιτομή, τότε θα πρέπει να ακολουθεί και όλο το νόμο: *«Σας λέγω ότι εάν περιτέμνησθε, ο Χριστός δεν θέλει σας ωφελήσει ΟΥΔΕΝ. Μαρτύρομαι δε **πάλιν** προς πάντα άνθρωπον περιτεμνόμενον, ότι είναι **χρεώστης να εκτελή ΟΛΟΝ τον νόμον**»* (Γαλάτας Ε:2-3). Απλά είναι τα πράγματα: Η τηρείς όλο το νόμο, ή τότε μην κάνεις την περιτομή, γιατί δεν σε ωφελεί τίποτα, όπως δεν σε ωφελεί να τηρήσεις και το "σάββατο", αφού δεν μπορείς να τηρήσεις και όλο τον υπόλοιπο νόμο της Παλαιάς Διαθήκης. Το συμπέρασμα του Παύλου είναι, ή Χριστός ή νόμος (τυπολογικός): *«**ΑΠΕΧΩΡΙΣΘΗΤΕ από του Χριστού όσοι δικαιόεσθε διά του νόμου, ΕΞΕΠΕΣΑΤΕ από της χάριτος· διότι ημείς διά του Πνεύματος προσδοκώμεν εκ πίστεως την ελπίδα της δικαίωσης. Διότι εν Χριστώ Ιησού ούτε περιτομή έχει ισχύν τινά, ούτε ακροβυστία, αλλά πίστις δι' αγάπης ενεργουμένη**»* (Γαλάτας Ε:4-6).

Το ίδιο είχε πει και ο Πέτρος, όταν είχαν συγκεντρωθεί οι απόστολοι στην Ιερουσαλήμ για να συζητήσουν το θέμα, εάν οι πιστοί εξ εθνών έπρεπε να περιτέμνοντο: *«**Τώρα λοιπόν διά τι πειράζετε τον Θεόν, επιβάλλοντες ζυγόν εις τον τράχηλον των μαθητών, τον οποίον ούτε οι πατέρες ημών ούτε ημείς δεν ηδυνήθημεν να βαστάσωμεν;**»* (Πράξεις ΙΕ:10). Ο Παύλος στους Κολοσσαείς πιστούς Β:16-17 το ξεκαθάρισε αυτό, λέγοντάς τους ότι "δεν μπορεί κανείς να τους κρίνει για λόγο εορτής, ή νεομηνίας, ή σαββάτων, τα οποία είναι σκιά μελλόντων αγαθών" (βλ. Β:16-17), καθόσον αυτά εκπλη-

ρώθηκαν στο πρόσωπο του Ιησού. Το ερώτημα πλέον είναι αυτό, αλλά και η απάντηση είναι πλέον αυτονόητη: «Γιατί μία ημέρα, το "σάββατο", που βρήκε την εκπλήρωση στον Ιησού, να αλλαχθεί με μια άλλη ημέρα, την "Κυριακή»;».

ΟΙ ΛΥΤΡΩΜΕΝΟΙ με το αίμα του Κυρίου Ιησού, οι αναγεννημένοι πιστοί, δεν υπόκεινται πλέον στο δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά υπόκεινται στο νόμο της χάρις του Ιησού, στο νόμο της Καινής Διαθήκης και είναι ελεύθεροι από τύπους: «*Θθεν εάν τις ήναι εν Χριστώ (είναι) νέον κτίσμα (αρχαίο "καινή κτίσις")· τα αρχαία παρήλθον, ιδού, τα πάντα έγιναν ΝΕΑ*» (Β' Κορινθίους Ε:17). Ο πιστός είναι ενώπιον του Θεού ένα "καινούριο δημιούργημα", ξεχνάει πλέον τα παλιά, ξεχνάει τον παλαιό άνθρωπο και λατρεύει τον Κύριο πνευματικά και αληθινά. Ο Θεός είναι Πνεύμα και επειδή είναι ΠΝΕΥΜΑ, γι' αυτό και «*οι προσκυνούντες Αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκυνώσι*» (Ιωάννης Δ:24).

ΟΙ ΜΗ ΛΥΤΡΩΜΕΝΟΙ, ακολουθούν μια εντελώς διαφορετική πορεία, γιατί ο παλαιός (σαρκικός) άνθρωπος είναι τυπολάτρης και αρέσκειται να λατρεύει τον Θεό με εξωτερικούς τύπους, με μεγάλα (υπερήφανα) λόγια και όχι με ταπεινή και απλή καρδιά, κάτι που ο ίδιος ο Ιησούς κατηρίασε, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του προφήτη Ησαΐα: «*Ούτος ο λαός διά των ΧΕΙΛΕΩΝ με τιμά, η δε ΚΑΡΔΙΑ αυτών μακράν απέχει απ' Εμού. Εις μάτην δε με σέβονται, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρώπων. Διότι αφήσαντες την εντολήν του Θεού, κρατείτε την παράδοσιν των ανθρώπων, πλύματα ξεστών και ποτηρίων, και άλλα παρόμοια τοιαύτα πολλά κάμνετε*» (Μάρκος Ζ:6-8, Ησαΐας ΚΘ:13). Ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη είχε απορρίψει την τυπολατρεία σαν βδέλυγμα ενώπιόν Του, γι' αυτό δεν ήθελε τις προσφορές του λαού Του: «*Μη φέρετε πλέον, ματαίας προσφοράς το θυμίαμα είναι βδέλυγμα εις εμέ τας ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ και τα ΣΑΒΒΑΤΑ, την συγκάλεσιν των συνάξεων, δεν δύναμαι να υποφέρω, ανομίαν και πανηγυρικήν σύναξιν. Τας νεομηνίας σας και τας διατεταγμένας εορτάς σας μισεί η ψυχή μου είναι φορτίον εις εμέ εβαρύνθην να υποφέρω*» (Ησαΐας Α:13-14). Εδώ ο Λόγος του Θεού στην τυπολατρεία κατατάσσει τις νεομηνίες, τα "σάββατα" και τις διατεταγμένες εορτές και αυτό ακριβώς είναι που αναφέρει ο Παύλος στους

Κολοσσαείς Β:16-17, όπου επαναλαμβάνει τις ίδιες ακριβώς περιπτώσεις ("λόγον εορτής", "νεομηνίας" και "σαββάτων") και τους λέγει να μην τους κρίνει κανένας, γιατί αυτά είναι σκιά (τύποι) μελώντων αγαθών.

Ο Ιησούς τήρησε πιστά όλες τις διατάξεις του Μωυσαϊκού νόμου και αυτό δεν δίσταζε να το λέγει, ότι δεν ήρθε να καταλύσει το νόμο ή τους προφήτες, αλλά ήρθε να τους "γεμίσει", ή να τους "εκπληρώσει" κατά μία άλλη κοινή έκφραση (βλ. Ματθαίος Ε:17). Εφόσον ο Ιησούς τήρησε το νόμο του Θεού, δεν υπήρξε ποτέ παραβάτης της 4ης εντολής, τήρησε και την έβδομη ημέρα του Σαββάτου, δίνοντάς της το αληθινό νόημα, τήρησε το "**σάββατο**", εργαζόμενος τα έργα του Πατέρα, στα οποία έβρισκε "**ανάπαυση**". Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι όμως, τυφλοί τυπολάτρες του Σαββάτου, δεν μπόρεσαν να ξεχωρίσουν **τα ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** από **τα ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ**, γι' αυτό κατηγορούσαν Αυτόν που ήταν ο ΚΥΡΙΟΣ του Σαββάτου ότι ήταν ο ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ του Σαββάτου.

Στην τέταρτη εντολή ο νόμος του Θεού λέγει: *«Ενθυμού την ημέραν του σαββάτου, διά να ΑΓΙΑΖΗΣ αυτήν· εξ ημέρας εργαζου και κάμνε πάντα τα έργα σου· η ημέρα όμως η εβδόμη (είναι) σάββατον Κυρίου του Θεού σου....»* (Εξοδος Κ:8-10). Το βασικό σημείο της εντολής του Θεού είναι ο **ΑΓΙΑΣΜΟΣ του "σαββάτου"** και αυτό γίνεται με το να εκτελούμε τα έργα του Θεού και όχι τα έργα των ανθρώπων. Μόνον ο Ιησούς "αγίασε" πραγματικά το Σάββατο, εργαζόμενος αποκλειστικά τα έργα του Θεού και Πατέρα Του: *«Υπάγετε και απαγγείλατεόσα είδετε και ηκούσατε· ότι τυφλοί αναβλέπουσι, χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται, πτωχοί ευαγγελίζονται· και μακάριος είναι όστις δεν σκανδαλισθή εν Εμοί»* (Λουκάς Ζ:22-23).

Για τους γνήσιους χριστιανούς, με την αναγέννησή τους και με το βάπτισμά τους με το Πνεύμα του Θεού, αρχίζει το "σάββατο" στη ζωή τους, που σημαίνει ότι πρέπει να εργαζονται τα έργα του Κυρίου **καθημερινά** και όχι μόνο κάποια συγκεκριμένη ημέρα της εβδομάδας (ή έβδομη, ή πρώτη, ή κάποια άλλη), γιατί εάν το κάνουν αυτό και γίνει "σύστημα" και "τύπος" στη ζωή τους, τότε τα λόγια του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη (Ησαΐας ΚΘ:13) και τα λόγια του Ιη-

σού στην Καινή Διαθήκη (Μάρκος Ζ:6-8) απευθύνονται και σε αυτούς. Για τους αναγεννημένους πιστούς δεν ισχύουν πλέον συγκεκριμένες ημερομηνίες, αλλά όλες οι ημέρες είναι δοσμένες από τον Θεό για να Τον λατρεύουν και να Τον δοξάζουν και έτσι εισέρχονται στην "κατάπαυσή" Του, καθώς είναι γραμμένο στον Λόγο Του *«άρα μένει ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΣ εις τον λαόν του Θεού»* (Εβραίους Δ:9).

Σε προηγούμενα κεφάλαια αναφέραμε ότι **ΣΑΒΒΑΤΟ** σημαίνει **ΑΝΑΠΑΥΣΗ** και μέσα στον Λόγο του Θεού "ανάπαυση" είναι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα: *«Διότι με χείλη ψελλίζοντα και με άλλην γλώσσαν θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν· προς τον οποίον είπεν, ΑΥΤΗ (είναι) Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ, με την οποίαν δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιασμένον, και ΑΥΤΗ (είναι) Η ΑΝΕΣΙΣ...»* (Ησαΐας ΚΗ:11-12). Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει και ο απ. Παύλος, αναφερόμενος στο βάπτισμα με το Πνεύμα του Θεού, στο "λαλείν ξένας γλώσσας" και στα χαρίσματα του Πνεύματος: *«Εν τω νόμω είναι γεγραμμένον ότι δι' ετερογλώσσων και διά ξένων χειλέων θέλω λαλήσει προς τον λαόν τούτον, και ουδέ ούτω θέλουσι με εισακούσει, λέγει Κύριος. Ωστε αι γλώσσαι είναι διά σημείον...»* (Α' Κορινθίους ΙΔ:21-22).

«Αύτη είναι η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ και αύτη είναι η ΑΝΕΣΙΣ». Τα ψελλίζοντα χείλη και η άλλη γλώσσα είναι η "ανάπαυση" του Θεού μέσα μας, είναι ο αγιασμός του "σαββάτου" στη ζωή μας. Όταν ο πιστός αποκτήσει την εμπειρία της Πεντηκοστής στη ζωή του, τότε ο Θεός εν Χριστώ αναπαύεται μέσα του και αυτή είναι η αληθινή ΑΝΕΣΗ και η ΑΝΑΠΑΥΣΗ (το σάββατο) του πιστού.

02. ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ ΝΑ ΤΗΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΣΑΝ "ΑΓΙΑ;"

Ίσως κάποιος καλοπροαίρετος να αναρωτηθεί: «Δεχόμαστε ότι πράγματι η ημέρα της Κυριακής, δεν είναι κάποια "ειδική" ημέρα, δεν είναι μία "αγία" ημέρα, αλλά εάν όμως την τιμούμε σαν ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ του Κυρίου Ιησού, αυτό δεν είναι καλό;». Εκείνο που εμείς νομίζουμε "καλό", δεν σημαίνει ότι είναι και θεμελιώδης διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Οι απόστολοι δεν θεώρησαν σημαντικό να καθιερώσουν ειδικές ημέρες για εορτασμό ορισμένων γεγονότων της επίγειας ζωής του Ιησού, όπως ήταν της γέννησής Του,

της βάπτισής Του στον Ιορδάνη, του θαύματος του χορτασμού των 5000 χιλιάδων ατόμων, της θριαμβευτικής εισόδου του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, του θανάτου Του, της ανάστασής Του, κλπ. Ούτε ο ίδιος ο Ιησούς, ούτε γενικά η πρώτη αποστολική εκκλησία καθιέρωσαν καμιά εορτή, **όλες οι εορτές που υπάρχουν σήμερα είναι αναβίωση αρχαίων δοξασιών**, από τις οποίες οι άγιοι του Κυρίου πρέπει να απέχουν.

Κατά τον ίδιο τρόπο και οι πιστοί δεν πρέπει να δημιουργούν νέες "θρησκευτικές" υποχρεώσεις, εντολές και καθήκοντα, όταν μάλιστα υπάρχουν μέσα στην Βίβλο πολλές βασικές εντολές **που δεν τηρούνται**. Δεν πρέπει, σε καμιά περίπτωση, τα γνήσια παιδιά του Θεού, οι αναγεννημένοι πιστοί, να θεσπίζουν κανόνες, γιατί τότε θα είναι υποκριτές, αθετώντας τον Λόγο του Θεού για χάρη των δικών τους ανθρωπίνων παραδόσεων και διατάξεων, όπως ακριβώς έκαναν οι Φαρισαίοι.

- **ΡΩΜΑΙΟΥΣ: ΙΔ: 5-6**

«**Άλλος** μεν κρίνει μίαν ημέραν αγιωτέραν παρά άλλην ημέραν, **άλλος** δε κρίνει ίσην πάσαν ημέραν. Ας ήναι έκαστος πεπληροφορημένος εις τον ίδιον αυτού νουν. **Ο παρατηρών** την ημέραν παρατηρεί αυτήν διά τον Κύριον, και **ο μη παρατηρών** την ημέραν διά τον Κύριον δεν παρατηρεί αυτήν. **Ο τρώγων** διά τον Κύριον τρώγει· διότι ευχαριστεί εις τον Θεόν. Και **ο μη τρώγων** διά τον Κύριον δεν τρώγει, και ευχαριστεί εις τον Θεόν».

- **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Β:16-17**

«Ας μη σας κρίνη λοιπόν μηδείς διά φαγητόν ή διά ποτόν ή διά λόγον εορτής ή νεομηνίας ή σαββάτων, τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού».

- **ΓΑΛΑΤΑΣ Δ:10-11**

«**Ημέρας παρατηρείτε και μήνας και καιρούς και ενιαυτούς. Φοβούμαι διά σας, μήπως ματαιώσ εις εσάς**».

Ο καθένας μας ας προσέξει τις παραπάνω περικοπές, τις οποίες έχουμε ήδη αναλύσει και ας απαντήσει στο ερώτημα: «Γιατί ο Παύλος, ο δογματικός απολογητής και αναλυτής της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας, δεν λέγει πολύ καθαρά ότι πρέπει οι πιστοί να τηρούν ή το ΣΑΒΒΑΤΟ, ή την ΚΥΡΙΑΚΗ, ή κάποια ΑΛΛΗ ΗΜΕΡΑ; Μήπως δεν το θεωρούσε τόσο σπουδαίο, **ή** ήταν αυτονόητο στην πρώτη εκκλη-

σία η έννοια του αληθινού "σαββάτου", ως εορτασμού της ημέρας του Κυρίου;». Δεν πρέπει να ξεχνάμε το γεγονός ότι για τους Ιουδαίους που ασπάσθηκαν την χριστιανική πίστη, ήταν πολύ δύσκολο να παρατήσουν τον τελετουργικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, γι' αυτό μερικοί προσπάθησαν να διατηρήσουν διατάξεις του νόμου, που καταργήθηκαν, ή εκπληρώθηκαν, ή τροποποιήθηκαν, με αποτέλεσμα να συγκαλούνται οι απόστολοι για να αποφασίσουν ποια θα είναι η θέση της εκκλησίας στα ζητήματα αυτά και τι θα πρέπει να διδάσκουν στους νέους πιστούς και ειδικότερα όταν αυτοί προέρχονταν από τα έθνη. Τέτοιες περιπτώσεις έχουμε με την **περιτομή** (Πράξεις ΙΕ:1, Γαλάτας Ε:2-3, κλπ), την ημέρα του **Σαββάτου** (Κολοσσαείς Β:16-17, Ρωμαίους ΙΔ:5-6, κλπ) και να μην τρώγουν **ειδωλόθυτα** (Α' Κορινθίους Η:1-4, Πράξεις ΙΕ:20,29, κλπ).

Ο Παύλος γράφει: *«Άρα λοιπόν ας ζητούμεν τα προς την ΕΙΡΗΝΗΝ και τα προς την ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ αλλήλων»* (Ρωμαίους ΙΔ:19). Δηλαδή, εάν οι πρώτοι Ιουδαίοι χριστιανοί δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν ή να πεισθούν στο **εάν** θα έπρεπε να τηρούν το "σάββατο" ή όχι, **εάν** θα έπρεπε να τρώγουν ειδωλόθυτα, ή όχι, κλπ., ώστε να μην καταστρέφεται το έργο του Θεού, τότε εκείνο που θα έπρεπε να κάνουν ήταν να ζουν ειρηνικά και να οικοδομούν ο ένας τον άλλον. Δεν έπρεπε να αφήνουν το ζήλο τους και την επιθυμία τους να υπηρετήσουν τον Θεό να γίνουν αξιόμμεπτα και σε βάρος του ευαγγελίου του Χριστού, γι' αυτό ο Παύλος τους λέγει: *«Ας μη βλασφημείται λοιπόν το ΑΓΑΘΟΝ σας»* (Ρωμαίους ΙΔ:16).

Οι χριστιανοί δεν πρέπει να μάχονται και να κατακρίνουν ο ένας τον άλλον, να καταφρονούνται και να γίνονται σκάνδαλο μεταξύ τους. Εκείνος που θέλει να αφιερώσει την "Κυριακή", ή οποιαδήποτε άλλη ημέρα στον Κύριο για να Τον λατρεύει, δεν κάνει κατένα κακό, εφόσον αυτό το κάνει για τον Κύριο, είναι ελεύθερος να αποφασίσει και να αφιερώσει στον Κύριο μία ή περισσότερες ημέρες, είναι στην απόλυτη κρίση του. Φυσικά όταν αφιερώνουμε μία ημέρα (ή περισσότερες) στον Κύριο, την ημέρα αυτή πρέπει να ζούμε σε αγιότητα και καθαρότητα, σε νηστεία (εφόσον μπορούμε) και απαραίτητα σε προσευχή.

Το ίδιο και εκείνος που δεν τηρεί, που δεν αφιερώνει καμιά

ημέρα στον Κύριο, **δεν κάνει κανένα κακό**, είναι στη δική του επιλογή αυτή η απόφαση και θεωρεί κάθε ημέρα ίση και άγια με τις άλλες ημέρες και εφόσον γνωρίζει ότι ο τύπος του Ιουδαϊκού σαββάτου εκπληρώθηκε, πάλι το κάνει για να ευαρεστήσει τον Κύριο.

Άρα, είτε τηρούμε το "**ΣΑΒΒΑΤΟ**", είτε όχι, για τον Κύριο το κάνουμε. Είτε τηρούμε την "**ΚΥΡΙΑΚΗ**", είτε όχι, πάλι για τον Κύριο το κάνουμε. Είτε τηρούμε κάποια **ΑΛΛΗ ΗΜΕΡΑ**, για τον Κύριο το κάνουμε. Δεν βρισκόμαστε πλέον κάτω από το δεσμευτικό **νόμο** της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά κάτω από τη **χάρη** της Νέας Διαθήκης δια του τιμίου αίματος του Ιησού Χριστού, δεν εφαρμόζουμε τον **τυπολογικό νόμο** της Παλαιάς Διαθήκης, αφού οι "τύποι" εκπληρώθηκαν, αλλά εφαρμόζουμε στη ζωή μας τον **ηθικό νόμο** της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί *«ΟΛΗ η γραφή είναι θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την μετά της δικαιοσύνης»* (Β' Τιμόθεου Γ:16). Όταν λέγει "όλη η Γραφή" εννοεί ΟΛΗ και όχι μερικά μέρη της, άλλωστε όταν έγραφε τα λόγια αυτά ο απόστολος Παύλος εννοούσε μόνο το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί δεν υπήρχαν ακόμα τα βιβλία της Καινής Διαθήκης.

Ο Θεός είναι εκείνος που μας κρίνει, γι' αυτό θα πρέπει σαν παιδιά του Θεού να ζούμε με ειρήνη και να οικοδομούμε ο ένας τον άλλον με αγάπη και όχι να κρίνουμε συνέχεια τον αδελφό μας να τον εξουθενούμε. Πρέπει να περπατούμε με αγάπη *«διότι η βασιλεία του Θεού δεν είναι βρώσις και πόσις, αλλά ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ και ΕΙΡΗΝΗ και χαρά εν Πνεύματι αγίω»* (Ρωμαίους ΙΔ:17). Θα λέγαμε ότι ο Παύλος είχε "κουραστεί" να προσπαθεί συνέχεια να ελευθερώσει τους Ιουδαίους χριστιανούς από τα δεσμά του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης και να τους φέρει στη χάρη του Κυρίου Ιησού, αλλά τώρα τους έβλεπε να τηρούν διάφορες "εορτές" και "ημέρες" και θλιβόταν για το γεγονός αυτό: *«Ημέρας παρατηρείτε και μήνας και καιρούς και ενιαυτούς. Φοβούμαι διά σας, μήπως ΜΑΤΑΙΩΣ εκοπίασα εις εσάς»* (Ρωμαίους ΙΔ:17).

03. Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΥΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Πολλοί πιστοί παραδέχονται ότι πράγματι δεν υπάρχει καμιά

απολύτως απόδειξη μέσα στην Αγία Γραφή για την τήρηση της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, της μετέπειτα ονομασθείσας Κυριακή, ως αγίας, ως μιας ξεχωριστής ημέρας ενώπιον του Κυρίου. Ο άνθρωπος όμως χρειάζεται τουλάχιστον μία ημέρα την εβδομάδα για σωματική ανάπαυση (ξεκούραση) και γι' αυτό ακριβώς το θέμα θα αναφερθούμε στο παρόν κεφάλαιο.

Είναι πολύ καλό και ωφέλιμο για την υγεία του ο άνθρωπος να αφιερώνει για ανάπαυση κάποια ημέρα της εβδομάδας. Άλλωστε για τον πιστό, που έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, το σώμα του είναι ναός του ζωντανού Θεού (βλ. Πράξεις Β:1-4, Α' Κορινθίους Γ:16-17, ς':19-20, Β' Κορινθίους ς':16, Εφεσίους Α:13-14, Β:21, κλπ), γι' αυτό πρέπει να φροντίζει το σώμα του και να μην καταπονεί τον άγιο ναό του Θεού, γιατί ο Θεός το απαιτεί αυτό, θέλει ο ναός τους να είναι καθαρός και υγιής: *«Δεν εξεύρετε ότι είσθε ναός Θεού και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν; Εάν τις φθείρη τον ναόν του Θεού, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός· διότι ο ναός του Θεού είναι άγιος, όστις είσθε σεις»* (Α' Κορινθίους Γ:16-17).

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να κατακρίνουμε αυτούς που δεν τηρούν την ημέρα της Κυριακής, αλλά τηρούν κάποια άλλη ημέρα της εβδομάδας για ξεκούραση. **Είναι στη βούληση του καθενός να αποφασίσει ποια ημέρα θα καθιερώσει για σωματική ανάπαυση.** Σήμερα, όπως είναι η δομή της κοινωνικοπολιτικής ζωής της χώρας μας, αλλά και των άλλων κρατών, αναγκαζόμαστε να έχουμε σαν ημέρα ανάπαυσης την "Κυριακή" (μία ημέρα), ή "Σάββατο και Κυριακή" (δύο ημέρες). Επειδή λοιπόν, αναγκαζόμαστε να τηρούμε την Κυριακή σαν ημέρα αργίας και ανάπαυσης, αυτό δεν σημαίνει ότι ο Κύριος Ιησούς καθιέρωσε την ημέρα αυτή σαν "αγία" ημέρα. Το εάν κάποιος θέλει να αφιερώσει την πρώτη ημέρα της εβδομάδας στον Κύριο επειδή τον εξυπηρετεί, είναι καθαρά προσωπική του υπόθεση.

Από την άλλη πλευρά, εάν την ημέρα της Κυριακής συμπίπτει ή το έχουμε καθιερώσει γιατί μας εξυπηρετεί, να έχουμε λατρεία του Κυρίου (συνάθροιση), δεν πρέπει να εκμεταλλευόμαστε τη χάρη και τη μακροθυμία του Θεού και να χρησιμοποιούμε την ελευθερία μας από τα δεσμά του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης **σαν**

δικαιολογία για να μην πηγαίνουμε στη συνάθροιση (τοπική εκκλησία, κλπ.) για να Τον λατρεύσουμε, επειδή είναι Κυριακή. Αυτό είναι πλάνη του Διαβόλου, που προσπαθεί με κάθε τρόπο να αποτρέψει το παιδί του Θεού να λατρεύει το Κύριό Του. Δεν λατρεύουμε τον Κύριο Ιησού **επειδή** πρέπει να το κάνουμε, ή **επειδή** κάποιος μας το επέβαλε, αλλά Τον λατρεύουμε γιατί είναι εσωτερική ανάγκη της καρδιά μας, γιατί υπάρχει ανεκλάλητη χαρά όταν Τον λατρεύουμε *«με όλη την καρδιά μας, με όλη την ψυχή μας, με όλη τη διάνοιά μας και με όλη τη δύναμή μας»* (Μάρκος 1Β:30), είναι μία ευχαρίστηση που η καρδιά επιθυμεί διακαώς και ποτέ δεν γίνεται καταναγκαστικά. Όταν γίνεται αυτό, αυθόρμητα βγαίνουν από τα χείλη του πιστού λόγια ευχαριστίας και δοξολογίας: *«Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον· και πάντα τα εντός μου το όνομα το άγιον Αυτού. Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον...»* (Ψαλμός ΡΓ').

Στην προς Εβραίους επιστολή γράφει: *«Μη αφήνοντας το να **συνερχώμεθα ομού, καθώς (είναι) συνήθεια εις τινάς, αλλά προτρέποντες αλλήλους, και τοσοῦτω μάλλον, ὅσον βλέπετε πλησιάζουσιν την ημέραν»*** (Εβραίους 1':25'). Τις ημέρες της εβδομάδας που έχουμε καθιερώσει για λατρεία στον Κύριο, όσες και να είναι αυτές (δύο, τρεις, κλπ), πρέπει να τις λαχταρούμε πότε θα έρθουν για να βρεθούμε σε πιο στενή επικοινωνία με τον Κύριο, αλλά και με τους πνευματικούς αδελφούς.

Επειδή, όπως προαναφέραμε, η Κυριακή για τους περισσότερους είναι η ημέρα που δεν εργάζονται, είναι η κατάλληλη ημέρα για να γίνονται οι συγκεντρώσεις των πιστών. **Όλες όμως οι ημέρες της εβδομάδας είναι ίδιας αξίας και σπουδαιότητας ενώπιον του Θεού.** Ο απ. Παύλος στο 1Β' κεφάλαιο της Α' επιστολής προς Κορινθίους διδάσκει ότι όλα τα μέλη της εκκλησίας είναι αναγκαία για τη σωστή λειτουργία του σώματος του Χριστού. Πρέπει λοιπόν να παίρνουμε και να δίνουμε στη λατρεία της εκκλησίας, κάτι που δεν μπορεί να γίνει εάν απουσιάζουμε. Είναι γεγονός διαπιστωμένο ότι ο πιστός που απουσιάζει από τη λατρεία της εκκλησίας κατά σύστημα, για μεγάλο ή επαναλαμβανόμενο μικρό χρονικό διάστημα, πνευματικά αρχίζει να χαλαρώνει, με αποτέλεσμα η καρδιά του να παγώνει με τα πράγματα του Θεού και σιγά - σιγά

να απομακρύνεται από το θέλημα του Κυρίου. Η λεπτομέρεια στο γεγονός αυτό είναι ότι, αυτός που πνευματικά χωλαίνει και οι σχέσεις του με τον Θεό έχουν ατονήσει, πιστεύει το αντίθετο, ότι ενώπιον του Θεού, εκπληρώνει το θέλημά Του και εάν απομακρύνθηκε από την εκκλησία (όχι όμως από τον Θεό), αυτό συνέβηκε από τα σκάνδαλα και τη συμπεριφορά των άλλων αδελφών.

Όπως κάθε άλλη αλήθεια της Αγίας Γραφής είναι πνευματικά ωφέλιμη για τον κάθε ειλικρινή πιστό, έτσι και η κατανόηση της πραγματικής εκπλήρωσης του "σαββάτου" θα μας οδηγήσει σε μεγαλύτερη επίγνωση του Κυρίου μας Ιησού.

Η χριστιανική ομάδα, που είναι γνωστή με την ονομασία **"Αντβεντιστές της Έβδομης ημέρας"** τηρούν σαν ημέρα αγία και ανάπαυσης την έβδομη ημέρα του Σαββάτου. Αυτό όμως δεν σημαίνει, όσοι θεωρούν λάθος αυτή την άποψη, ότι πρέπει να τους κατακρίνουν, γιατί όπως οι Αντβεντιστές έχουν κάνει **"δόγμα" την τήρηση του ΣΑΒΒΑΤΟΥ**, το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με την Ορθόδοξη και την Καθολική εκκλησία, αλλά και μέρος της Διαμαρτυρόμενης κίνησης), που έχουν κάνει δόγμα **την τήρηση της ΚΥΡΙΑΚΗΣ** και μάλιστα υποστηρίζουν ότι αυτό είναι απολύτωςΒιβλικό!

Για να αποφεύγονται πνευματικά ολισθήματα, αλλά και για να γνωρίζουμε τη σπουδαιότητα του πνευματικού "σαββάτου" στη ζωή μας, θα πρέπει να γνωρίζουμε τις παρακάτω θέσεις:

1. Δεν εξαρτάται η πίστη μας και η επικοινωνία μας με τον Κύριο από το **εάν θα τηρήσουμε την ημέρα της Κυριακής**, σαν ημέρα ανάπαυσης, η οποία όπως ήδη αναφέραμε, δεν έχει επ' αυτού κανένα στήριγμα μέσα στην Αγία Γραφή.
2. Δεχόμαστε ότι η **ΑΝΑΠΑΥΣΗ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ** είναι πνευματική και αναφέρεται στο **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** (βλ. Ησαΐας ΚΗ:9-11, Α' Κορινθίους ΙΔ:21, Εβραίους Δ:1-11, κλπ). Όταν θα έρθει η πλήρης "ανάπαυση" του Θεού, τότε θα πάψει και η διαμάχη ανάμεσα στο "πνεύμα" και στη "σάρκα" (βλ. Γαλάτας Ε:16-17).
3. Το "σάββατο" είναι **ΣΚΙΑ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ** και **ΣΗΜΕΙΟ**

ΔΙΑΘΗΚΗΣ του Θεού προς τον άνθρωπο και ότι το "αντίτυπο του σαββάτου είναι όταν το Πνεύμα του Θεού αναπαύεται μέσα μας. Η εκπλήρωση του "σαββάτου" μέσα μας, είναι πολύ πιο ένδοξη από το ίδιο το "εβδομαδιαίο Σάββατο" της Παλαιάς Διαθήκης, το οποίο ήταν μόνο σκιά και τύπος. Ο Ιησούς είναι η εκπλήρωση του τελετουργικού νόμου της Παλαιάς Διαθήκης.

4. Εάν είναι ανάγκη να εργαζόμαστε και την Κυριακή, λόγω της φύσης της βιοτικής εργασίας μας, **δεν έχουμε ενοχές και έλεγχο στη συνείδησή μας**, γιατί εν Χριστώ Ιησού είμαστε ελεύθεροι να τηρούμε το "σάββατο" καθημερινά με την ανάπαυση του αγίου Πνεύματος του Θεού μέσα μας. Για τον λόγο αυτό, είναι απαραίτητο ο αναγεννημένος πιστός **να εκζητήσει** στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής.
5. Δεν πρέπει και δεν αρμόζει σε αγίους να κατακρίνουμε αυτούς που έχουν αφιερώσει και τηρούν κάποιες συγκεκριμένες ημέρες της εβδομάδας σαν "άγιες" ενώπιον του Θεού, γιατί αυτό είναι στην απόλυτη ελευθερία τους.
6. Δεν πρέπει να κατακρίνουμε και να κατηγορούμε (δίκαια ή άδικα) άλλους πιστούς για παράβαση των εντολών του Κυρίου, **γιατί ποιοι είμαστε εμείς που θα κρίνουμε "ξένο δούλο"**, ο Κύριος γνωρίζει τους "όντας Αυτού" και Αυτός είναι ο δίκαιος κριτής, που θα ενεργήσει με αγάπη για το παραστρατημένο πρόβατο, Αυτός είναι ο ΠΟΙΜΕΝΑΣ, εμείς είμαστε τα ΠΡΟΒΑΤΑ.
7. Υπάρχουν (καθαρές) απαντήσεις και ισχυρά επιχειρήματα μέσα στην Αγία Γραφή, που πρέπει να προσέξει ο κάθε ειλικρινής εκζητητής της αλήθειας, ώστε να μην πέσει στην παγίδα του Διαβόλου και αρχίσει **να κατακρίνει όσους δεν τηρούν** ούτε το "**Ιουδαϊκό ΣΑΒΒΑΤΟ**", ούτε τη "**χριστιανική ΚΥΡΙΑΚΗ**", αλλά τηρούν το αντίτυπο του "σαββάτου", που είναι η "ανάπαυση" του Πνεύματος του Θεού μέσα τους.
8. Βρισκόμαστε πολύ πιο κοντά στην αλήθεια του Λόγου του

Θεού, όσον αφορά το "σάββατο" του Κυρίου (την ανάπαυση του Κυρίου), όταν έχουμε σωστή διδαχή στο θέμα της **"Κυριακής ημέρας"** που αναφέρει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη Α:10, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει πως έχουμε ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, γιατί κανείς δεν μπορεί να έχει όλη την αλήθεια, αφού *«κατά μέρος γινώσκομεν και κατά μέρος προφητεύομεν· όταν όμως έλθη το τέλειον, τότε το κατά μέρος θέλει καταργηθή»* (Α' Κορινθίους ΙΓ:9-10). Ζητούμε από τον Κύριο Ιησού, που είναι η **"Αλήθεια"** (Ιωάννης ΙΔ:6), που είναι το **"Πνεύμα της Αλήθειας"** (Ιωάννης ΙΕ:13), να μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια του Λόγου Του και σε επίγνωση του προσώπου Του.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 13ο

(1) Οι λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού δεν υπόκειται πλέον στο δεσμευτικό **τυπολογικό νόμο** της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά υπόκεινται στο **νόμο της χάρις** του Ιησού, στο νόμο της Καινής Διαθήκης και είναι ελεύθεροι από τύπους. Ο Ιησούς τήρησε το νόμο του Θεού, δεν υπήρξε ποτέ παραβάτης της 4ης εντολής, τήρησε και την έβδομη ημέρα του Σαββάτου, δίνοντάς της το αληθινό νόημα στο **"σάββατο"**, εργαζόμενος τα έργα του Πατέρα, στα οποία έβρισκε **"ανάπαυση"**.

(2) Εκείνο που εμείς νομίζουμε "καλό", καθιερώνοντας για παράδειγμα την Κυριακή σαν "αγία" ημέρα, δεν σημαίνει ότι είναι και θεμελιώδης διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Οι απόστολοι δεν θεώρησαν σημαντικό να καθιερώσουν ειδικές ημέρες για εορτασμό ορισμένων γεγονότων της επίγειας ζωής του Ιησού, όπως: Γέννηση, βάπτισμα, σταύρωση, ανάσταση, κλπ.

(3) Είναι πολύ καλό και ωφέλιμο για την υγεία του ο άνθρωπος να αφιερώνει για ανάπαυση κάποια ημέρα της εβδομάδας, η οποία μπορεί και να είναι η Κυριακή. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να κατακρίνουμε αυτούς που δεν τηρούν την ημέρα της Κυριακής, αλλά τηρούν κάποια άλλη ημέρα της εβδομάδας για ξεκούραση. Είναι στη βούληση του καθενός να αποφασίσει ποια ημέρα θα καθιερώσει για σωματική ανάπαυση.

ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

σειρά 12 μαθημάτων

ομιλητής:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΤΖΕΛΕΠΗΣ

DVD
AUDIO

DVDmp3

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS

Διοικούσα "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ" • FACEBOOK: Groups/Filadelfos

ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

σειρά 12 μαθημάτων

01. Εισαγωγικά σχόλια (52.08)
02. ΠΑΣΧΑ - Μέρος Α' (89.12)
03. ΠΑΣΧΑ - Μέρος Β' (71.36)
04. ΑΣΥΜΩΝ - 2η εορτή (75.22)
05. ΔΡΑΓΗΓΑΤΟΣ - 3η εορτή (62.22)
06. ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ_Μέρος Α' (62.59)
07. ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ_Μέρος Β' (60.04)
08. ΣΑΛΠΗΓΓΙΣΤΗ_3η εορτή (53.46)
09. ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ_Μέρος Α' (57.06)
10. ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ_Μέρος Β' (64.33)
11. ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ_7η εορτή (55.17)
12. ΜΟΥΣΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ (55.45)

1016 MB - διάρκεια: 12.20.16'

ομιλητής:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Αρχική έκδοση: 11/1990 - 03/1991
Επανεκδοση σε CD: 04/2008
Έκδοση σε Video CD: 07.2017
YOUTUBE: Filadelfos Channel

E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com • 694 - 49 21 318

DVD AUDIO **DVD** mp3

11CD/VCD ή 2CDmp3 ή 3VideoCD
Τα μηνύματα έχουν αναρτηθεί σε VideoCD
στο κανάλι "Filadelfos Channel 1"

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ "ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ" ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ

Στο τέλος κάθε κεφαλαίου του βιβλίου αυτού (σύνολο δέκα τρία κεφάλαια) υπάρχει ένα **ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ**, το οποίο αποτελεί μια συνοπτική περιγραφή του συγκεκριμένου κεφαλαίου. Όλα τα "συμπεράσματα" παρατίθενται στη συνέχεια, σαν μια **συνολική επισκόπηση** του όλου θέματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Η έννοια της λέξης "ημέρα" δεν αναφέρεται αποκλειστικά σε κάποιο **συγκεκριμένο χρονικό διάστημα**, μικρό ή μεγάλο, αλλά σε εκείνο που την χαρακτηρίζει. Η λέξη "ημέρα" αναφέρεται εξίσου, **άλλοτε** στην 24ωρη ημέρα (ημερονύκτιο), **άλλοτε** στην 12ωρη ημέρα (φωτεινό μέρος της ημέρας), **άλλοτε** σε μεγάλη χρονική περίοδο και **άλλοτε** σε κάποιο γεγονός που έχει ξεχωρίσει, είτε στη ζωή κάποιου, είτε και σε λαό ολόκληρο (ιστορικό, κοινωνικό, επετειακό, πολιτικό, επιστημονικό, κλπ.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο

1. "Η ΕΒΔΟΜΗ ημέρα" ή "η ημέρα του ΣΑΒΒΑΤΟΥ" είναι αποκλειστικά **Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** σε ολόκληρη την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, είναι η ημέρα που ο Θεός την **ξεχώρισε** και την **αγίασε**. Σάββατο σημαίνει ΚΑΤΑΠΑΥΣΗ και στην ημέρα αυτή **«ουδέν δουλευτικόν έργον»** επιτρεπόταν να γίνει. Ήταν πολύ αυστηρή η τιμωρία του Θεού, σε περίπτωση που κάποιος βεβήλωνε την ημέρα του Σαββάτου. Η έβδομη ημέρα του Σαββάτου είναι το **ΣΗΜΕΙΟΝ** της δημιουργικής κυριαρχίας του Θεού προς τον άνθρωπο, είναι το σημείο ότι **αγιάζει** τον άνθρωπο, είναι η **ΑΙΩΝΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ** που έκανε ο Θεός με τον άνθρωπο, είναι η **ΣΦΡΑΓΙΔΑ** του πνευματικού Του νόμου.

2. Κάθε "ΕΒΔΟΜΟ έτος" μετά την κατάκτηση της γης Χαναάν ήταν

έτος ανάπαυσης για τη γη, ήταν "σάββατο" για τον Κύριο. Μετά το τέλος επτά εβδομάδων ετών (49 έτη), το **πεντηκοστό έτος** που ακολουθούσε ήταν "σάββατο" για τον Κύριο και ονομαζόταν **«έτος αφέσεως»** ή **«Ιωβηλαίον έτος»**. Επειδή οι Ισραηλίτες δεν τήρησαν τα έτη της ανάπαυσης της γης, δεν τήρησαν τα σάββατα του Κυρίου, σύρθηκαν αιχμάλωτοι στην Βαβυλώνα για εβδομήντα (70) έτη, μέχρι η γη να χαρεί τα σάββατα αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο

Ο Ιησούς ήταν **Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ** και **Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ**, τηρούσε το Σάββατο, εφαρμόζοντας το "πνεύμα" του νόμου του Θεού και όχι το "γράμμα", που εφάρμοζαν στην εποχή Του οι ομοεθνείς Του Ιουδαίοι, που είχαν προσθέσει **πλήθος ανθρωπίνων διατάξεων**, οι οποίες ήταν για τον άνθρωπο ένα δυσβάστακτο φορτίο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο

Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης καταργήθηκε ο **τυπολογικός νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης (θυσίες ζώων, κλπ), ενώ ο **ηθικός νόμος** εξακολουθεί να ισχύει, καθόσον έχουμε τον **τύπο** της οικονομίας του ΝΟΜΟΥ και το **αντίτυπο** της οικονομίας της ΧΑΡΗΣ. Ο Ιησούς δεν ήρθε για να καταργήσει το νόμο, αλλά ήρθε για να τον "γεμίσει", ήρθε για να δώσει το αληθινό νόημα του νόμου και να μην μένουμε στο **γράμμα** του νόμου, όπως έκαναν οι ομοεθνείς Του, αλλά να εκπληρώνουμε το **πνεύμα** του νόμου. Πρέπει να ερμηνεύουμε τον Λόγο του Θεού **"οπτόν εν πυρί"**, δηλαδή ψημένο με τη φωτιά του Πνεύματος του Θεού και να γνωρίζουμε ότι ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη, γι' αυτό κάθε λέξη της και έννοιά της έχει μέσα της τον αποκαλυπτικό λόγο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο

Η πρώτη εκκλησία δεν ασχολήθηκε καθόλου με την αλλαγή ή μη της ημέρας του Σαββάτου, αλλά ακολούθησε το πρόγραμμα του Ιουδαϊκού κατεστημένου, όπως προκύπτει από τις περιοδείες του Παύλου, ο οποίος σε κάθε πόλη που πήγαινε επισκεπτόταν (κατά τη συνήθειά του), τις συναγωγές των ομοεθνών του. Τέλος, η αποστολική εκκλησία δεν τηρούσε τα συνεχόμενα **"δύο σάββατα"**, καθόσον οι 4 από τις 7 ετήσιες εορτές έχουν ήδη εκπληρωθεί και δεν έχουν πλέον εφαρμογή στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. καθόσον οι 4 από τις 7 ετήσιες

εορτές ήδη εκπληρώθηκαν και δεν έχουν πλέον εφαρμογή στην περίοδο της Καινής Διαθήκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο

(1) Σε όλες τις περιπτώσεις που η Καινή Διαθήκη αναφέρεται στην «**πρώτη ημέρα**» της εβδομάδας, πάντα αναφέρεται ιστορικά, περιγράφοντας τα γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά τη συγκεκριμένη ημέρα. (2) Δεν υπάρχει νόμος καθιέρωσης της σημερινής Κυριακής σαν ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, η οποία αντικατέστησε το Ιουδαϊκό Σάββατο, ενώ αντίθετα στην Παλαιά Διαθήκη υπήρχε νόμος του Θεού για την τήρηση της έβδομης ημέρας, με ποινή θανάτου σε περίπτωση παρακοής του νόμου. (3) Στις Πράξεις των Αποστόλων, που περιγράφεται η λαμπρή ιστορική πορεία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αναφέρεται μόνο μία φορά. (4) Η φράση "Κυριακή ημέρα" που αναφέρεται μόνο στην Αποκάλυψη, δεν έχει καμιά σχέση με συγκεκριμένη ημέρα της εβδομάδας, καθόσον αφορά προφητικό μελλοντικό γεγονός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο:

- Τα τρία μεγάλα χριστιανικά δόγματα (στην πλειοψηφία τους) δέχονται την άποψη ότι η "Ημέρα του Κυρίου" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης είναι η ΚΥΡΙΑΚΗ (πρώτη της εβδομάδας).
- Η κίνηση των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας διδάσκουν ότι το ΣΑΒΒΑΤΟ (έβδομη ημέρα) που ίσχυε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης εξακολουθεί να ισχύει και τώρα, γιατί ούτε καταργήθηκε, ούτε και αντικαταστάθηκε από την χριστιανική Κυριακή.
- Τέλος, υπάρχουν χριστιανικές κινήσεις (αναγεννημένοι πιστοί), που δέχονται ότι **δεν ισχύει, ούτε το Εβραϊκό Σάββατο, ούτε η Χριστιανική Κυριακή**, αλλά η ανάπαυση του Θεού έχει πνευματική εκπλήρωση και όλες οι ημέρες είναι άγιες ενώπιόν Του. Η έβδομη ημέρα είναι "τύπος" της αληθινής ανάπαυσης του Κυρίου και της εκκλησίας, που θα έρθει στην έβδομη χιλιετηρίδα της ανάπαυσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο

Στο κεφάλαιο ΚΓ' του Λευιτικού διαβάζουμε ότι ο ίδιος ο Θεός είχε θεοπίσει επτά ΕΤΗΣΙΕΣ εορτές και μια ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ εορτή (το

Σάββατο), οι οποίες, κατά σειρά, είναι: **(1) ΠΑΣΧΑ**, 14η Νισάν. **(2) ΑΖΥΜΩΝ**, 15-21 Νισάν. **(3) ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ** εκ των απαρχών του θερισμού, 17η Νισάν **(4) ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ**, 50 ημέρες μετά την 17 Νισάν - 3ος μήνας Σιβάν, **(5) ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ**, 1η Τισρί. **(6) ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ**, 10η Τισρί. **(7) ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ**, 15-21 Τισρί.

Κατά την περίοδο των εορτών του Κυρίου **γινότουσαν προσφορές**, οι οποίες είχαν κάποιο συμβολισμό για την περίοδο της Καινής Διαθήκης. Ήταν ο **"τύπος"** στην Παλαιά Διαθήκη και το **"αντίτυπον"** στην Καινή Διαθήκη (προσφορά περί αμαρτίας ή παραβάσεως, προσφορά δια πυρός ή ολοκαύτωμα, ειρηνική προσφορά και προσφορά εξ αλφίτων).

Μέσα στις εορτές αυτές ο Θεός **είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες**, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν τύποι μελλοντικών αγαθών και αληθειών, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και το έργο Του για τη σωτηρία του ανθρώπου, καθώς και με τη νικηφόρα πορεία της νύμφης εκκλησίας του Χριστού.

Η εορτή της Σκηνοπηγίας, αντί να τελειώνει την **7η ημέρα** (21 Τισρί) και να είναι η ημέρα αυτή "σάββατον αναπαύσεως" από κάθε δουλευτικό έργο, συνεχιζόταν για μία ακόμα ημέρα, την **8η ημέρα**, η οποία όμως ήταν η ΠΡΩΤΗ μετά τη λήξη των επτά προηγούμενων που αποτελούσαν την εορτή της Σκηνοπηγίας. Η ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ συμβολίζει **την αιωνιότητα** και όπου συναντάμε στην Αγία Γραφή τον αριθμό ΟΚΤΩ, σε όλες τις περιπτώσεις συμβολίζει κάτι το νέο, **μία νέα αρχή**, μία νέα κατάσταση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο

(α) Ο Ησαΐας από τα βάθη των αιώνων αναφέρεται για την ανάπαυση του Θεού μέσα στον άνθρωπο, όταν αυτός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα Του, γεγονός που συνέβηκε την ημέρα της Πεντηκοστής (βλ. Ησαΐας ΚΗ:11-12, Πράξεις Β:1-4).

(β) Η έβδομη ημέρα της δημιουργίας είναι τύπος της αληθινής ανάπαυσης του Θεού στην έβδομη χιλιετηρίδα, ο Θεός "γέννησε" (τελείωσε) όλα τα έργα του από καταβολής κόσμου και επειδή τα είδε όλα "καλά λίαν" αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα.

(γ) Το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα είναι ο "σαββατισμός" του πιστού, είναι μία συνεχής κατάσταση ανάπαυσης του Θεού, όταν το σώ-

μα του πιστού γίνεται ο άγιος ναός Του.

(δ) Οι υποστηρικτές του Ιουδαϊκού Σαββάτου διακηρύττουν ότι αυτό εξακολουθεί να ισχύει στην περίοδο της Καινής Διαθήκης για 3 λόγους: (1) Το εβδομαδιαίο "σάββατο" θεσπίστηκε από τον Θεό, πριν την πτώση του ανθρώπου. (2) Δεν μπορεί να καταργήθηκε μόνο η 4η εντολή του Σαββάτου, ενώ οι λοιπές εντολές του Δεκαλόγου εξακολουθούν να ισχύουν. (3) Το χειρόγραφο με τα ανθρώπινα διατάγματα που ο Θεός εξάλειψε, δεν αφορά τις δέκα εντολές Του, αλλά τον υπόλοιπο νόμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10ο

Η ονομασία της πρώτης ημέρας της εβδομάδας σε "**Κυριακή**" άρχισε να επιβάλλεται σταδιακά από τον 4ο μ.Χ. αιώνα και είναι ένας καθαρά ειδωλολατρικός όρος που προέρχεται από την Λατινική ονομασία **DIE DOMINICA** (=Ημέρα Κυρίου) της πρώτης ημέρας της εβδομάδας των ειδωλολατρών, που ήταν αφιερωμένη στον θεό Ήλιο. Με αυτό τον τρόπο μεταφέρθηκε **η ημέρα του Κυρίου** από την ΕΒΔΟΜΗ ημέρα του Σαββάτου της Παλαιάς Διαθήκης, στην ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας της Καινής Διαθήκης, ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Ο Τερτυλλιανός είναι ο πρώτος που αναφέρεται στα συγγράμματά του για την **παύση κάθε εγκόσμιας εργασίας** την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ενώ ο Μέγας Κωνσταντίνος την αποκαλούσε "**Σεβαστή ημέρα του Ήλιου**". Σήμερα σε πολλές γλώσσες, όπως Αγγλική, Γερμανική, κλπ. η "Κυριακή" έχει την καθαρά ειδωλολατρική της ονομασία (**SunDay**=Ημέρα του Ήλιου, ή **SaturDay**=Ημέρα του Σατούρνους/Κρόνου).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11ο

(1) Σε όσες περιπτώσεις μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή (Παλαιά και Καινή Διαθήκη), περιγράφονται γεγονότα που αφορούν την **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**, τα γεγονότα αυτά συμφωνούν απόλυτα με τα γεγονότα που αναφέρονται στην **ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ** της Αποκάλυψης Α:10.

(2) Η "Κυριακή ημέρα", συνοπτικά, αρχίζει με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας του Χριστού, ακολουθούν τα συγκλονιστικά και τρομερά γεγονότα της επταετίας του Αντίχριστου, μέσα στην οποία περιλαμβάνεται και η περίοδος της "εκκλησίας της Λαοδικείας", συνεχίζει η Κυριακή ημέρα με την ένδοξη έλευση του Ιησού, τη βασιλεία Του για χίλια έτη επί της γης (Αποκάλυψη Κ:4-6), την καταστροφή του κόσμου και

τη δημιουργία νέας γης και νέου ουρανού.

(3) Οι όροι ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ και ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ είναι ταυτόσημοι και η λέξη "Κυριακή" είναι επιθετικός προσδιορισμός του "Κύριος", όπως συμβαίνει και σε άλλες περιπτώσεις, για παράδειγμα: Κυριακός Δείπνος = Δείπνος του Κυρίου, Κυριακή προσευχή = Προσευχή του Κυρίου, Κυριακή ημέρα = Ημέρα του Κυρίου, κλπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12ο:

(1) Η έννοια της λέξης "ημέρα" μέσα στην Βίβλο σε πλείστες περιπτώσεις αντιστοιχεί με **ένα έτος**, ή με **χιλία έτη** (Β' Πέτρου Γ:8, κλπ) και δεν έχει την έννοια της **24ωρης ημέρας**, αλλά αφορά μια μεγαλύτερη χρονική περίοδο, η οποία ποικίλει ανάλογα με το αποκαλυπτικό μήνυμα που μας δίνει ο Κύριος, για να εννοήσουμε τις αιώνιες αλήθειες Του και τα θαυμαστά σχέδιά Του.

(2) Ο Ιησούς Χριστός θα έρθει και θα εγκαταστήσει την Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα της βασιλείας Του, γιατί **«εκ ΣΙΩΝ θέλει εξέλθει νόμος, και λόγος Κυρίου εξ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ»** (Ησαΐας Β:3-4). Είναι πάρα πολλές οι προφητείες της θεόπνευστης Βίβλου, που αναφέρονται για τη βασιλεία δικαιοσύνης και ειρήνης που ο Ιησούς Χριστός θα εγκαθιδρύσει στη Γη με επίκεντρο την Ιερουσαλήμ και ο ίδιος θα είναι ο μόνος βασιλιάς σε όλη τη Γη.

(3) Στη χιλιετή περίοδο, όπου δεν θα υπάρχει ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις για να παρασύρουν τον άνθρωπο στο κακό, ο Ιησούς, **έχοντας την έδρα του στην ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ**, θα κυβερνά με ευθύτητα, με αλήθεια και δικαιοσύνη. Η χιλιετής βασιλεία του Ιησού θα είναι η έβδομη κατά σειρά χιλιετηρίδα, κατά την οποία ο άνθρωπος θα ζει με τις συνθήκες που ζούσε πριν την πτώση του στην αμαρτία. Ότι έχασε ο άνθρωπος μέσα στον κήπο της Εδέμ, με την παρακοή του Αδάμ και της Εύας, τώρα θα τα απολαμβάνει, θα ζει μέσα στην αληθινή ανάπαυση του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13ο

(1) Οι λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού δεν υπόκειται πλέον στο δεσμευτικό **τυπολογικό νόμο** της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά υπόκεινται στο **νόμο της χάρης** του Ιησού, στο νόμο της Καινής Διαθήκης και είναι

ελεύθεροι από τύπους. Ο Ιησούς τήρησε το νόμο του Θεού, δεν υπήρξε ποτέ παραβάτης της 4ης εντολής, τήρησε και την έβδομη ημέρα του Σαββάτου, δίνοντάς της το αληθινό νόημα στο **"σάββατο"**, εργαζόμενος τα έργα του Πατέρα, στα οποία έβρισκε **"ανάπαυση"**.

(2) Εκείνο που εμείς νομίζουμε "καλό", καθιερώνοντας για παράδειγμα την Κυριακή σαν "αγία" ημέρα, δεν σημαίνει ότι είναι και θεμελιώδης διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Οι απόστολοι δεν θεώρησαν σημαντικό να καθιερώσουν ειδικές ημέρες για εορτασμό ορισμένων γεγονότων της επίγειας ζωής του Ιησού, όπως: Γέννηση, βάπτισμα, σταύρωση, ανάσταση, κλπ.

(3) Είναι πολύ καλό και ωφέλιμο για την υγεία του ο άνθρωπος να αφιερώνει για ανάπαυση κάποια ημέρα της εβδομάδας, η οποία μπορεί και να είναι η Κυριακή. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να κατακρίνουμε αυτούς που δεν τηρούν την ημέρα της Κυριακής, αλλά τηρούν κάποια άλλη ημέρα της εβδομάδας για ξεκούραση. Είναι στη βούληση του καθενός να αποφασίσει ποια ημέρα θα καθιερώσει για σωματική ανάπαυση.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ή Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ

❖ **Α ρ χ ί ζ ε ι** με την αρπαγή της σώματος του Χριστού, με την **αρπαγή της νύμφης εκκλησίας**, όπου οι πιστοί ΝΕΚΡΟΙ θα αναστηθούν με νέα άφθαρτα σώματα και οι ΖΩΝΤΑΝΟΙ πιστοί θα μεταμορφωθούν, τα σώματά τους δηλαδή θα γίνουν αθάνατα και όλοι μαζί (αναστημένοι νεκροί και μεταμορφωμένοι ζωντανοί) θα συναντήσουν τον Ιησού στον αέρα, στο μεσουράνημα (βλ. Α΄ Θεσσαλονικείς Δ:16, Α΄ Κορινθίους ΙΕ:50-54, Ματθαίος ΚΔ:31, 40-41, Λουκάς ΙΖ:34-45, Αποκάλυψη ΙΒ:5, Ησαΐας Ξ:8, κλπ). Αυτή η εμφάνιση του Κυρίου Ιησού θα είναι άορατη. Η αρπαγή της «**εκκλησίας της Φιλαδέλφειας**» θα γίνει ξαφνικά

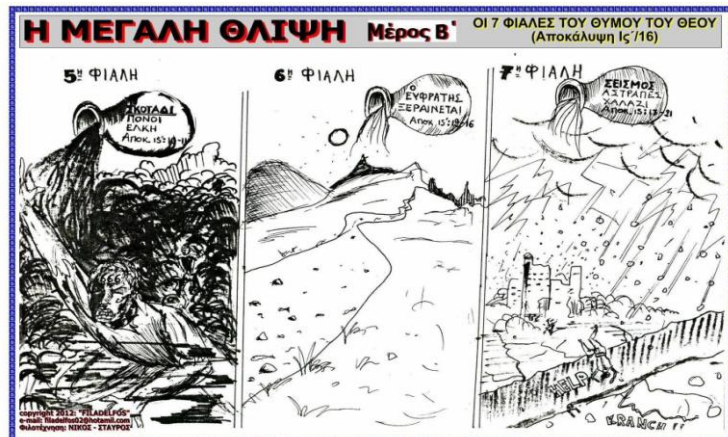
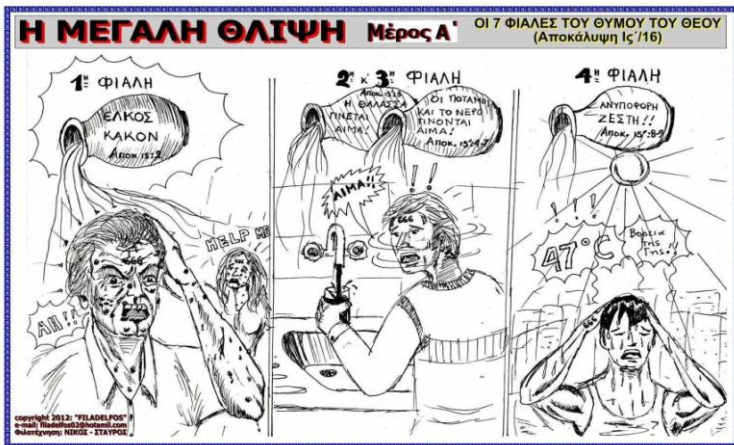

❖ **Συνεχίζει** με την εμφάνιση του Υπέρ-Ηγέτη, του **Αντίχριστου**, ο οποίος θα ανακηρυχθεί παγκόσμιος κυρίαρχος για μια περίοδο επτά ετών (Αποκάλυψη κεφ.ΙΓ΄ και ΙΖ, Β' Θεσσαλονικείς κεφ.Β΄, κλπ), όπου στα πρώτα τριάμισι χρόνια δοκιμάζεται σκληρά η «**εκκλησία της Λαοδίκειας**», που είναι οι (χλιαροί) πιστοί που δεν αρπάχθηκαν, αλλά παρέμειναν κάτω, αλλά στη συνέχεια δεν υποτάχθηκαν στο σύστημα του Αντίχριστου και παρέμειναν πιστοί στον Κύριο Ιησού μέχρι που ο Αντίχριστος τους θανάτωσε

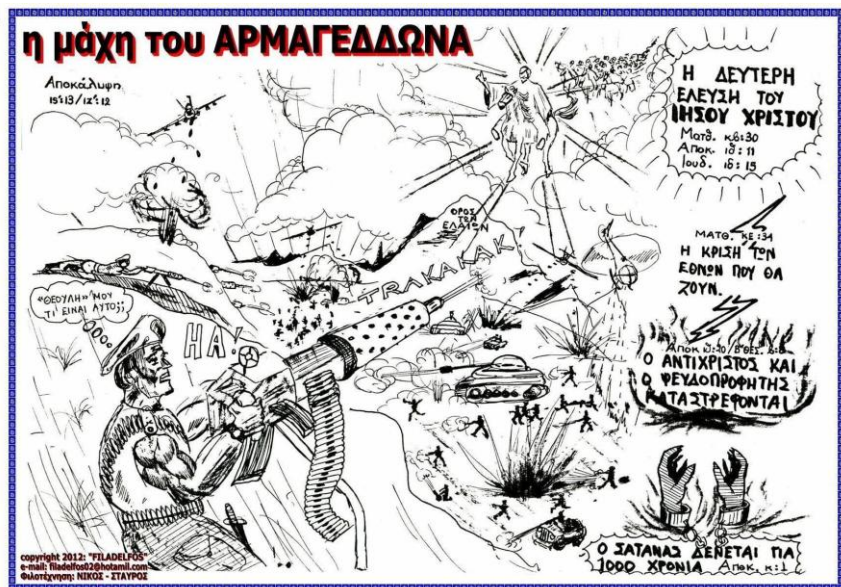

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τυπολογικά η «**εκκλησία της Λαοδίκειας**» είναι ή «**οι δύο μάρτυρες**» του ΙΑ΄ κεφ. της Αποκάλυψης, ή «**οι 5 φρόνιμες παρθένες**», ή «**η εκκλησία της θλίψης**». Όλες αυτές οι ορολογίες αναφέρονται στο ίδιο γεγονός. Για περισσότερες λεπτομέρειες διάβασε το υπ΄ αριθ. 45 θέμα του βιβλίου «**ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ**» (κωδικός 35), που αναφέρεται στους 2 μάρτυρες της Αποκάλυψης.

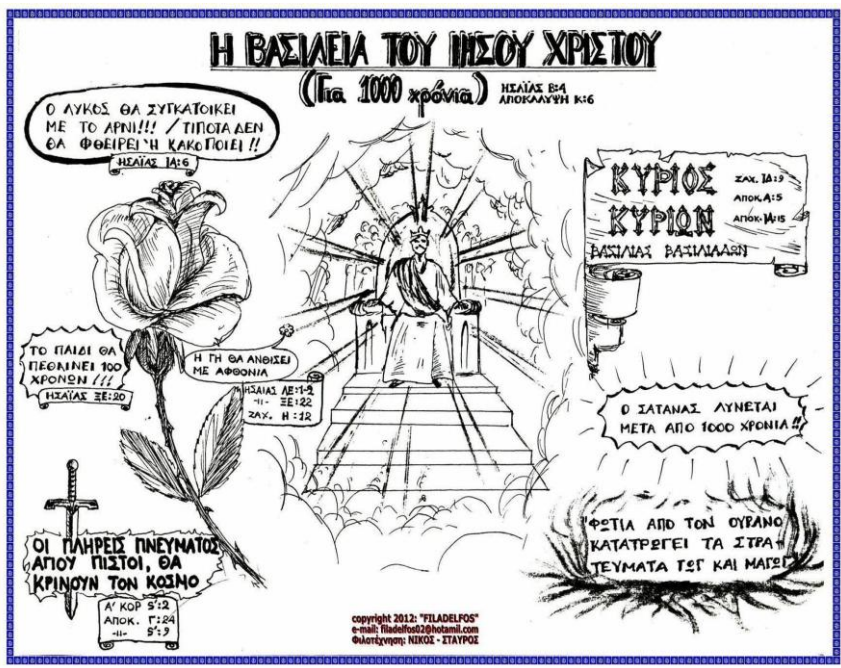
❖ **Συνεχίζει** σε όλη την περίοδο της επταετίας του Αντίχριστου, κατά την οποία η ανθρωπότητα αντιμετωπίζει τις φοβερότερες κρίσεις του Θεού από τη δημιουργία του κόσμου μέχρι και τη συντέλεια του κόσμου, όπου οι κρίσεις αυτές εκδηλώνονται με τη μορφή των 7 σφραγίδων (Αποκάλυψη, κεφ. 5΄), των 7 σαλπύγγων (Αποκάλυψη, κεφ. Η΄), και των 7 φιαλών (Αποκάλυψη, κεφ. Ι5΄), ιδιαίτερα κατά τα δεύτερα τριάμισι χρόνια, όπου εάν οι ημέρες «*δεν συνετέμνοντο*» από τον Κύριο, δεν θα ζούσε κανένας άνθρωπος. Η περίοδος αυτή είναι γνωστή ως η «περίοδος της Μεγάλης Θλίψης»

❖ **Σ υ ν ε χ ί ζ ε ι** με τη μάχη του Αρμαγεδδώνα στο τέλος της επταετίας του Αντίχριστου (Αποκάλυψη κεφ. 1ς', Ιωήλ κεφ.Γ, Ησαΐας κεφ.ΚΔ, κλπ) και με την ένδοξη **ορατή** έλευση του Κυρίου Ιησού, που θα έρθει με αναρίθμητα στρατεύματα που θα αποτελούνται από τους **αρπαχθέντας** προ επταετίας αγίους («εκκλησία Φιλαδέλφειας»), από τους **φονευθέντας** και μετά αναστηθέντας αγίους της θλίψης («εκκλησία Λαοδικείας») και από τους **αγγέλους Του** (Αποκάλυψη ΙΘ:11-16), όπου ο Σατανάς συλλαμβάνεται και δένεται για χίλια έτη (Αποκάλυψη Κ:1-3) ενώ ο Αντίχριστος (το 1^ο θηρίο) και το όργανό του, ο Ψευδοπροφήτης (το 2^ο θηρίο), ρίχνονται ζωντανοί στη λίμνη του πυρός (Αποκάλυψη ΙΘ:20).

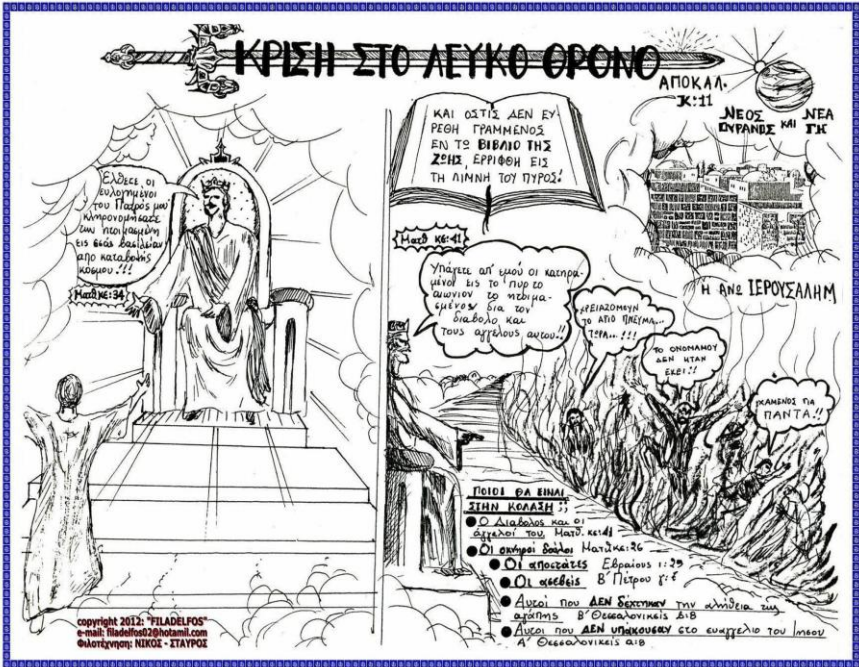

❖ **Συνεχίζει** με τη βασιλεία του Κυρίου Ιησού, που πνευματικά και τυπολογικά είναι **Η ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ** ή **Η ΕΒΔΟΜΗ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ**, στο τέλος της οποίας λύνεται για λίγο ο Σατανάς (Αποκάλυψη Κ:7-10), ο οποίος, αφού πλανήσει και πάλι τους κατοίκους της Γης, συλλαμβάνεται και ρίχνεται για πάντα στη λίμνη του πυρός, όπου είναι το Θηρίον (ο Αντίχριστος) και ο Ψευδοπροφήτης.....

❖ **Σ υ ν ε χ ί ζ ε ι** με την κρίση μπροστά στο μεγάλο ΛΕΥΚΟ ΘΡΟΝΟ (Αποκάλυψη Κ:11-15, Ματθαίος ΚΕ:31-46, κλπ) και την κατάστροφη Ουρανού και Γης

❖ **Τ ε λ ε ι ώ ν ε ι** Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ με τη δημιουργία νέου Ουρανού και νέας Γης (Αποκάλυψη ΚΑ:1).

Τ Ε Λ Ο Σ

Ψαλμός 92

«Ψαλμός ωδής διά την ημέραν του ΣΑΒΒΑΤΟΥ»

01. Αγαθόν το να δοξολογή τις τον Κύριον και να ψαλμωδή εις το όνομά σου, Υψιστε·
02. να αναγγέλλη το πρωΐ το έλεός σου και την αλήθειάν σου πάσαν νύκτα,
03. με δεκάχορδον όργανον και με ψαλτήριον· με ωδήν και κιθάραν.
04. Διότι με εύφρανας, Κύριε, εν τοις ποιήμασί σου· θέλω αγάλλεσθαι εν τοις έργοις των χειρών σου.
05. Πόσον μεγάλα είναι τα έργα σου, Κύριε βαθείς είναι οι διαλογισμοί σου σφόδρα.
06. Ο άνθρωπος ο ανόητος δεν γνωρίζει, και ο μωρός δεν εννοεί τούτο·
07. ότι οι ασεβείς βλαστάνουσιν ως ο χόρτος, και ανθούσι πάντες οι εργάται της ανομίας, διά να αφανισθώσιν αιωνίως.
08. **Αλλά συ, Κύριε, είσαι ύψιστος εις τον αιώνα.**
09. Διότι, ιδού, οι εχθροί σου, Κύριε, διότι, ιδού, οι εχθροί σου θέλουσιν εξολοθρευθή· θέλουσι διασκορπισθή πάντες οι εργάται της ανομίας.
10. Αλλά συ θέλεις υψώσει ως του μονοκέρωτος το κέρασ μου· εγώ θέλω χρισθή με νέον έλαιον·
11. και ο οφθαλμός μου θέλει ιδεί την εκδίκησιν των εχθρών μου· τα ώτα μου θέλουσιν ακούσει περὶ των κακοποιών των επανισταμένων κατ' εμού.
12. **Ο δίκαιος ως φοίνιξ θέλει ανθεί· ως κέδρος του Λιβάνου θέλει αυξάνει.**
13. Πεφυτευμένοι εν τω οίκω του Κυρίου, θέλουσιν ανθεί εν ταις αυλαίς του Θεού ημών·
14. θέλουσι καρποφορεί και εν αυτώ τω βαθεί γήρατι, θέλουσιν είσθαι ακμάζοντες και ανθηροί·
15. **διά να αναγγέλλωσιν ότι δίκαιος είναι ο Κύριος, το φρούριόν μου· και δεν υπάρχει αδικία εν Αυτώ.**

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ
Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**

**ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΠΙΝΑΚΕΣ**

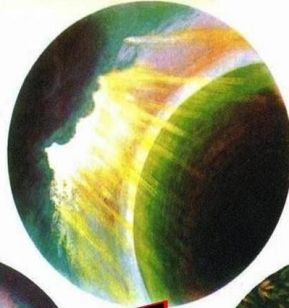
**Τα ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ και οι ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
είναι από το βιβλίο των εκδόσεών μας
«ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΤΟΡΙΑ»**

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ» - Αθήνα 2018

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ **ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ**
6 ΗΜΕΡΕΣ

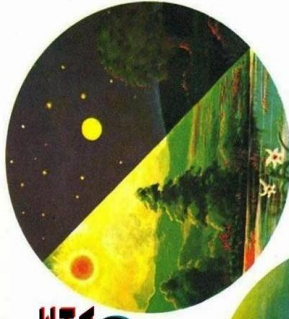
1η ημέρα
ΦΩΣ
(Γένεσις Α:3-5)

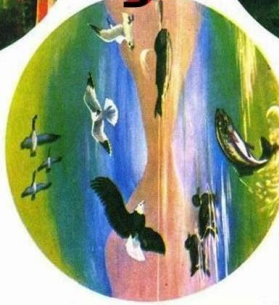
2η ημέρα
ΣΤΕΡΕΩΜΑ
(Γένεσις Α:6-8)

3η ημέρα
ΦΥΤΑ · ΓΗ · ΘΑΛΑΣΣΑ
(Γένεσις Α:9-13)

4η ημέρα
ΗΛΙΟΣ
ΣΕΛΗΝΗ
ΑΣΤΕΡΙΑ
(Γένεσις Α:14-19)

5η ημέρα
ΨΑΡΙΑ · ΠΟΥΛΙΑ
(Γένεσις Α:20-23)

6η ημέρα
ΖΩΑ & ΑΝΘΡΩΠΟΣ
(Γένεσις Α:24-31)

copyright 03.2013: "FILADEFOS"
E-mail: filadefos02@hotmail.com
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΑΝΚΙΒΙΔΑΝΗ ΤΖΕΛΕΠΗ

ΟΙ 7 ΗΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

1η ΗΜΕΡΑ

Βλέπετε = Γένεσις Α': 3-5

2η ΗΜΕΡΑ

Βλέπετε = Γένεσις Α': 6-8

3η ΗΜΕΡΑ

Βλέπετε = Γένεσις Α': 9-13

4η ΗΜΕΡΑ

Βλέπετε = Γένεσις Α': 14-19

5η ΗΜΕΡΑ

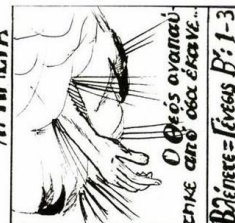
Βλέπετε = Γένεσις Α': 20-23

6η ΗΜΕΡΑ

Βλέπετε = Γένεσις Α': 24-31

7η ΗΜΕΡΑ

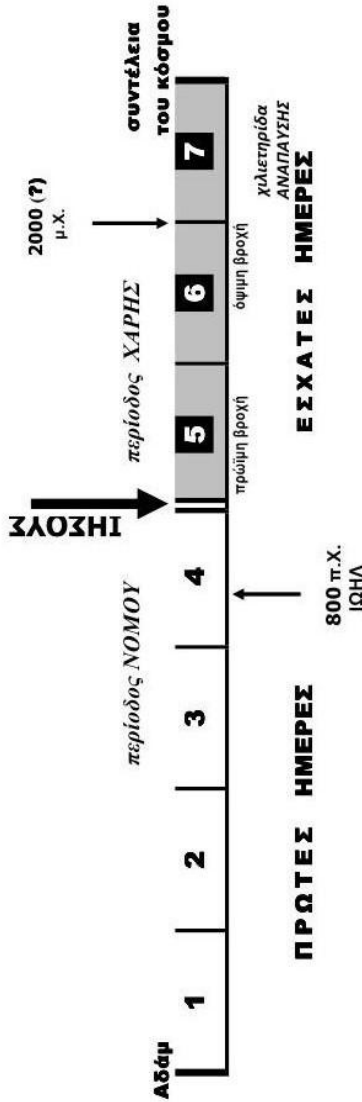

Βλέπετε = Γένεσις Β': 1-3

"...Και συνετελέσθησαν ο ουρανός και η γη και πάσα η στρατιά αυτών" (Γένεσις 1:1)

Copyright: "ETLADELPHOS"
E-mail: filadelfos2@hotmail.com
Φωτογράφηση: ΝΙΚΟΣ - ΣΤΑΥΡΟΣ

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗΝ ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η ημερομηνία 2.000 μ.Χ. δεν ανταποκρίνεται στην **πραγματικότητα**, καθόσον το σημερινό ημερολόγιο δεν αντιστοιχεί με το Εβραϊκό. Έχει **στρογγυλοποιηθεί** για πρακτικούς λόγους, ώστε να γίνει κατανοητό το ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ. Η εβδομή χιλιετηρίδα θα αρχίσει επτά έτη μετά την αρπινή της εκκλησίας (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ:13-18, Α' Κορινθίους ΙΕ:51-54, Ματθαίος ΚΔ:36-41, Λουκάς ΙΖ:26-37, κλπ)

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΙΩΗΛ ΓΙΑ ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

«...Διότι έδωκεν (ο Θεός) εις εσάς την ΠΙΣΤΙΜΟΝ βροχήν εγκαίρως, και θέλει βρέξει εις εσάς βροχήν πρώιμον και ΟΨΙΜΟΝ, ως πρότερον» (Ιωήλ, κεφ. Β/2, εδ.23).

«...Και μετά ταύτα ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ επί πάσαν σάρκαν, και θέλουσι **προφητεύσει** οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, οι πρεσβύτεροι σας θέλουσιν **ενυπνισθή** ενύπνια, οι νεανίσκοι σας θέλουσιν **ιδεί οράσεις**...» (Ιωήλ, κεφ. Β/2, εδ.28).

ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ - ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

«...Διότι ούτοι δεν είναι μεθυμένοι, καθώς σεις νομίζετε, διότι είναι τρίτη ώρα της ημέρας, αλλά **τούτο** είναι το ρηθέν διά του προφήτου Ιωήλ

.....Και εν ταις **ΕΣΧΑΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ**, λέγει ο Θεός, ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ επί πάσαν σάρκαν, και θέλουσι **προφητεύσει** οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, και οι νεανίσκοι σας θέλουσιν **ιδεί οράσεις**, και οι πρεσβύτεροι σας θέλουσιν **ενυπνισθή** ενύπνια ...» (Πράξεις Αποστόλων, κεφ. Β/2, εδ.15-17)

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 4

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(1) ΕΒΡΑΪΚΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ - 7 εορτές (Λευιτικό ΚΓ' /23)

1^{ος} ΝΙΣΑΝ ή Αβιθ (3 εορτές)	2^{ος}	3^{ος} ΣΙΒΑΝ (1 εορτή)	4^{ος}	5^{ος}	6^{ος}	7^{ος} ΤΙΣΡΙ ή Εθανείμ (3 εορτές)
1. Πάσχα (14 ^η) 2. Αζύμων (15-21) 3. Δράγματος (17 ^η)		4. Πεντη- κοστής (50 ημέρες μετά την 3 ^η εορτή)				5. Σαλιγγων (1 ^η) 6. Εξιλέωσης (10 ^η) 7. Σκηνοπηγίας (15-21)

(2) ΕΒΡΑΪΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ - 13 μήνες

1 ^{ος}	2 ^{ος}	3 ^{ος}	4 ^{ος}	5 ^{ος}	6 ^{ος}	7 ^{ος}	8 ^{ος}	9 ^{ος}	10 ^{ος}	11 ^{ος}	12 ^{ος}	13 ^{ος}
ΝΙΣΑΝ	ΖΙΦ	ΣΙΒΑΝ	ΘΑΜΜΟΥΖ	ΑΒ ή ΟΒ	ΕΛΟΥΔ	ΤΙΣΡΙ	ΒΟΥΛ	ΧΙΣΛΕΥ	ΤΕΒΕΘ	ΣΑΒΑΝ	ΑΔΑΡ	ΒΕΝ σάαρ

(3) 1^{ος} μήνας ΝΙΣΑΝ - ΠΑΣΧΑ (Έξοδος ΙΒ/12)

	↓	15-21 εορτή των ΑΖΥΜΩΝ										
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22-30
Ο Ιησούς ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ στην Ιερουσαλήμ				ΠΑΣΧΑ (σύλληψη Ιησού)				Ανάσταση Ιησού -εορτή ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ-				

επιμέλεια - σχεδίαση:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΙΩΒΗΛΙΑΙΟΝ ΕΤΟΣ - ΕΤΟΣ ΑΦΕΞΕΩΣ

ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΚΕ:8-13

1							2							3							4							5							6							7																											
1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5	6	7
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	ΙΩΒΗΛΙΑΙΟΝ																			

επτά εβδομάδες ετών

8. Και θέλετε αφιρήσει εις σεσατόν επτά εβδομάδας ετών, επτάκις επτά έτη· και αι ημέραι των επτά εβδομάδων των ετών θέλωσι ενίσθαι εις σε **τεσσαράκοντα εννέα έτη**.
9. Τότε θέλει κάμει να χρήση ο *αλάλαγιός* της *σάλπιγγος* την δεκάτην του εβδομου μηνός· την ημέραν του **ΕΙΛΑΣΜΟΥ** θέλετε κάμει να χρήση η *σάλπιγξ* καθ' όλην την γην σας.
10. Και θέλετε αγιάσαι το **ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΕΤΟΣ** και θέλετε διακηρύξει άφασιν εις την γην προς πάντας τους κατοίκους αυτής· ουτός θέλει είσθαι ενιαυτός αφέσεως εις σούς· και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις το κτήμα αυτού και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την οικογένειαν αυτού.
11. Ενιαυτός αφέσεως θέλει είσθαι εις σούς **ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΕΤΟΣ**· δεν θέλετε σπείρει ουδέ θέλετε θερίσαι το βλαστάριον αρ' αυτού εν αυτό και δεν θέλετε τρυγήσει την ακλάδεντον άμπελον αυτού.
12. διότι **ενιαυτός αφέσεως είναι άγιος**· θέλει είσθαι εις σούς· από της παιδιάδος θέλετε τρώγει το προϊόν αυτής. 13. Είς το έτος τούτο της αφέσεως θέλετε επιστρέψει έκαστος εις το κτήμα αυτού..... (ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΚΕ8-13)

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 6

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

(Α) ΣΥΝΟΠΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

(Β) ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

ΟΙ 4 ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΕΣ

<p>Ενύπνιο ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡΑ (Δανιήλ, κεφ. Β12)</p>	<p>1</p> <p>ΚΕΦΑΛΗ (χρυσός) ΒΑΒΥΛΩΝΑ</p>	<p>Α' όραμα ΔΑΝΙΗΛ (Δανιήλ, κεφ. Ζ17)</p> <p>ΛΕΩΝ με ΠΤΕΡΥΓΕΣ ΑΕΤΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΑ</p>	<p>Β' όραμα ΔΑΝΙΗΛ (Δανιήλ)</p> <p>copyright 2012: "ALCIVLADIS TZELEPIS" Τηλ. κεντρικό: 694 - 49 21 318 e-mail: filadelfos02@hotmail.com</p>
<p>2</p>	<p>(ασήμι) ΣΤΗΘΟΣ και ΒΡΑΧΙΟΝΕΣ ΜΗΔΟ - ΠΕΡΣΙΑ</p>	 <p>ΑΡΚΤΟΣ ΜΗΔΟ - ΠΕΡΣΙΑ</p>	<p>ΚΡΙΟΣ (κρίαρι) 2 ΚΕΡΑΤΑ ΜΗΔΟ- ΠΕΡΣΙΑ</p>
<p>3</p>	<p>(χάλκος) ΚΟΙΛΙΑ και ΜΗΡΟΙ ΕΛΛΑΔΑ</p>	 <p>ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ 4 ΠΤΕΡΥΓΕΣ ΑΕΤΟΥ ΕΛΛΑΔΑ</p>	<p>ΤΡΑΓΟΣ 1 ΚΕΡΑΣ ΕΜΑΔΑ ΠΕΡΙΒΛΕΤΤΟ</p>
<p>4</p>	<p>ΚΝΗΜΕΣ (σίδηρος) ΡΩΜΗ ΠΟΔΙΑ - ΔΑΚΤΥΛΟΙ (σίδηρος & πηλός)</p>	<p>ΤΡΟΜΕΡΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΙΣΧΥΡΟ ΣΦΟΔΡΑ</p>	<p>ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΠΤ1-2 ...Και εβον θήριον ενόβιον εκ της θαλάσσης, το οποίον είχε ΚΕΦΑΛΑΣ 7 και ΚΕΡΑΤΑ 10... και επί των κέρατων αυτού 10 ΔΙΑΚΗΡΙΑΤΑ... ...Και το θήριον το οποίον εβον, ήτο ομοίον με ΠΑΡΑΔΑΛΛΙΝ, και οι πόδες αυτού ως ΑΡΚΤΟΣ, και το στόμα αυτού ως στόμα ΛΕΟΝΤΟΣ, και εβουκεν εις αυτό ο ΔΡΑΚΟΝ την..."</p>

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 8

<p>ΔΑΝΙΗΛ - κεφ. Β12 ΕΝΥΠΝΙΟ (όνειρο) ΝΑΒΟΥΚΟΔΟΝΟΣΟΡΑ</p>	<p>ΔΑΝΙΗΛ - κεφ. Ζ17 Α΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>ΔΑΝΙΗΛ - κεφ. Η18 Β΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ - κεφ. Ι17 όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ - κεφ. Ι13 όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ - κεφ. Ι11 όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>
<p>ΕΙΚΟΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ομοίωμα</p>	<p>4 ΘΗΡΙΑ Α΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ Β΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>
<p>ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΚΗ αυτοκρατορία ΚΕΦΑΛΗ (Χρυσός)</p>	<p>4 ΘΗΡΙΑ Α΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ Β΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>
<p>ΜΗΛΟ - ΠΕΡΙΣΚΗ αυτοκρατορία ΣΤΗΘΟΣ και ΒΡΑΧΙΟΝΕΣ (ασήμη)</p>	<p>4 ΘΗΡΙΑ Α΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ Β΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>
<p>ΕΛΛΗΝΙΚΗ αυτοκρατορία ΚΟΙΜΙΑ & ΜΗΡΟΙ (χαλαρός)</p>	<p>4 ΘΗΡΙΑ Α΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ Β΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>
<p>ΡΩΜΑΪΚΗ αυτοκρατορία ΚΝΗΜΕΣ (επίδηρος)</p>	<p>4 ΘΗΡΙΑ Α΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ Β΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>
<p>ΠΟΔΙΑ - ΔΑΚΤΥΛΟΙ (επίδηρος & πηλός)</p>	<p>4 ΘΗΡΙΑ Α΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ Β΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>
<p>ΕΙΚΟΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ομοίωμα</p>	<p>4 ΘΗΡΙΑ Α΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ Β΄ όραμα ΔΑΝΙΗΛ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>	<p>2 ΘΗΡΙΑ όραση ΙΩΑΝΝΗ</p>

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 9

**70 εβδομάδες του
ΔΑΝΙΗΛ Θ'**

$$7 + 62 + 1 = 70 \text{ εβδομάδες}$$

$$70 \text{ εβδ.} = 490 \text{ ημέρες/έτη (σύνολο)}$$

$$490 \text{ έτη} - 7 \text{ έτη} = 483 \text{ έτη } \mathbf{X} \mathbf{360}$$

ημ. (Βιβλικό έτος) =

$$= 173.880 \text{ ημ.} : 365 \frac{1}{4} \text{ (ηλιακό έτος)}$$

$$= 476 \text{ έτη}$$

445 π.Χ. 1^η Νισάν
(= 4ο πρόσταγμα/Νεμεσίας Β')

32 μ.Χ. 10^η Νισάν
(= Είσοδο Ι.Χ. στα Ιεροσόλυμα)

$$= 476 \text{ έτη} (= 62 \text{ εβδομάδες})$$

2
καταληκτικές
προφητείες

**430 ημέρες του
ΙΕΖΕΚΙΗΛ Δ'**

ΜΙΑ ημέρα = ΕΝΑ έτος

ΒΛΕΠΕ: Ιεζεκιήλ Δ:4-6 ❖ Αριθμοί ΙΔ:32-34 ❖ Γένεσις ΚΘ:28-29 ❖ Αποκαλυψη ΙΑ

ΕΠΤΑΠΛΑΣΙΑ τιμωρία
Λευιτικό, κεφ. Κς: 18, 21, 23, 27, κλπ.

$$390 \text{ ημ} + 40 \text{ ημ} = 430 \text{ ημέρες/έτη (σύνολο)}$$

$$430 \text{ έτη} - 70 \text{ έτη Βαβυλ.σχηματισίας (606 - 536 π.Χ.)} =$$

$$360 \text{ έτη (υπόλοιπο)}$$

$$360 \text{ έτη } \mathbf{X} \mathbf{7} \text{ έτη τιμωρίας} = 2520 \text{ έτη } \mathbf{X} \mathbf{360}$$

ημ. (Βιβλικό έτος) =

$$= 907.200 \text{ ημ.} : 365 \frac{1}{4} \text{ (ηλιακό έτος)} =$$

$$2.483 \text{ έτη}$$

$$606 - 536 \text{ π.Χ.} = 70 \text{ έτη}$$

$$536 \text{ π.Χ.} = 360 \mathbf{X} \mathbf{7} = 2520 \text{ έτη} =$$

15 Μαΐου 1948

606 π.Χ. - 1948 μ.Χ. = 430 ημέρες
(έτη) Ιεζεκιήλ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΣΧΕΔΙΑΣΗ:
- ΔΑΚΤΥΛΙΑΝΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ -
copyright: "PHILADELPHOS" (Α.Τ.)
www.philadelphos.com
facebook: Groups/philadelphos
Τηλ. κινητό: 694 - 49 21 318

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΜΦΑΝΙΣΗ και ΒΑΣΙΛΕΙΑ του ANTIXΡΙΣΤΟΥ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΛΙΨΗ Μέρους Α'
ΟΙ 7 ΦΙΑΛΕΣ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
(Αποκάλυψη 15 /16)

copyright 2012: "FIJADELFOS"
e-mail: fjadelfos2@hotmail.com
Φωτογράφηση: ΝΙΚΟΣ - ΣΤΑΥΡΟΣ

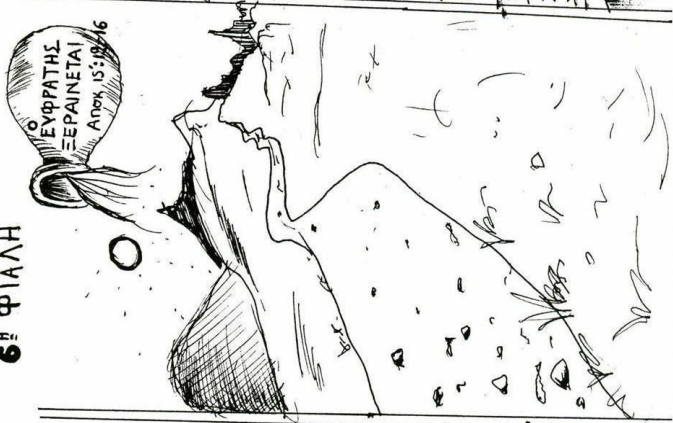
Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΛΙΨΗ Μέροσ Β'

ΟΙ 7 ΦΙΛΕΣ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
(Αποκάλυψη Ις'/16)

5^η ΦΙΛΗ

6^η ΦΙΛΗ

7^η ΦΙΛΗ

copyright 2012: 'HILADEFOS'
e-mail: hiladefos@protonmail.com
Φωτογραφίες: iutatos - STARFOS

η μάχη του ΑΡΜΑΓΕΔΩΝΑ

Αποκάλυψη
15:13 / 17:12

copyright 2012: "TILADELI" OS
Επιμέλεια: ΝΙΚΟΣ - ΣΤΑΥΡΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΟΥ ΧΡΕΣΤΟΥ

(Για 1000 χρόνια)
ΗΣΑΙΑΣ Β:4
ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Κ:6

Ο ΛΥΚΟΣ ΘΑ ΣΥΓΚΡΑΤΟΙΚΕΙ
ΜΕ ΤΟ ΑΡΝΙ!!! / ΠΙΠΟΤΑΔΕΝ
ΘΑ ΦΘΕΙΡΕΙ Ή ΚΑΚΟΠΟΙΕΙ !!
ΗΣΑΙΑΣ ΙΑ:6

Η ΤΗ ΘΑ ΑΝΘΙΣΕΙ
ΜΕ ΑΡΘΟΝΙΑ
ΗΣΑΙΑΣ ΛΒ:14
ΖΑΧ. Η:12

ΤΟ ΠΛΑΙΔΙ ΘΑ
ΠΡΕΜΝΕΙ 100
ΧΡΟΝΙΑ !!!
ΗΣΑΙΑΣ ΞΕ:20

ΟΙ ΠΛΗΡΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΛΑΠΟΥ ΠΙΣΤΟΙ, ΘΑ
ΚΡΙΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
Α' ΚΟΡ 5:12
ΑΠΟΚ. Γ:124
-11-
5:3

ΚΥΡΙΟΣ
ΚΥΡΙΩΝ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΖΑΧ. ΙΑ:9
ΑΠΟΚΑ:15
ΑΠΟΚ. Μ:15

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΑΥΝΕΤΑΙ
ΜΕΤΑ ΑΠΟ 1000 ΧΡΟΝΙΑ !!

ΦΩΤΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ
ΚΑΤΑΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΣΤΡΑ
ΤΕΥΜΑΤΑ ΤΩΓ ΚΑΙ ΜΑΓΩΓ

copyright 2013 "PHILADELFOI"
Εκδόσεις: Πνευματικό Κέντρο των Φιλαδέλφων
Εκτελεστική: ΝΙΚΟΣ - ΣΙΑΥΡΟΣ

ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΛΕΥΚΟ ΟΡΟΣ

ΑΠΟΚΑΛ. Κ:11

ΝΕΟΣ ΝΕΦΑ
ΣΥΡΑΝΟΣ ΜΙ ΣΤΗ

ΚΑΙ ΟΣΤΙΣ ΔΕΝ ΕΥ-
ΡΕΘΗ ΓΡΑΜΜΕΝΟΣ
ΕΝ ΤΩ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ
ΣΧΗΣ, ΕΡΡΙΦΘΗ ΕΙΣ
ΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ!

Ματθ κε:41

Υπαίετε, αὐ' ἐμοῦ οἱ κλητοὶ.
Ὁ νόμος τοῦ πνεύματος
καὶ τῆς ἀγάπης ἵνα
ὑμεῖς ἀγαπήτε τὸν
καὶ τὸν πλησίον ὑμῶν
ὡς ἑαυτόν.

Η ΑΝΘ' ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΠΡΟΣΑΧΩΟΥ
ΑΝ ΑΠΟ ΠΙΣΤΙΜΑ...
ΠΡΑ...!!

ΚΑΜΕΝΟΣ ΠΑ
ΠΑΝΤΑ!!

- ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ
ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΗΑΡΤ. κε:41
- ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ, ΟΥΡΑΝΟΙ ΗΑΡΤ. κε:26
- ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ Κ' ΕΛΕΙ.!!
- ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ Κ' ΕΛΕΙ.!!
- ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ Κ' ΕΛΕΙ.!!
- ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ Κ' ΕΛΕΙ.!!

ΕΙΣΘΕ ΟΙ
ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ

Ματθ κε:24

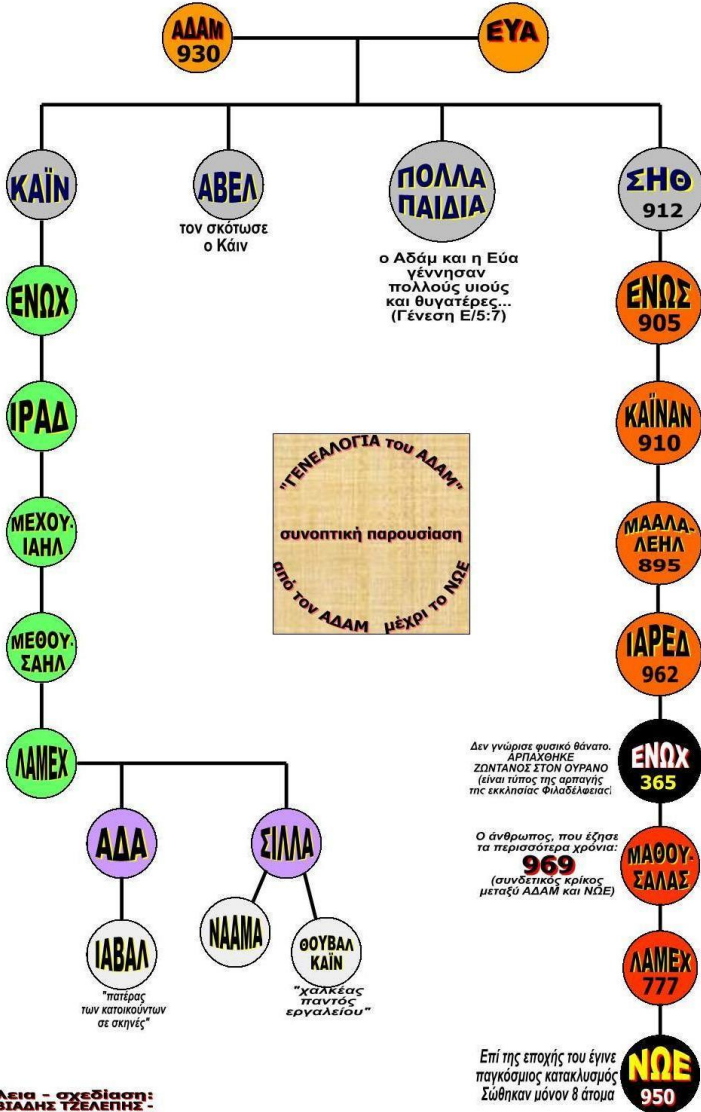
copyright 2012: "TELAEFOS"
e-mail: telaeφος@comcast.com
Θεογραφία: ΝΑΡΚΟ - ΣΤΑΥΡΟΣ

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 19

ΜΗΝΗΜΑΤΑ – ΜΑΘΗΜΑΤΑ «Φ Ι Λ Α Δ Ε Λ Φ Ο Σ»		ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΕΣ		FACEBOOK: Groups/fladefos E-MAIL: fladefos02@hotmail.com		
14^η ΝΙΖΑΝ (Μέσσηκ - Απρίλιος)	15 - 21 ΝΙΖΑΝ	17^η ΝΙΖΑΝ	6^η ΣΙΒΑΝ (Ιουλιος)	9^η ΑΒ ή 0Β (Αυγουστος)	70 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ	
1. Συνθήκη Θεού και Αβραάμ. 2. ΠΑΣΧΑ του λαού Ισραήλ στην Αίγυπτο (1 ^η εορτή). 3. Οι ιερείς την 10 ^η Νιζάν διέσχισαν τον Ιορδάνη και την 14 ^η νότισαν το Πάσχα. 4. Το Δαυιδουμόνιο βρέθηκε την ημέρα του Πάσχα (14 Νιζάν). 5. Αφίρσηση του 2 ^{ου} Ναού. 6. Ο δόκιμος του Ιησού με τους μαθητές του (την ηθ σολωμην).	1. 15 ^η Νιζάν: Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ. 2. Η εορτή των «ΑΖΥΜΩΝ» (2 ^η εορτή). 3. 15 ^η Νιζάν: Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ Χριστού. 4. 15 ^η Νιζάν 72 Μ.Χ.: Η τελική αντίσταση των Ιουδαίων ενάντια στους Ρωμαίους (βλ. Ιωσήφους «Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ».) 5. Κάθε ΧΡΟΝΟ η 10 ^η Τιάρη ήταν ΗΜΕΡΑ ΑΦΕΣΗΣ (6 ^η εορτή) (βλ. Λευκ. 15' και Κτ' :26-32). 6. Κάθε 50 ΧΡΟΝΙΑ ήταν Ιεραβηλαϊκό έτος (βλ. Λευκ. Κε' :8-19). 7. 1973 μ.Χ. «Πόλεμος του ΓΙΟΜ ΚΙΠΟΥ» 8. Στον ΟΥΡΑΝΟ: Στο βήμα του Ιησού (βλ. Β' Κορινθίους Ε:10 Ρωμαίους Δ:10) ΣΤΗ ΓΗ: Ο Ιησούς στο όρος Ελαιών (βλ. Ζαχαρίας ΙΒ:10-14, ΙΓ:1-2, ΔΔ:1-4)	1. Η κιβωτός του Νωε στέκεται στο όρος Αραράτ την 17 ^η του 7 ^{ου} μήνα (Γένεσις Η:4). 2. Η έξοδος των Ισραηλιτών από την Ερυθρά Θάλασσα (απόπειρά ΤΟΣ) (3 ^η εορτή). 3. Η εορτή του «ΑΡΤΑΜΑ-ΤΟΣ» (3 ^η εορτή). 4. Η ανάσταση του Ιησού (1 ^η και 8 ^η ημέρα).	1. Έτος 1490 π.Χ. Δόθηκε ο ΝΟΜΟΣ στο όρος ΣΙΝΑΙ. 2. Η εορτή του «ΕΡΠΙΣΜΟΥ» ή της «ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ» (4 ^η εορτή). 3. Έτος 32 μ.Χ. Καταστροφή 1 ^{ου} Ναού. 4. Έτος 71 μ.Χ. Καταστροφή 2 ^{ου} Ναού. 5. Έτος 1492 μ.Χ. Εκκλήση από ΙΣΡΑΗΛΙΑ Έτος 1914 μ.Χ. Εκκλήση από ΡΩΣΙΑ Έτος 1914 μ.Χ. Εκκλήση από ΡΩΣΙΑ	1. Ομήνος για τη γενιά του Δευ θα εισέλθει στη γη Χαναάν (βλ. Αριθμοί ΙΓ', ΔΔ). 2. Έτος 587 π.Χ. Καταστροφή 1 ^{ου} Ναού. 3. Έτος 70 μ.Χ. Καταστροφή 2 ^{ου} Ναού. 4. Έτος 71 μ.Χ. Καταστροφή των αγρών από τους Ρωμαίους (με αλκί).	5. Έτος 135 μ.Χ. varδρήκον επί αυτοκράτορα ΝΕΡΒΑ (ΕΠΙΔΑΤΑΞΗ ΑΝΑΡΚΟΤΑ). 6. Έτος 1290 μ.Χ. Εκκλήση από ΑΓΓΛΙΑ. 7. Έτος 1492 μ.Χ. Εκκλήση από ΙΣΡΑΗΛΙΑ. 8. Έτος 1914 μ.Χ. Εκκλήση από ΡΩΣΙΑ.	ΔΑΝΙΗΛ Κεφάλ. ΟΙΘ' : 24-27 Αβώ 1 ^η Νιζάν 446 π.Χ. Μέχρι 10 ^η Νιζάν 32 μ.Χ. = 476 έτη 69 εβδομ. X 7 έτη = 483 έτη X 360 ημ = 173.880 ημέρες : 365 1/4 = 476 έτη
1^η ΤΙΣΡΙ	10^η ΤΙΣΡΙ	15 - 21 ΤΙΣΡΙ	8^η ΗΜΕΡΑ	15^η ΜΑΪΟΥ		
1. Ιωηλ Β:1-2. Η εορτή των «ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ» (5 ^η εορτή). 2. Αρπαγή της Εκκλησίας (μελλοντικό γεγονός).	1. Κάθε ΧΡΟΝΟ η 10 ^η Τιάρη ήταν ΗΜΕΡΑ ΑΦΕΣΗΣ (6 ^η εορτή) (βλ. Λευκ. 15' και Κτ' :26-32). 2. Κάθε 50 ΧΡΟΝΙΑ ήταν Ιεραβηλαϊκό έτος (βλ. Λευκ. Κε' :8-19). 3. 1973 μ.Χ. «Πόλεμος του ΓΙΟΜ ΚΙΠΟΥ» 4. Στον ΟΥΡΑΝΟ: Στο βήμα του Ιησού (βλ. Β' Κορινθίους Ε:10 Ρωμαίους Δ:10) ΣΤΗ ΓΗ: Ο Ιησούς στο όρος Ελαιών (βλ. Ζαχαρίας ΙΒ:10-14, ΙΓ:1-2, ΔΔ:1-4)	7 ^η Εορτή της ΣΚΗΝΟΤΥΠΙΑΣ: ΜΕΤΑ τη συγκομιδή του σίτου (=ΑΡΠΑΓΗ) και ΜΕΤΑ το πέρασμα του οίνου (=ΚΡΙΣΗ)	1. Βλέπε παραπάνω τις 4 περιπτώσεις της 17 ^{ης} Νιζάν. 2. Πεντηκοστή (8 ^η ημέρα). 3. Ιεραβηλαϊκό (8 ^ο έτος). 4. 8 ^η ημέρα Σκηνοτυπίας • Ανάσταση Θεού • Ο Σαρανός στο πυρ • Νεός Ουρανός-Γη 5. 8 ^ο έτος ΣΙΘΩΚΑΝ στον Κίβωτο (Νοε).	15.05.1938 - Κατάληψη Αιθιοπίας από τους Ιταλούς 15.05.1941 - Απτελευθέρωση της Αιθιοπίας από τους Ιταλούς. 15.05.1948 - Ίδρυση του Κράτους Ισραήλ. 430 ημέρες/έτη Ίεξεκλήθη Δ:4-6 430 - 70 (έτη σκηνοτυπίας) = 360 έτη X 7 (Λευκ. Κς') = 2520 έτη X 360 ημέρες = 907.200 ημέρες ÷ 365 1/4 = 2.483,8 έτη Αβώ 1 ^η Νιζάν 536 π.Χ. Μέχρι 15. 05. 1948 μ.Χ. = 2.484 έτη		
ΒΙΒΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 360 ημέρες ♦ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΕΤΟΣ: (Σελωνιακό έτος) 354 ημέρες Έχουμε πρόσθετη και 13 ^η μήνα (Βεν Αδαρ)	ΒΙΒΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 360 ημέρες ♦ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΕΤΟΣ: (Σελωνιακό έτος) 354 ημέρες Έχουμε πρόσθετη και 13 ^η μήνα (Βεν Αδαρ)	7^ο ΑΡΙΘΜΟΣ του ΘΕΟΥ 7 ημέρες της δημιουργίας 7 ^η ημέρα: Ανάσταση του Θεού 7 αγγελάδες (ισχύες-μαγίες) 7 φάρφες ο Νεζιμάν στον Ιορδάνη 7 φάρφες Νωε από την Ιερική 7 ΕΟΡΤΕΣ βέλτους ο Θεός 7 ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας 7 φάρφες ήταν η Αλυσία... 7 ΑΣΤΕΡΕΣ κρατί ο Ιησούς (Αποκλ.) 7 ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΕΣ-ΑΥΧΙΝΗΣ (Αποκλ.) 7 ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ -ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ-ΦΘΑΙΣ από το στόμα του Δαβιτα 7 «πνεύματα» του Θεού	3 ΑΡΙΘΜΟΣ ΘΑΛΙΝΗΣ 3 παύεις στην κάμνη 3 ημέρες ο Ιχ. στον τάφο Αντίχριστου (666) 3 εφέρα ο αβήλος του εκδούρα πνεύματος θύτων από το στόμα του Δαβιτα 3 1/2 Χρόνια ΘΑΛΙΝΗΣ			
ΗΜΙΑΚΟ ΕΤΟΣ: 365 ημέρες (366 ημέρες το διακετό)						

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 20

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ του ΑΔΑΜ

επιμέλεια - σχεδίαση:
 - ΛΑΚΙΣΙΑΔΗΣ ΤΣΕΛΕΠΗΣ -
 copyright 03.2013 © "FILADEFOS"
 e-mail: filadelfos02@hotmail.com

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ «ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ» (αφηγείται ο ίδιος)

1. ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ: Γεννήθηκα στο χωριό **Σελινούντας** (Κρόκοβα) του Αιγίου. Από μικρός αγαπούσα τον Θεό και πήγαινα τακτικά στην εκκλησία και στο κατηχητικό σχολείο. Ο πατέρας μου ήταν ψάλτης, αλλά τον έχασα όταν ήμουν σε ηλικία εννέα (9) ετών και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να περάσω δύσκολα παιδικά χρόνια, καθόσον η μητέρα μου, χήρα με **6** ανήλικα παιδιά, οικονομικά τα έβγαζε πέρα πολύ δύσκολα.

Όταν ήμουν σε ηλικία **14** ετών και ενώ βρισκόμουν στη Β΄ τάξη Γυμνασίου, η Μητρόπολη Αιγιαλείας δώρισε στους μαθητές από μία Καινή Διαθήκη σε μετάφραση των 4 καθηγητών Πανεπιστημίου (έκδοση ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ) και για πρώτη φορά διάβασα ολόκληρη την Καινή Διαθήκη και μάλιστα θυμάμαι ότι αυτό συνέβη δύο φορές. Διάβαζα και έβλεπα πόσο απλά και όμορφα παρουσιάζονται οι αιώνιες αλήθειες του Λόγου του Θεού και πόσο απλό είναι ο κάθε άνθρωπος να έχει προσωπική σχέση με τον Ιησού Χριστό. Στις απορίες που τότε είχα, λόγω του νεαρού της ηλικίας μου, απαντήσεις δεν έπαιρνα από κανέναν. Όλοι μου απαντούσαν αόριστα, γενικά και συγκεχυμένα.

Χαρακτηριστικά, θυμάμαι την ανάλυση που μας είχε κάνει ο καθηγητής της Θεολογίας για την προς Εβραίους επιστολή, σύμφωνα με την οποία (όπως μας εξήγησε) καταργήθηκε η **ειδική ιεροσύνη** της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης, καταργήθηκε δηλαδή ο μεσιτικός ρόλος των ιερέων και θεσπίστηκε πλέον η **γενική ιεροσύνη** όλων πιστών της περιόδου της Καινής Διαθήκης με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Αυτό, όπως μας το εξήγησε τότε, δεν μπορούσα να το καταλάβω. Ρωτούσα ιερωμένους και θεολόγους *«Γιατί στους πρώτους αποστολικούς χρόνους η εκκλησία δεν είχε ιερείς και γιατί σήμερα υπάρχει ειδική τάξη ιερέων; Γιατί οι μαθητές και οι απόστολοι του Ιησού ήταν απλοί λαϊκοί και δεν ήταν ιερωμένοι; Γιατί οι απόστολοι όταν κήρυτταν το ευαγγέλιο, έκαναν και ένα επάγγελμα για να μπορούν να ζήσουν, ακόμα και ο απόστολος Παύλος, που ήταν πρώην Φαρισαίος, όπου πήγαινε για να κηρύξει το ευαγγέλιο έκανε την εργασία του σκηνοποιού (Πράξεις ΙΗ:3) για να βγάλει τα προς το ζειν, τι άλλαξε με την πάροδο των αιώνων; Ποια είναι η αλήθεια;»* Ρωτούσα, αλλά παντού υπήρχε άγνοια.

Είχα πάρα πολλές αναζητήσεις πνευματικές και απορίες. Ρωτούσα «γιατί ο Ιησούς ήταν πάντοτε απλός, χωρίς χρυσαφικά και στολίδια επάνω Του και γιατί πήγαινε με ένα απλό γαϊδουράκι, ενώ οι σημερινοί θρησκευτικοί ηγέτες είναι γεμάτοι με πανάκριβα χρυσαφικά επάνω τους και χρησιμοποιούν πολυτελείς λιμουζίνες, σκανδαλίζοντας το φτωχό ποίμνιο;», αλλά απάντηση καμιά. Σε σχετική ερώτηση που έκανα σε κάποιον αρχιμανδρίτη από την Κρήτη, η απάντηση ήταν ότι «εμείς γενικά χρησιμοποιούμε λιμουζίνες παλαιού τύπου». Ρωτούσα για θέματα πίστης, σωτηρίας, δικαίωσης, πως μπορεί ο άνθρωπος να γνωρίσει προσωπικά τον Ιησού και να έχει βεβαιότητα ποιο θα είναι το αιώνιο μέλλον του, όταν φύγει από τον κόσμο αυτό και πολλές άλλες απορίες που είχα, αλλά η απάντηση πολλές φορές ήταν στερεότυπη: **«Πήγαινε στην εκκλησία, άναψε κανένα κεράκι, φίλησε το χέρι του παπά για ευλογία ...και λοιπά, και λοιπά»**. Εκείνο που πάρα πολύ με στενοχωρούσε και που μπορώ να πω ότι με εκνεύριζε πάρα πολύ ήταν, όταν μου έλεγαν **«πίστευε και μη ερεύνα»**. Ήταν κάτι που το θεωρούσα τελείως παράλογο, αυτό δεν μπορούσα να το δεχτώ. Ίσως να είχα και επηρεαστεί από τον αρχιμανδρίτη που μας έκανε μαθήματα στο κατηχητικό και μας έλεγε ότι αυτό ήταν δόγμα της Καθολικής Εκκλησίας, αλλά το είχαν όμως υποθετήσει πλήρως και οι ίδιοι.

Μετά από όλα αυτά και ενώ βρισκόμουν στην 6η τάξη του Γυμνασίου (τότε το Γυμνάσιο ήταν εξατάξιο), πήρα την απόφαση να μην ξαναπάω στο κατηχητικό, αφού απάντηση στις απορίες μου δεν έβρισκα και να ερευνήσω μόνος του για να βρω την ΑΛΗΘΕΙΑ, **αφού οι άνθρωποι μη έχοντες οι ίδιοι την «αλήθεια», δεν μπορούσαν να με οδηγήσουν στο σωστό δρόμο** και να μου δείξουν πως μπορώ να έχω πράγματι μια ζωντανή σχέση με τον Θεό. Υπήρχε μέσα μου ο διακαής πόθος και η έντονη επιθυμία να έχω μια ζωντανή και προσωπική σχέση με τον Ιησού, αλλά ο Διάβολος, ο εχθρός του ανθρώπου, με παρέσυρε και ασχολήθηκα με άλλα πράγματα, που δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς μου. Δεν ασχολήθηκα με κάτι που θεωρείται από τους ανθρώπους μεγάλη ή βαριά «αμαρτία», απλά τότε σε ηλικία 18-19 ετών άρχισα να μην ασχολούμαι ιδιαίτερα με το θέμα αυτό, το έβαλα στην "άκρη" και άρχισα να ασχολούμαι συστηματικά με τη λογοτεχνία και μάλιστα την περίοδο εκείνη συνέγραψα και 2 διηγήματα, ένα κοινωνικό-αισθηματικό και ένα γουέστερν και μάλιστα το τελευταίο το είχα στείλει και σε κάποιο εκδοτικό οίκο και απέσπασε μια πολύ καλή κριτική.

Βέβαια, θα πρέπει να αναφέρω ότι το κατηχητικό σχολείο που πήγαινα, συνέβαλε σημαντικά στο να διατηρώ την αγάπη μου για τον Ιησού Χριστό και να μην παρασύρομαι από την αμαρτία του κόσμου. Θα αναφέρω μια χαρακτηριστική περίπτωση θετικής επίδρασης επάνω μου: Επειδή το Αίγιο απέχει μισή ώρα περίπου από την Πάτρα, κάθε χρόνο στις απόκριες πήγαινα στο καρναβάλι που γινόταν εκεί, άλλωστε στην

Πάτρα έχω πολλούς συγγενείς, αφού μητέρα μου καταγόταν από το χωριό Περιβόλα (βρίσκεται λίγο πριν από το Αχάια Κλάους), όπου ζούσαν οι γονείς της και τα αδέρφια της. Κάποιες λοιπόν απόκριες, τρεις ημέρες πριν το καρναβάλι που γίνεται πάντοτε την παραμονή της Καθαράς Δευτέρας, ο κατηχητής αρχιμανδρίτης μας μίλησε για την ειδωλολατρική προέλευση του καρναβαλιού και μας τόνισε το γεγονός ότι οι χριστιανοί δεν πρέπει να συμμετέχουν σε κάθε μορφής τέτοιου είδους εκδηλώσεις. Αυτό έγινε η αιτία εκείνη τη χρονιά να μην πάω στο καρναβάλι, αλλά τις άλλες χρονιές, πότε πήγαινα και πότε όχι. Από το έτος **1977** που γνώρισα προσωπικά τον Ιησού Χριστό και αναγεννήθηκα (όπως θα περιγράψω στη συνέχεια), κάθε παρόμοια επιθυμία μέσα μου έσβησε. Τώρα η καρδιά μου δεν χαίρεται με ψεύτικες και αμαρτωλές χαρές, αλλά χαίρεται όταν έρχεται στην παρουσία του Κυρίου Ιησού και γεμίζει από τη δόξα Του.

2. ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ: Το Σεπτέμβριο του **1975** έρχομαι στην Αθήνα για να φοιτήσω στο Πολιτικό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (Δημόσιο Δίκαιο και Πολιτικών Επιστημών). Η επιθυμία στην καρδιά μου για να γνωρίσω την αλήθεια συνέχιζε να με καίει, αλλά ο εχθρός της ψυχής, μου παρουσίασε άλλα ενδιαφέροντα, όπως ήταν η πολιτική και η διασκέδαση, τα οποία όχι μόνο δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς μου, αλλά αυτό συνέχεια μεγάλωνε και μεγάλωνε. Για ένα χρόνο (ως πρωτοετής φοιτητής) ασχολήθηκα ιδιαίτερα με την πολιτική, έχοντας ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό προοδευτικό φορέα. Όταν πήγαινα σε διάφορες πολιτικές συγκεντρώσεις (οι περισσότερες τότε γινόντουσαν στο γήπεδο Σπόρτιγκ), φώναζα, χειροκροτούσα και γενικά εκδηλωνόμουν πολύ έντονα, τα χέρια μου κοκκίνιζαν από τα συνεχή χειροκροτήματα και παλαμάκια, έδειχνα πως αυτό που ζούσα με γέμιζε, αλλά όταν επέστρεφα στο σπίτι, μέσα στο πνεύμα μου υπήρχε μια **ανεξήγητη θλίψη**, υπήρχε μέσα μου ένα μεγάλο κενό και μια μεγάλη απογοήτευση, με αποτέλεσμα να αναρωτιέμαι **«Είναι πράγματι αυτός ο σκοπός στη ζωή μου; Και εάν αυτός είναι, τότε γιατί δεν με ευχαριστεί τίποτα;»**. Στην κραυγή αυτή της καρδιάς μου, ο ουρανός δεν έμεινε ασυγκίνητος, γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται σε κάθε ελικρινή καρδιά που Τον εκζητεί με απλότητα και με ταπεινωση.

3. ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ: Το έτος **1976** και ενώ βρισκόμουν στο Β΄ έτος των σπουδών μου, εργαζόμουν σε μια ιδιωτική επιχείρηση (ψυγεία VERA) στην περιοχή Μεταμόρφωση Αττικής. Σήμερα η επιχείρηση αυτή δεν υπάρχει, γιατί στη θέση της διέρχεται η Αττική Οδός. Εκεί εργαζόταν και ένας νεαρός άνδρας, ονόματι Νίκος, που αγαπούσε τον Θεό και που η συμπεριφορά του και ο τρόπος του διέφερε όλων των άλλων. Κάποια ημέρα μου έδωσε ένα άρθρο που δημοσίευε σε συνέχειες η εφημερίδα «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» και που αναφερόταν στην εμφάνιση του Αντίχριστου. Ήταν το έργο **«Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ»** (The OMEN) που τις ημέρες εκείνες παι-

ζόταν στους κινηματογράφους, με πρωταγωνιστές τους Gregory Peck και Lee Remick. Το πήρα, το διάβασα και ένιωσα τη μεγαλύτερη κατάπληξη στη ζωή μου. Δεν μπορούσα να καταλάβω πως, ενώ είχα διαβάσει πολλά χριστιανικά βιβλία, είχα διαβάσει την Καινή Διαθήκη και επί χρόνια πήγαινα στο κατηχητικό σχολείο, δεν γνώριζα τίποτα για τον Αντίχριστο και τώρα μια πολιτική εφημερίδα να ασχολείται με το θέμα αυτό. Αυτό ήταν το κίνητρο για να αρχίσω να μελετώ τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, με ζήλο. **Όλα τα άλλα ενδιαφέροντά μου παραμερίστηκαν.**

Μελετώντας συστηματικά για ένα εξάμηνο τον Λόγο του Θεού άρχισαν **τα πνευματικά μου μάτια να ανοίγουν** και να κατανοώ πράγματα για τα οποία πριν είχα απορίες και ερωτηματικά. Η ζωή μου άρχισε να αποκτά νόημα και σκοπό. Κατάλαβα πλέον, **γιατί** υπάρχω, **γιατί** ο Ιησούς σταυρώθηκε, **γιατί** ο κόσμος βρίσκεται μακριά από τον Θεό, **τι** πρέπει να πιστεύω και να ακολουθώ, **πώς** θα σωθώ από τις αμαρτίες μου και **τι** θέλει προσωπικά από μένα ο Ιησούς. **ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΟΜΩΣ ΑΥΤΟ: Γνώριζα πολλά ΓΙΑ τον Ιησού Χριστό, αλλά ακόμα μου έλειπε το πιο σημαντικό, ΔΕΝ ΕΙΧΑ γνωρίσει προσωπικά ΤΟΝ ΙΔΙΟ τον Ιησού. Ήξερα με το νου ποια είναι η αλήθεια, αλλά με την καρδιά δεν είχα γνωρίσει Αυτόν που είναι η Αλήθεια.**

Αυτό συνέβηκε τον **Απρίλιο του 1977**, κάποιο πρωινό Σαββάτου που δεν εργαζόμουν και ήμουν μόνος στο σπίτι. Δεν θυμάμαι την ακριβή ημερομηνία του μήνα. Ήμουν μόνος σπίτι και μελετούσα τον άγιο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Ταυτόχρονα διάβαζα και το βιβλίο «**ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ**», που έχει γράψει ένας ευλογημένος άνθρωπος του Θεού, ο Σπύρος Ζωδιάτης. Στο βιβλίο αυτό ο συγγραφέας εξηγούσε, στηριζόμενος στον Λόγο του Θεού και κυρίως στην Αποκάλυψη, **ποιο θα είναι το τραγικό τέλος όλων των ασεβών και των απίστων**, που θα ριχτούν στη λίμνη του πυρός, στην κόλαση και **τι θα κερδίσουν και τι θα απολαμβάνουν οι ευσεβείς και οι δίκαιοι**, που θα ζουν αιώνια στην ένδοξη παρουσία του Αρνίου Ιησού και του Θεού.

Διαβάζοντας στο βιβλίο αυτό, ποιο ήταν το τέλος των ασεβών και των αδίκων, δεν μου έκανε κάποια ιδιαίτερη εντύπωση ή να με συγκλονίσει το γεγονός αυτό και να με φοβίσει, αλλά όταν διάβασα για το ένδοξο μέλλον των πιστών, των δικαίων από μια σειρά από εδάφια της Βίβλου, που είχε παραθέσει ο συγγραφέας, μέσα στην καρδιά μου ένιωσα μια γλυκιά αγάπη για τον Ιησού, γι' αυτό που είχε κάνει για τον αμαρτωλό άνθρωπο. Ένιωσα την καρδιά μου να ξεχειλίζει από ευγνωμοσύνη γι' αυτό που είχε κάνει και σε μένα προσωπικά **και μέσα μου μπήκε η σταθερή απόφαση να Τον ακολουθήσω και να γίνω ένα δικό Του παιδί, ήθελα να απολαύσω και εγώ αυτά που είχε ετοιμάσει στον ουρανό για τους πιστούς.** Αμέσως γονάτισα και με απλά λόγια ζήτησα

από τον Ιησού να έρθει να κατοικήσει στην καρδιά μου και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της ζωής μου, να γίνει ο Κύριος της ζωής μου.

Τότε, έγινα μάρτυρας μιας θαυμαστής εμπειρίας, κάτι σαν ουράνιο φως με γέμισε και η ζωή μου σε δευτερόλεπτα άλλαξε ριζικά. Μια νέα πνευματική γέννηση έγινε εκείνη τη στιγμή, αναγεννήθηκα από το άγιο Πνεύμα του Θεού. **ΠΡΙΝ** από λίγα λεπτά ήμουν ένας **χαμένος αμαρτωλός** με προορισμό την αιώνια καταδίκη, **ΤΩΡΑ** πλέον ήμουν ένας **σωσμένος αμαρτωλός** με ουράνια κληρονομιά, τώρα άρχισα να ζω στην άγια παρουσία του Θεού. **ΠΡΙΝ** φοβόμουν το θάνατο, δεν γνώριζα και είχα αμφιβολία που θα βρεθώ όταν φύγω από αυτή τη ζωή. **ΤΩΡΑ** ξέρω, έχω βεβαιότητα μέσα μου ότι θα είμαι μαζί με το σωτήρα μου Ιησού, Αυτός πήρε στο σταυρό του Γολγοθά τη δική μου θέση, πέθανε αντί για μένα, πληρώνοντας το δικό μου τίμημα των αμαρτιών.

Λίγο μετά την εμπειρία μου αυτή, βγήκα έξω από το σπίτι μου για να περπατήσω. Τότε σαν φοιτητής έμενα στην οδό Πατησίων, κοντά στην **Πλατεία Κολιάτσου**, απέναντι ακριβώς από τον κινηματογράφο **«Ράδιο Σίτυ»**, ο οποίος σήμερα δεν υπάρχει. Ήμουν τόσο γεμάτος από την παρουσία του Πνεύματος του Θεού μέσα μου, που δεν μπορούσα να καταλάβω, πως τόσοι άνθρωποι περπατούσαν δίπλα μου χωρίς να έχουν τον Ιησού Χριστό στην καρδιά τους, γιατί να ζουν ακόμα μέσα στην αμαρτία, αφού ο Ιησούς στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε και για τη δική τους αμαρτία, πέθανε Αυτός για τον καθένα τους, αφού και εγώ πριν λίγα λεπτά ήμουν στη δική τους κατάσταση. Ήμουν ευτυχισμένος, μόλις είχα γεννηθεί για δεύτερη φορά, είχα **ξαναγεννηθεί** στη βασιλεία του Θεού, ήμουν ένα δικό Του παιδί ηλικίας μόλις **15 λεπτών**. Την ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ γεννήθηκα **σωματικά** από τους γονείς μου, τη ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ γεννήθηκα **πνευματικά** από το Πνεύμα του Κυρίου. Αυτή είναι η εμπειρία της αναγέννησης, χωρίς της οποίας ΚΑΝΕΙΣ δεν μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού (βλ. Ιωάννης Γ:2-6).

4. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ: Μετά από αυτό το γεγονός, που ήταν ορόσημο στη ζωή μου, ενώθηκα σε μια χριστιανική ομάδα (συνάθροιση) για να λατρεύω τον Κύριο Ιησού μαζί με άλλους πνευματικούς αδελφούς, που είχαν και αυτοί την εμπειρία της **αναγέννησης**, εκπληρώνοντας έτσι τον Λόγο Του, που μας προτρέπει **«Να μην αφήνουμε να συνερχόμαστε όλοι μαζί, καθώς είναι συνήθεια σε μερικούς»** (βλ. Εβραίους, κεφ.Ι'/10:25). Καθώς προχωρούσα στον πνευματικό δρόμο και αυξανόμουν στην πίστη, εκζητούσα όλο και περισσότερο να μου αποκαλύπτεται ο Λόγος του Θεού και να έχω μεγαλύτερη επίγνωση του προσώπου του Ιησού Χριστού. Παρατήρησα ότι στη συντροφιά των πιστών που βρισκόμουν, **μερικές βασικές διδασκαλίες** που διάβαζα μέσα στην Αγία Γραφή δεν θίγονταν σχεδόν καθόλου. Το **1978** ένιωσα μεγάλη χαρά μέσα στο πνεύμα μου, καθώς έμαθα ότι υπάρχουν

κι άλλοι πιστοί, που είχαν στη ζωή τους, εκτός της εμπειρίας της αναγέννησης και **την εμπειρία της Πεντηκοστής**, όπως αυτή αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων (βλ. κεφ.Β) και κήρυτταν **θεία θεραπεία** από τις αρρώστιες, καθόσον τις αλήθειες αυτές τις διάβαζα μέσα στον Λόγο του Θεού και τις πίστευα από την αρχή της πίστης μου. Έκτοτε ζητούσα ευκαιρία να βρεθώ με τους αδελφούς αυτούς, γεγονός που συνέβηκε για πρώτη φορά σε κάποια χριστιανική εκδήλωση το έτος **1979**, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.

Καθοριστικός παράγοντας για την παραπέρα χριστιανική μου πορεία ήταν το γεγονός της θαυμαστής αποκάλυψης που μου έκανε ο Κύριος Ιησούς για το **«ποιος είναι»** και να ακολουθώ την **«πρώτη ΠΑΣΩΝ των εντολών»**, η οποία είναι **«Άκουε Ισραήλ. Κύριος ο Θεός ημών είναι “ΕΙΣ” Κύριος»** (βλ. Μάρκος ΙΒ:28-31). Εμείς, η εκκλησία Ιησού Χριστού είμαστε ο πνευματικός Ισραήλ και λατρεύουμε τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ Αληθινό Θεό που υπάρχει, *τον Πατέρα*, που φανερώθηκε στο πρόσωπο *του Υιού Του*, του Ιησού, στον οποίο κατοικεί όλο το πλήρωμα *του αγίου Πνεύματος* του Πατέρα. Ο Ιησούς είναι η ορατή εικόνα του Θεού του αοράτου, γιατί κανείς ποτέ δεν είδε τον Θεό. Η Βίβλος διακηρύττει ότι ο Θεός είναι «ΕΙΣ» (ΕΝΑΣ) και αυτή τη θαυμαστή αλήθεια τη γνωρίζουν και τα δαιμόνια και τρέμουν (βλ. Ιάκωβος Β:19). Εμείς πρέπει να τη διακηρύττουμε για να καταισχύνεται ο Διάβολος και να υψώνεται το όνομα του Κυρίου Ιησού, που είναι πάνω από κάθε άλλο όνομα.

Το Σεπτέμβριο του **1980** κατατάχθηκα στην Πολεμική Αεροπορία, όπου εκπλήρωσα τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις, υπηρετώντας το μεγαλύτερο μέρος της θητείας μου στη Λήμνο. Ένα μήνα μετά την απόλυσή μου από το στρατό, νυμφεύομαι και από τον Νοέμβριο του **1982**, αρχίζω μαζί με τη σύζυγό του να εργάζομαι για τον Κύριο Ιησού στη χριστιανική συνάθροιση που είχα πάει όταν ο Κύριος με αναγέννησε με το Πνεύμα Του. Ο Κύριος με ευλόγησε και στον τομέα της εργασίας μου, όπου με θαυμαστό τρόπο ανοίγει το δρόμο και το Μάρτιο του **1984** διορίζομαι σε Υπηρεσία του δημόσιου τομέα, στην οποία παρέμεινα μέχρι το **2013**, όπου υπέβαλα παραίτηση, λόγω συμπλήρωσης των απαιτούμενων ετών υπηρεσίας. Το Σεπτέμβριο του **1986**, φεύγω από τη χριστιανική ομάδα στην οποία ήμουν, χωρίς όμως να προσκολληθώ επίσημα σε κάποια άλλη για ένα μικρό χρονικό διάστημα, γιατί ο Κύριος είχε κάτι θαυμαστό να κάνει στη ζωή μου και έπρεπε να μάθω να στηρίζομαι μόνο σ' Αυτόν και να Τον εμπιστευόμαι πλήρως. Η μετέπειτα πνευματική μου πορεία ήταν ιδιαίτερα ευλογημένη και πλούσια σε πολλές πνευματικές δραστηριότητες.

5. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ: Τον επόμενο χρόνο, στις **9 Νοεμβρίου 1987**, ημέρα Δευτέρα, ο Κύριος Ιησούς με βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα Του. Ήταν για μένα μια πρωτόγνωρη συγκλονιστική εμπει-

ρία. Καθώς προσευχόταν μαζί με άλλους πιστούς και δόξαζα τον Κύριο Ιησού, Αυτός με γέμισε με το Πνεύμα Του, όπως ακριβώς γεμίζει ένα δοχείο με νερό και ταυτόχρονα ένας χείμαρρος δοξολογίας έβγαινε από μέσα μου σε ξένες γλώσσες, όπως συνέβηκε για πρώτη φορά στους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής και όπως συνέβηκε και συμβαίνει σε εκατομμύρια πιστούς σε όλους τους αιώνες και συμβαίνει και σήμερα σε ολόκληρο τον κόσμο. Από την ημέρα εκείνη αρχίζω να έχω μια νέα σχέση με τον Κύριο Ιησού και μια νέα πορεία μέσα στον πνευματικό Του αγρό.

Με την «**αναγέννησή**» μου το Πνεύμα του Θεού καθάρισε τη ζωή μου από κάθε αμαρτία, γιατί ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε τις δικές μου αμαρτίες και τις δικές μου αρρώστιες, πέθανε ο Ιησούς αντί για μένα. Με το «**βάπτισμα του αγίου Πνεύματος**» ο Κύριος κατοίκησε μόνιμα μέσα μου και το σώμα μου έγινε ο ζωντανός ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού (βλ. Α΄ Κορινθίους 5:19, Β΄ Κορινθίους 5:16, κλπ). Με την αναγέννηση **απέκτησα το εισιτήριο** για τον ουρανό, αλλά με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, ο Ιησούς μου έδωσε το **δακτυλίδι του αρραβώνα**, που είναι το σφράγισμα για την ημέρα της απολύτρωσης του σώματός μας, για την ημέρα της αρπαγής της εκκλησίας (βλ. Εφεσίους Α:13, Δ:30, Α' Κορινθίους ΙΔ:21-22), εάν αυτό γίνει εφόσον βρίσκομαι στη ζωή. Η πνευματική μου πορεία και γενικά η ζωή μου πήρε από τότε άλλη μορφή, τα πάντα άλλαξαν στη ζωή μου. Μετά από ενάμισι χρόνο (Ιανουάριος **1989**) βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα και η σύζυγός μου. Η υπηρεσία μας μέσα στον αγρό του Κυρίου, η οποία πέρασε από πολλά στάδια δοκιμασιών και θλίψεων παίρνει νέα μορφή.

6. ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ: Από το **1986** άρχισα να γράφω βιβλία πνευματικού περιεχομένου, τα οποία έγιναν η αιτία να δημιουργούνται διάφορες πνευματικές εστίες πανελλήνια και ο Κύριος να με χρησιμοποιεί πιο θετικά για τη διάδοση του μηνύματος του ευαγγελίου Του. Είχα ξεκινήσει τη συγγραφή βιβλίων από ηλικίας **19** ετών περίπου, όπου είχα κάνει μικρές μελέτες και είχα συγγράψει διάφορα άρθρα και δοκίμια, καθώς και δύο διηγήματα, όπως ήδη ανέφερα. Αργότερα, όταν έδωσα την καρδιά του στον Ιησού και «αναγεννήθηκα», αφιέρωσα το χάρισμά μου αυτό στην υπηρεσία Του.

Έχω συγγράψει μεγάλο αριθμό βιβλίων με ποικίλη ύλη, κατά βάση πνευματικού περιεχομένου (ερμηνευτικά, απολογητικά, εσχολογικά, κλπ). Ένα από τα σημαντικότερα έργα μου, το οποίο αποτελεί σταθμό στην Ελληνική βιβλιογραφία είναι το βιβλίο «**ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**», στο οποίο αναλύονται οι σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις με ακριβή ιστορικά στοιχεία, που φθάνουν μέχρι το 2018 (**6η** έκδοση). Το βιβλίο αυτό, αν και αναλύει τα γεγονότα κάτω από το φως των προφητειών της Αγίας Γραφής, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί

σαν θρησκευτικό βιβλίο, αλλά αποτελεί ένα σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο, που προχωρεί μέσα στο μέλλον και συναρπάζει τον αναγνώστη. Το βιβλίο αυτό, καθώς επίσης και το βιβλίο «**ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ**» έχουν αποσταλεί σε διάφορες πολιτικές και κοινωνικές προσωπικότητες, καθώς και σε διάφορους φορείς και έχουν αποσπάσει ευμενή σχόλια και κριτικές. Τοπικές εφημερίδες της γενέτειράς μου συχνά έχουν προβάλει τα βιβλία μου, με εξαιρετικές κριτικές.

Μεγάλης αποδοχής έχουν τύχει και τα βιβλία «**ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ**» και «**Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ**». Στο πρώτο περιγράφονται οι τρόποι και οι μεθοδείες με τις οποίες ενεργούν ο Διάβολος και οι πονηρές του δυνάμεις επάνω στον άνθρωπο και παράλληλα αναφέρονται οι τρόποι απελευθέρωσής του. Το δεύτερο βιβλίο μας μεταφέρει στις έσχατες ημέρες και στα συγκλονιστικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα επάνω σ' όλο τον κόσμο και θα μορφώσουν το ένδοξο σώμα της νύμφης εκκλησίας του Χριστού, επάνω στην οποία ο Κύριος Ιησούς θα επιθέσει μεγάλη δόξα και δύναμη.

Τέλος, το βιβλίο με τίτλο «**ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ**» αποτελεί σημαντικό σταθμό στην Ελληνική βιβλιογραφία, καθόσον γίνεται μια αντικειμενική ιστορική καταγραφή των γεγονότων και των συνθηκών που συνετέλεσαν στη θέσπιση του «Συμβόλου της Πίστεως». Περιγράφεται με λεπτομέρειες όλο το παρασκήνιο που προηγήθηκε της Συνόδου της Νίκαιας (325 μ.Χ), πριν υπογραφεί το Σύμβολο της Πίστεως, καθώς και οι πιέσεις που ασκήθηκαν από τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο, ο οποίος προήδρευσε της Συνόδου με τον τίτλο του **Pontifex Maximus**, δηλαδή του Μεγάλου Αρχιερέα. Ο δόκιμος όρος που θα μπορούσε να αποδοθεί στο βιβλίο αυτό είναι ότι αποτελεί μια «ιστορική εκκλησιαστική πραγματεία», που με τεκμηριωμένα στοιχεία δείχνει την ανωτερότητα της **θεόπνευστης** Βίβλου απέναντι σ' ένα **ανθρώπινο** θρησκευτικό σύγγραμμα, όπως είναι το Σύμβολο της Πίστεως.

❖ Από τις αρχές του έτους 2003, λόγω της ιδιότητάς μου ως δημοσίου υπαλλήλου, αλλά και λόγω της μεγάλης μου εμπειρίας στον τομέα της δημόσιας διοίκησης, άρχισα να εκδίδω και μία σειρά νομικών βιβλίων, που έχουν σχέση με τη «**Δημόσια Διοίκηση**». Τα βιβλία αυτά αποτελέσαν ένα μέσο, ώστε πάρα πολλοί να θέλουν να γνωρίσουν και τα πνευματικά μου βιβλία. Από τα έτη **1996** μέχρι τέλος του **2012** ήμουν τακτικό μέλος του Υπηρεσιακού και Πειθαρχικού Συμβουλίου της Υπηρεσίας μου (επί 16 συνεχή έτη), έχοντας ασκήσει παράλληλα, κατά περιόδους και καθήκοντα προϊσταμένου Τμήματος. Η όλη προσφορά μου έτυχε μεν μεγάλης αναγνωρισιμότητας, καθόσον σε πλείστες περιπτώ-

σεις δόθηκαν άμεσες και αποτελεσματικές λύσεις σε υπάρχοντα υπηρεσιακά προβλήματα, αλλά πολεμήθηκα και από μερίδα συναδέλφων, για καθαρά εμπαθείς λόγους, που με ανέντιμους μεθόδους ασκούσαν μια πολεμική εναντίον μου, **διοχτεύοντας στον τύπο** γεγονότα και καταστάσεις που αφορούσαν την πνευματική προσωπική μου ζωή, μη μπορώντας να με αντιμετωπίσουν με άλλον τρόπο, καθόσον ενεργούσα πάντοτε μέσα στα υπηρεσιακά και νόμιμα πλαίσια και με πλήρη διαφάνεια και καθαρότητα. Αξίζει να σημειωθεί, για ιστορικούς λόγους, αλλά και για τη δόξα του Ιησού, ότι στις αρχαιρεσίες που γινόντουσαν για την εκλογή των μελών του Υπηρεσιακού Συμβουλίου, εκλεγόμουν επί χρόνια 1ος, καθόσον με ψήφιζαν συνάδελφοι απ' όλη την Ελλάδα, οι οποίοι ανήκαν πολιτικά σε όλες τις παρατάξεις, γνωρίζοντας ότι σαν άνθρωπος του Θεού, μπορούσαν να βρουν λύσεις στα προβλήματά τους και ιδιαίτερα σε πειθαρχικά θέματα.

7. ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ: Εκτός από τη συγγραφική μου δραστηριότητα, η οποία εκ των υστέρων έλαβε μεγάλη έκταση, ο τομέας στον οποίο δραστηριοποιήθηκα σχεδόν αμέσως από τα πρώτα χρόνια της αναγέννησής μου ήταν η **διακονία του Λόγου Θεού** και σαν ομιλητής (κήρυκας) έχω μεταφέρει τα καλά νέα του ευαγγελίου του Ιησού, σ' όλη την Ελλάδα, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να έχουν ευλογηθεί, καθώς εκζητούν τον Ιησού Χριστό στη ζωή τους και στρέφονται με δίψα στον άγιο Λόγο Του, τη Βίβλο, που αποτελεί ύψιστη τιμή για τη χώρα μας, καθόσον η Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, ένα προνόμιο μοναδικό για μας, που ο Θεός δεν το έδωσε σε κανένα άλλο έθνος. Κατά καιρούς έχω αναλάβει στην Αθήνα και στην επαρχία **την ευθύνη διαφόρων συναθροίσεων ή χριστιανικών ομάδων**, που λειτουργούσαν, είτε κατ' οίκον, είτε σε δημόσιους χώρους (κτίρια), έχοντας συνεργαστεί με όλες σχεδόν τις αναγεννημένες ομάδες, ομολογίες, συναθροίσεις, κλπ., που δραστηριοποιούνται στη χώρα μας, Ελληνόφωνες και Αγγλόφωνες. Τα μηνύματά μου, αρχικά μέσω κασετών και αργότερα μέσω CD και DVD έχουν μεταφερθεί σε ολόκληρη την Ελλάδα. Με τη χρήση του ιντερνετ (facebook, youtube, κλπ) τα μηνύματα μεταδίδονται και σε ολόκληρο τον κόσμο, με αποτέλεσμα πολλοί να έχουν ευλογηθεί, σύμφωνα με τις δικές τους μαρτυρίες .

8. Διακονία «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»: Πολλοί είναι αυτοί που καλοπροαίρετα με ρωτούν να μάθουν **που ανήκω** και βασικά **ποιο είναι το δογματικό «πιστεύω»**, που ακολουθώ. Κατ' αρχήν, θα ήθελα να επισημάνω το γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός δεν πέθανε για να δημιουργηθούν ομάδες, φατρίες και παρατάξεις, αντιμαχόμενες μεταξύ τους, πέθανε για να μας φέρει σε επικοινωνία με τον Πατέρα Θεό και να ζήσουμε αιώνια στην παρουσία Του. Σαν «εκκλησία του Χριστού» είμαστε ένα ενιαίο πνευματι-

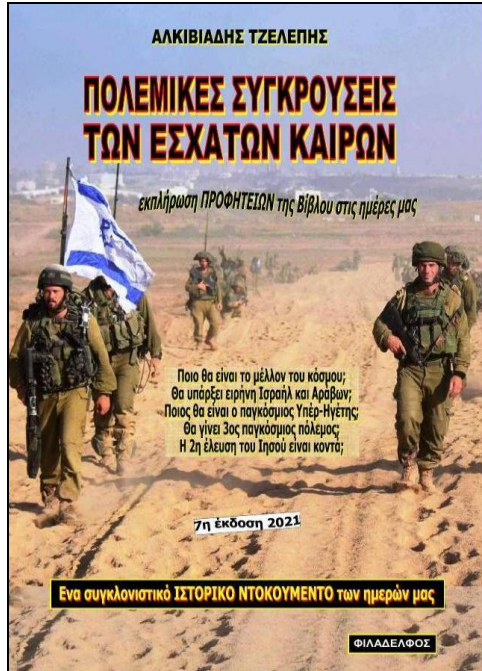
κό σώμα και όχι ένα κομματιασμένο σώμα, που το ένα μέλος μάχεται το άλλο. Ο Κύριος Ιησούς ζητεί από το λαό Του να παραμερίσει τα δογματικά φράγματα και να υψωθεί πάνω από διαφορές για να μπορεί να Τον λατρεύει με ενότητα και Αυτός μόνον θα είναι η κεφαλή (εξουσία) της εκκλησίας. Πρέπει να ζούμε άγια και ταπεινά και να θεωρούμε **«αλλήλους υπερέχοντας»**.

Ενώπιον του Θεού δεν υπάρχουν «Ορθόδοξοι ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ», «Καθολικοί ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ», «Διαμαρτυρόμενοι ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ», «Ευαγγελικοί ή Πεντηκοστιανοί», «τριαδικοί ή μονοθεϊστές», κλπ, ενώπιόν Του υπάρχουν μόνον «αχρείοι δούλοι» και «υπηρέτες» του Λόγου Του. Ας θυμηθούμε ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία δεν είχε τίτλους, αξιώματα και ταμπέλες και στην Αντιόχεια για πρώτη φορά οι πιστοί ονομάσθηκαν απλά "χριστιανοί", χωρίς να υπάρχει δίπλα και κάποιο κοσμητικό επίθετο (βλ. Πράξεις ΙΑ:26). Ο Ιησούς θυσιάστηκε για να φέρει το λαό Του σε ενότητα πίστης και Πνεύματος. Μπορεί άλλοι να έχουν λιγότερο φως και άλλοι να έχουν περισσότερο φως, **αλλά όλοι όμως έχουμε φως από την ΙΔΙΑ Πηγή**, που είναι ο Ιησούς Χριστός, γιατί Αυτός είναι «το Φως τους κόσμου». Στους ανθρώπους δεν συστήνω να ακολουθήσουν δόγμα, θρησκεία, αίρεση, ομάδες και φατρίες, δεν συστήνω να ακολουθήσουν χαρισματικούς και ταλαντούχους ανθρώπους, αλλά συστήνω να διαβάζουν τον Λόγο του Θεού και να ακολουθήσουν ένα ΜΟΝΑΔΙΚΟ πρόσωπο, τον Κύριο Ιησού και Αυτός θα τους οδηγήσει στην αλήθεια. Αυτός είναι **η σωτηρία**, Αυτός είναι **η θεραπεία** για κάθε αρρώστια και Αυτός είναι **η ελευθερία** από τις πονηρές δαιμονικές δυνάμεις, Αυτός είναι ο ίδιος ΧΘΕΣ και ΣΗΜΕΡΑ και στους ΑΙΩΝΕΣ.

Για τον λόγο αυτό, έχω δώσει στη διακονία μου την άτυπη επωνυμία **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»**, γιατί πιστεύω ότι μόνο με ειλικρινή αγάπη και φιλαδέλφεια μπορεί κάποιος να υπηρετήσει τον πλησίον του, μια γνήσια φιλαδέλφεια που να έχει τα σπλάχνα του Ιησού Χριστού και την καρδιά της αγάπης του Πατέρα. Ο Κύριος ετοιμάζει το λαό Του για κάτι θαυμαστό, ετοιμάζει το **«νέον πράγμα»** που αναφέρεται στον Ησαΐα ΜΓ:18 και για το σκοπό αυτό φέρνει σε επαφή αδελφούς, άγνωστους μεταξύ τους και με διαφορετικές δογματικές τοποθετήσεις, αλλά με ένα κοινό στόχο και οραματισμό: Να χρίσουν τη κεφαλή του σώματος, να χρίσουν τον Ιησού και Αυτός είπε **«Όταν εγώ υψωθώ, θα ελκύσω πάντας προς εμαυτόν»**.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Λεπτομέρειες για την πνευματική πορεία του συγγραφέα, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να διαβάσει στην αυτοβιογραφία του, που κυκλοφορεί με τίτλο **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»** (κωδικός 11). Όλα τα βιβλία του έχουν αναρτηθεί σε αρχεία PDF στο facebook στην ομάδα **«Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»**, καθώς και στο site **www.AlkiviadisFiladelfos.com**, όπου η πρόσβαση είναι ελεύθερη.

από τις εκδόσεις μας

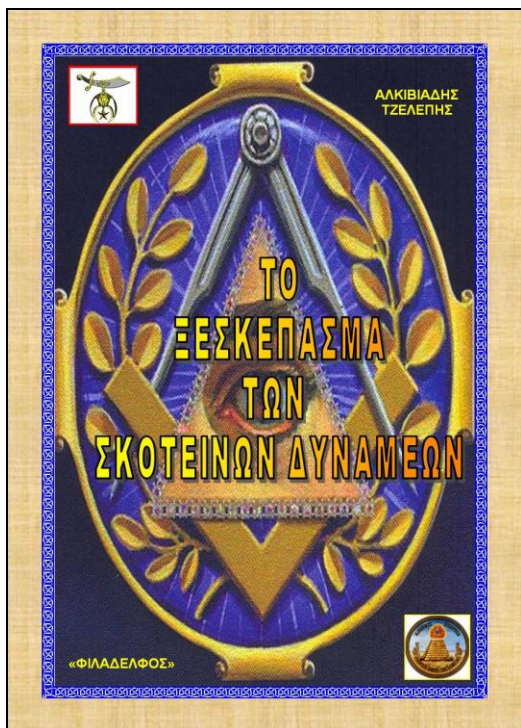
ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

7η έκδοση:2021 - Σελ.570

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή **ιστορικά στοιχεία** τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής **επίθεσης της Ρωσίας** με τους συμμάχους της **εναντίον του λαού Ισραήλ**. Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν **«θρησκευτικό»**, αλλά αποτελεί ένα **«σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο»**, μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ **Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση: Ποιο** θα είναι το μέλλον του κόσμου; **Θα υπάρξει** ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; **Ποιος** θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; **Ποιος** θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης»; **Θα γίνει** 3^{ος} παγκόσμιος πόλεμος και τότε; **Είναι κοντά** η 2^η έλευση του Ιησού Χριστού;

❖ Σαν συμπλήρωμα του βιβλίου αυτού θεωρείται το βιβλίο με τίτλο **«ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ»** (Κωδικός 29 - σελίδες 80)

ISBN: 978 - 960 - 92560 - 2 - 5

Α' έκδοση: 1995 ❖ Ανατύπωση: 2017 ❖ Σελίδες 88

- **Ποια** σχέση υπάρχει ανάμεσα στη «ΜΑΣΟΝΙΑ» και το «ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ»;
 - **Τι** αντιπροσωπεύουν τα «ιερά σύμβολα» των μασόνων-σατανιστών;
 - **Ποια** σχέση υπάρχει στα κινήματα «ειρήνης» και τον μελλοντικό «Παγκόσμιο Ηγέτη», τον αποκαλούμενο «Αντίχριστο»;
 - **Πως** αντιδρούν σήμερα στην κατάσταση αυτή οι επίσημοι πολιτικοί, κοινωνικοί και εκκλησιαστικοί φορείς;
- Αυτά και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο αυτό.

Το βιβλίο αυτό είχε κυκλοφορήσει αρχικά με τίτλο «**ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ και ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ**», αλλά επειδή το βασικό θέμα που πραγματεύεται είναι η χρήση των **ΚΟΙΝΩΝ ΙΕΡΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ** που χρησιμοποιούνται και από τους «μασόνους» και από τους «σατανιστές» (υπάρχει πλήρης ταύτιση), κρίθηκε σκόπιμο ο τίτλος να αλλάξει και να αποδίδει την πραγματικότητα.

ISBN: 978 - 960 - 92560 - 7 - 0

Α' έκδοση: 02/2002 ❖ Ανατύπωση: 2022 ❖ Σελίδες 80

Πολεμικές συρράξεις με τεχνολογία τρόμου, τρομοκρατικές ενέργειες που ξεπερνούν τον κινηματογράφο, εμφύλιες διαμάχες που αφανίζουν λαούς ολόκληρους, θρησκευτικές συγκρούσεις χωρίς τέλος, φοβερές επιδημίες, πείνα, αρρώστιες, ανεργία, πληθωρισμός, σεισμοί, καταστροφικά καιρικά φαινόμενα, άνθρωποι γεμάτοι μίσος, κακία, θεομπαίχτες, εγωιστές, αλαζόνες, καιροσκόποι, σατανολάτρες και πολλά άλλα κοινωνικά προβλήματα ζωντανεύουν στις σελίδες του βιβλίου αυτού.

Το βιβλίο αυτό προχωρεί στο μέλλον και περιγράφει φοβερά γεγονότα που πρόκειται να συμβούν:

Ο πύργος του Άιφελ θα πέσει - Ο Νείλος ποταμός θα ξεραθεί - Τα Ηνωμένα Έθνη θα διαλυθούν - Ουρανοξύστες στη Νέα Υόρκη θα πέσουν - Το νερό θα γίνει σπάνιο στη Μέση Ανατολή - Η Τουρκία και οι γύρω περιοχές θα αιματοκυλίσουν - Ο Ειρηνικός και ο Ατλαντικός Ωκεανός θα ενωθούν ...κλπ.

Αυτά θα είναι μερικά από τα γεγονότα που αναφέρονται στο βιβλίο, το οποίο θεωρείται σαν μια μικρή συνέχεια (συμπλήρωμα) του βιβλίου με τίτλο «ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» (κωδικός Νο3).

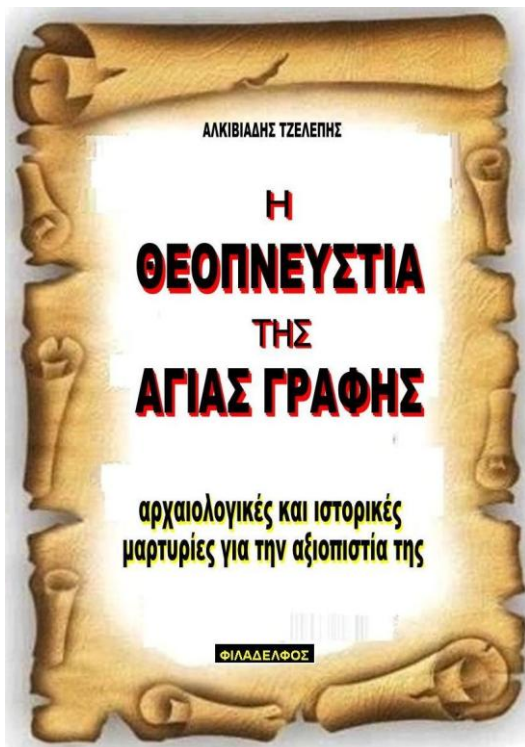
ISBN: 978 - 960 - 92560 - 3 - 2

Α' έκδοση: 1998 ❖ Σελίδες 74

❖ **ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ** που αποτελείται από τρία (αυτοτελή) θέματα, που μεταξύ τους παρουσιάζουν μια θαυμαστή ενότητα και αποτελούν μια ΤΡΙΛΟΓΙΑ. Τα δύο πρώτα («Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ» και «ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ») έχουν γραφτεί από τον **Ρικ Τζόινερ** και το τρίτο («Ο ΥΙΟΣ Ο ΑΡΣΕΝ»), που αποτελεί και το μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου έχει γραφτεί από τον **Αλκιβιάδη Τζελέπη**.

❖ **ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ** που μας μεταφέρει στα τέλη των εσχάτων καιρών και στα συγκλονιστικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα και θα μορφώσουν το ένδοξο σώμα της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας», της εκκλησίας της αρπαγής, επάνω στην οποία ο Κύριος θα επιθέσει μεγάλη δόξα.

❖ **ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ** που δεν πρέπει να λείπει από καμιά βιβλιοθήκη

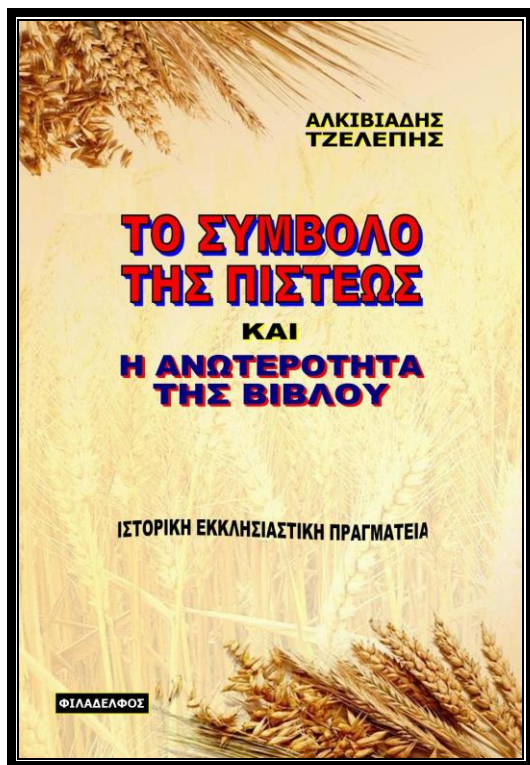
ISBN: 978 - 960 - 6783 - 29 - 6

αρχική έκδοση: 1992 ❖ έκδοση βελτιωμένη 2018 ❖ Σελ. 84

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ μεταφράστηκε στην Ελληνική γλώσσα από τους Εβδομήκοντα (Ο΄) και χρησιμοποιείτο πλέον επίσημα και από τους Ιουδαίους. **Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ** γράφτηκε απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, μία μεγάλη ευλογία του Θεού για τους Έλληνες. Ολόκληρη η **ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ** (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) βρίσκεται σε μόνιμη βάση το 1^ο βιβλίο σε παγκόσμια κυκλοφορία, παρ' όλο που δέχεται συχνά πολλές και σκληρές κριτικές εναντίον της.

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

Κριτική των κειμένων της Αγίας Γραφής - **Υλικό και τρόπος γραφής των κειμένων** - Κώδικες και Χειρόγραφα της Βίβλου - **Λάθη αντιγραφών και αιτίες** - Εβραϊκά κείμενα - **Μεταφράσεις της Αγίας Γραφής** - Μεταφραστικά λάθη του Ν.Βάμβα - **Αρχαιολογικές και ιστορικές μαρτυρίες**

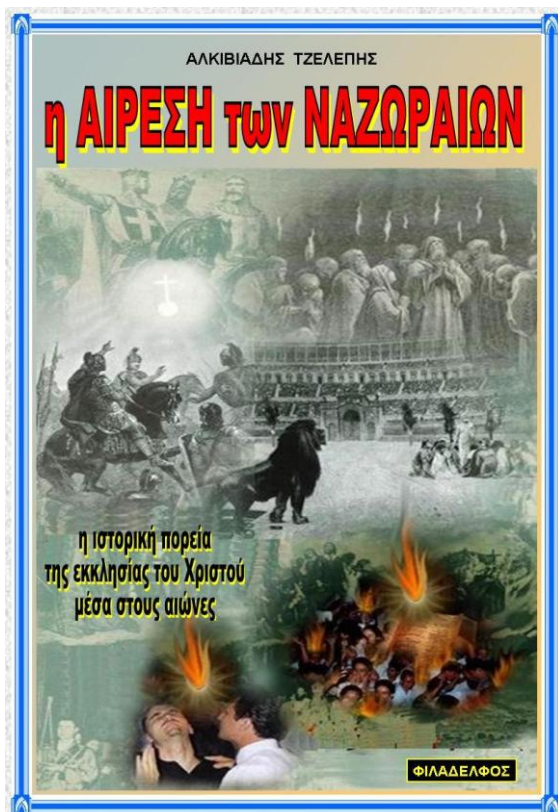

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 43 - 2

Α' έκδοση: 01/2017 (Σελ.524) # Β' έκδοση: 03/2023 (Σελ.584)

❖ Πρόκειται για ένα βιβλίο που αποτελεί σημαντικό σταθμό στην ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, καθώςον γίνεται μια αντικειμενική ιστορική καταγραφή των γεγονότων και των συνθηκών που συνετέλεσαν στην καθιέρωση του «Συμβόλου της Πίστεως». Περιγράφεται με λεπτομέρειες όλο το παρασκήνιο που προηγήθηκε της Συνόδου της Νίκαιας (325 μ.Χ), πριν υπογραφεί το Σύμβολο της Πίστεως, καθώς και τις πιέσεις που άσκησε ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος, που προήδρευε της Συνόδου με τον τίτλο του Pontifex Maximus, δηλ. του Μεγάλου Αρχιερέα.

❖ Παράλληλα γίνεται και μια πανοραμική παρουσίαση των αρχαίων ειδωλολατρικών δοξασιών, που με την πάροδο των αιώνων υιοθετήθηκαν από το χριστιανισμό και πως έγινε αυτό, για να είναι τεκμηριωμένη από κάθε άποψη η παρουσίαση του όλου θέματος. Ο δόκιμος όρος που θα μπορούσε να αποδοθεί στο παρόν βιβλίο είναι ότι αποτελεί μια «ιστορική εκκλησιαστική πραγματεία», που με τεκμηριωμένα στοιχεία δείχνει την ανωτερότητα της *θεόπνευστης* Βίβλου απέναντι σ' ένα *ανθρώπινο* θρησκευτικό σύγγραμμα, όπως είναι το «Σύμβολο της Πίστεως».

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 16 - 6

Α' έκδοση: 1993 ❖ Σελίδες 84

Το Ιουδαϊκό θρησκευτικό κατεστημένο αποκαλούσε τον Ιησού Χριστό «**ΠΛΑΝΟ**», τον απόστολο Παύλο αρχηγό της «**ΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ**» και γενικά όλους τους πιστούς των πρώτων Χριστιανικών χρόνων ότι ανήκαν στη «**ΝΕΑ ΑΙΡΕΣΗ**».

Τα μεγάλα ερωτήματα που υπάρχουν, όπως: «**ΠΟΙΟΣ** είναι ο πραγματικά αιρετικός;», «**ΠΟΙΟΙ** ήσαν οι μεγαλύτεροι αιρετικοί όλων των εποχών», **ΤΙ ΕΙΝΑΙ** ή **ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ** εκκλησία;»..... και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο αυτό.

Μαζί με τα βιβλία «**Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ**» και «**ΠΟΛΕΜΟΣ και ΝΙΚΗ**» αποτελούν μια θαυμαστή προφητική τριλογία.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΚΑΘΑΡΑ και ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ

ερμηνεία και ανάλυση στο Λευιτικό, κεφ.ΙΑ'11

ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Τι επιτρέπεται να τρώμε, σύμφωνα με τη Βίβλο;
Τι γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης;
Ισχύει ή καταργήθηκε για την περίοδο που ζούμε;
Μήπως ο διαχωρισμός αφορά λόγους υγείας;
Γιατί δεν πρέπει να τρώμε ειδωλόθυτα και πνικτά ζώα;

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 25 - 8

Α' έκδοση: 1991 ❖ έκδοση βελτιωμένη: 2017 ❖ Σελίδες 80

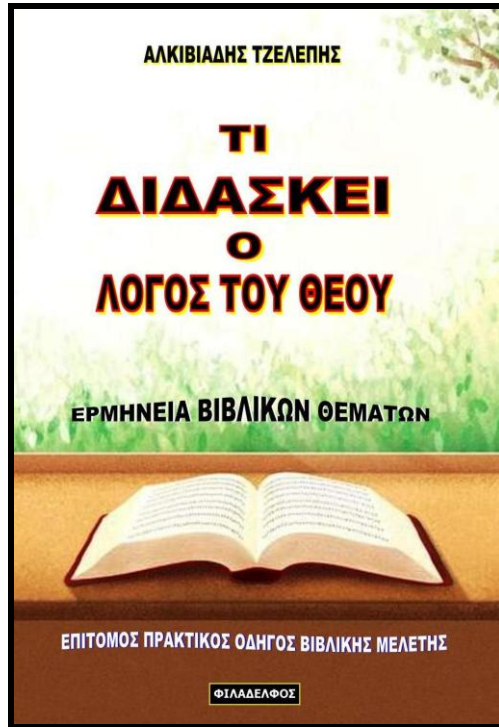
Ο Λόγος του Θεού στο βιβλίο του Λευιτικού, κεφ.ΙΑ/11 διαχωρίζει τα ζώα σε ΚΑΘΑΡΑ που τρώγονται και σε ΑΚΑΘΑΡΤΑ που δεν τρώγονται.

Τα ερωτήματα που απασχολούν ένα μελετητή της Βίβλου είναι:

- Ποιοι ήσαν οι λόγοι που ο Θεός έκανε αυτό το διαχωρισμό;
- Ήσαν λόγοι υγείας, φυσικοί ή πνευματικοί λόγοι;
- Υπάρχει τυπολογία στο διαχωρισμό σε καθαρά και ακάθαρτα ζώα;
- Σήμερα ισχύει αυτός ο διαχωρισμός ή όχι; Εάν ΝΑΙ, για ποιο λόγο; Εάν ΟΧΙ, γιατί καταργήθηκε;

Μερικά από τα περιεχόμενά του βιβλίου:

Οι εντολές του Θεού και η υπακοή του ανθρώπου - Τι γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης - Τι εφάρμοζε η πρώτη αποστολική εκκλησία - Διαχωρισμός και λόγοι υγείας - Ακάθαρτα ζώα και ειδωλόθυτα Ο νόμος του Θεού περί πνικτών.

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 3 - 6

Α' έκδοση: 05/1992 ❖ Ε' έκδοση: 2022

- **Ένας** πολύτιμος **ΟΔΗΓΟΣ - ΒΟΗΘΗΜΑ** για εργάτες Ευαγγελίου, Θεολόγους, δασκάλους Κυριακών (κατηχητικών) Σχολείων, κήρυκες του Λόγου του Θεού, εκπαιδευτικούς, κλπ., αλλά και για κάθε ειλικρινή ερευνητή του Λόγου του Θεού, της Αγίας Γραφής.
- **Ένα** **ΕΠΙΤΟΜΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ**, που περιέχει αυτοτελή θέματα, τα οποία αναλύονται με σύντομο, απλό και κατανοητό τρόπο και περιλαμβάνουν πολλές αναφορές εδαφίων και περικοπών της Αγίας Γραφής.
- **Ένα** κατάλληλο βοήθημα για αρχάριους και για προχωρημένους στη μελέτη της Αγίας Γραφής. Περιλαμβάνει **ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ** και **ΠΙΝΑΚΕΣ**.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 09 - 8

Α' έκδοση: 2001 - Ανατύπωση: 2017 - Σελίδες 80

❖ Το βιβλίο αυτό πραγματεύεται ένα συγκλονιστικό γεγονός, που πρόκειται να συμβεί στο εγγύς μέλλον επάνω στην ανθρωπότητα που θα ξεκινήσει σαν μια **παγκόσμια τραγωδία**, αλλά θα καταλήξει να είναι μια **ουράνια ευλογία**. Για πολλούς θα είναι μια **τραγική κατάληξη**, αλλά για άλλους θα είναι μια **ένδοξη αποκάλυψη**.

❖ Ένα καθαρά προφητικό βιβλίο που θα προβληματίσει τον κάθε αναγνώστη και θα τον οδηγήσει σε σημαντικές αποφάσεις στη ζωή του.

❖ Στο **πρώτο κεφάλαιο** του βιβλίου η αφήγηση γίνεται με μορφή διηγήματος, κάτι που γίνεται για πρώτη φορά στις εκδόσεις μας, ενώ τα **υπόλοιπα κεφάλαια** παρουσιάζονται με τη συνηθισμένη απολογητική μορφή.

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 4 - 3

**Α' έκδοση: 1990 (σελιδες 280) Β' έκδοση: 2012 (ανατύπωση)
Γ' έκδοση εμπλουτισμένη : 2021 (σελιδες 526)**

❖ Ένα βιβλίο μοναδικό για την Ελληνική Χριστιανική βιβλιογραφία, καθόσον παρουσιάζει και αναλύει την εμπειρία της Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες σύμφωνα με όλες τις επικρατούσες απόψεις, τόσο των υποστηρικτών της, όσο και των αντιφρονούντων (αντιχαρισματικών) Πρόκειται για μια απολογητική και ερμηνευτική μελέτη, που θα δώσει απάντηση στα ερωτήματα κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας του Λόγου του Θεού.

Μερικά από τα περιεχόμενά του:

❖ Η υπόσχεση του Θεού για το άγιο Πνεύμα του Θεού - Το έργο του αγίου Πνεύματος στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης - Πεντηκοστή: Το "σημείο" της εκπλήρωσης της υπόσχεσης του Θεού - Παρουσίαση 12 επιχειρημάτων που παρουσιάζουν οι αρνητές της εμπειρίας της Πεντηκοστής - Αποτελέσματα και οφέλη από το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα - Πνευματικά χαρίσματα - Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στην "αναγέννηση" και στο "βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα" - Πως μπορεί ο πιστός να λάβει το άγιο Πνεύμα;

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 36 - 4

Α' έκδοση: 02/2020 - Σελίδες 552

❖ Ένα βιβλίο που αποτελεί «ΥΜΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ» για το σημαντικό ρόλο της μέσα στην εκκλησία, στην οικογένεια και στην κοινωνία. Επειδή το θέμα «γυναίκα» από τους αρχαίους χρόνους ήταν ένα αμφιλεγόμενο θέμα που δημιουργούσε αντιπαράθεσεις στο βιβλίο αυτό ασχολούμαστε με όλες τις περιπτώσεις που αναφέρονται μέσα στην Βίβλο και δίνονται απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα που απασχολούν κάθε εκζητητή των αληθειών της Αγίας Γραφής.

❖ Στο βιβλίο αυτό, δίνονται απαντήσεις σε θέματα, όπως είναι:

- Μπορεί μια γυναίκα να κηρύττει, ή να προσεύχεται ή να προφητεύει;
- Ποιες είναι οι διακονίες και οι υπευθυνότητες της μέσα στην εκκλησία;
- Ποια είναι η πνευματική της εξουσία, που της δόθηκε από τον Θεό;
- Ποια ενδυμασία αρμόζει στη γυναίκα, που επαγγέλλεται θεοσέβεια;
- Μπορεί μια χωρισμένη να παντρευτεί ξανά;
- Τι αναφέρει η Βίβλος για τις γαμήλιες (συζυγικές) σχέσεις;
- Ποιος ο ρόλος της γυναίκας σαν σύζυγος και σαν μητέρα
- Και πολλές άλλες απαντήσεις θα βρείτε στο βιβλίο «σταθμό για τη γυναίκα»

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (31 Βιβλικά θέματα - 5η έκδοση 2022)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εσχατολογικό (7η έκδοση 2021)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεση Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Αλκιβιάδη Τζελέπη)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΣΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου (έκδοση βελτιωμένη)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η Θεότητά του Ιησού Χριστού
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 1390 ύμνοι - έκδοση 2023)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΥΜΝΟΙ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΙΗΣΟΥ - Τραγούδια και Ύμνοι (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ (συνοπτική παρουσίαση)
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ από την ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ μέχρι ΣΗΜΕΡΑ /ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ και ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖΩΟΦΙΛΙΑ και ΖΩΟΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλόζωος ή Φιλάνθρωπος;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - προφητική & ερμηνευτική μελέτη
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητικές - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές (1η έκδοση 2022)
45. ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - Επιθανάτιες εμπειρίες (Γ. Γαρθέλης - 2η έκδοση)

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ

Η ημέρα του Κυρίου

❖ **«Εγενόμην εν πνεύματι εν τη Κυριακή ημέρα...»** (Αποκάλυψη Α:10)
 Ποια είναι η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ για την οποία αναφέρεται ο απόστολος Ιωάννης; Πρόκειται για την «**ημέρα της Κυριακής**» ή για τη μελλοντική «**ημέρα του Κυρίου**;» Ο Ιωάννης έγραψε το βιβλίο της Αποκάλυψης περίπου το 95 μ.Χ., περίοδο κατά την οποία ήταν άγνωστος ο όρος «Κυριακή» για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ο όρος όμως αυτός ήταν γνωστός στον ειδωλολατρικό κόσμο, γιατί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας λάτρευαν τον θεό **Ήλιο** και τον Περσικό θεό **Μίθρα** και την ονόμαζαν «**Die Dominica**», που σημαίνει «**ΗΜΕΡΑ ΚΥΡΙΟΥ**» (Dominicus=Κύριος). Οι Ρωμαίοι επίσης την 25η Δεκεμβρίου την ονόμαζαν «**Ξεβαστή ημέρα του αήτητου Ήλιου**» (Λατ. Die Natalis Invicti Solis).

❖ **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ:** Το βιβλίο της Αποκάλυψης είναι ένα καθαρά προφητικό βιβλίο και τα γεγονότα που περιγράφει δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί. Ο Ιωάννης δεν είδε τις οράσεις «**κατά την Κυριακήν ημέρα**», όπως λάθος αναγράφουν διάφορες μεταφράσεις του αρχαίου Ελληνικού κειμένου, αλλά ήρθε πνευματικά «**εις την Κυριακήν ημέρα**», μπήκε δηλαδή μέσα στην «**ημέρα του Κυρίου**» και περιγράφει τα γεγονότα που αφορούν την χρονική αυτή περίοδο, η οποία αρχίζει με την αρπαγή της εκκλησίας του Ιησού και θα τελειώσει με την καταστροφή του κόσμου και τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης.

❖ **ΣΑΒΒΑΤΟ ή ΚΥΡΙΑΚΗ:** Τα μεγάλα χριστιανικά δόγματα, δέχονται ότι η ημέρα του Κυρίου, που ήταν η **έβδομη ημέρα** του ΣΑΒΒΑΤΟΥ στην Παλαιά Διαθήκη, αντικαταστάθηκε από την **πρώτη ημέρα** της εβδομάδας την ΚΥΡΙΑΚΗ στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, στηριζόμενοι κυρίως στο γεγονός ότι ο Ιησούς αναστήθηκε το πρωί της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, καθώς και στη λάθος μετάφραση του κειμένου στην Αποκάλυψη Α:10, που γράφει «**Κατά την Κυριακήν ημέραν ήλθον εις (έκστασιν) πνευματικήν...**».

❖ **Στο βιβλίο αυτό** δίνονται ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ για όλα τα θέματα που έχουν σχέση με την «Κυριακή ημέρα», όπως: **Ποιος** ήταν ο τύπος και ο συμβολισμός του Ιουδαϊκού «σαββάτου». **Ποια** ήταν η αγιότητα και το «σημείον» της έβδομης ημέρας του Σαββάτου. **Εάν** καταργήθηκε ή όχι ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης. **Πως** ο **Ιησούς** τηρούσε το Σάββατο. **Τι** εφάρμοζε η πρώτη αποστολική εκκλησία για την έβδομη ημέρα του Σαββάτου και για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. **Πως και πότε** ιστορικά καθιερώθηκε η πρώτη ημέρα της εβδομάδας να ονομάζεται «Κυριακή», να θεωρείται «αγία» και να θεσπίζονται νόμοι για την παύση εργασίας. **Ποια** είναι η πραγματική «Κυριακή ημέρα» (ημέρα του Κυρίου) και **ποια** γεγονότα περιλαμβάνει κατά χρονολογική σειρά. **Ποιο** είναι το «**σάββατο**» (=ανάπαυση) του πιστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. **Ποια** σχέση υπάρχει ανάμεσα στην «**έβδομη ΗΜΕΡΑ**», στο έβδομο **ΕΤΟΣ** και στην «**έβδομη ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ**». **Τι κοινό** υπάρχει στην ανάπαυση του «σαββάτου» της Παλαιάς Διαθήκης και στην ανάπαυση του «βραπίσματος με το Πνεύμα του Θεού» στην Καινή Διαθήκη.

"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - βιβλιοθήκη - "FILADELFOS"
 Site: www.AlkiviadisFiladelfos.com
 Facebook: [Alkiviadis Tzelepis \(filadelfos\)](https://www.facebook.com/AlkiviadisTzelepis(filadelfos))
 E-mail: filadelfos02@hotmail.com